

# НОРА РОБЪРТС УИСКИ БИЙЧ

Превод от английски: Весела Ангелова, 2013

[chitanka.info](http://chitanka.info)

*„Зелено като дракон, сияйно, мрачно, със  
змии населено море.“*

Джеймс      Елрой  
Флекър

*На синовете ми и дъщерите, с които ме дариха.  
И всичко, което произтече от това.*

# МРАК

*„Повечето хора прекарват  
живота си*

*в тихо отчаяние.*

*Тъй нареченото примирение  
всъщност е*

*непреодолимо отчаяние.“*

Хенри  
Дейвид Торо

## 1.

През ледената завеса на суграшицата, под проблясващата на равни интервали светлина от фара върху надвисналата над океана скала масивният силует на Блъф Хаус<sup>[1]</sup> се възвисяваше над Уиски Бийч. Снагата ѝ бе изправена срещу студения бурен Атлантик като предизвикателство.

„Ще съм тук, докато те има.“

С трите си яки етажа над грубия ерозиран бряг къщата снизходително следеше движението и пляска на вълните през тъмните очи на прозорците си, както бе правила — в един или друг вид — вече над три века.

Малката каменна пристройка, която в момента приютяваше домашни инструменти и градински принадлежности, говореше за скромното начало, за онези, които се бяха осмелили да се възправят срещу жестокия и капризен океан, за да изковат нов живот на каменистия бряг на Новия свят. Пренебрегвайки миналото, разпрострелите се високи стени от златист пясъчник, извитите еркери и пищните тераси от потъмнял от времето местен камък пееха за дните ѝ на възход.

Беше преживяла бури, немара, лекомислена пищност, съмнителен вкус, върхове и падения, скандали и добродетелност.

Между стените ѝ поколения Ландън бяха живели и умирали, бяха празнували и жалили, планирали, процъфтявали, триумфирали и повяхвали.

Беше блестяла ярко като сиянието, отнасящо водите от скалистия и славен северен бряг на Масачузетс. И се бе крила, стаявайки се в мрака.

Беше устояла дълго, толкова дълго, а сега бе просто Блъф Хаус, властваща над морето, над пясъка, над градчето Уиски Бийч.

За Илай Ландън къщата бе останала последното място, където да иде. Не толкова убежище, колкото бягство от всичко, в което животът му се беше превърнал през последните единайсет ужасни месеци.

Едва можеше да се познае.

Двата часа и половина шофиране от Бостън по хлъзгавите пътища го бяха изтощили. Но така бе през повечето дни, когато умората го прегръщаше като любовница, призна си той. Така че остана отвън, в мрака, суграшицата блъскаше по предното стъкло и покрива на колата, а той обмисляше вариантите — дали да събере достатъчно енергия, за да влезе вътре, или просто да си остане тук и да потъне в сън.

Това беше глупаво. Естествено, че не можеше просто да си седи в колата и да дреме, когато къщата с достатъчно хубави легла, от които да си избере все някое, се намираше само на няколко крачки разстояние.

Не можеше обаче да събере ентузиазъм, за да измъкне куфарите от багажника. Вместо това награби двете малки чанти от седалката до себе си, които побираха лаптопа му и някои принадлежности.

Суграшицата го запердаши, когато излезе навън, а фучащият леден атлантически вятър проряза външните слоеве на летаргията му. Вълните се блъскаха в скалите и се смесваха с пясъка с непрестанен съскащ рев. Илай измъкна ключовете за къщата от джоба на сакото си, пристъпи в подслона на широкия каменен портик на масивните двойни входни врати, изсечени преди повече от век от тиково дърво, докарано от Бирма.

Две години, помисли си, почти вече три, откак не беше идвал тук. Твърде зает с живота си, с работата, с катастрофалния си брак, за да дойде за някой уикенд, за кратка почивка, за празнично посещение на баба си.

Естествено, беше прекарвал известно време с нея, с неукротимата Хестър Хокин Ландън, всеки път, когато бе посещавала Бостън. Редовно ѝ се бе обаждал, беше ѝ писал имейли, бяха си говорили през фейсбук и скайп — Хестър може и да беше навлязла в осемдесетте, но винаги бе приветствала технологиите и нововъведенията с любопитство и ентузиазъм.

Беше я водил на вечеря, на по питие, не забравяше да ѝ праща цветя и картички, подаръци, събираха се семейно за Коледа и за важните рождени дни.

И всичко това, мислеше си, докато отключваше вратата, беше извинение, за да не намери време, да не си освободи ден, за да дойде

до Уиски Бийч, мястото, което тя толкова обичаше, и да ѝ отдели истинско внимание.

Откри правилния ключ и отключи вратата. С влизането си вътре светна лампите.

Забеляза, че е променила някои неща, но баба му приемаше промените точно както и традициите — само когато ѝ бяха по мярка.

Малко нови картини — морски и градински пейзажи — великолепни меки цветове върху пищните кафяви стени. Стовари чантите си точно до вратата и хвърли поглед на лъскавите придобивки в антрето.

Огледа стълбите — ухилените гаргойли по колоните на перилата, поставени там от някой ексцентричен Ландън — и погледът му проследи стъпалата, които елегантно се извиваха нагоре към северното и южното крило.

Изобилие от спални, помисли си. Просто трябваше да се изкачи по стълбите и да си избере една.

Но не веднага.

Вместо това премина през главния салон с високите му извити прозорци, които гледаха към градината отпред... или поне щеше да стане градина, щом зимата най-сетне отпуснеше хватката си.

Баба му не беше тук от повече от два месеца, но нямаше и следа от прах. В обрамчената с лазурит камина бяха подредени готови да бъдат запалени цепенници. Върху старинната маса от края на осемнайсети век, която тя толкова ценеше, бяха подредени свежи цветя. Пухкави възглавници лежаха върху трите дивана в салона, паркетът от кестен блестеше като огледало.

Явно баба му бе наела човек, който да идва, реши той и разтърка чело, зад което пулсираха първите признаци на главоболието.

Но тя му беше казала, нали? Беше му казала, че има кой да наглежда мястото. Съседка някаква... Някоя, която да почиства основно вместо нея. Забравил беше, че му бе казала, информацията мигновено се беше загубила в мъглата, която твърде често обгръщаше съзнанието му.

Сега беше негово задължение да се погрижи за Блъф Хаус. Да я поддържа, както го беше помолила баба му, да поддържа живота в нея. Освен това бе изразила надежда, че това ще влее някакъв живот в къщата.

Вдигна чантите и погледна към стълбите. И просто спря.

Точно тук я бяха намерили, в основата на стълбището. Намерена от съседка — от същата съседка? Не беше ли онази, която чистеше вместо нея? Някой, слава богу, беше дошъл да я види как е и я бе намерил да лежи там в безсъзнание, натъртена, кървяща, с потрошен лакът, счупено бедро, пукнати ребра и със сътресение.

Би могла да умре, помисли си той. Лекарите се бяха удивили колко упорито бе отказала да го направи. Никой от семейството нямаше навика да я проверява всекидневно, никой не бе помислил да ѝ се обади и никой, включително той самият, не би се разтревожил, ако не се чуе с нея за ден или два.

Хестър Ландън, независима, непобедима, неразрушима.

Която можеше да умре след ужасното падане, ако не беше съседката... и несломимата ѝ воля.

В момента властваше в собствен апартамент в дома на родителите му, докато се възстановяваше от падането. След това щеше да остане, докато не се почувстваше достатъчно силна, за да се завърне в Блъф Хаус, тоест завинаги, ако зависеше от майка му и баща му.

Искаше му се да мисли, че тя отново ще се върне тук, в дома, в който беше влюбена, ще седи отвън на верандата с вечерното си мартини и ще се взира в океана. Или ще се развлича в градината, разпънала триножник, за да рисува.

Щеше му се да мисли за нея като за жизнена и жилава, не безпомощна и потрошена на пода, докато той си пие второто сутрешно кафе.

Така че трябваше да даде най-доброто от себе си, докато тя не се завърне у дома. Щеше да поддържа живота в къщата, все едно че е негова.

Илай взе чантите си и тръгна по стълбите. Възнамеряваше да заеме стаята, която винаги бе използвал при посещенията си... Поточно преди посещенията му да намалеят, а интервалите между тях да станат по-големи. Линдзи мразеше Уиски Бийч и Блъф Хаус и беше превърнала гостуванията тук в студена война с баба му, която демонстрираше ледена любезност срещу предлагания ѝ преднамерен фалш. А той самият беше притиснат по средата.

Ето как беше поел по лесния път. Можеше да съжалява за това, да съжалява, че е спрял да идва, да съжалява, че си бе намирал

извинения и бе ограничил общуването с баба си до посещенията ѝ в Бостън. Но нямаше как да върне времето.

Влезе в спалнята. Забеляза, че и тук има цветя. Стените бяха в пастелнозелени тонове — един от любимите цветове на баба му.

Остави чантите си на пейката пред голямото старинно легло и съблече палтото си.

И тук всичко си беше същото. Малкото бюро под прозореца, широките врати към верандата, креслото с високата облегалка и столчето за крака с покривка, която баба му някога бе избродирала.

Хрумна му, че за пръв път от много време има чувството, че си е у дома... Почти у дома. Отвори чантата си, извади несесера с тоалетните си принадлежности, после намери чисти кърпи и луксозни сапуни с форма на мидена черупка. В банята ухаеше на лимони.

Съблече се, без да се поглежда в огледалото. През последната година беше отслабнал много, дори прекалено. Нямаше нужда да си го напомня. Пусна душа и се пъхна под него с надеждата, че горещата вода ще отмие част от изтощението му. От опит знаеше, че ако си легне изморен и изнервен, ще спи неспокойно и ще се събуди с непоносимо главоболие.

След като се изкъпа, взе една от хавлиите от купчината и докато търкаше косата си, отново долови полъха на лимон. Мокрите кичури се извиваха отзад на шията му, тъмноруси и по-дълги, отколкото когато бе на двайсет. Но не беше се виждал с фризьора си Енрике вече почти година. Въобще не му беше до прическа за сто и петдесет долара, нито пък до колекцията италиански костюми и обувки, които да опакова в багажа си.

Вече не беше тузарски облечен адвокат по наказателни дела с хубава кантора и само на крачка от пълноправно партньорство. Този мъж бе умрял заедно с Линдзи... само дето още не го знаеше.

Пъхна се под юргана — пухкав и бял като хавлиената кърпа — и загаси лампите.

В мрака можеше да чуе морето, неспирния му тътен, сипещата се по стъклото на прозореца суграшица. Затвори очи и както всяка нощ, си пожела поне няколко часа забрава.

Само на толкова можеше да се надява.



Мамка му! Беше вбесен. Никой друг, абсолютно никой, мислеше си, докато шофираше под проливния леден дъжд, не можеше да го изкара от кожата му като Линдзи.

Кучка.

Умът ѝ, а явно и понятията ѝ за нравственост бяха напълно различни от тези на останалите хора. Беше успяла да убеди себе си, а със сигурност и всичките си приятели, майка си, сестра си и бог знае още кого, че вината за провала на брака им е *негова*, *той* бил виновен, че от два сеанса при брачен консултант стигнаха до пробна раздяла, която прерасна в истинска битка и подготовка за развод.

*Негова* била и скапаната вина, задето тя му изневеряваше от осем месеца... с пет повече от периода на „пробната“ раздяла, за която бе настоявала. И някак пак той се бе оказал виновен, задето е разкрил лъжливия ѝ задник, преди да сложи подписа си под документа, така че тя да може да се измъкне с дебело обезщетение.

Значи и двамата бяха прецакани, реши. Той, задето се бе оказал такъв идиот, а тя — задето най-накрая се беше усетил.

Без съмнение негова щеше да е вината и за горчивата, злостна и публична караница следобеда в художествената галерия, където тя ходеше да работи на половин ден. Неподходящо време, неподходящо поведение от негова страна, призна си, но какво значение имаше сега? Въобще не му пукаше.

Искаше ѝ се да го вини, защото беше станала небрежна, толкова небрежна, че собствената му сестра бе видяла отчуждената му съпруга да се натиска с друг мъж във фоайето на някакъв хотел в Кеймбридж... преди да се качат в асансьора.

Може би Триша бе изчакала няколко дни, преди да му каже, но не би могъл да я упрекне. Такова нещо не е лесно да се сподели. А той изчака още няколко дни, за да приеме фактите, преди да се вземе в ръце и да наеме детектив.

Осем месеца, помисли си отново. Тя се беше търкала с друг в хотелските легла, из разни мотели, бог знае къде още... добре че беше достатъчно умна, за да не използва къщата. Какво щяха да си помислят съседите?

Може би не трябваше да отива в галерията, въоръжен с докладите на детектива и с яростта си, за да ѝ иска обяснение. Може

би и двамата трябваше да проявят повече благоразумие и да не си крещят там вътре, че после и на улицата.

Но и двамата трябваше да понесат срама.

Поне едно му беше ясно — обезщетението вече нямаше да ѝ се услади толкова. А що се отнасяше до идеята за ясни и чисти сметки, без необходимост да се придържат стриктно към брачното споразумение... Готово. Щеше да ѝ се изясни, след като се прибере у дома след благотворителния аукцион и не намери картините, които той бе купил във Флоренция, диамантения пръстен в стил ар деко, наследство от прапрабаба му, и сребърния сервиз за кафе, към който не проявяваше интерес, но беше друга семейна ценност, така че *проклет* да бъде, ако ѝ позволи да го натика в кюпа на общото имущество.

Жена му щеше да установи, че играе в друг мач.

Може би беше проява на дребнавост, може би беше глупаво... а може би беше редно и справедливо. Трудно му бе да прецени през пелената на яда и предателството, а и честно казано, беше му все едно. Воден от гнева си, заби спирачки на алеята пред къщата в квартал Бек Бей. Домът, за който някога вярваше, че ще бъде здрава основа за брака им, бе започнал да се пропуква. Имаше време, когато се беше надявал, че в тази къща ще се появят деца, и за кратко двамата с Линдзи бяха опитали да замажат пукнатините, като избираха мебели, спореха и се съгласяваха — което тогава му изглеждаше съвсем нормално — и за най-дребните детайли.

Сега щеше да им се наложи да я продадат и да си тръгнат с половината от малко или нищо. И вместо да наеме апартамент за кратко, както се бе надявал — накрая щеше да купи един.

За себе си, помисли си, докато се измъкваше от колата в дъжда. Без спорове, караници или необходимост от съгласие.

И както установи, докато тичаше към входната врата, това му донесе облекчение. Никакви отсрочки повече, никакви „може би“, никакви преструвки, че бракът им може или трябва да бъде спасен.

Вероятно с лъжите, измамите и изневярата си тя му беше направила услуга.

Вече можеше да продължи без вина и разкаяние.

Но щеше да си тръгне с онова, което му принадлежеше.

Отключи вратата и пристъпи в просторното изискано антре. Обърна се към таблото на алармената инсталация и въведе кода. Може

и да ѝ беше хрумнало да го смени, но той имаше документи, на които бяха посочени името и адреса му. Вече беше обмислил как да отговори на евентуалните въпроси на полиция и охранители.

Просто щеше да каже, че жена му е сменила кода — самата истина впрочем — а той го е забравил.

Но кодът не беше сменен. Това му донесе облекчение, но и го ядоса. Мислеше си, че го познава толкова добре, и беше толкова сигурна, че никога не би влязъл в къщата без нейно позволение, макар да бе наполовина негова. Беше се съгласил да се изнесе, да остави пространство и за двамата, така че никога не би нахлул, никога не би действал твърде грубо.

Тя вярваше твърдо, че е цивилизован до глупост.

Скоро щеше да открие, че въобще не го е познавала.

Спря за малко, попивайки тишината на къщата, усещането за спокойствие. Всички онези неутрални тонове, които служеха като екран от пръски и отблясъци от цветове, смесица от старинно и ново, чудата и умна комбинация от стилове.

Биваше я в това, трябваше да признае. Знаеше как да представи себе си и дома си, умееше да организира хубави приеми. Тук беше имало и хубави мигове, проблясъци на щастие, доволство, моменти на разбирателство, хубав секс в някои мързеливи неделни сутрини.

Как и кога се обърка всичко?

— Майната му — измърмори.

Влизаш и излизаш, каза си. Самото пребиваване в къщата го потискаше. Качи се по стълбите и се отправи директно към дневната, която беше до спалнята им. Забеляза, че е прекарала нощта в събиране на багаж, който беше опакован наполовина.

Можеше да ходи където там, по дяволите, ѝ беше скимнало, ако ще, сама, ако ще, и с любовника си.

Илай се съсредоточи върху това, за което беше дошъл. Вътре в килера набра комбинацията за сейфа. Не обърна внимание на парите, документите и кутиите, пълни с бижута, които ѝ бе подарил през годините или тя сама си беше купила.

Само пръстенът, каза си. Пръстенът на Ландън. Отвори кутийката, погледна го как проблясва на светлината и го пхна в джоба на сакото си. След като отново заключи сейфа и тръгна надолу, се сети, че трябваше да донесе нещо, с което да опакова картините.

Реши да вземе няколко кърпи, за да ги увие и опази от дъжда. Награби две от дрешника и продължи.

Влизам и излизам, каза си отново. Досега не си беше давал сметка колко много му се иска да напусне тази къща, да се отдалечи от спомените — и от добрите, и от лошите.

В дневната свали една картина от стената. Беше я купил по време на медения им месец, защото Линдзи бе запленена от слънчевите цветове, от очарованието и простотата на слънчогледовото поле, обградено от маслинови горички.

И други неща бяха купували след това, спомни си, докато омотаваше картината с кърпите. Други картини, скулптури, керамика... определено дори бяха по-скъпи. Спокойно можеха да отидат в общото имущество, да се превърнат в част от преговорите. Но не и тази.

Постави увитата картина на дивана и отиде в дневната, докато навън бушуваше буря. Зачуди се дали Линдзи шофира в това време на път за вкъщи, за да довърши опаковането на багажа за нощното пътешествие с любовника си.

— Наслаждавай се, докато можеш — процеди ядно през зъби, защото първото, което щеше да направи сутринта, беше да се обади на бракоразводния адвокат и да го накара да се развихри.

От сега нататък смяташе да атакува безмилостно.

Отиде в стаята, която бяха обзавели като библиотека и докато се пресягаше за ключа за осветлението, я видя в яростния отблясък на ледена мълния.

Съвзе се, като чу гърма.

— Линдзи?

Блъсна ключа за осветлението и се наведе. В него забушува война между това, което виждаше, и това, което би могъл да приеме.

Тя лежеше на една страна пред камината. Кръв, толкова много кръв по белия мрамор, че подът бе почернял.

Очите ѝ — плътният шоколад, който някога го бе запленил — бяха помътняло стъкло.

— Линдзи.

Строполи се до нея, хвана ръката ѝ, опъната на пода, сякаш се протягаше. Беше ледена.

В Блъф Хаус Илай се събуди и изплува от кръвта и шока, върнали се в съня му, за да посрещне слънчевата светлина.

Известно време поседя изправен в леглото, объркан и смутен. Огледа стаята и спомените се върнаха, докато лудешки биещото му сърце се успокои.

Блъф Хаус. Беше се върнал в Блъф Хаус.

Линдзи беше мъртва от почти година. Къщата им в Бек Бей найсетне бе обявена за продан. Кошмарът беше в миналото, дори понякога да го усещаше как му диша във врата.

Прокара пръсти през косата си и си пожела да си повярва, че може да заспи отново, но знаеше, че ако пак затвори очи, неминуемо ще се озове в малката библиотека точно до тялото на убитата си съпруга.

Въпреки това не можеше да се сети и за една причина да се измъкне от леглото.

Стори му се, че дочу музика — неясна и далечна. Какво беше това, по дяволите?

Свикнал беше с шума през последните месеци в дома на родителите си — гласове, музика, дърдоренето по телевизията, но тук не би трябвало да се чува нищо друго, освен вълните и свистенето на вятъра.

Дали пък не беше включил радиото или телевизора, а после да е забравил? Нямахше да му е за първи път, откак бе поел по спиралата на падението си.

Е, поне имаше причина да стане от леглото.

Не беше донесъл целия си багаж, затова се намъкна в дънките, които бе носил предния ден, грабна ризата си и я навлече на излизане от спалнята.

Всъщност не звучеше като радио, установи, щом наближи стълбите. Или поне не беше само радио. Лесно разпозна Адел, докато вървеше по първия етаж, но ясно чу и втори женски глас, който припяваше в страстен — и доста гръмогласен — дует.

Проследи звука и се озова в кухнята. Пеещата партньорка на Адел се пресегна към една от трите платнени торби на плота, измъкна няколко банана и ги постави в бамбуковата купа с ябълки и круши.

Въобще не успя да схване ставащото.

Тя пееше с цяло гърло, при това доста добре... е, не докарваше чак вълшебството на Адел, но си я биваше. Напомняше му едновременно на фея и на висока гъвкава върба.

Пищни дълги къдрици с цвета на орех се виеха по раменете ѝ и се спускаха отзад по тъмносиния ѝ пуловер. Лицето ѝ беше... необичайно. Само това успя да измисли. Издължените бадемови очи, острият нос и скулите, плътната горна устна и бенката на лявата ѝ буза му се сториха интригуващи.

А може би това се дължеше на замъгленото му съзнание и на обстоятелствата.

На пръстите ѝ проблясваха пръстени. От ушите ѝ висяха обеци. На врата ѝ трепкаше полумесец, а на китката ѝ се виждаше часовник, чийто кръгъл бял циферблат приличаше на бейзболна топка.

Продължавайки да пее, жената извади кутия мляко и пакет масло от торбата и се завъртя към хладилника. Тогава го видя.

Не изпищя, но рязко отскочи назад и почти изтърва млякото.

— Илай? — Притисна към сърцето си обсипаната с пръстени длан. — Боже! Уплаши ме!

Смехът ѝ беше дрезгав и напрегнат. Тя разтърси къдравите си коси.

— Не те очаквах преди следобеда. Не видях колата. Обаче дойдох отзад — продължи и посочи вратата, която водеше към главната тераса. — Сигурно си минал отпред. Че защо не? През нощта ли шофира? Предполагам, че трафикът не е бил натоварен, но пътищата са ужасни заради лапавицата. Все едно, вече си тук. Искаш ли кафе?

Приличаше на дългокрака самодива, а смехът ѝ беше като на морска богиня.

Освен това беше донесла банани.

Втренчи се в нея.

— Коя си ти?

— Ох, извинявай. Мислех, че Хестър ти е казала. Аз съм Абра. Абра Уолш. Хестър ме помоли да приготвя къщата за теб. Точно зареждах кухнята. Как е Хестър? От няколко дни не съм я чувала — разменяхме си само имейли и съобщения.

— Абра Уолш — повтори той. — Ти си я намерила.

— Да.

Измъкна пакет кафе от торбата и започна да пълни машината, която беше почти същата като тази, която беше използвал всеки ден в адвокатската си кантора.

— Ужасен ден. Не се появи на класа по йога... А никога не пропускаше. Обадох ѝ се, но тя не вдигна, така че дойдох да проверя. Имах ключ. Почиствах тук.

Докато от машината се издигаше пара, тя постави доста голяма чаша под чучура и продължи да вади покупките.

— Минавам отзад — навик ми е. Повиках я, но... После се притесних, че може би ѝ е зле, така че влязох и се запътих към стълбището. И я намерих да лежи там. Помислих си... но имаше пулс и дойде в съзнание, като я извиках по име. Звъннах за линейка и я завих с покривката от дивана, защото ме беше страх да я местя. Хората дойдоха бързо, но тогава ми се стори, че са минали часове.

Извади кутия със сметана от хладилника и сипа в чашата.

— Тук или на масата ще закусваш?

— Моля?

— Тук. — Постави кафето на плота. — Така ще можеш да седнеш и да си говорим.

Илай погледна кафето, а тя се усмихна.

— Добре ли е така? Хестър каза с много сметана и без захар.

— Аха. Да, благодаря.

Подобно на сомнамбул отиде до плота и седна на стола.

— Толкова е силна и умна, толкова е... себе си. Тя е моят герой, баба ти. Когато се преместих тук преди няколко години, тя беше първият човек, с когото се сблизих.

Не спираше да говори. Нямаше никакво значение дали я слуша, каза си тя. Понякога нечий глас би могъл да донесе успокоение, а той определено изглеждаше като човек, който има нужда да бъде успокоен.

Сети се за неговата снимка, която Хестър ѝ беше показала, онази отпреди няколко години. Леката усмивка, блясъкът в сините Ландънови очи — кристалносини с много тъмен ръб около ириса. Сега изглеждаше изтощен, тъжен и много слаб.

Щеше да направи всичко по силите си, за да оправи тая работа.

И докато разсъждаваше, извади от хладилника яйца и шунка.

— Много е доволна, задето си се съгласил да останеш тук. Знам, че се натъжаваше, като си представяше Блъф Хаус празна. Спомена, че

пишеш роман?

— Аз... такава...

— Прочетох някои от разказите ти. Харесаха ми. — Постави тиган върху котлона. После напълни чаша с портокалов сок, сложи шепа горски плодове в малка цедка, за да ги умие, и постави хляб в тостера. — Писала съм лоши любовни стихотворения като ученичка. Още по-зле стана, щом се опитах да им добавя и музика. Обичам да чета. Уважавам всеки, който умее да навързва думите така, че да се получи история. Тя се гордее с теб, да знаеш. Хестър де.

Илай я погледна и забеляза очите ѝ. Зелени, установи, като замъглено море, сякаш от друг свят като всичко останало в нея.

Може пък наистина да не беше отгук.

И тогава дланта ѝ докосна ръката му, само за миг, топла и истинска.

— Кафето ти ще изстине.

— Вярно.

Вдигна чашата, отпи. Почувства се малко по-добре.

— Отдавна не си идвал — продължи тя, докато сипваше яйчената смес в тигана. — Има малък ресторант долу в градчето... И пицарията още си е там. Мисля, че вече си добре зареден, но и магазинът си е на мястото. Ако имаш нужда от нещо, няма защо да ходиш чак в града, само ми кажи. Аз съм във вилата Лафинг Гъл<sup>[2]</sup>, ако излезеш и решиш да дойдеш. Знаеш ли я къде е?

— Аз... да. Ти... за баба ли работиш?

— Почиствам тук веднъж или два пъти седмично, когато има нужда. И за други хора чистя — когато те имат нужда. Преподавам йога пет пъти седмично в сутерена на църквата и една вечер в седмицата — вкъщи. Убедих Хестър да опита йога и тя се прирасти. И масажи правя... — Усмихна му се бързо през рамо. — Терапевтични. Имам сертификат. Въобще върша много неща, защото се интересувам от много неща.

Постави омлета в чиния заедно със свежите, горски плодове и препечените филийки. Поднесе му закуската, добави червена ленена кърпа и прибори.

— Трябва да тръгвам. Малко закъснявам.

Сгъна пазарските торби в огромна червена пазарска чанта, облече тъмномораво палто, уви около врата си раирано блестящо



шалче и постави на главата си пурпурна вълнена шапка.

— Ще се видим вдругиден към девет.

— Вдругиден?

— Ще чистя. Ако междувременно имаш нужда от нещо, телефоните ми — и мобилният, и домашният — са ей тук на дъската. Или пък ако излезеш на разходка, а аз съм вкъщи, можеш да наминеш. Значи... Ами добре дошъл отново, Илай.

Отправи се към входната врата, обърна се и се усмихна.

— Да си изядеш закуската — нареди му и изчезна.

Той поседя втренчен във вратата, след което погледна чинията си. Нямахше какво друго да прави, затова взе вилицата и започна да яде.

---

[1] Домът, къщата на скарата. — Б.пр. ↑

[2] Смеещата се чайка. — Б.пр. ↑

## 2.

Илай тръгна из къщата с надеждата, че това ще му помогне да се ориентира. Мразеше това усещане на безцелно движение, на лутане от място на място, на прескачане от мисъл на мисъл без опорна точка. Някога животът му беше организиран и имаше цел. Дори след смъртта на Линдзи, когато всичко се пръсна на парченца, той все пак продължи да има цел.

Да се бори да не прекара остатъка от живота си в затвора, си беше ясна и добре дефинирана цел.

А сега, когато заплахата не беше толкова непосредствена и явна, каква му беше целта? Писането, напомни си той. Често си мислеше, че бягството чрез писането бе опазило разума му.

Но къде беше опорната му точка сега? Къде бяха корените му? Може би в Блъф Хаус? Толкова ли просто беше?

Беше живял тук като дете, като младеж. Толкова много лета бе прекарал на плажа — винаги мамещо близък, толкова много зимни празници и уикенди беше гледал как снегът се трупа по пясъка и по издадените скали.

Прости дни — дни на невинност? Такива ли бяха? Пясъчни замъци, ястия от морски дарове със семейството, с приятели, плаването с дядо в красивия платноход, който баба му още държеше закотвен на пристана на Уиски Бийч, шумните и пъстри коледни вечери, пръскащите искри пращящи камини...

Никога не си бе представял, че ще се лута из тези стаи като призрак, опитващ се да долови ехото на онези гласове или избелелите изображения на по-добрите времена.

Когато отиде в стаята на баба си, забеляза, че макар да бе направила някои промени — картината, покривката на леглото — почти всичко друго си беше както преди.

Огромният балдахин, под който се бе родил баща му поради преждевременно започнали родилни болки и снежна виелица. Снимката на баба му и дядо му, млади, изпълнени с живот и красиви в сватбения си ден преди половин век, още си стоеше в блестящата

сребърна рамка върху бюрото. Гледката от прозорците към морето, пясъкът, извитата линия на скалистия бряг — всичко това сякаш бе вечно.

Внезапно в ума му проблесна спомен от лятна нощ, от яростна лятна буря. Трясък на мълнии, пронизващи светкавици. И той и сестра му, гостуващи за седмица в Блъф Хаус, ужасено бягат да се скрият в леглото на баба и дядо.

На колко беше тогава? На пет, може би на шест? Но споменът беше ясен, все едно го гледаше през кристалночист окуляр. Светкавиците зад прозорците, прекрасното гигантско легло, на което трябваше да се покатери. Чу дядо си — не беше ли странно точно в този миг да си даде сметка как баща му е взел да прилича на дядо му на същата възраст? — да се смее, докато изтегляше ужасената Триша в леглото.

Онази вечер си направиха див купон! Беше като рок концерт в рая.

Споменът избледня, но Илай се почувства по-спокоен.

Отиде до вратата на верандата, отключи и пристъпи навън, на вятъра и студа.

Вълните се блъскаха и кипяха от силния неспиращ вятър, който носеше мириса на сняг. На ръба на носа, в най-отдалечения му край, белият като в булчинска премяна фар се издигаше над острите скали. Още по-навътре в Атлантика видя точица — кораб, борещ се с неуморните води.

Къде ли отиваше? И какъв ли товар носеше?

Навремето играеха игра... „А“ за ананас. Заминава за Армения, каза си Илай, и носи артишок.

За пръв път от много време, докато присвиваше рамене срещу хапещия студ, той се усмихна.

За Бимини с бабуини. За Кайро с кокосови орехи. За Дания с дини, мислеше си, докато петънцето изчезна.

Остана още малко навън, преди да се прибере на топло.

Трябваше да прави нещо. Да излезе и да си вземе багажа. Да го подреди, да се установи.

Може би по-късно.

Излезе от стаята и тръгна към третия етаж, където някога — преди да се роди — се бяха намирали помещенията на прислугата.

Сега беше склад, пълен с покрити като призраци мебели, ракли, кутии — повечето на открито, докато стаичките, в които слугините и готвачите са спали, стояха празни. Приблужи се безцелно до остъкления еркер, който гледаше към морските вълни.

Стаята на иконома. Или пък на управителя. Не можеше да се сети точно чия беше, но който и да бе спал там, бе придавал на мястото особена важност — то се намиреше точно срещу частния вход и верандата.

Нямаше вече нужда от такъв персонал, не беше и необходимо третият етаж да се поддържа мебелиран и дори да се отоплява. Практичната му баба го бе затворила преди години.

Може би някой ден този, който се заемеше с къщата, щеше да възстанови помещението, да разкара всички онези призрачни покривала, да върне топлината и светлината.

Но сега всичко тук беше празно и студено като него самия.

Отново слезе долу и продължи да се разхожда.

Откри още промени.

Баба му беше преустроила една от спалните на втория етаж в нещо като кабинет и дневна. Студио може би. Завършено с настолен компютър върху гигантско старинно бюро, фотьойл за четене, който би могъл да служи и като диван за следобедна дрямка. И още от картините ѝ — разцъфтели розови божури, които се изсипваха от кобалтовосиня ваза, и ефирна мъгла над оформените от вятъра дюни.

И гледката, разбира се, разпростряла се като отрупана маса пред изгладняла душа.

Отиде до бюрото и издърпа бележката, залепена на монитора.

*Хестър:*

„Пиши тук. И защо още не си започнал?“

Съобщението е предадено от Абра

Намръщи се за миг на бележката, без да е сигурен дали е доволен, задето баба му използва съседката, за да му предава нарежданията си. След това, все още с листчето в ръка, огледа стаята, прозорците, дори малката баня и килера, в който сега имаше

канцеларски принадлежности заедно с чаршафи, одеяла и възглавници. Което го наведе на извода, че диванът е разтегателен.

Пак тази практичност. В къщата имаше дванайсет, а може би и повече спални — не можеше да се сети, но защо да се хаби място, щом може да се използва едно помещение за няколко цели?

Поклати глава пред малкия хладилен шкаф със стъклена врата, зареден с бутилирана вода и с единственото му греховно удоволствие още от колежа, „Маунтин Дю“.

„Пиши тук.“

Призна, че мястото е добро, а мисълта да седне и да пише го влечеше много повече от подреждането на багажа му.

— Добре де — измърмори. — Така да бъде.

Отиде до спалнята си и извади чантата с лаптопа. Избута клавиатурата и монитора вляво, освобождавайки място за себе си. И тъй като бездруго му беше подръка — какво пък, дявол да го вземе — извади студена бутилка „Маунтин Дю“. Включи лаптопа и постави флаш паметта.

— Добре — каза отново. — Докъде бяхме стигнали?

Отвори бутилката, изпуктя, когато файлът му се отвори, и започна да го преглежда. И щом се зачете в написаното, потъна в него.

Избяга.

Още от колежа писането му беше хоби — интерес, който обичаше да задоволява. А и беше получил причина да се гордее, когато продаде няколко разказа.

През изминалата година и половина — когато животът му започна да се разпада — откри, че писането му предлага по-добра терапия, по-успокоено съзнание, отколкото цял час при психоаналитик.

Можеше да избяга в създадения от него свят, който — в някаква степен поне — успяваше да контролира. А странното бе, че тогава се чувстваше по-истински, отколкото в реалността.

Това, което пишеше, най-вече се основаваше на опита му. Създаването на съдебни трилъри — първоначално разкази, а сега и този плашещо съблазнителен опит за роман — му предостави възможността да се заиграва със закона, да го използва или да злоупотребява с него в зависимост от персонажа. Можеше да сътворява дилеми, разрешения, да се движи по тясната хлъзгава и постоянно криволичетца пътечка между закона и правосъдието.

Стана адвокат, защото правото, с всичките си пукнатини, с цялата си сложност и с всевъзможните си интерпретации, го очароваше. Другата причина беше, че семейният бизнес, индустрията на „Ландън Уиски“, за него просто не беше това, което означаваше за баща му, за сестра му, дори за зет му.

Ориентира се към криминалното право и следва упорито целта си в колежа, докато стажува при съдия Райнголд — човек, към когото питаеше възхищение и уважение — а после при „Браун, Кинсейл, Шубърт и съдружие“.

Сега, когато законът съвсем буквално го провали, писането бе това, което го поддържаше жив. То му напомняше, че има моменти, в които истината побеждава лъжите и правосъдието си пробива път.

Когато изплува в реалността, светлината се беше сменила, бе станала някак мрачна и смекчаваше водните нюанси. С известна изненада установи, че минава три следобед — беше писал усърдно почти четири часа.

— Хестър пак отбеляза точка — измърмори.

Запази работата си и си провери имейла. Откри, че е залят със спам и го изтри. Нищо важно, нищо, което да се чувства задължен да прочете точно в момента.

Написа писмо до родителите си и още едно до сестра си с почти същия текст. Никакви проблеми по пътя, къщата изглежда чудесно, чувства се добре, че се е върнал там и се е установил. Нищо за повтарящите се сънища, за промъкващата се депресия и за бърбривите съседки, които забъркват омлети.

След това писа и на баба си.

„Пиша ти, както ми нареди. Благодаря ти. Морето прилича на кипнала стомана с бели гребени на вълните. Ще вали сняг — човек може да го усети. Къщата изглежда чудесно, а чувствата, които събужда, са още по-хубави. Бях забравил как се чувствам винаги тук. Съжалявам — не ми казвай пак да не се извинявам — съжалявам, бабо, задето спрях да идвам. Но сега съжалявам не толкова за себе си, колкото за теб.

Може би ако бях идвал при теб в Блъф Хаус, щях да виждам нещата по-ясно, да ги приемам, да ги променям. Ако бях постъпил по този начин, щеше ли всичко така ужасно да се обърка?

Никога няма да разбере, а няма и смисъл да гадая.

Сигурен съм обаче в едно — добре е, че съм тук. Ще се грижа за къщата, докато се прибереш. Ще се поразходя по брега, ще се върна и ще запаля камината, за да се наслаждавам на снега, когато завали.

Обичам те!

Илай

А! P. S. Запознах се с Абра Уолш. Интересна е. Не помня дали ѝ благодарих, задето е спасила любовта на живота ми. Ще гледам да го направя, когато се появи отново.“

След като изпрати имейла, му хрумна, че не може да се сети дали ѝ е благодарил, но добре помни, че не ѝ е платил покупките.

Записа си бележка върху лист от хартиеното кубче, което намери в чекмеджето на бюрото, и го залепи на монитора. Напоследък много лесно забравяше.

Нямаше смисъл да отлага подреждането на багажа си. Най-малкото, трябваше да смени дрехите, които беше носил вече два дена. Не можеше да си позволи отново да се изостави.

Възползва се от приповдигнатото заради писането настроение, навлече палтото си, напомни си да си обуе и обувките и излезе, за да си вземе багажа.

Когато започна да разопакова, откри, че е действал доста неразумно. Едва ли щеше да му е нужен костюм, още по-малко пък три, четири чифта официални обувки, петнайсет — боже! — вратовръзки. Просто навик, каза си. Явно беше подреждал багажа си на автопилот.

Извади натиканите из преградите книги, откри и зарядното за телефона си и айпода. Щом веднъж нещата си намериха място в стаята, той се почувства някак по у дома си.

Така че разопакова чантата за лаптопа, пъкна чековата си книжка в чекмеджето на бюрото заедно с маниакалния си запас от химикалки — трябваше да плати на съседката, след като почисти.

Сега вече можеше да излезе на разходка. Да се разтъпче, да направи малко упражнения, да подиша чист въздух. Здравословни и творчески дейности. Тъй като не искаше да полага усилия, се наложи над себе си, като си даде обещание. Да излиза навън всеки ден, дори да е само за разходка по брега. Не изпадай в отчаяние, не се поддавай на мрачни мисли.

Облече се, пъкна ключовете в джоба си и излезе през вратата на верандата, преди да е размислил.

Насили се да прекоси павираната алея въпреки вилнеещия вятър. Петнайсет минути, реши, докато вървеше към стъпалата за плажа със сведена глава и присвити рамене. Това си се броеше за излизане. Слезе, повървя в едната посока седем минути и половина, след това тръгна да се прибира.

После щеше да запали камината и да поседи умислен пред нея с чаша уиски, стига да поиска.

Пясъкът от дюните се вихреше в танц, а морският вятър брулеше крайбрежната растителност. Белите гребени на вълните, за които писа на баба си, се издигаха и галопираха като коне над оловносивата ледена вода. На всяко вдишване въздухът прерязваше гърлото му като счупено стъкло.

Вятърът държеше Уиски Бийч в ледената си прегръдка и му напомни, че е забравил да си сложи ръкавици и шапка.

Утре може да повърви трийсет минути, опита да се спазари със себе си. Или да си избере някой ден от седмицата и да излезе за час. Кой е казал, че трябва да излиза всеки ден? Кой е измислил правилата? Дяволски студено беше навън и дори идиот би могъл да погледне забуленото небе и да отгатне, че издутите кипнали облаци нямат търпение да изпуснат снежния си товар.

И само идиот би вървял по брега в снежна буря.

Достигна основата на посипаните с пясък стълби, потънал в мислите си, почти удавени от рева на водата и вятъра. Нямахше смисъл от тази работа, убеди се сам и точно преди да се обърне и да започне да се катери, вдигна глава.



В тържествен поход вълните напускаха оловносивия си свят и щурмуваха брега като бойки овни, изпълнени със сила и ярост. Свирепите им викове един след друг отекваха по време на безмилостното настъпление и последващия отбой. Скалите се възправяха гордо срещу кипналия пясък и след като атакуваха, вълните се престрояваха и нападаха отново във война, която никоя страна нямаше да спечели.

А над бойното поле издутото небе чакаше и наблюдаваше, все едно пресмяташе кога да засипе враговете със собствените си оръжия.

Така че Илай спря поразен от ужасяващата мощ и красота, от абсолютното великолепие на енергията.

После, докато войната бушуваше, той тръгна.

По целия дълъг бряг не срещна жива душа. Чуваше само острия вятър и гневния прибой. Над дюните домовете на хората бяха с плътно затворени прозорци, за да се опазят от студа. Доколкото виждаше, никой не слизаше по стълбите към плажа. Нямаше никого и на вълнолома, където яростните вълни безмилостно блъскаха колоните.

Точно сега, в този миг, беше сам като Робинзон Крузо. Но не беше самотен.

Невъзможно бе да си самотен тук, осъзна, заобиколен от цялата тази сила и енергия. Обеща си да го запомни, да запамети това чувство за следващия път, когато тръгне да си търси извинения, за следващия път, когато почне да се оправдава, задето се опитва да се затвори в себе си.

Обичаше брега, а тази плажна ивица беше любимата му част от него. Обичаше усещането преди буря — зимна, лятна, пролетна — нямаше значение. Обичаше живота тук по време на сезона, когато хората се гмуркаха под вълните, изтягаха се на кърпите си или пък седяха на шезлонги под чадърите. Обичаше картината, която рисуваше изгревът, или леката целувка на летния здрач.

Защо толкова дълго се беше лишавал от това? Не можеше да вини обстоятелствата, не би могъл да вини и Линдзи. Можеше и трябваше да идва — заради баба си, заради самия себе си. Но беше избрал по-лесния начин, вместо да обяснява защо жена му не може да идва, да измисля извинения и за нея, и за себе си. Би могъл да се противопостави на Линдзи, когато тя настояваше да идат на Кейп Код

или Мартас Вайнярд, или пък на продължителна почивка на Лазурния бряг.

Обаче по-лесният начин се оказа не толкова лесен и Илай бе изгубил нещо важно за себе си.

Ако не си го върнеше сега, единственият виновен щеше да е той.

Така че вървя по целия път до кея и си спомни момичето, с което беше завъртял горещ летен флирт точно преди да започне колежа. Сети се как ходеше на риба с баща си — нещо, което и двамата никак не умееха. Върна се още по-назад, в детството, копаеше пясъка край прибоа, за да търси пиратско съкровище с децата, с които бе завързвал краткотрайни летни приятелства.

Зестрата на Есмералда. Старата, но все още жива легенда за откраднатото от пирати съкровище в свирепа морска битка, загубено отново, когато пиратският кораб, позорният „Калипсо“, се разбил в скалите на Уиски Бийч точно в подножието на Блъф Хаус.

През годините беше слушал какви ли не варианти на легендата и като дете, в плен на магията ѝ, беше играл тук с приятелите си. Щяха да изровят съкровището, да станат модерни пирати, натоварени с испански реали, съкровища и сребро.

И както всички други, намираха само миди, рачета и черупки. Но се радваха на преживените приключения по време на слънчевите лета.

Някога Уиски Бийч беше неговото съкровище, богатството му. Застанал там с разбунтувалите се разпенени вълни Илай повярва, че ще си го върне отново.

Стигна по-далеч, отколкото бе възнамерявал, и остана по-дълго, но когато пое обратно по пътя, си помисли за уискито край огъня като за удоволствие, за вид награда, а не за бягство или лек срещу мрачни мисли.

Май трябваше да си направи нещо за ядене. Не бе помислил за обяд. Даде си сметка, че от закуската не е ял нищо. Което означаваше, че е забравил поредното дадено обещание — да възвърне загубеното си тегло, да започне по-здравословен начин на живот.

Значи щеше да си направи нещо свястно за вечеря и да започне с този здравословен живот. Сигурно имаше какво да си забърка. Съседката беше заредила кухнята, така че...

Щом се сети за нея, погледна нагоре и видя Лафинг Гъл, загнездила се сред съседите си отвъд дюните. Тъмносинята ѝ дъсчена

облицовка с цвета на лято изпъкваше сред пастелните тонове и кремавото. Сети се, че някога вилата беше млечносива. Но чудатият островръх покрив, широката покрита тераса и стъклената гърбица на солариума не можеха да бъдат сбъркани.

Видя как зад това стъкло проблясват светлини, които разпръскваха мрака.

Реши да се качи и да ѝ плати сега. В брой. Тогава можеше да спре да мисли за това. Оттам щеше да се прибере у дома, да си припомни другите къщи, хората, които живееха в тях... или които бяха живели.

С част от съзнанието си установи, че вече разполага с нещо забавно... и истинско, за което да пише на семейството си. Разходка по брега (ще я опише), отбиване при Абра Уолш на път за вкъщи. Дрън-дрън-дрън, новата боя на Лафинг Гъл изглежда чудесно.

Ето че не се изолирам, притеснено семейство. Излизам, създавам контакти. Положението е под контрол.

Докато се качваше, се забавляваше да съчинява имейл. Свърна по равна павирана пътечка през малък двор с храстчета и статуи — чудата сирена, изправена на извитата си опашка, жаба, свиреща на банджо и малка каменна пейка с крака — крилати феи. Толкова беше погълнат от новия за него пейзаж и свършената му хармония с индивидуалността на вилата, че не забеляза движението в солария, остъкленото помещение, обляно в светлина, докато не стъпи на прага на вратата.

Няколко жени върху постелки за йога на земята заемаха с различна гъвкавост и опит поза, която определи като „обърнато надолу куче“.

Повечето бяха облечени в екипи за йога — цветните горнища и тесни клинове, които често виждаше в гимнастическия салон. Когато ходеше там де. Някои бяха предпочели анцузи, други бяха по шорти.

Всички се подпряха на един крак с леко поклащане, след което се изправиха с полюшвания и застанаха с подгънат крак напред. Изпънаха другия назад, протегнаха ръце напред и назад.

Леко объркан, Илай тръгна да отстъпва, когато осъзна, че групата води Абра.

Беше заела позиция, гъстата ѝ коса бе вързана на опашка. Тъмнопурпурното горнище показваше дълги изваяни ръце; сивият

клин прилепваше към тесните бедра и дългите крака, ноктите на тесните ѝ стъпала бяха лакирани в същия пурпурен лак като цвета на горнището.

Гледката го очарова и привлече. Абра, следвана от другите, се наведе напред, изнесената ѝ напред ръка беше извита над главата, тя се извъртя в талията и повдигна глава.

След това изпъна опорния крак, отново се изтегли напред, наклони се надолу, още надолу, докато дланта ѝ не се опря на пода до стъпалото ѝ, а след това изпъна другата си ръка към тавана. Отново се изви. Преди Илай да успее да отстъпи, тя завъртя глава, вдигна очи и погледите им се срещнаха.

Усмихна му се. Все едно че го очакваше, а може би пък не — случайно се беше озовал в ролята на воайор.

Той отстъпи назад и махна с ръце в жест, за който се надяваше, че е извинителен, но тя вече се изправяше. Видя я как даде знак на една от жените, докато вървеше между постелките и хората.

Какво да прави сега?

Вратата се отвори и Абра отново му се усмихна.

— Здравсти, Илай.

— Извинявай. Не знаех... докато...

— Божичко, ще замръзнеш! Влизай вътре.

— А, не, заета си. Просто се разхождах, а после...

— Добре де, влизай, преди аз да измръзна до смърт. — Направи стъпка встрани с дългите си боси крака и го хвана за ръката. — Дланта ти е ледена. — Дръпна го настоятелно. — Не искам студеният въздух да замрази групата ми.

Оставен без избор, Илай пристъпи вътре, така че тя да затвори вратата. В солариума се носеше ню ейдж музика подобно на ромона на воден ручей. Видя, че жената в крайните редици на групата отново заема онази извита поза.

— Съжалявам — каза отново. — Прекъсвам ви.

— Всичко е наред. Морийн може да ги води. Пък и почти приключихме. Искаш ли да отидеш в кухнята и да си сипеш чаша вино, докато свърша?

— Не, благодаря. — Отчаяно му се искаше да не се беше поддавал на импулса си да дойде тук. — Аз само... Бях излязъл на

разходка и само наминавам, защото се сетих, че не съм ти платил за продуктите.

— Хестър се погрижи за това.

— О. Трябваше да се сетя. Ще говоря с нея.

Скица с молив в рамка до входа го разсея за момент. Разпозна работата на баба си дори и без инициалите Х. П. Ландън в долния ъгъл.

Разпозна и Абра, слаба и изпъната в поза Дърво, с ръце над главата и с усмивка на лицето.

— Хестър ми я подари миналата година — обясни Абра.

— Моля?

— Скицата. Придумах я да дойде по време на някой урок да порисува — като стъпка да я убедя да започне да се упражнява. Така че ми подари рисунката в знак на благодарност, след като се влюби в йогата.

— Страхотна е.

Не си даваше сметка, че Абра още държи ръката му, докато не го дръпна след себе си.

— Раменете наведени и извити назад, Лий. Точно така. Отпусни челюстта си, Хедър. Добре. Така е добре. Извинявай — обърна се към него.

— Не, ти извинявай. Преча ти. Ще те оставя да работиш.

— Сигурен ли си, че не искаш чаша вино? Или пък да видим...

— Хвана го и с другата си ръка и разтърка дланта му, за да го стопли.

— Горещ шоколад?

— Не. Не, но благодаря. Трябва да се връщам. — Ръцете ѝ го разтриваха и предизвикаха бърза и почти болезнена топлина, която подсили усещането, че е замръзнал до кости. — Май че... ще вали.

— Чудесна вечер да си вкъщи край огъня с хубава книга. Добре. — Пусна ръката му, за да отвори отново вратата. — Ще те видя след два дена. Обади ми се или направо ела, ако имаш нужда от нещо.

— Благодаря.

Тръгна си бързо, за да може тя веднага да затвори вратата и да запази топлината вътре.

Но Абра остана на прага и се загледа след него.

Сърцето ѝ — за което често ѝ казваха, че е прекалено меко и отворено — се изпълни със съчувствие.

Откога ли, зачуди се, някой друг, освен семейството му го беше канил да влезе и да се спаси от студа?

Затвори и се върна в солария, кимна на приятелката си Морийн и отново пое групата.

Докато привършваше финалната релаксация видя снега, който Илай бе предрекъл, че ще завали, меко да се трупа зад стъклото и уютното ѝ кътче заприлича на вътрешността на чудата снежна топка.

Беше прекрасно.

— И не забравяйте да пиете вода. — Вдигна собствената си бутилка, докато жените сгъваха постелките си. — И срещата ни за утре сутрин в сутерена на Унитариянската църква си остава за девет и петнайсет.

— Обичам тази група. — Хедър Локаби разроши късата си руса коса. — Уини, мога да те взема от вас, ако искаш.

— Първо ми се обади. Ще се опитам да дойда.

— И така — Хедър разтърка ръце, — това този ли беше, за когото си мисля?

— Извинявай? — отвърна Абра.

— Мъжът, дето дойде по време на урока. Не беше ли Илай Ландън?

Името мигновено предизвика мърморене. Абра усети как ползите от упражненията по йога се разсейват, докато раменете ѝ се стягат.

— Да, това беше Илай.

— Казах ти. — Хедър сръга Уини с лакът. — Казах ти, че чух, че се мести в Блъф Хаус. Ти наистина ли ходиш да чистиш там, докато той си е вкъщи?

— Няма много за чистене, ако никой не живее там.

— Ей, Абра, не се ли притесняваш? Така де, обвинен е в убийство. На собствената си жена. И...

— Оправдаха го, Хедър. Спомняш ли си?

— Само защото не са намерили достатъчно доказателства да го арестуват не означава, че не е виновен. Не бива да оставаш в онази къща сама с него.

— Само защото медиите обичат сочния скандал, особено ако са замесени секс, пари и почитани фамилии от Нова Англия, не означава, че не е невинен. — Морийн изви яркочервените си вежди. — Нали

знаеш онова старо законово правило, Хедър? „Невинен до доказване на противното“.

— Знам, че са го уволнили и че е бил защитник на престъпници. Подозрително ми се струва, ако ме питате, да го уволнят, ако не е бил виновен. Освен това казаха, че е основният заподозрян. Свидетели са чули да заплашва жена си същия ден, когато е била убита. Щяла е да вземе купища пари след развода. А и той не е имал никаква работа в къщата, нали така?

— Била е неговата къща — изтъкна Абра.

— Ама се е преместил. Само казвам, че там, където има дим...

— Понякога, където има дим, някой друг е запалил огън.

— Толкова си доверчива. — Хедър прегърна Абра с една ръка искрено, като че я покровителстваше. — Просто започвам да се притеснявам за теб.

— Мисля, че Абра има достатъчно добра преценка за хората и може да се грижи за себе си. — Грета Париш, най-възрастната в групата, на седемдесет и две, облече топлото си и практично вълнено палто. — А Хестър Ландън не би отворила дома си за Илай, който винаги е бил благовъзпитан младеж, ако имаше подозрения, че е виновен.

— О, аз дълбоко обичам и уважавам госпожа Ландън — започна Хедър. — Всички ние се надяваме и се молим да се оправи достатъчно, за да се прибере по-скоро у дома си. Обаче...

— Без „обаче“. — Грета нахлупи шапка клош върху оловносивата си коса. — Това момче е част от нашата общност. Може и да живее в Бостън, но е Ландън и е един от нас. Бог е свидетел, че е минал през ада. Не ми се ще да мисля, че някой може да му създаде допълнителни неприятности.

— Аз... Аз нямах това предвид. — Хедър смутено ги огледа. — Честно, нямах такива намерения. Само се притеснявам за Абра. Не мога нищо да направя.

— Вярвам, че се притесняваш. — Грета ѝ кимна отсечено. — Вярвам също, че нямаш причини да се притесняваш. Упражненията днес бяха много добри, Абра.

— Благодаря. Искаш ли да те закарам до вас? Доста силно вали.

— Мисля, че мога да понеса три минути ходене.

Жените се облякоха и излязоха. Морийн се забави.

— Хедър е кучка — оповести тя.

— С доста хора е така. Мнозина мислят като нея. Щом е заподозрян, значи трябва да е виновен. Това е неправилно.

— Естествено. — Морийн О'Мали, с коса, огненочервена като веждите ѝ, отново отпи от бутилката си. — Проблемът е, че не знам дали и аз нямаше да мисля така, поне в някакво цинично малко кътче на съзнанието си, ако не познавах Илай.

— Нямах представа, че го познаваш.

— Беше първото ми сериозно гадже.

— Задръж така. — Абра я посочи и с двата си показалеца. — Просто задръж. Това си е история за чаша вино.

— Няма нужда да ми извиваш ръцете. Чакай само да пратя съобщение на Майк, че ще се забавя още половин час.

— Действай. Отивам да сипвам виното.

В кухнята Абра избра бутилка бира, докато Морийн се разполагаше на дивана в уютната дневна.

— Казва, че всичко е наред. Децата още не са се избили и в момента щастливо лудуват в снежната буря. — Погледна телефона си, усмихна се, когато Абра ѝ подаде чашата, и я изчака да седне. — Благодаря. Предполагам, че това ще ме подсили, преди да ида до съседната врата и да вляза в битката, а после да нахраня войските.

— Започвай да разказваш.

— Бях на петнайсет и макар че вече се бях целувала, това всъщност беше първата ми целувка. Езици, ръце и тежко дишане. Нека най-напред уточня, че момчето имаше най-прекрасните устни и наистина чудесни ръце. Първият, трябва също да добавя, на когото позволих да докосне тези великолепни цици. — Потупа се по гърдите и отпи от виното. — Но не и последният.

— Детайли, моля.

— Четвърти юли, точно след фойерверките. Бяхме си запалили огън на плажа. Доста хлапета бяхме. Имах разрешение, което си бях извоювала доста трудно да ти кажа, и което моите деца ще си извоюват още по-трудно заради опита ми. А той беше толкова сладък. О, боже мой, Илай Ландън беше дошъл от Бостън за месец... Не можех да сваля очи от него. И не само аз.

— Колко сладък?



— Ммм. Тази къдрава коса, която ставаше все по-руса от слънцето с всеки ден, тези невероятни кристалносини очи. А усмивката му направо можеше да те повали в несвяст. Атлетична фигура — играеше баскетбол, доколкото помня. Ако не беше на плажа гол до кръста, беше в спортния център и играеше баскетбол... гол до кръста. Нека се повтора: ммм.

— Отслабнал е — измърмори Абра. — Прекалено е слаб.

— Видях някои снимки и последните новини. Да, прекалено е слаб. Обаче тогава, през онова лято... Беше толкова красив, толкова млад и щастлив. И забавен. Въртях си задника пред него и на огъня на оня Четвърти юли най-сетне бях възнаградена. Първия път, когато ме целуна, седяхме край огъня. Музиката гърмеше, някои танцуваха, други бяха във водата. Едното доведе до другото и двамата тръгнахме по кея.

Въздъхна при спомена.

— Просто двойка хормонално обременени тийнейджъри в горещата лятна нощ. Не се стигна по-далеч, отколкото би трябвало — макар да мисля, че баща ми не би се съгласил с мен — но беше най-опияняващият момент в живота ми дотогава. Сега изглежда толкова сладко и невинно, но все още нелепо романтично. Морският прибой, лунната светлина, музиката от брега, двойка топли полуголи тела, които тъкмо почват да разбират за какво са създадени. Така че...

— Така че какво? — Абра се наведе напред и размаха нетърпеливо ръце. — Какво стана после?

— Ами върнахме се при огъня. Мисля, че щяхме да стигнем по-далеч, отколкото би трябвало, ако не се бяхме върнали обратно при другите. Бях толкова неподготвена какво става с тялото, когато някой завърти онова ключе. Нали се сещаш?

— О, боже, напълно ми е ясно.

— Обаче той спря и после ме изпрати до нас. Видяхме се още няколко пъти, преди да отпътува обратно за Бостън. Още няколко пъти се целувахме, но нищо не ме зашемети като първия път. Следващия път, когато се върна тук, и двамата се срещяхме с други. Повече не се свързахме, не и по този начин. Сигурно дори не помни онзи Четвърти юли с червенокоската под кея на Уиски Бийч.

— На бас, че се подценяваш.

— Може. Ако се бяхме срещнали, когато той се върна, може би щяхме да си поприказваме хубаво — както с теб. Веднъж налетях на него в магазина, когато бях много бременна с Лиъм. Илай ми отнесе покупките в колата. Добър човек е. Вярвам го.

— Срещала ли си жена му?

— Не. Виждала съм я веднъж или два пъти, но никога не сме се запознавали. Голяма красавица, трябва да ѝ призная. Но не бих казала, че е от типа, дето си пада по готиното сладко бърбрене извън магазина. Говореше се, че двете с Хестър Ландън не се понасят. Илай дойде сам или с останалите от семейството си няколко пъти, след като се ожени. После просто спря да идва. Или поне не знам да се е връщал.

Погледна часовника си.

— Трябва да се прибирам. Да нахраня вилнеещата орда.

— Може би трябва да отидеш и да го видиш. Илай, имам предвид.

— Мисля, че в този момент би го възприел като нашествие... или пък ще реши, че съм маниакално любопитна.

— Нуждае се от приятели, но може би имаш право. Сигурно е прекалено скоро.

Морийн отнесе празната си чаша в кухнята и я остави.

— Знам те аз тебе, Абракадабра. Няма да го оставиш да тъне в депресия, не и за дълго. — Облече палтото си. — В характера ти е да оправяш нещата, да лекуваш, да целуваш там, където боли. Хестър много добре е знаела какво прави, когато те помоли да наглеждаш и него, и къщата.

— Тогава по-добре да не я предавам. — Абра прегърна Морийн, преди да отвори задната врата. — Благодаря ти, че ми разказа. Не само секси историята за тийнейджърските страсти, а задето ми даде още един поглед към него.

— Можеш да го целунеш един-два пъти.

Абра ѝ стисна ръцете.

— Ще се въздържа.

— Да, да. Само казвам, че ако възникне възможност... ами той има такива страхотни устни. Ще се видим утре.

Абра проследи от прага приятелката си, която бързо премина под силния сняг, стигна до съседната къща, светна лампата и захлопна задната врата.

Реши да запали камината, да хапне малко супа и сериозно да помисли за Илай Ландън.

### 3.

Илай си призна, че може и да бе поизостанал малко, но все пак се беше занимавал с книгата в най-добрите часове от деня и бе понаписал нещо.

Ако успееше да поддържа съзнанието си на скорост, щеше да пише от събуждането си, докато не грохне. Е добре, това може би нямаше да е здравословно, но поне щеше да е продуктивно.

Освен това снегът не беше намалял до средата на следобед. Обетът му да излиза от къщи поне веднъж дневно трябваше да се пребори с над половинметровия трупач се сняг.

По едно време, когато просто не можеше да мисли достатъчно ясно, за да пише смислени фрази, продължи с изследването на къщата.

Спретнати стаи за гости, идеално чисти вани и — за негово удивление — бившата гостна на горния етаж в северното крило в момента съдържаше крос тренажор, гири и масивен плосък екран. Замота се из стаята, свъси вежди, като видя постелките за йога, спретнато навити на етажерката, прилежно подредените кърпи и големия албум с дивиди дискове.

Отвори го и заразгръща страниците. Силова йога? Баба му? Сериозно? Тай-чи, „Пилатес“ ... „Да изваем тялото си“?

*Бабо?*

Опита се да си го представи. Досега вярваше, че има дяволски добро въображение, иначе нямаше да може да си изкарва хляба с писане на романи. Но когато се опита да види своята баба, която рисуваше акварели, правеше скици с молив и членуваше в клуб за градинари, да помпа мускули, се предаде.

Хестър Ландън никога не правеше нищо без причина. Нямаше как да отрече, че подредбата на стаята показва внимателно обмисляне и щателно проучване.

Може би беше решила, че се нуждае от подходящо място, където да се упражнява, когато, като днес например, времето не ѝ позволява да направи фамозната си петкилометрова разходка. Би могла да е наела някого да оборудва стаята.

Не, тя никога не правеше нищо без причина, освен това никога не би оставила работата си наполовина свършена.

И все пак не можеше да си я представи как пуска диска с упражнения за извайване на тялото.

Наслуки продължи да рови в албума и намери залепена бележка.

„Илай, редовните упражнения подхранват тялото, ума и духа. По-малко мрачни мисли и повече пот!“

С обич: баба  
Чрез Абра Уолш

Господи. Не можеше да реши дали му е смешно, или конфузно. Какво точно баба му беше разказала на Абра все пак? Ами личното му пространство?

Пъхна ръце в джобовете, отиде до прозореца и се загледа към брега.

Морето се бе укротило, но все още сивееше под мрачното небе. Вълните се плискаха върху покрития със сняг плаж, поглъщайки бавно набразденото бяло покривало. Дюнните се издигаха като бели могили, крайбрежната растителност стърчеше като игли от игленик и се полюшваше на вятъра.

Снегът покриваше стъпалата към брега, лежеше дебел и тежък върху перилата.

Не видя и една стъпка в него, макар светът навън да не беше безлюден. Далеч навън в безмерната сивота видя нещо да подскача — само размазана движеща се фигура, която после изчезна. Наблюдаваше чайките, които се виеха над снега и морето. В тихо падащия сняг дочу техния кикот.

И се сети за Абра.

Обърна се и огледа крос тренажора без капчица ентузиазъм. Никога не беше обичал да покрива разстояния на машина. Приискаше ли му се да се изпоти, би предпочел да поиграе баскетбол.

— Обаче нямам топка, нито кош — каза на празната къща. — И разполагам само с няколко стъпки сняг. Може би трябва да си изрина пътека. Но защо? Няма да ходя никъде.

И това последно изречение, сети се той, беше част от проблема му вече почти година.

— Добре де! Обаче няма да се занимавам с никаква силова йога. Боже, кой ли е измислил това? Може би десет-петнайсет минути на проклетата машина. Само няколко километра.

Преди животът му да се промени, имаше навика да бяга по няколко километра седмично, като минаваше покрай хотел „Чарлз“. Крос тренажорът щеше да бъде използван само в краен случай, но и на него щеше да отдели внимание.

Определено щеше да работи с пътеката за бягане на баба си.

Тогава щеше да ѝ пише, да ѝ каже, че е намерил бележката и всичко останало, и щеше да е изпълнил дълга си. А ако ѝ се прииска да поговори с него за нещо, ами да поговори. Нямахше нужда постоянно да му навира в очите тренъорката си по йога.

Доближи се до уреда с подчертано отвращение, погледна и плоския екран на телевизора. А, не, без телевизия. Беше я спрял, откакто бе започнал да се натъква на собственото си лице твърде често, да слуша коментари, дебати за вината или невинността си, за ужасния срив в личния си живот, без значение до каква степен отговаряха на истината.

Следващия път, ако има такъв, каза си, докато се качваше на крос тренажора, щеше да си вземе айпода, но засега щеше просто да си свърши работата, без да се разконцентрира.

Само за проба хвана ръчките и натисна с крака. Името на баба му се появи на дисплея.

— Брей, виж ти.

Любопитно погледна екрана и провери статистиките ѝ.

— Леле. Браво бе, бабо!

Според последните данни, които по сметките му бяха от деня на злополуката, беше изминала пет километра за четирийсет и осем минути и трийсет и две секунди.

— Не е зле, обаче мога да те бия.

Вече заинтригуван, програмира втори участник и въведе името си. Започна бавно с идеята да загрее. След това забърза.

След четиринайсет минути и два километра разстояние, облян в пот и задъхан, се предаде. Дишайки тежко, се дотъртри до малкия

хладилник и сграбчи бутилка вода. Изля съдържанието в гърлото си и се просна по гръб на пода.

— Боже мили. Господи, че аз дори не мога да се състезавам с баба си. Безобразие!

Заяпа се в тавана, борейки се да възстанови дишането си, докато мускулите на краката му буквално трепереха от шока и умората.

Беше играл баскетбол за проклетия Харвард! При ръст от метър и деветдесет бе компенсирал относително недостатъчната си височина със скорост, пъргавина... и издръжливост.

Някога беше атлет, а сега беше слаб, немощен и бавен.

Искаше си живота обратно. Не, това не беше съвсем вярно. Дори преди кошмара с убийството на Линдзи животът му бе безвъзвратно повреден и крайно незадоволителен.

Искаше обратно *себе си*. И проклет да беше, ако се сещаше как да го постигне.

Къде беше изчезнало всичко? Не можеше да се сети какво е да си щастлив. Но знаеше, че някога е бил щастлив. Че е имал приятели, интереси, амбиции. Беше имал страст, дявол да го вземе.

А сега дори не можеше да се ядоса достатъчно. Не можеше дори да се зарови дълбоко в себе си и да намери яда си заради отнетото, заради това, пред което някак се беше предал.

Беше опитал с антидепресанти, после разговаря с психоаналитик. Но не искаше да се върне там. Не можеше.

И не можеше просто да си лежи на пода като някаква потна купчина. Трябваше да направи нещо, дори случайно, дори обикновено. Просто да направи следващата крачка.

Изправи се и тръгна към душа.

Пренебрегна гласа в главата си, който го изкушаваше да остане и да си лежи, да проспие остатъка от деня. Вместо това се облече подходящо за студа — с дебело яке върху плътната риза, сложи си ски шапка и ръкавици.

Може и да нямаше конкретна цел, но това не означаваше, че не трябва да изчисти пътеките, автомобилната алея и верандите.

Обещал беше да се грижи за Блъф Хаус, така че щеше да се погрижи за Блъф Хаус.

Работата с лопатата му отне часове. Не преброи колко пъти му се наложи да спре и да отдъхне, щом пулсът му забиеше като тревожна

камбана в главата му или ръцете му се разтрепереха като на парализиран. Но все пак изчисти автомобилната алея, алеята до входа, а после прокара доста сносна пътека от главната веранда до стъпалата към плажа.

И слава богу, че започна да се смрачава, та да остави другите веранди непокътнати. Щом влезе, остави връхните си дрехи в антрето, влезе в кухнята като някое зомби и между две филии хляб напъха малко месо от обяда си с швейцарско сирене, като обяви това за вечеря.

Прокара сандвича с бира просто защото имаше. Яде и пи, надвесен над мивката, втренчил поглед през прозореца.

Все пак днес беше свършил нещо. Беше станал от леглото — това винаги бе първото препятствие. Беше писал. Беше се унижил на крос тренажора. И се беше погрижил за Блъф Хаус.

Като му удареше чертата, денят бе минал съвсем задоволително.

Изгълта четири обезболяващи и завлече изтощеното си тяло нагоре по стълбите. Съблече се, просна се в леглото и спа до зори. Без сънища.

За Абра беше изненада и удоволствие да открие, че автомобилната алея в Блъф Хаус е почистена. Определено беше очаквала, че ще ѝ се наложи да гази през две стъпки непокътнат сняг.

При нормален случай щеше да дойде от къщи пеш, но трябваше да избира дали да шофира в дълбок сняг, или да ходи по тънък лед. Паркира шевролета си зад мощното бебемве на Илай и си взе чантата.

Отключи входната врата и се послуша. Щом тишината я поздрави, реши, че Илай или е още в леглото, или се е затворил някъде из къщата.

Окачи палтото си в килера, смени обувките си с чехли.

Първо запали камината в дневната, за да придаде настроение на стаята, след това отиде в кухнята, за да направи кафе.

Забеляза, че в мивката няма чинии. Отвори миялната машина.

Можеше да проследи какво е ял, откакто беше пристигнал. Закуската, която му беше направила, две купи за супа, две малки чинии, две чаши и още две чаши за кафе.

Поклати глава.

Тая нямаше да я бъде.



За да се убеди, провери долапите и хладилника.

Не, определено тая нямаше да я бъде.

Включи айпода и намали звука му, след това събра нужните съставки. Напълни купата със смес за палачинки и се качи, за да види къде е.

Ако още спеше, време му беше да става.

Чу тракането на клавиатурата от кабинета на Хестър и се усмихна. Това беше нещо. Тихо се промъкна през отворената врата, за да го види седнал на прекрасното старо бюро пред клавиатурата с отворена бутилка „Маунтин Дю“ до себе си. Отбеляза си наум да му вземе още.

Реши да го остави да поработи още малко и отиде право в спалнята му. Оправи леглото, извади торбата с прането от коша и смени кърпите за баня.

Хвърли поглед и на другите бани по пътя си, в случай че е ползвал кърпите, след това провери и гимнастическия салон.

Слезе долу, остави прането в пералното помещение, сортира го и се захвана да пълни пералнята. Взе и дрехите, с които беше излизал навън.

Установи, че няма много за разтребване, а и беше почистила къщата основно в деня преди идването му. Тъй като винаги си намирал какво да прави, пресметна времето. Щеше да му забърка нещо за хапване, преди да запретне ръкави и да се захване за работа.

Когато отново се качи по стълбите, преднамерено вдигна шум. Щом стигна кабинета му, той вече беше станал, за да иде до вратата. Може би с намерението да затвори, помисли си, така че влезе, преди да е успял.

— Добро утро. Прекрасен ден е.

— А...

— Чудно синьо небе. — С торба за боклук в ръце отиде до празното кошче под бюрото. — Синьо море, слънцето блести по снега. Чайките ловят риба. Тази сутрин видях кит.

— Кит.

— Чист късмет. Оказах се до прозореца точно когато изсвири. Изумително и грандиозно. Така. — Тя се обърна. — Обекуската ти е готова.

— Моята какво?

— Обекуската ти. Твърде късно е за закуска, рано за обяд, а и ти така и така не си ял.

— Закусих... Кафе.

— А сега ще ядеш храна.

— Всъщност аз... — посочи лаптопа си.

— А пък е досадно да те прекъсват, за да те насилват да ядеш. Но предполагам, че ще работиш по-добре, след като си хапнал. От колко време пишеш днес?

— Не знам. — Беше досадно, помисли си. Прекъсването, въпросите, храната, за която не искаше да намери време. — От шест часа, предполагам.

— Е, bravo! Вече е единайсет, така че определено ти е време за почивка. Ще ти сервирам в трапезарията този път. Гледката оттам е прекрасна, особено днес. Искаш ли да почистя тук, докато ядеш... или каквото там друго има за правене?

— Не, Аз... Не. — След още една неуверена пауза, повтори: — Не.

— Разбрах. Отивай да ядеш, а аз ще си свърша работата на този етаж. Когато решиш да се върнеш към заниманията си, ще бъда долу, където няма да ти преча.

Застана между него и лаптопа със сърдечна усмивка на устните, облякла тъмния си пурпурен суичър със знака на мира на гърдите, с още по-тъмни дънки и яркооранжеви чехли.

Илай разбра, че спорът само ще отнеме време, а е и безсмислен, и реши просто да излезе от стаята.

Беше възнамерявал да спре и да хапне нещо — може би кифла, каквото и да е. Но бе загубил представа за времето. Харесваше му да губи представа за времето, защото това означаваше, че е погълнат от книгата.

А от Абра се очакваше да чисти къщата, не да му бъде бавачка.

Не беше забравил, че ще идва. Но планът му да спре да работи, когато тя дойде, да си вземе кифлата и да излезе на разходка, докато тя е тук... е, книгата прецака всичко.

Зави наляво към остъкления еркер на трапезарията.

Абра беше права. Гледката си заслужаваше. Щеше да излезе на разходка по-късно, стига да намереше сваятна пъртина в снега. В краен

случай можеше да слезе до плажа по стълбите, да направи няколко снимки с телефона си и да ги прати вкъщи.

Седна на масата с похлупената чиния, малкия кафеник и стъклената чаша сок. Абра дори беше взела едно от цветята от букета в дневната и го бе натикала във вазичка.

Напомни му на майка му, която, като беше малък, винаги слагаше цветете, играчка или книга на подноса, с който му носеше храна, когато беше болен.

Не беше болен. Нямахше нужда да го гледат като някое дете. Единственото, от което имаше нужда, беше някой да идва и да чисти, за да може да пише, да живее и да рине тъпия сняг, ако имаше нужда от риене.

Седна и потрепна, когато усети схванатия си врат и раменете. Добре, трябваше да признае, че снегопочистващият маратон на честта си взема дължимото.

Повдигна похлупака.

Издигна се ароматен дим от купчината палачинки с боровинки. Тънък резен хрупкав бекон ограждаше ръба на чинията, до която бе оставена малка купа с пълпеш, гарниран с листо мента.

— Еха!

Известно време съзерцава композицията, раздвоен между раздражението и одобрението.

Реши, че и двете чувства са валидни. Щеше да яде, защото беше сервирано, а не защото беше тръгнал да гине от гладна смърт, така че имаше правото да се дразни.

Намаза палачинка с малко от маслото, което Абра беше извадила в паничка, и го гледа как се разтапя, докато си добавяше сироп.

Почувства се като малкия господар на имението... обаче наистина беше вкусно.

Много добре съзнаваше, че е расъл като привилегирован, но въпреки това хубавите закуски със сгънатия на масата сутрешен вестник не му бяха всекидневие.

Ландън бяха сред привилегированите, защото работеха, а работеха, защото бяха привилегировани.

Посегна да отвори вестника, докато дъвчеше, но размисли и просто го остави настрани. Също като телевизията вестниците носеха твърде много неприятни спомени. Гледката го радваше, позволяваше

на ума му просто да се носи, да наблюдава морето, капенето на топящия се сняг под слънчевите лъчи.

Чувстваше се... почти умиротворен.

Вдигна поглед, когато тя влезе.

— Вторият етаж е почистен — обяви Абра и понечи да вдигне подноса.

— Аз ще го вдигна. Не — настоя той. — Аз ще го вдигна. Виж, няма нужда да ми готвиш. Чудесно беше, благодаря, обаче не е нужно да готвиш.

— Обичам да готвя и не ми носи чак толкова голямо удоволствие, като готвя само за себе си. — Последва го в кухнята, после продължи към пералното помещение. — А ти не се храниш добре.

— Ям си аз — измърмори Илай.

— Купичка супа, сандвич, купа студена зърнена закуска? — Абра остави коша за пране, седна и започна да сгъва. — За икономката няма тайни — просветли го простичко. — Не и по отношение на храната, къпането и секса. Бих казала, че трябва да качиш към седем-осем килограма. И десет няма да ти навредят.

А, не. От месеци не можеше да открие гнева си, но тя му рисуваше карта до точното място.

— Я слушай...

— Може да ми кажеш, че не ми е работа — прекъсна го тя, — но това няма да ме спре. Така че ще готвя, когато имам време. Така и така съм тук.

Не можа да измисли разумен начин да надвие в спор жената, която в момента му сгъва боксерките.

— Можеш ли да готвиш? — запита го тя.

— Да. Достатъчно.

— Нека позная. — Наклони глава и заби зелените си очи в него. — Сандвичи със сирене на грил, бъркани яйца, пържола... а, и бургери. Освен това... нещо с раци или миди.

Той си ги наричаше „Миди а ла Илай“... и наистина му се щеше тя да излезе от главата му.

— Ти какво, да не четеш мисли така, както правиш палачинки?

— Гледам на ръка и на таро, но само за забавление.

Това не го изненада ни най-малко.

— Както и да е. Ще ти сготвя тенджерата или две, нещо, което ще можеш да претопляш и да ядеш. Но първо ще ида на пазар. Отбелязала съм в календара дните, когато ще идвам, за да си направиш план. Искаш ли да ти взема и друго, освен „Маунтин Дю“?

Кратките и ясни детайли, които му изложи, сякаш парализираха мисълта му.

— Не мога да се сетя за нищо.

— Ако се сетиш, просто го напиши. За какво е книгата ти? Или е тайна?

— Тя е... Лишен от правата си адвокат търси отговори и изкупление. Дали ще загуби живота си, буквално, или ще си го върне? Такива работи.

— Харесваш ли го?

Изглежда я за миг, защото точно това беше правилният въпрос. Въпросът, на който предпочиташе да отговори, вместо да го избегне.

— Разбирам го, вложил съм много в него. Превръща се в някой, когото харесвам.

— Да го разбираш, е по-важно от това да го харесваш според мен. — Смръщи се, когато Илай разтърка рамото и врата си. — Изгърбваш се.

— Моля?

— Над клавиатурата. Изгърбваш се. Повечето хора го правят.

Остави прането настрана и преди да е успял да отгатне намеренията ѝ, пристъпи и заби пръсти в раменете му. Внезапна и сладка болка се спусна чак до ходилата му.

— Виж, ох...

— Божичко, Илай, направо си се вдървил.

Раздразнението му премина в объркване. Защо тая жена не го остави на мира?

— Просто вчера се преуморих. Чистих снега.

Абра свали ръцете си, когато той се отдръпна, и отвори шишенцето с обезболяващото. Реши, че може наистина да се е преуморил, но и писането си беше казало думата. Но какво ли се криеше под всичко това? Дълбок, усложнен стрес.

— Ще изляза навън и ще се обадя по телефона — обяви той.

— Чудесно. Студено е, но е красиво.

— Не знам колко да ти платя. Така и не те попитах.

Когато му каза цената, той бръкна за портфейла си, но откри джоба си празен.

— Не знам къде ми е портфейлът.

— Беше в дънките ти. Сега е върху скрина ти.

— А, благодаря. Ей сега се връщам.

Горкичкият тъжен стресиран Илай, помисли си тя. Трябваше да му помогне. Сети се за Хестър и поклати глава, докато зареждаше миялната машина.

— Знам, че ще успея — измърмори.

Илай се върна и остави парите на плота.

— И благодаря, в случай че не се върна, преди да си тръгнеш.

— Няма защо.

— Ами аз само ще... ще видя как е на брега и ще се обадя на нашите и на баба. — „И ще се разкарам далеч от теб.“

— Страхотно. Поздрави ги от мен.

Думите ѝ го накараха да спре на прага на пералното помещение.

— Познаваш родителите ми?

— Естествено. Срецали сме се няколко пъти, когато са идвали тук. Освен това се видяхме, като идвах в Бостън при Хестър.

— Не знаех, че си идвала в Бостън при нея.

— Разбира се, че идвах. Просто сме се разминали с теб. — Включи машината и го погледна. — Тя ти е баба, Илай, но и за мен беше такава. Обичам я. Трябва да снимаш къщата от брега и да ѝ я пратиш. Ще ѝ хареса.

— Да, така е.

— О, Илай? — добави Абра и се наведе да вземе коша за пране, докато той се канеше да излезе от помещението. — Ще се върна към пет и половина следобед. Довечера нямам нищо за правене.

— Ще се върнеш?

— Да, с дъската си. Трябва ти масаж.

— Не ща никакъв...

— Трябва ти — повтори тя. — Може да си мислиш, че не искаш, обаче, повярвай ми, щом започна, ще си промениш мнението. Нещо като подарък за добре дошъл в къщата. Терапевтичен масаж, Илай — добави. — Лицензирана съм. Няма да е с неочакван край.

— Боже.

Абра само се засмя, понесла коша.

— Значи, разбрахме се. Пет и половина!

Тръгна след нея с намерението да изясни веднъж завинаги, че няма нужда от тази услуга, но щом се дръпна от вратата, тъпа болка прониза гърба и раменете му.

— Мамка му!

Напъха ръце в палтото си. Имаше нужда само от обезболяващо. И да разполага с главата си, без тя да се шири вътре, за да може спокойно да мисли за книгата.

Щеше все някак да се разходи, да се обади на семейството си, да подиша, а когато това досадно схващане и тази постоянна болка заглъхнат, да ѝ прати есемес — по-добре така, отколкото да ѝ се обажда — и да ѝ каже да не идва.

Първо обаче щеше да последва съвета ѝ, да слезе до брега и да снима Блъф Хаус. А може би щеше да успее да изчовърка малко информация за Абра Уолш от баба си.

Все още беше адвокат — би трябвало да успее да измъкне някои отговори от свидетел, който вече е благоразположен към него.

Докато вървеше през вътрешния двор, се обърна и видя Абра на прозореца на спалнята му. Помаха му.

Вдигна ръка в отговор и отново потегли.

Лицето ѝ беше от очарователния тип, който караше мъжете да се обръщат, за да погледнат отново.

Ето защо съвсем преднамерено Илай задържа погледа си право напред.

#### 4.

Разходката по заснежения бряг му хареса повече, отколкото бе предполагал. Бялото зимно слънце засипваше с лъчите си морето и снега с искрящо сияние. И други се бяха разхождали преди него, така че последва отъпканите пъртини към студената и влажна пясъчна ивица, която вълните бяха разголили.

Крайбрежните птици кацаха по нея, разхождаха се наперено или бягаха, като оставяха плитни следи, преди водата да ги залее и изличи. Крещяха, крякаха и му напомняха за идващата пролет въпреки зимния пейзаж.

Последва три птици, които мислено определи като някакъв вид чайки, спря, направи още няколко снимки и ги прати вкъщи. Тръгна отново, погледна часовника си и пресметна графика на родителите си в Бостън, преди да се обади на домашния телефон.

— Какви си ги намислил?

— Бабо. — Не очакваше тя да му вдигне. — Разхождам се по брега на Уиски Бийч. Тук има няколко стъпки сняг. Прилича ми малко на Коледа, когато съм бил... де да знам, на дванайсет.

— Тогава с братовчедите ти и хлапетата на Грейди построихте снежен замък на брега. А пък ти ми откъсна хубавия червен кашмирен шал и го използва като знаме.

— Бях забравил за това. За знамето де.

— Аз пък не съм.

— Кажу как си.

— Оправям се. Нервирам се на хора, дето не ме оставят да направя и две стъпки без проклетата проходилка. По-добре ще ми е с бастун.

Тъй като бе получил имейл от майка си с подробно описание на битката срещу проходилката, беше подготвен.

— По-разумно е да внимаваш и да не рискуваш да паднеш отново. Винаги си била разумна.

— Подмазването няма да ти помогне, Илай Андрю Ландън.

— Значи не си била разумна?



Думите му я накараха да се разсмее и той прие това за малка победа.

— Такава съм си и имам намерение да продължа да бъда. Мозъкът ми си работи чудесно, благодаря, дори в момента да не може да се сети как точно паднах. Даже не помня да съм ставала от леглото. Обаче няма значение. Оправям се и ще приключа с тая проходилка за баби инвалиди. А ти как си?

— Добре съм. Всеки ден пиша и май книгата наистина върви. Това ме кара да се чувствам добре. Освен това е хубаво, че съм тук, бабо. Искам отново да ти благодаря за...

— Недей. — В гласа ѝ се долавяха острите ръбове на гранита от Нова Англия. — Блъф Хаус е колкото твоя, толкова и моя. Семейна е. Знаеш къде са дървата в бараката, но ако ти потрябват още, говори с Дигби Пиърс. Номерът му е в тейфтера ми, върху бюрото в малкия кабинет и в най-дясното чекмедже в кухнята. Абра също го има, в случай че не успееш да го намериш.

— Добре, няма проблеми.

— Храниш ли се добре, Илай? Не ща да виждам кожа и кости следващия път, когато ми се изправиш пред очите.

— Току-що ядох палачинки.

— А! Да не би да си ходил в „Кофи Бийч“ в града?

— Не... всъщност Абра ги направи. Виж, относно тази работа...

— Тя е чудесно момиче. — Хестър въобще не му даде думата. — Освен това е превъзходна готвачка. Ако имаш някакви въпроси или се забъркаш в неприятности, просто я питай. В случай че не знае отговора, ще го намери. Тя е умно момиче, много красиво при това, както се надявам да си забелязал, освен ако си не само оклюощавял, ами и ослепял.

Усети как в тила му звънна предупредително звънче.

— Бабо, нали не се опитваш да ме свържеш с нея?

— И защо ми е да правя такива работи? Ти не можеш ли да мислиш сам? Че кога пък съм се бъркала в любовния ти живот, Илай?

— Добре де, права си. Извинявай. Само... Познаваш я доста по-добре от мен. Не искам да я карам да се чувства задължена да ми готви, а изглежда, не мога да ѝ го втъпя.

— Яде ли палачинки?

— Да, обаче...

— Защото се почувства задължен?

— Добре де, разбрах.

— Освен всичко друго, Абра върши това, което обича, гарантирам ти го. Ей затова ѝ се възхищавам. Радва се на живота и си го живее. Можеш да се възползваш малко от това.

Предупредителното звънче пак се обади.

— Но не се опитваш да ме уредиш с нея?

— Убедена съм, че и сам си съвсем наясно с ума си, сърцето си и физическите си потребности.

— Добре, да оставим това. Да погледнем нещата от друг ъгъл. Не искам да обидя приятелката ти, особено след като ми пере дрехите. Пък и както казах, ти най-добре я познаваш. Как по най-дипломатичен начин да я убедя, че не искам и нямам нужда от масаж?

— Предложила ти е масаж?

— Да, госпожо. По-скоро ме уведоми, че ще се върне в пет и половина с дъската си. „Не, благодаря“ въобще не я трогна.

— Ами значи имаш нужда от лечение. А това момиче има вълшебни ръце. Преди да почне да ме масажира всяка седмица и да ме убеди да се занимавам с йога, си живеех с болките в кръста и между плешките. От възрастта е, казвах си и се примирявах. Докато не дойде Абра.

Илай установи, че е стигнал по-далеч, отколкото бе възнамерявал, когато забеляза стълбите към градчето. Няколкото секунди, които му трябваха да смени посоката и да реши да се изкачи дотам, предоставиха възможност на Хестър.

— Превърнал си се в кълбо от стрес, младежо. Да не си въобразяваш, че не мога да го усетя по гласа ти? Животът ти се срина и това не беше правилно. Не е честно. Животът рядко е справедлив и честен. Значи ето какво ще направим сега. Ще вършиш това, което всички се изреждат да ми казват, че аз трябва да правя. Да бъдеш здрав, силен, да си стъпиш на краката. И на мен не ми харесва да слушам тия работи, но това не значи, че не са истина.

— И решението е в масажа на твоята правецца палачинки съседка?

— Едно от решенията. Я се чуй! Пъшкаш и пуфтиш като някой дядо.

Обиден и огорчен, той се подготви за отбрана.

— Извървях целия път към градчето и повечето беше през този проклет сняг. И качвам стълби!

— И тези извинения ги слушам от бивша баскетболна звезда от Харвард!

— Не съм бил звезда — измърмори Илай.

— За мене беше. И още си.

Спря се, щом изкачи стълбите — да, за да си вземе въздух и да изчака пулсът му да се успокои, както бе установила и баба му.

— Видя ли ми новия гимнастически салон? — запита тя.

— Видях го. Много е хубав. Колко вдигах от лежанка, Хестър?

Тя се засмя.

— Мислиш се за умен и дързък. Но аз няма да измършавявам и да се отпускам. Обаче виж какво. Ти ще използваш салона, Илай.

— Използвах го вече. Веднъж. Намерих бележката ти. Застанал съм срещу Омарената къща.

— Най-добрите омарени ролца по северното крайбрежие.

— Нещата не са се променили много.

— Има промени тук и там, но важни са корените. Надявам се да помниш своите. Ти си Ландън, но покрай мен носиш и от кръвта на Хокин. Нас нищо не може да ни сломи, не и за дълго. Ще се грижиш за Блъф Хаус заради мен.

— Разбира се.

— И помни — понякога палачинката е просто палачинка.

Това го накара да се разсмее. Смехът му излезе груб и хриплив, но все пак се чу.

— Добре, бабо. И да използваш проходилката.

— Ще я ползвам скапаната проходилка, поне засега, ако ме чуеш какво ти говоря.

— Добре. Провери си имейла за някои снимки. След ден-два пак ще ти звънна.

Подмина места, които помнеше — „Топка и фунийка“, „Пицарията на Мария“ — както и някои нови заведения като „Сърфът“, обкован с розови дъски. Белият шпиц на методистката църква, простата постройка на унитарияните, гордата сграда на хотел „Норт Шор“, очарованието на барбекютата, които щяха да приветстват туристите през сезона.

Редките превозни средства пуфтяха край него, а после почти изчезнаха, докато вървеше към вкъщи.

Може би щеше да се върне в градчето следващия ясен следобед, за да купи малко пощенски картички, да ги надпише и да накара родителите си и малкото си приятели да се усмихнат.

Нямаше да боли.

Нямаше да боли и ако поразгледаше магазините, старите и новите, за да почувства отново духа на мястото.

Да си припомни корените, така да се каже.

Обаче точно сега бе уморен, беше му студено и искаше вкъщи.

Колата му беше сама на алеята и това бе облекчение. Беше се мотал достатъчно дълго, за да остави Абра да приключи. Нямаше да му се налага да води разговори или да ги избягва. Щом видя състоянието на ботушите си, се разтърка наоколо и после отиде в пералното помещение.

Докато се събличаше, реши, че раменете му в момента са добре. Или поне достатъчно добре. Можеше да прати есемес на Абра и да ѝ пише, че разходката е излекувала схващането му.

Стига да не беше сделката, която бе сключил с баба си. Така че щеше да я спази, но можеше да я отложи с два-три дни. Разполагаше с няколко часа, за да нагласи нещата. В края на краищата бе адвокат — все едно дали практикуващ, или не — и писател при това. Можеше да сътвори ясно и разумно послание.

Влезе в кухнята и забеляза лепнатата на плота бележка.

„Във фризера имаш тенджера с пиле и картофи.

Камините са заредени.

Изяж ябълка и не забравяй да пиеш вода след разходката. Ще се видим към пет и половина.“

Абра

— Ти какво, да не си ми майка? Може пък да не искам ябълка!

Извади си вода от хладилника само защото беше жаден. Не искаше и нямаше нужда от друг да му казва кога да яде и кога да пие. Сигурно следващия път щеше да го накара да си изчисти зъбите с конец или да се измие зад ушите.

Щеше да се качи горе, да направи някои проверки и после да съчини текста.

Отпрати се към кабинета си, изпсува, върна се и си взе ябълка от бамбуковата купа, защото, ами дявол да го вземе, просто така искаше.

Знаеше, че раздражението му е ирационално. Жената беше любезна и мила. Само че той просто искаше да бъде оставен на мира. Имаше нужда от време и място, за да си стъпи отново на краката, не искаше да му протягат ръка.

В началото имаше много протегнати ръце, после ставаха все по-малко и по-малко, докато приятели, колеги и съседи започнаха да се отдръпват от човека, заподозрян, че е убил жена си. Че е смачкал черепа ѝ, защото тя му е изневерявала, или защото разводът би му излязъл много скъпо.

Или пък комбинация от всичко това.

Повече не посегна към тези ръце.

Обут само по чорапи и все още премръзнал от дългата разходка, тръгна към спалнята си, за да си вземе обувки.

Спря с ябълката наполовина до устата си и се смръщи, като видя леглото. Приблужи се и потисна втория си смях за деня — определен рекорд.

Абра беше нагънала и нагласила една хавлиена кърпа в нещо, което приличаше на странна птица, настанила се на юргана му. Носеше очила и малко цвете, втъкнато между плата и слушалката на телефона.

Глулаво, каза си... но пък беше сладко.

Седна на ръба на леглото и се загледа в птицата.

— Май имам съобщение.

Остави птицата където си беше и влезе в кабинета.

Щеше да направи някои проучвания, може би да поработи върху следващата глава и да прескочи поредното препятствие.

Обаче по навик първо си провери имейла. Измежду спама, писмото от баща си и още едно от баба си в отговор на снимките, които ѝ беше пратил, откри и писмо от адвокатата си.

Първоначално реши, че е по-добре да не го отваря. По-добре — не. Но то щеше да си седи там и да го чака.

Със стегнати на възли рамене отвори писмото.

Прескочи правните термини, остави настрана уверенията и заобикалките и се съсредоточи върху грозната му същност.

Родителите на Линдзи отново вдигаха шум и завеждаха срещу него несправедлив иск за убийство.

Явно това никога нямаше да свърши. Никога нямаше да приключи. Освен ако полицията не хванеше виновника за смъртта ѝ, заподозреният щеше да е винаги той.

Родителите на Линдзи го ненавиждаха и бяха убедени без грам съмнение, че той е убил единственото им дете. Ако продължаха с това — а колкото по-дълго подозрението тегнеше единствено върху него, толкова по-вероятно беше да не се спрат — отново всичко щеше да се разрови и да бъде хвърлено във врящия медиен котел. И щеше да се излее не само върху него, но и върху семейството му.

Отново.

Делото едва ли щеше да отбележи голям напредък или да придобие по-голяма тежест пред съда. Но те нямаше да спрат да пеят тази песен, убедени в правотата си, че търсят единственото наказание, което би било справедливо.

Сети се за общественото внимание, за всички ония, които дискутираха, анализираха, спекулираха. За частните детективи, които Пийдмънт щяха да наемат... по-скоро вече бяха наели и които щяха да се довлекат в Уиски Бийч и да посеят спекулациите, съмненията и въпросите в единственото място, което му беше останало.

Зачуди се дали инспектор Улф от полицията в Бостън е повлиял на решението им. В лошите си дни Илай смяташе Улф за своя личен Жавер — с маниакална упоритост този човек го преследваше за престъпление, което не беше извършил. Когато беше в по-добро настроение, гледаше на инспектора като на твърдоглаво объркано ченге, което отказва да разбере, че липсата на доказателства може да означава и невинност.

Улф не бе успял да събере достатъчно данни, за да принуди прокурора да заведе дело. Това обаче не го беше спряло да се опитва, като на моменти дори преминаваше границата на тормоза, докато началниците му не го отстраниха.

Поне официално.

Не, никак не би изключил възможността Улф да окуражава и подстрекава Пийдмънтови в начинанието им.

Облегнат на лакти, Илай разтърка лицето си. Знаеше, че това ще се случи, очакваше го. Така че колкото и ужасно да беше, по-добре бе да вземе мерки, за да се отърве веднъж завинаги от този товар.

Съгласи се с последната фраза от имейла на Нийл: „Трябва да поговорим“. Вдигна телефона.

Главоболието кънтеше в главата му, риташе, блъскаше, крещеше. Уверенията на адвоката му не успяха да го облекчат. Семейство Пийдмънт вдигаха врява с иска си, за да усилят напрежението, да задържат вниманието на медиите и да спекулират с идеята за издръжката.

А дори да беше съгласен с адвоката си, че са безплодни, техните действия въобще не допринасяха за успокоението му.

Не помагаха и предложенията да запази спокойствие, да не коментира разследването и да наеме отново собствен частен детектив. Че с кого да коментира, да го вземат дяволите? А идеята да подхранва с пари и надежда частно разследване, което и преди не беше довело до нещо наистина полезно, добави нов слой към депресията му.

Знаеше, както знаеше и адвокатът му, а и полицията, че колкото повече време минава, толкова повече намалява възможността да се открие солидно доказателство.

Най-вероятният изход от мача? Щеше да си остане в чистилището, без да е обвинен, без да е оневинен, със сянка на подозрение, която да тегне над него през остатъка от живота му.

Значи трябваше да се научи да живее с това.

Трябваше да се научи да живее.

Чу шум отвън, но не обърна внимание, докато вратата не се отвори. Загледа се в Абра, която мъкнеше огромна чанта.

— Здравсти. Не ми обръщай внимание. Просто си стой там, докато сама домъкна всичко това. Не, не, няма никакъв проблем.

Докато стигне до нея, вече беше вмъкнала багажа си.

— Съжалявам. Мислех да ти се обадя и да ти кажа, че времето наистина не е подходящо.

Абра се облегна на вратата, за да я затвори, и шумно изпъшка.

— Много късно — започна, но усмивката ѝ помръкна, щом се вгледа в лицето му. — Нещо не е наред. Какво е станало?

— Нищо. — Нищо по-различно от обичайното, добави наум. — Просто моментът е неподходящ.

— Друга среща ли имаш? Да не отиваш на танци? А, може би на горния етаж те очаква гола жена? Не? — отговори, преди да е успял да си отвори устата. — Значи, моментът си е съвсем подходящ.

С едно щракване на пръстите депресията премина в раздразнение.

— А какво ще кажеш за това? „Не“ означава „не“!

Думите му я накараха да изсумти.

— Това е чудесен довод и знам, че се натрапвам, дори прекалявам. Смятай го като спазено обещание към Хестър да ти помагам, пък и не мога да понасям някого — независимо дали е човек или животно — да го боли. Нека направим сделка.

И това, дявол да го вземе, му напомни за сделката с баба му, която беше сключил по-рано.

— Какви са условията?

— Дай ми четвърт час. Ако след петнайсет минути на дъската не се почувстваш по-добре, ще си я опаковам, ще я изнеса и няма да повдигна въпроса отново.

— Десет минути.

— Десет — съгласи се тя. — Къде искаш да я сложа? В спалнята ти има достатъчно място.

— И тук е добре — посочи към главния салон.

Оттук изглеждаше по-лесно да я изпъди от къщата.

— Става. Защо не запалиш огън, докато си подрежда нещата? Харесва ми стаята да е топла.

И без това имаше намерение да запали огън, само че се беше разсеял и бе загубил представа за времето. Можеше да напади камината и да ѝ даде десет минути, в замяна на което тя щеше да го остави на мира.

Обаче все още беше изнервен.

Коленичи пред камината, за да я разпали.

— Не те ли е страх да си тук? — запита внезапно. — Сама с мен?

Абра дръпна ципа на сака със сгъваемата масажна дъска.

— И защо да ме е страх?

— Много хора мислят, че съм убил жена си.

— Много хора вярват, че глобалното затопляне е някакъв майтап. Трябва да се съглася ли?



— Не ме познаваш. Не знаеш какво бих могъл да направя при определени обстоятелства.

В отговор тя нагласи дъската си и я покри. Движенията ѝ бяха прецизни, практични... и неприпрени.

— Не знам какво можеш да направиш при определени обстоятелства, не знам, че не си убил жена си.

Спокойният тон на гласа ѝ го вбеси.

— Защо? Понеже баба ми не вярва, че съм убиец, така ли?

— Това е една от причините. — Абра опъна вълненото покривало на дъската си и метна отгоре му чаршаф. — Хестър е умна жена със самочувствие и я е грижа за мен. Ако хранеше и най-малкото подозрение, щеше да ми каже да стоя далеч от теб. Но това е само едната причина. Имам си още няколко.

Докато приказваше, успя да подреди няколко свещи из стаята и да ги запали.

— Работя за баба ти и поддържам лични приятелски отношения с нея. Живея в Уиски Бийч, което е територия на Ландън. Така че съм вътре в нещата.

Дебнещият черен облак на депресията отново се завърна.

— Сигурен съм, че всички наоколо са вътре в нещата.

— Това е нормално и човешко. Точно както е човешко да не харесваш и да се възмущаваш, задето хората говорят за теб и си правят заключения, без да те познават. Аз съм си направила собствени заключения. Гледах те по телевизията, четох във вестниците, следих и в интернет. И това, което видях, беше шок и мъка. Не вина. И какво виждам сега? Стрес, гняв, безсилие. Но не и вина.

Докато говореше, свали лентата около китката си и бързо върза косата си на опашка.

— Не мисля, че виновните си губят съня. Друго мое заключение — казах ти, че са няколко — ти не си глупак. Защо ще я убиваш същия ден, когато сте се изпокарали публично? Същия ден, когато си разбрал, че разполагаш със средства, с които да я опетниш при развода?

— Никой не е говорил за убийство първа степен. Бях бесен. Убийство от страст.

— Е, това е тъпо — отговори му тя, като вадеше масажното олио. — Бил си толкова страстен, че си влязъл в собствената си къща и си се приготвил да вземеш три неща, които неоспоримо са твоя

собственост? Обвинението срещу теб не устоя, Илай, защото беше и все още е слабо. Доказано е кога си влязъл в къщата, защото си изключил алармата, знае се кога си се обадил на 911, знае се и кога си излязъл от кантората си. Така че си бил в къщата по-малко от дваайсет минути. Но за толкова кратко време си се качил по стълбите, отишъл си при сейфа, взел си пръстена на прапрабаба си, слязъл си долу, свалил си от стената картината, която ти си купил, увил си я в хавлиени кърпи, убил си жена си в изблик на страст и после си се обадил на полицията. И всичко това — за по-малко от дваайсет минути?

— Полицейската възстановка доказва, че е възможно.

— Но не и вероятно — възрази тя. — Виж, можем да си стоим тук и да дискутираме обвинението срещу теб, а може просто да ми повярваш, че не се боя, че би ме убил, защото не ти харесва как подпъхвам чаршафите ти под дюшека или как ти сгъвам чорапите.

— Нещата не са толкова прости, колкото ги изкара.

— Нещата са такива, каквито си ги направи човек, били те прости или сложни. Ще ида да се измия. Ти се събличай и лягай на дъската. По гръб.

В тоалетната Абра затвори очи и отдели цяла минута за йога дишане. Идеално разбираше, че ѝ се нахвърля с идеята да я отблъсне, да я уплаши. Обаче успя само да я раздразни.

Ако искаше да прогони стреса, мрачните мисли и чувството на безсилие с масаж, не би могла да таи подобни чувства в себе си. И докато миеше ръцете си, продължи да прочиства съзнанието си.

Когато се върна, го завари на дъската под чаршафа целият вдървен. Нима не разбираше, че дори това усилва увереността ѝ в неговата невинност? Беше сключил сделка и макар да беше ядосан, щеше да я спази.

Абра мълчаливо приглуши осветлението и настрои айпода си на релаксираща музика.

— Затвори очи — нареди му тихо тя — и си поеми дълбоко въздух. Вдишай... издишай. Отново — настоя, докато мажеше ръцете си с масло. — И пак.

Докато той изпълняваше, Абра притисна ръце в раменете му. Дори не докосваха дъската, забеляза. Толкова стегнат, толкова вдървен.

Удряше го, натискаше, месеше, след това плъзна ръце по врата му и започна лек лицев масаж.

Можеше да разпознае главоболието, щом го види. Ако успееше да го облекчи поне малко, Илай щеше да се успокои, преди да се захване с тежката работа.

Това въобще не беше първият му масаж. Някога, преди животът му да се сгромоляса, беше използвал масажистка на име Катрина, солидна мускулеста блондинка, чиито здрави масивни длани успяваха да се справят с напрежението, получено по време на работа, както и със спортните навяхвания.

Както си лежеше със затворени очи, почти успя да си представи, че се е върнал в масажната стая на клуба си, където отпуска мускули след ден на корта или след няколкочасово състезание.

Освен това след няколко минути сделката щеше да е изпълнена и жената, която не беше яката Катрина, щеше да си е тръгнала.

Пръстите ѝ го натиснаха по челюстта, притиснаха го под очите и после отново разтриха челюстта му.

И свирепото главоболие утихна.

— Отново вдишай. Вдишай дълбоко и бавно, издишай бавно. — Гласът ѝ се сливаше с музиката, въздушен и мек. — Точно така. Вдишай, издишай.

Обърна лицето му настрани, притисна шията му от едната страна, а после от другата, преди да надигне главата му.

Здравият натиск на пръстите ѝ му причини бърза зашеметяваща болка. Преди да успее да се напегне, болката излетя като коркова тапа от бутилка.

Все едно троша камъни, каза си Абра, сантиметър по сантиметър. Затвори очи, докато работеше, представи си как камъните омекват, как се раздробяват под ръцете ѝ. Когато продължи към раменете му, малко по малко взе да усилва натиска.

Усети го как се успокоява... малко. Не достатъчно, но дори тази малка отстъпка беше равнозначна на победа.

Продължи да масажира уморените мускули на ръцете му чак до пръстите. Леко се подсмихна, когато десетте минути незабелязано отминаха, но се съсредоточи върху остатъка от работата си.

Когато дойдеше време да се обърне, знаеше, че той няма да ѝ противоречи.

— Искам да се обърнеш, да се отпуснеш и да наведеш лице, за да си починеш. Кажи ми, ако има нужда да помогна. Не бързай.

Изтощен и полузаспал, Илай просто направи това, което му бе наредено.

Когато дланите ѝ притиснаха плешките му, почти изстена от прекрасната смесица на болка и облекчение.

Силни ръце, помисли си. А не изглеждаше силна. Но докато дланите ѝ натискаха и мачкаха, докато пръстите ѝ сякаш се заравяха в гърба му, болките, с които бе свикнал, бяха изкарани на повърхността и освободени.

Абра използваше целите си ръце чак до лактите, тежестта на тялото си, ставите, пръстите, юмруците. Всеки път, когато натискът достигаше ръба на поносимостта, нещо в него се освобождаваше.

А тя продължи да го удря, удря и удря, здраво, ритмично и постоянно.

И той се отнесе.

Когато изплува, връщайки се в съзнание като листо, носещо се по реката, му отне време да осъзнае, че не е в леглото си. Продължаваше да лежи на постланата дъска, благоприлично покрит с чаршаф. Огънят пращеше, свещите проблясваха, музиката шепнеше във въздуха.

Едва затвори очи и отново се потопи.

И тогава си спомни.

Изправи се на лакти и се огледа из стаята. Видя палтото, обувките, чантата ѝ. Можеше да долови уханието ѝ, онзи фин земен аромат, който се смесваше с восъка на свещите и масажното масло. Внимателно се загърна с чаршафа и седна.

На първо време си искаше панталоните. Човек си има приоритети.

Придържайки чаршафа, се смъкна от дъската. Когато стигна при дънките си, видя проклетата бележка.

„Пий вода. Аз съм в кухнята.“

Внимателно се огледа, докато си обуваше панталона, след това взе бутилката вода, която Абра беше оставила наблизо. Като си обличаше ризата, осъзна, че нищо не го боли. Нямаше главоболие,

ните болезнени стягания в шията, онези внезапни бодежи, които го парализираха при опитите му да прави упражнения.

Стоеше и пиеше вода в стаята, в уютата от светлината на свещите, огъня в камината и музиката, и осъзна, че се чувства по начин, който едва разпозна.

Чувстваше се добре.

И глупав. Преднамерено я беше накарал да се чувства зле. А в отговор тя му помогна — въпреки него.

Изпълнен с разкаяние тръгна към кухнята.

Завари я да стои до печката в стая, изпълнена с аромат. Не знаеше какво разбърква на котлона, но събуди в него друго забравено чувство.

Истински глад.

Беше си избрала да слуша хард рок в кухнята, но съвсем тихичко. Това го накара да изпита вина и угризения. Никой не би трябвало да бъде насилван да слуша тихо добър хард рок.

— Абра.

Този път тя потрепна, което му вдъхна увереност. В края на краищата и Абра беше човек.

Тя се обърна, сви очи и вдигна пръст, преди да е успял да каже нещо. Приблужи се и го огледа внимателно. Най-сетне се усмихна.

— Става. Изглеждаш по-добре. Отпочинал и успокоен.

— Чувствам се добре. Първо, искам да се извиня. Бях груб и свадлив.

— Тук и двамата сме съгласни. И инат?

— Може би. Добре де, допускам, че проявих и инат.

— Хубаво, картите са свалени. — Взе чаша вино и я вдигна. — Надявам се нямаш нищо против, че се почерпих.

— Не, разбира се. Освен това, благодаря ти. Когато казвам, че се чувствам добре... Не помня кога за последно бях така.

Погледът ѝ омекна. Състраданието можеше да го накара отново да се напрегне, но разбирането беше друга работа.

— О, Илай. Животът наистина може да е гаден, нали? И трябва да си изпиеш останалата вода. За да се хидратиращ и да изхвърлиш токсините. Утре може да почувстваш някакви болки. Наложих се да приложам доста сила. Искаш ли чаша вино?

— Да, наистина. Ще си взема.

— Просто седни — нареди му тя. — Отпусни се и бавно си изпий водата. Трябва да се запишеш на масаж два пъти седмично, докато не успеем напълно да победим този стрес. После може да намалим до веднъж в седмицата или дори през седмица.

— Трудно ми е да споря, след като съм наполовина разглобен.

— Добре. Ще запиша часовете в календара ти. Засега ще идвам при теб. Ще видим как ще потръгне.

Илай седна, отпи първата си глътка вино. Вкусът му беше като амброзия.

— Коя си ти?

— А, това е дълга история. Някой ден ще ти я разкажа, ако станем приятели.

— Изпра ми бельото и ме накара да легна гол на дъската ти. Това е доста приятелско.

— Това е работа.

— Продължаваш да ми готвиш. — Посочи с глава котлона. — Какво е това?

— Кое?

— Онова на печката.

— Онова на печката е здравословна супа — зеленчуци, боб, шунка. Леко я подлютих, защото не знам колко люто обичаш. А това... — Обърна се и отвори фурната. Нов аромат се процеди и подхрани растящия му апетит. — Руло „Стефани“.

— Направила си руло „Стефани“?

— С картофи, моркови и зелен боб. Като за мъж. — Затвори фурната. — Беше се отнесъл за два часа. Трябваше да правя нещо.

— Два... два часа.

Абра махна разсеяно към часовника и се зае да вади чинии.

— Искаш ли да вечеряш?

— Естествено. — Погледна часовника, а после нея. — Направила си руло.

— Хестър ми остави списък. Рулото беше в първите три. Освен това си мисля, че можеш да понесеш малко червено месо. — Започна да реже ястието. — А, между другото. Ако ми поискаш кетчуп, за да го залееш с него, ще те ударя.

— Отбелязвам си и приемам.

— Още една спогодба. — Абра задържа чинията така, че той да не може да я достигне. — Почти мога да гарантирам споразумение в замяна на рулото. Можем да говорим за книги, филми, изкуство, мода, хобита и каквото и да е друго. Но нищо лично. Не и тази вечер.

— Става.

— Тогава нека да ядем.

## 5.

В сутерена на църквата Абра бавно поведе групата към финалната релаксация. Тази сутрин при нея се бяха събрали дванайсет човека — доста на брой за това време от годината и за този час от деня.

Големите групи поддържаха личната ѝ удовлетвореност и стабилността на бюджета ѝ.

Разговорите започнаха веднага щом дамите — и двама мъже — се изправиха на крака и започнаха да навиват постелките — и своите, и допълнителните, които тя винаги носеше за хората, които си нямаха собствени.

— Много добре се справи днес, Хенри.

Шейсет и шест годишният пенсиониран ветеринар ѝ се усмихна наперено.

— Един от дните, в които мога да се задържа в „Половин луна“ повече от три секунди.

— Само продължавай да дишаш. — Абра си спомни как когато жена му го беше довела на курса едва ли не с пищене и влачене, Хенри не бе в състояние да докосне пръстите на краката си.

— Помнете — извика тя. — Следващата ни среща е във вторник.

Морийн се приближи, докато Абра си навиваше постелката.

— Ще дойда, а ще имам нужда и от малко сериозно кардио. Направих кексчета за училищната забава на Лиъм днес. Изплюсках цели две.

— Какви бяха?

— Шоколадови с маслен крем и захарна глазура. Със захарни пръчици и желатинови топчета.

— А моето къде е?

Морийн се засмя и се потупа по корема.

— Изядох го. Трябва да се прибирам, да си взема душ, да се облека като примерна мама и да занеса кексчетата. А после смятам да те моля и да те изнудвам да бягаш с мен, за да успея да изгоря всички



тия калории. Децата ще имат тържество след училище, а аз съм затрупана с документи за попълване, така че нямам извинение.

— Потърси ме по-късно, след три. Дотогава имам работа.

— Илай?

— Не, той ми е в графика за утре.

— Там нещата още ли вървят добре?

— Е, само две седмици минаха, но да, бих казала, че вървят добре. Вече не ме гледа с оня поглед „тая пък какво, по дяволите, прави тук“. По-скоро ме възприема като нещо обичайно. Когато съм там през деня, обикновено е затворен в кабинета си и пише... и ме избягва, като се измъква от задната врата за разходка, щом се запътя към горния етаж. Обаче яде, когато му оставям храна, и не прилича на призрак.

Напъха постелката си в сака.

— Но все още като му правя масаж — дотук са четири — все едно започвам от нулата. Зареден е с толкова много напрежение, да не говорим, че виси пред компютъра с часове.

— Ще го оправяш, Абракадабра. Абсолютно убедена съм.

— Ами това ми е мисията напоследък. — Сложи си качулката и дръпна ципа. — Обаче точно сега трябва да си взема малко нови дрънкулки от „Заровеното съкровище“ — стискай ми палци — а после да изпълня някои поръчки за Марта Фрост. Синът ѝ още е с оня вирус и тя не може да излезе. В два часа имам масаж, но след това ще съм свободна за джогинг.

— Ако успея да се оправя с всичко, ще ти пратя есемес.

— Доскоро.

Докато групата ѝ се разотиваше, Абра подреди останалите постелки и прибра айпода си. Тъкмо обличаше яке върху анорака си, когато по стълбите слезе мъж.

Не го познаваше, но лицето му беше доста приятно. Торбичките под очите му го правеха да изглежда уморен, късата му гъста коса беше кестенява, а малкото му шкембенце можеше и да не личи, ако не ходеше изгърбен.

— Мога ли да ви помогна с нещо?

— Надявам се. Вие ли сте Абра Уолш?

— Да.

— Аз съм Кърби Дънкан. — Подаде ѝ ръка, а после и визитка. — Частен детектив.

В главата ѝ светна сигнална лампа.

— Работя за клиент от Бостън. Надявам се да мога да ви задам няколко въпроса. Ако ми отделите няколко минути, бих могъл да ви черпя едно кафе.

— Вече съм си взела дневната доза.

— Де да можех и аз да се съобразявам с дозата си. Истината е, че прекалявам с кафето. Обаче в кафенето надолу по улицата предлагат и чай и каквото още искате.

— Имам среща, господин Дънкан — отрязва го Абра и нахлузи ботушите си. — За какво става въпрос?

— Според информацията, с която разполагаме, работите за Илай Ландън.

— Информацията, с която *разполагате*?

Лицето му запази приятното си приветливо изражение.

— Не е някаква тайна, нали?

— Не, не е и не ви влиза в работата.

— Работата ми е да събирам информация. Сигурно знаете, че Илай Ландън е заподозрян за убийството на жена си.

— Това истина ли е? — запита тя, докато си слагаше шапката. — Мисля, че по-точно е да се каже, че след цяла година разследване полицията не е успяла да събере доказателства, с които да потвърди, че Илай Ландън има каквото и да е общо със смъртта на съпругата си.

— Истината всъщност е, че повечето прокурори не биха се заели със случай, който не е сто процента ясен. Това не означава, че няма доказателства, не такъв е случаят. А моята работа е да събирам информация... Но нека ви помогна с този сак.

— Не, благодаря, свикнала съм сама да си го нося.

— Може, обаче майка ми ме е възпитала да помагам на жените. — При тези думи мъжът награби няколко постелки.

— За кого работите? — запита го Абра.

— Както ви казах, имам си клиент.

— Който вероятно си има име.

— Не мога да споделя тази информация.

— Ясно. — Усмихна му се учтиво и тръгна към стълбите. — И аз нямам информация за споделяне.

— Ако Ландън е невинен, няма какво да крие.

Абра се спря и погледна детектива право в очите.

— Сериозно? Съмнявам се да сте толкова наивен, господин Дънкан. Аз поне не съм.

— Упълномощен съм да ви възнаградя за информацията — заяви той, докато изкачваха стълбището.

— Имате пълномощно да плащате за клюки? Не, благодаря. Когато клюкарствам, го правя безвъзмездно. — Взе постелките от ръцете му и се отправи към колата си на паркинга.

— Да нямате лични отношения с Ландън? — предизвика я Дънкан.

Абра усети как челюстта ѝ се стегна и го прокле, задето развали настроението ѝ, придобито от йогата. Метна постелките и сака си в багажника на колата и отвори вратата. И в безмълвен отговор на въпроса му, преди да влезе вътре, му показа среден пръст. Завъртя ключа и потегли.

Раздразнението от срещата остана, докато обикаляше от работа на работа, от задача на задача. Дойде ѝ на ум да отложи записания масаж, но не можа да измисли оправдание. Не можеше да наказва клиента си, защото някакъв нахален детектив от Бостън си позволяваше да се бърка в живота ѝ. Така я беше извадил от релси, че стана груба.

Не в нейния живот се бъркаше, напомни си тя. А в живота на Илай.

И все пак това ѝ се стори забележително нечестно и досадно.

А тя знаеше всичко за нечестното и досадното.

Когато Морийн ѝ прати съобщение, че е готова за джогинга, за малко да ѝ откаже. Вместо това реши, че малко спорт и компания може да са точно това, от което има нужда.

Преоблече се, дръпна ципа на анорака си, сложи си шапка, нахлузи ръкавиците си без пръсти и се срещна с приятелката си на стълбите за плажа.

— Имах нужда от това. — Морийн подтичваше на място. — Осемнайсет хлапета, натъпкани със захар. Трябва да удвоят заплатите на всички учители в Америка и да им поднасят букет от рози всяка скапана седмица. А, и бутилка уиски „Ландън“ със златен етикет.

— С други думи, кексчетата ти са отбелязали успех.

— Налетяха им като скакалци — потвърди Морийн и погледна надолу към брега. — Не съм уверена дали остана и една захарна пръчица. Наред ли е всичко?

— Защо?

— Ами виж как си се смръщила. — Морийн се почука между веждите.

— Мамка му. — Абра потърка мястото инстинктивно. — Ще ми излязат бръчки. Дълбоки.

— Не, няма. Мръщиш се само когато си наистина разстроена или вбесена. Кое от двете е?

— Може би и двете.

Започнаха да тичат бавно. Вълните се плискаха до тях, пясъкът беше покрит с буци сняг.

Морийн познаваше приятелката си и си замълча.

— Видя ли оня тип, когато си тръгваше тази сутрин от йогата? Среден на ръст, кестенява коса, симпатично лице, с малко шкембе?

— Ами не знам... може би. Аха. Задържа ми вратата да мина. Защо? Какво е станало?

— Слезе долу.

— И какво стана? — Морийн замръзна на място, а после затича, за да я настигне. — Мила, да не е опитал нещо? Да не би...

— Не. Не, нищо подобно. Това е Уиски Бийч, Морийн, не ти е Южен Бостън.

— И все пак... Мамка му! Не трябваше да те оставям сама долу. Мислех си за тъпите кексчета, да му се не знае.

— Нищо такова, казвам ти. А и кой ходи на ония курсове по самоотбрана за жени?

— Ти, но това не означава, че най-добрата ти приятелка трябва да се измъква и да те оставя сама.

— Той е частен детектив от Бостън. Хайде де! — сопна се Абра, когато Морийн спря отново. — Продължавай. Трябва да си оправя настроението.

— И какво искаше? Онова копеле е още в затвора, нали?

— Да, това нямаше нищо общо с мен. Става дума за Илай.

— Илай? Но ти каза частен детектив, не полицаи. И какво искаше?

— Информация. Искаше да му снеса клюки за Илай. Искаше мръсно бельо и ми предложи заплащане. Търсеше вътрешен човек — възмути се Абра. — Някой, който да шпионира Илай и да му донесе какво прави и какво говори. А аз дори идея си нямам, защото Илай нито прави, нито говори каквото и да било. И когато в общи линии му казах да върви на майната си, тоя ме запита дали аз и Илай имаме връзка. Което прозвуча точно като дали двамата се чукаме като зайци. Не ми хареса този човек. И сега ще ми се образуват бръчки на лицето.

Лицето на Морийн беше порозовяло от яда и усилието. Макар и задъхана, гласът ѝ се извиси над грохота на бушуващите вълни.

— Въобще не му влиза в работата дали се чукате като зайци. Жената на Илай е мъртва от цяла година, а двамата и без това бяха на път да се разведат. Да не говорим, че срещу него нямат нищо, освен някакви много косвени улики. Ченгетата нищо не могат да докажат, ето защо в момента се ровичкат из мръсното му бельо.

— Не мисля, че полицаите биха наели частен детектив.

— Предполагам, че не. Но кой тогава?

— Не знам. — Тялото ѝ се сгряваше, леденият въздух галеше лицето ѝ и Абра установи, че настроението ѝ се покачва. — Застрахователна компания? Може пък жена му да е имала застраховка и те не искат да плащат. Но той каза, че е нает от клиент. Обаче не каза кой. Може да са адвокатите на застрахователите или, де да знам, семейството на убитата му жена — те все го чернят в пресата. Не знам.

— И аз не знам. Нека питам Майк.

— Майк? Защо?

— Постоянно се занимава с адвокати и клиенти.

— Адвокати и клиенти за недвижима собственост.

— Адвокатът си е адвокат, клиентът си е клиент. Може пък да му дойде идея. И ще запази всичко в тайна.

— Не съм сигурна. След като този тип е стигнал до мен, кой знае с кого още е разговарял. Скандалът отново ще се раздуха.

— Горкият Илай.

— И ти не вярваш, че той е виновен.

— Не.

— Защо му вярваш, Морийн?

— Е, както знаеш, имам си диплома за детектив от телевизионните сериали, които постоянно гледам. С други думи, защо

човек, който никога не е проявявал агресивно поведение, внезапно ще халоса съпругата си в главата с ръжена от камината? Тя му е изневерила, това го е вбесило. Изневярата е щяла да бъде в неин уцърб при развода. На мен понякога ми се иска да халосам Майк с ръжена.

— Не е вярно.

— Е, не буквално, но имам предвид, че наистина го обичам. Мисля, че трябва истински да обичаш или мразиш някого, за да му размажеш главата. Освен ако не става въпрос за нещо друго. Пари, страх, отмъщение. Не знам.

— Но кой го е направил?

— Ако знаех и можех да го докажа, щяха да ме повишат от детектив в лейтенант. Или пък в капитан. Би ми харесало да съм капитан.

— Че ти вече си. Капитан на хубавия кораб О'Мали.

— Истина е. А ти можеш да станеш капитан на отдела, който ще изчисти името на Илай Ландън веднъж завинаги.

Абра не каза нищо и Морийн я плесна по ръката.

— Това беше майтап. Дори не си помисляй да се забъркаш в нещо такова. Всичко ще излезе наяве, Абра. Илай ще се оправи.

— Но какво мога да направя? — Въпросът на Абра не обещавахе, че няма да прави нищо.

Когато тръгнаха да бягат обратно, тя осъзна, че се радва, задето е излязла. Чудесен начин да помислиш, да прогониш лошото настроение, да ти дойдат идеи. Липсваше ѝ бягането по време на студената прегръдка на зимата, липсваше ѝ звукът от собствените ѝ ходила по пясъка, докато поглъщаше морския въздух.

Не беше от хората, които биха си пожелали времето да лети побързо, но наистина дълбоко жадуваше за пролетта и идещото след нея лято.

Зачуди се дали Илай ще бъде в Блъф Хаус, когато времето започне да се затопля и дърветата се раззеленят. Дали ароматният пролетен бриз щеше да отвее сенките, които го мъчеха?

Може би тези сенки имаха нужда от малко помощ, за да намерят изхода. Абра щеше да помисли за това.

И тогава го видя, застанал край прибоя с ръце в джобовете, зареял поглед далеч към хоризонта.

— Ето го и Илай.

— Какво? Къде? Ох, мамка му!

— Какъв е проблемът?

— Не си представях, че когато му налетя за пръв път, ще съм потна, зачервена и пъшкаща. Всяка жена обича да поддържа определен стандарт, в случай че срещне първото си сериозно гадже. Защо си навлякох най-стария анцуг? Така краката ми приличат на дънери.

— Не е вярно. Никога не бих те оставила да обуеш нещо, от което краката ти ще приличат на дънери. Обиждаш приятелския ми кодекс.

— Права си. Толкова дребнаво и егоистично от моя страна. Извинявай.

— Извинена си, обаче внимавай. Илай!

— Мамка му — отново измърмори Морийн, когато той се обърна. Защо поне не си беше сложила гланц за устни в джоба?

Абра вдигна ръка. Заради слънчевите му очила нямаше как да види очите му. Той обаче този път не се ограничи да й помахва в отговор и да избяга. Изчака ги да се приблизят — положителен знак.

— Здравей — спря Абра и сложи ръце на бедрата си, като опъна единия си крак назад в упражнение за разтягане. — Ако те бях видяла по-рано, щях да те взема да тичаш с нас.

— Напоследък се придържам по-скоро към ходенето. — Илай извърна леко глава и си свали очилата.

За пръв път Абра го видя да се усмихва продължително, а той задържа погледа си върху Морийн, от което тя се изчерви допълнително.

— Я гледай. Морийн Баниън.

— Да бе, гледай ме. — Изсмя се приглушено и вдигна ръка, за да си оправи косата, когато се сети, че е със скиорска шапка. — Здравсти, Илай.

— Морийн Баниън — повтори. — Не, извинявай, сега си... как беше?

— О'Мали.

— Точно така. И последния път, когато те видях, ти беше...

— Много бременна.

— Изглеждаш страхотно.

— Изглеждам потна и сдухана, но благодаря. Радвам се да те видя, Илай.

Когато Морийн пристъпи напред и обви ръце около него в здрава прегръдка, Абра си даде сметка защо толкова много обича приятелката си. Заради искреното състрадание, което беше способна да изпитва, заради чувствително ѝ сърце.

Видя как Илай затваря очи и се зачуди дали се сеца за онази нощ под кея на Уиски Бийч, когато всичко е било просто и невинно.

— Дадох ти достатъчно време да се установиш — каза Морийн, когато го пусна. — Май вече си го направил. Трябва да дойдеш на вечеря, да се запознаеш с Майк и децата.

— О, ами...

— Живеем точно до Абра. Ще нагласим нещата. Как е Хестър?

— По-добре. Много по-добре.

— Да ѝ кажеш, че ни липсва в часовете по йога. Трябва да бягам — ха-ха — и да взема децата от тържеството. Добре дошъл отново, Илай. Радвам се, че се завърна в Блъф Хаус.

— Благодаря.

— Абра, ще поговорим по-късно. Ей, двамата с Майк планираме да идем в кръчмата в петък. Да убедиш Илай да дойде.

Помаха им припряно с ръка и побягна.

— Представа нямах, че двете се познавате — замислено каза Илай.

— Първи приятелки сме.

— Аха.

— А първите приятелки си споделят всичко.

Понечи да кимне, но внезапно го осени.

— Ох. Добре. — Отново си сложи слънчевите очила. — Хм.

Абра се засмя и го сръга в корема.

— Сладки секси тийнейджърски тайни.

— Може би трябва да избягвам мъжа ѝ.

— Кого, Майк? Категорично не. Освен че е доста високо в личната ми класация по очарователност, той е добър човек. Добър баща. Ще ти хареса. Трябва да дойдеш в пъба в петък.

— Не го знам къде е.

— Преди там бяха „Скакалците“.

— Ясно. Добре.

— Доколкото знам, западнало е още преди да дойда тук. От три години е с ново име и нови собственици. Хубаво е. Забавно. Добро



пиене, приятна компания, жива музика в петък и събота вечер.

— Всъщност не съм тръгнал да се социализирам.

— А трябва. Ще ти помогне срещу стреса — усмихна се тя.

— Какво?

— Когато разпозна Морийн, се усмихна. Истински. Радваше се да я видиш и си пролича. Искаш ли да повървим заедно? — Посочи към дома си. Преди да му даде възможност да откаже, го хвана за ръката и тръгна.

— Как се чувстваш? — запита го. — От последния масаж де.

— Добре. Беше права — обикновено усещам леки болки на следващия ден, обаче отпуска.

— Ще се почувстваш още по-добре, когато най-накрая се преборим със схванатите ти места. Свиквай да се отпускаш. Ще ти покажа и някои йога разтягания.

Не можеше да види очите му, но езикът на тялото му беше достатъчно ясен.

— Не мисля.

— Виж, това не е само за жени — каза това и въздъхна дълбоко.

— Да няма някакъв проблем?

— Спорех със себе си наум. Да ти кажа ли, или да не ти кажа нещо? И реших, че имаш право да знаеш, въпреки че сигурно ще се ядосаш. Съжалявам, че точно аз трябва да те ядосам.

— И какво е това, дете ще ме ядоса?

— Тази сутрин след тренировката по йога при мен дойде един мъж. Частен детектив. Каза се Кърби Дънкан и е от Бостън. Каза ми, че работел за клиент там. Искаше да ми задава въпроси за теб.

— Ами добре.

— Добре? Не е добре. Беше настоятелен и каза, че щял да ме компенсира за информацията, което лично аз намерих за оскърбително. Така че не е добре. Това е тормоз, което също не е добре. Той те тормози. Трябва...

— Да кажа на полицията? Мисля, че тази врата вече е затворена. Или да наема адвокат? Имам си.

— Не е правилно така. Полицията те дебна цяла година. И сега тя, а може би някой, който се крие зад адвокати и детективи, отново те дебне. Трябва да има начин да ги принудиш да спрат.

— Няма закон срещу задаването на въпроси. А и не се крият. Искат да съм наясно кой плаща за въпросите и отговорите.

— Кой? И не ми казвай, че не е моя работа — побърза да добави Абра, в случай че Илай се опита да я отреже. — Онзи тип дойде при мен и се опита да намекне, че отказвам да му сътруднича, защото с теб сме имали лични взаимоотношения. Тоест, да ти го преведа, спим заедно.

— Съжалявам.

— Не. — Още щом издърпа ръката си от нейната, тя отново я хвана. — Не трябва да съжаляваш. А дори да имахме лични взаимоотношения от вида, който той имаше предвид, това въобще не му влиза в работата. Възрастни хора сме, необвързани. И в това няма нищо грешно или неморално, нищо, което да ти пречи да си продължиш живота. С брака ти беше приключено още преди смъртта на съпругата ти. Защо да не можеш да живееш живот, който да включва връзка с мен или с която и да било друга?

Очите ѝ, забеляза Илай, заблестяха в зелено, щом се ядоса. Щом истински се ядоса.

— Имам чувството, че това те нервира повече от мен.

— Защо не си ядосан? — настоя тя. — Защо не си вбесен?

— Прекарах доста време в гняв. Въобще не ми помогна.

— Това е досадно и... и отмъстително. Какъв е смисълът да отмъщаваш, когато... — Внезапно я осени. — Това е семейството ѝ, нали? Семейството на Линдзи. Не могат да го преглътнат.

— А ти би ли могла?

— О, я да спреш да бъдеш толкова разумен. — Тръгна към плискащите се вълни. — Мисля, че ако ми беше сестра, майка, дъщеря, щях да искам истината. — Обърна се и се изправи срещу него, докато той просто я наблюдаваше.

— И как ти се струва да наемеш някого да дойде тук и да задава въпроси, за да открие истината? Не че е кой знае колко логично. — При тези думи потръпна. — Не е и продуктивно, обаче те вярват, че аз съм я убил. За тях няма друг, който би могъл да го е извършил.

— Това е толкова ограничено. Не си бил единственият човек в живота ѝ, а по времето, когато е умряла, дори не си бил и най-важният. Имала си е любовник, работела е почасово, имала е приятели, членувала е в разни комитети, имала си е семейство.

Спря се, като видя смръщения му поглед.

— Казах ти, че следих случая... и че слушах Хестър. Когато ѝ беше трудно да разговаря с теб или с вашите, предпочиташе да говори с мен. Бях ѝ достатъчно близка, без да съм част от семейството. Така че можеше да си позволи да споделя.

В първия миг Илай не каза нищо, а после кимна.

— Сигурно ѝ е било от помощ, че има пред кого да се разтовари.

— Така беше. И знам, че Хестър въобще не харесваше жена ти. Ама никак. Опитала се, постарала се е да я накара да се чувства добре приета.

— Знам.

— Това, което се опитвам да ти кажа, е, че Хестър не я харесваше, а е твърде невероятно тя да е била единственият човек на света, който не е можел да я понася. Като повечето хора и Линдзи си е имала врагове или поне познати, които не я харесват и изпитват злоба или дори по-тежки чувства към нея.

— Но никой от тях не е бил женен за нея, не се е изпокарал с нея пред хората в деня, в който е убита, нито пък е открил тялото ѝ.

— С този ти начин на мислене дяволски се надявам някога да не ти е минавало през ума да се представляваш сам.

Това го накара леко да се усмихне.

— Бих изглеждал като идиот, така че няма да го направя, но това са валидни аргументи. Добави ги към списъка с неправди, който семейството ѝ си води. Поставил съм своите нужди и амбиции над нейните, не съм я направил щастлива, затова е потърсила щастие другаде. Казала им е, че я пренебрегвам, оплакала се е, че е самотна, че мисли, че ѝ изневерявам, че съм студен и съм я заплашвал.

— Дори и така няма и грам доказателство, и то след цялото полицейско разследване, че си ѝ изневерявал. Точно обратното. Изневерявала е тя. Същото се отнася и до твърденията, че си я заплашвал.

— Доста цветист език използвах последния път, когато говорихме. Публично.

— Същото се отнася и за нея според това, което съм чела. Но както и да е. Разбирам нуждата на семейството ѝ да търси подкрепа, разумно обяснение и някаква утеха. Но да прашат по петите ти частен

детектив? Тук? Та тук няма нищо. Не си идвал насам от години, така че какво би могъл да открие?

Да, виждаше се, че добре е попивала, докато е помагала на баба му да се разтовари. Въпреки неохотата си да чопли стари рани, Илай знаеше, че това му помага.

— Работата е там, че те не само искат да ме накарат да разбера, че няма да ме оставят на мира. Родителите й размахват заплахата за несправедливо дело за убийство.

— О, Илай.

— Това е просто начин да ме уведомят, че ще използват всичките си възможности.

— А защо във възможностите им не е включено и дебненето на любовника й или на който там още би могъл да е замесен?

— Той си имаше солидно алиби. Аз — не.

— И кое му е солидното?

— Бил си е вкъщи с жена си.

— Е, четох за това, чух го, обаче жена му може и да лъже.

— Разбира се, но защо ще го прави? Собствената му съпруга, унижена и ядосана, когато научава от полицията, че й изневерява с личност, която и двамата познават, неохотно се кълне, че си е бил вкъщи още преди шест часа онази вечер. Версиите им за времето, за нещата, които са правили, докато е ставало убийството, съвпадат. Джъстин Съскайнд не е убиецът на Линдзи.

— Нито пък ти.

— Нито аз, но когато включим и фактора кой е имал възможността да го направи, това съм аз, а не той.

— А бе ти на чия страна си?

Илай се усмихна леко.

— О, на моята. Знам, че не съм я убил, точно както и знам, че според това, с което разполагат, в очите им аз съм виновният.

— Тогава имат нужда от още факти.

— Стига сме тъпкали на това място.

— Наели са частен детектив. Наеми и ти.

— И това направих. Не помогна.

— Значи просто се предаваш? Стига! — Абра го побутна леко. — Наеми друг, опитай отново.

— Ето че взе да звучиш като адвоката ми.

— Чудесно. Ами послушай го. Няма просто да си лежиш и да се примиряваш. От опит говоря — добави Абра. — Това е доста дълга история. Някой ден ще ти я разкажа. Засега ще се ограничи да те уведомя, че примирението само те кара да се чувстваш тъжен, слаб и страхлив. Кара те да се чувстваш като жертва. А ти не можеш да бъдеш жертва, докато сам не го позволиш.

— Да не би някой да те е наранявал?

— Да. И дълго време правех точно каквото и ти в момента. Просто се примирявах. Бори се, Илай. — Сложи ръце върху раменете му. — Без значение дали вярват или не, че си невинен, трябва да разберат, че не си им момчето за бой. И ти също трябва да го разбереш.

Импулсивно се надигна на пръсти и леко го целуна по устните.

— Иди да се обадиш на адвоката си — нареди му и тръгна към стълбите за плажа.

Отгоре, застанал на дългия скат, Кърби Дънкан снимаше през широкия си обектив.

Предполагаше, че става нещо между Ландън и стройната брюнетка. Това, разбира се, не означаваше нищо, но работата му бе да документира, да задава въпроси, да изкара Ландън от равновесие.

Когато хората са извадени от равновесие, допускат повече грешки.

## 6.

Когато Абра отиде в Блъф Хаус, за да почисти, посрещна я миризмата на кафе. Огледа кухнята — Илай я поддържаше чиста и спретната — и понеже той беше забравил, тя се зае да прави списък за покупки.

Когато Илай влезе, я завари изправена на табуретка да лъска кухненските шкафове.

— Добро утро — усмихна му се тя небрежно през рамо. — Отдавна ли си станал?

— Да. Искрах да свърша малко работа. — Особено след като проклетият сън го беше събудил точно преди зазоряване. — Днес трябва да ида до Бостън.

— О?

— Имам среща с адвоката си.

— Браво. Закуси ли?

— Да, мамо.

Без да се обиди, Абра продължи с чистенето.

— Ще намериш ли време да се видиш със семейството си?

— Такъв е планът. Виж, не знам кога ще се върна. Може да стане така, че да остана за през нощта. Сигурно така ще стане.

— Няма проблеми. Можем да отложим масажа ти.

— Трябва да ти оставя пари. Колкото предния път ли?

— Да. Ако има някакво разминаване, ще се оправим следващата седмица. Понеже няма да работиш, ще мина набързо през кабинета ти. Обещавам да не пипам нищо на бюрото ти.

— Добре.

Остана на място и продължи да я гледа. Днес носеше обикновена черна тениска — твърде консервативно като за нея — плътен черен панталон и червени маратонки с високи подметки.

На ушите ѝ се полюшваха верижки от малки червени топчета, той забеляза и малка купа с няколко сребърни пръстена върху кухненския плот. Предположи, че си ги е свалила, за да ги предпази от почистващия препарат.

— Онзи ден беше права — заяви.

— Обичам да става така. — Слезе от табуретката и се обърна. — За какво бях права този път?

— За това, че трябва да се боря. Бях се предал. Имах си причини, но не вършеха работа. Сега, така да се каже, трябва поне да се въоръжа.

— Това е добре. Никой не бива да се оставя да бъде тормозен и следен, а точно това прави семейството на Линдзи. Нищо няма да постигнат с този иск.

— Няма ли?

— Нямаат никакви правни основания. Поне не и такива, които мога да видя, а съм гледала много адвокатски сериали.

Думите ѝ го накараха да се засмее.

— Е, това ти дава основание да си потърсиш дипломата.

Удовлетворена от реакцията му, Абра кимна.

— Да, бих могла да си изкарвам прехраната. Използвайки намереното тяло, се стремят към адхезионен процес<sup>[1]</sup>, без да си дават сметка, че ситуацията е *in dubio pro geo*<sup>[2]</sup> и игнорират факта, че това не би могло да се приеме *in curia*<sup>[3]</sup>.

— Това е... безподобен аргумент.

— Но пък е валиден. Все едно. Вероятно си мислят, че ако си изиграят добре картите и те изкарат от релси, може и да открият ново доказателство срещу теб. Или в най-краен случай ще надделеят, като те заровят в документация, съдебни призовки и всякакви такива, докато не им предложиш финансово споразумение. Което според тях ще докаже вината ти. Скърбят и нападат жестоко.

— Май наистина можеш да си изкарваш прехраната.

— Харесвам „Добрата съпруга“!

— Кого?

— Това е адвокатски сериал. Наистина разкрива в дълбочина характера на персонажите, а е и секси. Все едно. Това, което имам предвид, е, че е добре, дето ще се срещаш с адвоката си, че предприемаш стъпки. Днес изглеждаш по-добре.

— По-добре от кога?

— Отколкото си изглеждаш по принцип. — Постави ръка на кръста си и наклони глава. — Трябва да си сложиш вратовръзка.

— Вратовръзка?

— Обикновено не мога да схвана смисъла в това мъж да носи примка на врата си, а вратовръзките са точно това. Обаче ти трябва да носиш. Ще те накара да се почувстваш по-силен, по-уверен. Ще бъдеш повече себе си. Пък и имаш цяла колекция на горния етаж.

— Нещо друго?

— Не си режи косата.

За пореден път успя да го обърка.

— Това пък защо?

— Харесвам косата ти. Не е много адвокатска, но пък е писателска. Може би съвсем леко оформяне, но само ако чувстваш, че е абсолютно необходимо. Мога да го направя и аз, но...

— Не, не можеш.

— Мога, и то много добре. Стига да не ми опетни адвокатския имидж.

— Да нося вратовръзка, но да си запазя косата.

— Точно така. И да вземеш цветя за Хестър. Сигурно вече можеш да намериш лалета, а те ще я накарат да си мисли за пролетта.

— Дали пък да не взема да си записвам?

Абра се усмихна и се приближи до плота.

— Не само изглеждаш по-добре, но се и чувстваш по-добре. Ставаш все по-дързък в отговорите си и при това не реагираш само по инстинкт. — Изгупа реверите на спортното му яке. — Отивай да си избереш вратовръзка. И карай внимателно. — Изправи се и го целуна по бузата.

— Коя си ти? Ама наистина.

— И дотам ще стигнем. Кажи „здрости“ на вашите от мен.

— Добре. Ще те видя... когато приключи.

— А аз ще отложам масажа и ще отбележа новата дата в календара ти.

Заобиколи плота, изкачи се отново на стола и се върна към лъскането на шкафове.

Илай си избра вратовръзка. Не можеше да каже, че след като я сложи, стана по-силен и по-самоуверен, но тя го накара да се почувства — странно, наистина — по-завършен. Докато разсъждаваше над това, взе куфарчето си, сложи папките с документи в него, чисто нов бележник, подострени моливи, писалка и след известен размисъл, малко звукозаписно устройство.



Облече си хубаво сако и се погледна в огледалото.

— Кой си ти? — зачуди се.

Определено изглеждаше различно, не по начина, по който беше свикнал да се вижда. Вече не беше адвокат, но не беше и утвърден писател все още. Не беше виновен, но и невинността му не беше доказана.

Все още в чистилището, но може би — може би — вече бе готов за измъкване.

Остави пари за Абра на бюрото си, слезе по стълбите и се отправи навън, съпровождан от музикалния фон, на който тя почистваше — компилация на Спрингстийн.

Качи се в колата и осъзна, че сяда зад волана за пръв път, откакто беше паркирал при идването си преди три седмици.

Реши, че усещането е приятно. Да поеме контрол, да предприеме действия. Включи радиото и изненадано се разсмя, когато Брус Спрингстийн го нападна и оттам.

Всъщност, все едно че пътуваше заедно с Абра. Потегли от Уиски Бийч.

Не забеляза колата, която го следваше.

Тъй като времето беше относително меко, Абра отвори вратите и прозорците, за да проветри. Оправи леглото на Илай, сложи чисти чаршафи, изтърси юргана. След кратък размисъл нагъна една хавлиена кърпа като риба. После порови в това, което наричаше своята торбичка с глупости за спешни случаи, и изнамери зелена пластмасова луличка, която да втъкне в устата ѝ.

След като най-сетне спалнята отговаряше на стандартите ѝ, а първото пране се въртеше в пералнята, обърна внимание на кабинета му.

Искаше ѝ се да порови из бюрото, в случай че е оставил някакви бележки или податки към книгата си. Обаче сделката си беше сделка. Вместо това почисти, пусна прахосмукачката и зареди хладилника с бутилирана вода и „Маунтин Дю“. Записа поредното послание, което Хестър ѝ бе издиктувала, и го залепи на една от бутилките. Изчетка кожения офис стол, отстъпи назад и обърна поглед към гледката, която се разкриваше оттам.

Определено си я биваше. Вятърът и слънцето бяха разтопили снега. Морето днес се стелеше в дълбока синева, крайбрежната растителност се полюшваше от бриза. Загледа се в рибарска лодка — наситеночервена върху синьото — която трмаво се носеше по вълните.

Дали Илай вече приемаше къщата като свой дом? Тази гледка, въздухът, звуците и уханията... Колко време ѝ беше отнело на нея, за да се почувства у дома си в Уиски Бийч?

Не можеше точно да си спомни. Може би когато Морийн за пръв път почука на вратата ѝ, понесла табла шоколадови сладкиши и бутилка вино. А може би когато за пръв път излезе на разходка край брега и се почувства с напълно освободено съзнание.

И тя като Илай беше избягала тук. Но беше имала избор, Уиски Бийч бе избран съвсем преднамерено.

Правилният избор, каза си.

Разсеяно прокара пръст през ребрата си отляво и през тънкия белег отгоре. Вече рядко мислеше за това, от което беше избягала.

Но Илай ѝ припомни и може би това беше една от причините, поради които се чувстваше длъжна да му помогне.

Имаше и достатъчно други. Можеше да добави и още една — усмивката, която бе разцъфнала на лицето му, когато позна Морийн.

Постави си нова цел. Да даде на Илай Ландън повече поводи за усмивка.

Но точно сега трябваше да сложи бельото му в сушилнята.

Илай току-що беше седнал в чакалнята на Нийл Симпсън и едва бе успял да отклони предложението за кафе, вода или каквото друго си поиска от една от трите рецепционистки, когато самият Нийл дойде да го поздрави.

— Илай. — Облечен в идеалния си костюм, адвокатът стисна здраво ръката на клиента си. — Хубаво е, че те виждам. Нека влезем в кабинета ми.

Понесе се атлетично из лъскавия лабиринт с канторите на Гарднър, Копек, Райт и Симпсън. Човекът заслужаваше доверие — изключителен адвокат, който на трийсет и девет години беше станал

пълноправен партньор и чиято фирма беше една от най-добрите в града.

Илай му вярваше — трябваше. Макар да работеха в различни фирми и често да се състезаваха за едни и същи клиенти, двамата се движеха в близки обкръжения и имаха общи приятели.

Или по-скоро бяха имали общи приятели, тъй като повечето от неговите се бяха стопили благодарение на постоянния медиен огън.

Щом влязоха в кабинета с откритата зимна гледка към градския парк, Нийл загърби масивното си бюро и подкани Илай към кожените кресла.

— Първо си поеми въздух — предложи той, докато привлекателната му секретарка поднесе табла с две огромни чаши, пълни с пенесто капучино. — Благодаря, Розали.

— Няма защо. Да донеса нещо друго?

— Ще те уведомя, ако ни потрябва.

Нийл седна и докато чакаше секретарката да затвори вратата, огледа клиента си.

— Изглеждаш по-добре.

— И аз имам подобна информация.

— Как върви книгата?

— В някои дни — по-добре от други. Но общо взето, не е зле.

— Ами баба ти? Възстановява ли се от злополуката?

— Да. По-късно ще ида да я видя. Не трябва да правиш това, Нийл.

Кафявите очи на адвокатата го изгледаха проникателно. Нийл взе чашата си и се отпусна.

— Да правя какво?

— Приятелският разговор, предразполагането на клиента.

Нийл опита кафето.

— Бяхме в приятелски отношения и преди да ме наемеш, но не ме нае, защото сме приятели. Или поне не това беше най-главната причина. Когато конкретно те попитах защо дойде при мен, ти имаше няколко по-добри. Сред тях бе и убеждението ти, че двамата с теб подходяме към закона и работата си по сходни начини. И двамата представляваме клиента. Искам да знам в какво състояние си, Илай. Това ще ми помогне да реша какви действия да ти предложи да предприемеш и от кои да се въздържиш. И доколко бих могъл да те

убедея да приемеш предложения, които може и да не се чувстваш готов да изпълниш.

— Състоянието ми се променя като вълните, по дяволите. И точно сега... не се чувствам оптимист, но пък съм по-склонен към агресивни действия. Нийл, уморих се да влача тази верига след себе си. Уморих се да съжалявам, че не мога да имам това, което имах преди... и дори да не знам дали още го искам. Писна ми да седя и да не върша нищо. Предполагам, че така е по-добре, отколкото да бутам скала нагоре по склона — както се чувствах преди няколко месеца — и да съм дяволски сигурен, че не помръдвам от мястото си.

— Така.

— Няма никакъв начин да успея да променя това, което родителите на Линдзи и останалите си мислят за мен. Не и преди убиецът ѝ да бъде открит, арестуван, съден и осъден. И дори тогава ще има хора, които ще си мислят, че някак съм се измъкнал от правосъдието. Така че майната му на всичко това.

Нийл отново отпи и кимна.

— Добре.

Илай се изправи и закрачи из кабинета.

— Трябва да го науча заради себе си. Тя ми беше съпруга. Няма значение дали сме спрели да се обичаме, дали въобще някога сме се обичали. Няма значение дали ме е мамила, нито пък че исках да сложа край на този брак и тя да излезе от живота ми. Все пак Линдзи ми беше жена и аз искам да разбера кой е влязъл в дома ни и я е убил.

— Можем отново да се обърнем към Карлсън.

Илай поклати глава.

— Не, той си изигра ролята. Искам нов човек, който да започне всичко отначало. Няма смисъл да се захващаме с Карлсън. Работата му беше да намери доказателства, които да създадат основания за съмнение. Имаме нужда от свежа кръв, от човек, който няма да търси доказателства, че аз не съм убиецът, а да намери извършителя.

Нийл бавно започна да драска в тефтерчето си.

— Да го открие, без да те елиминира автоматично?

— Именно. Когато и да наемем, трябва здраво да се заеме със задачата. Искам жена.

— Че кой не иска? — усмихна се адвокатът.

— През последните единайсет месеца аз например — глухо отвърна Илай.

— Нищо чудно, че изглеждаш ужасно.

— Мислех, че изглеждам по-добре?

— Така е, което само показва колко зле си бил. Та, значи, определено искаш жена детектив.

— Искам умна, опитна, отдадена жена детектив. Такава, с която приятелките на Линдзи ще са по-склонни да говорят, да ѝ кажат това, което не са си позволили пред Карлсън. Съгласихме се със заключението на полицията, че или Линдзи е пуснала убиеца в къщата, или е имал ключ. Няма проникване с взлом, а след като е изключила алармата в четири и половина следобед, когато се е прибрала, следващото ѝ изключване е било към шест и половина, когато влязох аз. Нападната е отзад, което означава, че е била обърната с гръб към убиеца. Не се е бояла от него. Немало е борба или съпротива, не е имитиран грабеж. Познавала е убиеца си и не се страхувала от него. Съскайнд си има алиби, но ако не е бил единственият ѝ любовник, а само последният?

— Тоя път вече го извървахме — напомни Нийл.

— Ами значи ще тръгнем отново по него, но по-бавно. Ще се отклоняваме, ако видим обещаваща гледка. Полицията може да държи случая отворен и да продължават да ме следят. Все тая, Нийл. Не съм я убил аз, а те изразходваха всички възможности да докажат обратното. Няма да ги спирам, вече не. Въпросът е в това да разбере кой го направил, за да се освободя.

— Добре. Ще позвъня тук-там.

— Благодаря. И докато си говорим за полицията, да ти спомена за Кърби Дънкан.

— Вече се обадох тук-там по този повод. — Нийл се изправи, отиде до бюрото си и измъкна някаква папка. — Твоето копие. Той, общо взето, си има собствена фирма. Репутацията му е, че се движи по ръба, но без официално да го прекрачва. Осем години е бил ченге тук в Бостън и още има достатъчно контакти в полицията.

Докато Нийл говореше, Илай отвори папката и прочете доклада.

— Предполагах, че семейството на Линдзи го е наело, но ми се струва твърде обикновен за тях. — Намръщи се и затърси други

възможности. — Бих предположил, че ще се обърнат към по-лъскава фирма, с повече технологии и по-добра репутация.

— Така е, но хората вземат решение под влияние на много фактори. Може да са го наели по препоръка на приятел, съдружник, друг член на семейството.

— Е, ако не са го наели те, идея нямам кой може да е.

— Адвокатът им нито отрича, нито потвърждава — обясни Нийл. — На този етап тя не е задължена да разкрива информация. Дънкан е бил ченге. Не е никак невъзможно двамата с Улф да се познават, а на Улф да му е хрумвало да провежда разследване. А ако случаят е такъв, той няма да си признае.

— Не изглежда и като да е негово дело, но... С нищо не можем да попречим на Дънкан да разпитва из Уиски Бийч, все едно кой е клиентът му. Не е незаконно.

— Но пък и ти не си задължен да разговаряш с него. Нито пък означава, че нашият детектив не може да задава въпроси за него. Не означава и че ще оставим нещата така.

— Да — съгласи се Илай. — Време е да разлаем кучетата.

— На този етап Пийдмънт само вдигат шум, опитват се да посеят съмнение в невинността ти, да върнат отново случая на дъщеря си в медиите и съответно сред хората. Страничният ефект на това е, че правят живота ти максимално неудобен. Така че тази история с детектива като нищо може да идва от тях.

— Но това си е тормоз.

— И то явен, да.

— Нека се забавляват. Няма как да стане по-лошо от времето, когато животът ми се беше превърнал в неспиращ цирк. Минал съм през всичко това, ще мина и през тая история. — Вече го вярваше. Нямаше просто да остави нещата така, щеше да премине *през* тях. — Няма просто да си стоя, докато ме снимат, не и този път — продължи той. — Загубиха дъщеря си — съжалявам за това — но няма да им позволя да ме прецакат.

— Значи, когато адвокатката им се опита да прокара идеята за споразумение, което подозирам, че ще стане в някакъв момент, отговорът ни ще е категорично не.

— Категорично „майната ви“ ще бъде.

— Имаш право.

— Изкарах по-голямата част от изминалата година в мъгла, причинена от шока, вината, страха... С всяка промяна на вятъра тя ставаше по-малко плътна, но само ми разкриваше поредния капан. Още не съм се измъкнал от мъглата и — Бог да ми е на помощ — страхувам се, че може отново да се сгъсти и да ме задуши, но точно сега, точно днес съм настроен да рискувам с един от тези капани и да се измъкна отново на чист въздух.

— Така. — Нийл вдигна сребърната си писалка „Монблан“ над бележника. — Да обмислим стратегията.

Когато най-сетне напусна кантората на Нийл, Илай се разходи из парка „Бостън Комън“. Опита се да разбере как се чувства отново в Бостън, дори и само за ден. Не можеше точно да си отговори. Всичко си оставаше познато и в това имаше някакво успокоение. Първите зелени стръччета, които под пролетното слънце се показваха от студената земя, носеха надежда и очакване.

Хората се съпротивляваха на вятъра, който днес не беше твърде силен, и обядваха на пейките, разхождаха се като него или просто вървяха нанякъде.

Спомни си, че беше обичал живота си тук. Отново изпита чувство на близост, усети, че има място и цел. Ако пожелаеше, отук можеше хубаво да се разходи до адвокатската кантора, където някога беше консултирал клиенти и бе обмислял стратегии точно както преди малко Нийл беше постъпил с него.

Знаеше откъде да купи любимото си кафе, къде да спре за бързо хапване и къде да се наслади на обилен и продължителен обяд. Тук бяха любимите му барове, шивачът му, бижутерът, от когото най-често купуваше подаръците за Линдзи.

Но нищо от това вече не беше негово. И докато стоеше и наблюдаваше наситенозелените стръкове на нарцисите, които всеки момент щяха да разцъфтят, осъзна, че не съжالياва. Или поне не толкова, колкото преди.

Така че щеше да намери ново място, където да оформят леко косата му, а после друго, откъдето да купи на баба си лалета. И преди да се върне в Уиски Бийч, щеше да прибере останалите си дрехи. Щеше сериозно да се опита да събере парчетата от живота си, които все още би могъл да слепи, и после да потърси останалите.

Когато паркира пред красивата къща от червени тухли на Бийкън Хил, облаците бяха закрили слънцето. Помисли си, че огромният букет червени лалета може да го замести. Хванал букета с една ръка, се опита да измъкне от колата голямата кръгла ваза с ранни зюмбюли — любимите цветя на майка му.

Установи, че пътят, срещата и разходката го бяха източили повече, отколкото бе очаквал. Нямаше да позволи семейството му да разбере. Облаците може и да бяха затулили слънцето, но той се хвана за надеждата, поникнала в него в парка.

Още не беше стигнал до вратата, когато тя се отвори.

— Господин Илай! Добре сте дошли у дома, господин Илай.

— Кармел. — Щеше да прегърне старата икономка, ако ръцете му бяха свободни. Вместо това се наведе и целуна бузата на високата метър и петдесет жена, цялата — енергия и радост.

— Прекалено мършав сте.

— Знам.

— Ще ида да накарам Алис да ви приготви сандвич. Трябва да се храните.

— Да, госпожо.

— И какви хубави цветя!

Илай успя да измъкне лале от букета.

— За теб — подаде ѝ го той.

— Вие сте моето съкровище. Но влизайте, влизайте. Майка ви ще си дойде много скоро, а баща ви обеща да се прибере до пет и половина, така че ще ви изтърве, ако не останете. Но вие ще останете и ще вечеряте. Алис приготвя задушено и крем брюле за десерт.

— По-добре да ѝ запазя лале.

Широкото лице на Кармел се озари от усмивка миг преди очите ѝ да се напълнят.

— Недей, Кармел. — Отново видя болката, мъката по лицата на хората, които обича, мъката, която ги съпътстваше всеки ден от убийството на Линдзи досега. — Всичко ще се оправи.

— Разбира се. Разбира се, че ще се оправи. Я да отнеса аз тая ваза.

— Зюмбюлите са за мама.

— Добро момче сте вие. Винаги сте били добро момче, дори и като не бяхте такава. И сестра ви ще дойде за вечеря.



— Трябваше да взема повече цветя.

— Ха. — Кармел примигна, за да пребори сълзите, и махна с ръка, за да го насочи. — Тези ги занесете на баба си. Горе в дневната си е, най-вероятно седи на оня компютър. Не можете да я изчегъртате от него — все е там, и денем, и нощем. Ще ви донеса сандвич и ваза за лалетата.

— Благодаря. — Тръгна по широкото изящно стълбище. — Как е тя?

— С всеки ден все по-добре. Още е разстроена, задето не може да си спомни какво е станало, но е по-добре. Ще се радва да ви види.

Илай се качи по стълбите и се отправи към източното крило.

Както беше предсказала Кармел, баба му седеше зад бюрото и пишеше на лаптопа си.

Забеляза колко изправени са гърбът и раменете ѝ под зелената жилетка. Сребристосивата ѝ коса беше оформена в прическа.

Поклати глава, щом забеляза, че няма проходилка, но бастунът ѝ със сребърната лъвска глава лежеше подпрян на бюрото.

— Отново ли буниш тълпите?

Застана пред нея и залепи устни на челото ѝ. Баба му се надигна и го хвана за ръката.

— Цял живот съм ги бунила. Защо да спирам точно сега? Чакай да те огледам.

Бутна го назад, докато се наместваше на стола си. Тъмните кафяви очи го изгледаха без капка милост. Устните ѝ леко се присвиха.

— Добре ти се отразява Уиски Бийч. Още си прекалено слаб, но не си толкова блед и толкова тъжен. Донесъл си ми малко пролет.

— Заслугата е на Абра. Тя ми каза да ти взема цветя.

— Проявил си достатъчно разум, за да я послушаш.

— Ами тя е от хората, които твърде рядко, да не кажа никога, са склонни да приемат „не“ за отговор. Предполагам, че заради това я харесваш.

— Това е само една от причините. — Протегна ръка и стисна неговата за миг. — По-добре си.

— Днес — да.

— Днес е всичко, което получаваме. Я сядай. Такъв дългуч си, че ще ми се изкриви вратът да те гледам. Сядай и казвай какви ги вършиш.

— Работих, размишлявах, самосъжалях се и реших, че от тия неща само работата ме кара да се чувствам на себе си. Така че ще опитам да направя нещо, което да сложи край на нуждата от размишления и самосъжаление.

Хестър се усмихна доволно.

— Ето така те искам. Това е моят внук.

— Къде ти е проходилката?

Изречението ѝ се превърна в образец на високомерието.

— Уволних я. Железарията, с която ме наблъскаха лекарите, може да укрепи и боен кораб. Физиотерапевтът се държи с мен като строг сержант. Щом мога да изтърпя това, дяволски добре ще се оправям и без проходилка като някаква стара баба.

— Боли ли те още?

— Тук и там, от време на време и по-малко, отколкото преди. И ти би могъл да кажеш същото. Няма да ни победят, Илай.

И тя беше отслабнала, а злополуката и трудното възстановяване бяха издълбали нови бръчки по лицето ѝ. Но очите ѝ блестяха свирепо както винаги, а това го успокои.

— Започвам да го вярвам.

Докато Илай разговаряше с баба си, Дънкан спря колата си до бордюра и приближи къщата в обектива на фотоапарата си, за да я огледа. След това извади диктофона си, за да добави бележките си за деня.

Седна и зачака.

---

[1] Адхезионен процес — наказателен процес, в който е допуснат за разглеждане граждански иск. — Б.пр. ↑

[2] *In dubio pro reo* (лат.) — при съмнение решението е в полза на обвиняемия. — Б.пр. ↑

[3] *In curia* (лат.) — в съда. — Б.пр. ↑

## 7.

Скуката беше част от работата. Кърби Дънкан седеше отпуснат в невзрачния си седан и хрупаше моркови. Имаше си нова приятелка и потенциалната възможност за секс го убеди да опита да свали пет килограма.

Засега беше отслабнал с един.

През изминалите два часа беше преместил веднъж колата и смяташе отново да я премести. Инстинктът му подсказа, че Ландън ще остане тук за известно време — семейна вечеря най-вероятно. Беше направил снимки на майка му, на баща му, а сега — и на сестра му със съпруга ѝ и прохождащото им хлапе.

Но работата му беше да следи Ландън, така че щеше да си седи тук.

Следваше го из Бостън, което се оказа лесна задача въпреки трафика. Проследи го до кантората на адвоката му. Това му даде възможността да огледа и колата на Ландън. Нищо интересно.

Някъде час и половина по-късно го проследи в парка, след това до скъп фризьорски салон, където го изчака да му подстрижат косата. Не че забеляза особена разлика след петдесетте похарчени долара.

Какво пък, всякакви ги има.

След това Ландън спря в цветарския магазин и излезе оттам с букети.

Просто човек, който си върши делата из града, преди да иде при семейството си. Обичайната история.

Всъщност от видяното дотук можеше да заключи, че всичко, което Ландън прави, е повече от обичайно. Ако този тип бе убил съпругата си и се беше измъкнал, май не беше излязъл да празнува.

Докладът му до момента беше твърде къс. Няколко разходки по плажа, срещата със секси чистачката и с жената, която го беше прегърнала силно и всъщност бе омъжена майка на три деца.

Предполагаше, че между Ландън и чистачката прехвърчат искри, но не можеше да го докаже, преди обектът да се върне в къщата край брега.

Проучванията, които беше направил, показаха, че Абра Уолш си е имала вземане-даване със склонни към насилие типове, което би превърнало Ландън в перфектния партньор, стига наистина да беше размазал главата на жена си — нещо, в което Дънкан беше почнал да се съмнява. Може би Ландън беше настоящият ѝ избор, но ключовата дума бе настоящ, тъй като не можеше да открие и трошица доказателство, че двамата са имали отношения преди убийството.

Нищо от наученото дотук не съвпаднаше с настояването на клиента му, че Ландън е виновен, нито с убедеността на стария му приятел Улф, един от най-свестните полицаи в Бостън, че този човек е размазал черепа на невярната си съпруга.

Колкото повече наблюдаваше, толкова по-малко виновно му изглеждаше копелето.

За да събере повече информация, беше опитал както директния подход със секси чистачката, така и по-заобиколни методи със сервитьорката в бара и с някои други от местните. Просто отваряше дума за голямата къща на скалата и питаше — както би могъл да направи всеки турист — за историята и собствениците ѝ.

Беше се наслушал на приказки за богатство, построено първоначално върху уиски, на истории за пиратско имане и за дестилационни фабрики в дните на Сухия режим. Легенди за откраднати съкровища, които се крият от поколения, семейни скандали, естествено и призраци, герои, злодеи, та до последния скандал с Илай Ландън.

Най-забавният му източник се оказа хубавата продавачка в магазина за сувенири, доволна да прекара половин час от мрачния следобед на късната зима в разговор с платежоспособния си клиент. Ключките често бяха най-добрият приятел на детектива, а Хедър Локаби се бе оказала доста дружелюбна.

Чувствала се зле заради Илай, спомни си Дънкан. Беше описала мъртвата съпруга като студена и недружелюбна снобка, която дори не намерила време да посети възрастната баба на мъжа си. По едно време отклони разговора в посока на падането на Хестър Ландън, но Дънкан бързо я върна в релси.

Според бързивата Хедър Ландън никога не беше страдал от липса на женска компания по време на летните си посещения и почивки в Уиски Бийч, поне не и в тийнейджърските си години и

преди да навърши трийсет. Обичал да се забавлява, да пие бира в местните капанчета и да фучи наоколо с кабриолета си.

Никой според Хедър не бил очаквал от него да се задоми, преди да навърши трийсетте. А и после имало достатъчно слухове, които замрели, когато така и не им се родило дете.

Станало очевидно, че в рая има беда, когато Илай спрял да води жена си в Блъф Хаус, а после и самият той прекратил посещенията си. Никой не се изненадал, когато се разнесла мълвата за развод.

Самата тя още преди това си знаела, че оная ледена кучка, жена му, има любовни афери. Логично било. Не виняла Илай, че се бил ядосал и ѝ се нахвърлил. Не, не го виняла. А ако наистина я е убил, което тя, естествено, не си позволявала да помисли дори за миг, била сигурна, че е било нещастен случай.

Дънкан не я запита как разбиването на женска глава отзад с няколко удара с маша се вписва в понятието за нещастен случай, тъй като и без това вече беше похарчил двеста и петдесет долара за различни джунджурии, само и само тя да продължи да приказва, но ако се изключеше забавната страна на думите ѝ, Хедър всъщност така и не му даде нищо.

Стори му се интересно, че някои от местните все пак подозираха любимия син в убийство. А подозрението отваряше врати. Щеше да хлопа на тях, за да си заработи хонорара.

Засега смяташе да продължи и да приеме, че денят му е минал успешно. Или да си почине, като си вземе една бърза баня.

Точно се опитваше да раздвижи схванатия си задник, когато телефонът му звънна.

— Дънкан.

Щом чу гласа на клиента си, отново се размърда.

— В момента седя пред къщата на родителите му на Бийкън Хил. Тази сутрин дойде в Бостън. Ще ви изготвя доклад до...

Отново опита да се намести, когато клиентът му го прекъсна с порой въпроси.

— Да, точно така. Цял ден беше в Бостън, срещна се с адвоката си, подстрига се, купи цветя.

Клиентът му плащаше сметките, напомни си, но продължи да записва разговора в бележника си.

— Сестра му и семейството ѝ влязоха вътре преди около половин час. Изглежда е семейно събиране и като гледам колко време мина, бих казал, че ще остане поне за вечеря. Не мисля, че ще има някакво движение повече, затова... Щом така искате. Мога да го направя.

Парите са си твои, каза си Дънкан и се подготви за дълга вечер.

— Ще ви се обадя, щом излезе.

Когато телефонът изщрака в ухото му, Дънкан поклати глава. Клиентите му плащаха сметките, помисли си отново и изяде още един морков.

Беше отсъствал едва няколко седмици, но се чувстваше като завърнал се у дома след дълго отсъствие. Цепениците пукаха и пламтяха в голямата каменна камина, пред която старото куче Сейди спеше завито на кравай. Всички седяха в гостната — наричаха я салон — сред познатата смесица от антики, семейни снимки, червени лилии в тънката ваза върху пианото. Можеха да си седят там, да си говорят и да пият вино всяка вечер, докато светът рухне.

Дори баба му, която, вместо да протестира, с удоволствие бе приела да я свали на ръце по стълбите и да я настани в любимото ѝ кресло, разговаряше сякаш нищо не се бе променило.

Май бебето помагаше. Сладка като бонбон и бърза като светкавица, малката Селина, още ненавършила три, изпълваше стаята с енергия и радост.

Нареди му да играе, така че Илай седна на пода и ѝ помогна да построи замък от кубчета за нейната кукла принцеса.

Нещо просто, нещо обикновено, нещо, което му напомни, че някога си беше представял как ще има свои деца.

Родителите му изглеждаха по-спокойни отпреди да замине за Уиски Бийч няколко седмици по-рано. Изпитанието, през което бяха преминали, бе направило бръчките върху бащиното му лице по-дълбоки, а кожата на майка му беше станала почти прозрачна.

Но никога няма да се разколебаят, помисли си.

— Ще нахраня това твърде заето момиче. — Сестра му стисна ръката на съпруга си, преди да се изправи. — Вуйчо Илай, ще ми помогнеш ли да сложа Селина да седне?

— О, разбира се.

Стиснала куклата, малката протегна ръчички към него и му се усмихна с неустоимата си усмивка. Той я грабна и я понесе към кухнята.

Широкоплещестата Алис се разпореждаше около масивната печка с шест котлона.

— Я да видя аз кой е гладен!

Селина дезертира на мига от вуйчо си и прегърна готвачката.

— Ето я и моята принцеса! — каза Алис на Триша и умело намести детето на бедрото си. — Може да ни прави компания за вечеря, а също и на Кармел. А за вас, простолюдието, ще подредим масата след около четирийсет минути.

— Благодаря. Ако ви създава някакви проблеми...

— Проблеми? — Готвачката оцъкли комично очи и заговори с преувеличен шок. — Я го виж туй лице.

Селина се засмя, обгърна с ръчички шията ѝ и заговорнически прошепна:

— Има ли бисквитки?

— След като се навечеряш — прошепна ѝ в отговор Алис. — Добре сме. Идете да почивате — пропъди ги с ръка.

— И да слушаш — предупреди Триша дъщеря си и хвана брат си под ръка.

Висока почти метър и осемдесет, здрава, жилава и изпълнена с решимост, лесно го изтика от кухнята и го поведе към библиотеката.

— Искам минута насаме с теб.

— Да, представям си. Всичко е наред...

— Просто млъкни.

За разлика от дипломатичната им и спокойна майка, Триша се беше метнала на дядо им по баща — целеустремена, твърдоглава и упорита.

Може би по тая причина в момента беше изпълнителен директор на „Ландън Уиски“.

— Всички много внимавахме да говорим за каквото и да е друго, само не и за станалото, за това, което става и сега, и ти се изправяш срещу него. Разбираемо е, обаче сега сме само аз и ти. Лице в лице, не внимателно съчинен и редактиран имейл. Какво става с теб, Илай?

— Пиша здравата. Разхождам се по плажа. Храня се редовно, защото икономката на баба ми готви.

— Абра? Тя е чудесна, нали?

— Не. Интересна е.

Объркана, Триша седна на страничната облегалка на широко кожено кресло.

— Радвам се да чуя това, Илай, защото ми звучи точно като нещо, с което би трябвало да се занимаваш в момента. Но ако всичко е толкова страхотно, защо си в Бостън?

— Не мога ли да дойда да видя семейството си? Какво, да не съм прогонен?

Дори сега начинът, по който сестра му изправи пръст и го посочи, му напомни за дядо им.

— Я не увъртай. Нямахме никакви планове да се връщаш преди Великден, обаче сега си тук. Говори.

— Не е нещо особено. Исках да поговоря с Нийл очи в очи. — Погледна към вратата. — Виж, не искам да тревожа майка и татко, няма смисъл. Тъкмо изглеждат по-спокойни. Пийдмънт вдигат шум за неправомерно дело за убийство.

— Но това са глупости, просто глупости. Жив тормоз е това, Илай. Трябва да... говориш с Нийл — завърши и въздъхна. — Както си направил. Той какво мисли?

— Мисли, че е само шум, поне засега. Предложих му да наеме нов детектив, този път да намери жена.

— Идваш на себе си — прошепна Триша и очите ѝ се напълниха.

— Недей. Боже, Триша.

— Не е само у теб причината, поне не цялата. От хормоните е. Бременна съм. Тази сутрин плаках, като пях „Колелата на автобуса“<sup>[1]</sup> със Сели.

— О, господи. — Усмихна се, а новината стопли сърцето му. — Това е добре, нали?

— Чудесно е. Двамата с Макс сме ужасно развълнувани. Още не сме казали на никого, но си мисля, че мама подозира. Само от седем седмици е. Ох, да му се не види. — Подсмръкна и избърса сълзите си. — Ще се разбере с Макс. Ще кажем на всички на вечеря. Защо пък да не го отпразнуваме?

— И да отклоним темата от мен.

— Да. Да не си казал, че никога не правя нищо за теб. — Изправи се и го прегърна. — Ще отвлека вниманието на всички, ако



ми обещаеш да спреш с тези внимателни имейли, поне към мен. Ще споделяш, когато си имал лош ден. И ако си в период да искаш компания, мога да наглася нещата така, че двете със Сели да ти дойдем на гости за някой и друг ден. И Макс, ако има възможност. Не трябва да си сам.

И щеше да го направи, помисли си. Триша щеше да размества, отменя и преправя графици — беше експерт в това — и щеше да го направи за него.

— Справям се добре и сам — не се обиждай. Опитвам се да си наваксам с някои неща, които съм изоставил от дълго време.

— Предложението остава. И няма да чакаме покана, ако през лятото си още там. Просто ще дойдем. Ще доплувам като кит, защото дотогава ще приличам на такъв, и ще карам всички да ме чакат.

— Типично.

— Кажы го, когато помъкнеш още десет кило отгоре си и те обхване мания да не ти излязат стрии. Връщай се при нашите. Аз ще надникна да видя дали Селина не е успяла да изкрънка от Алис бисквитки преди вечеря.

В девет вечерта Абра приключи с класа по йога в дома си и надигна бутилка с вода, докато учениците ѝ навиваха постелките си.

— Извинявай, че малко закъснях — каза Хедър. Отново. — Просто днес нещата ми се изплъзват.

— Няма проблем.

— Мразя да пропускам дихателните упражнения. Винаги ми помагат. — Хедър вдиша и издиша, като си помогна с ръце.

Абра се усмихна.

Нямаше сила, която да накара Хедър да замълчи. Предполагаше, че тази жена говори насън, както правеше и по време на едночасовия си масаж.

— Избягах от вкъщи като маниак — продължи тя. — А забелязах, че колата на Илай не е пред Блъф Хаус. Не ми казвай, че вече се е прибрал в Бостън.

— Не е.

Хедър нямаше желание да спре дотук. Дръпна ципа на якето си.

— Само се чудех. Толкова голяма къща. Хестър като е там, добре, тя си е част от нея, ако ме разбираш. Обаче Илай, особено с всичко, което му е на главата, сигурно просто витае из нея.

— Нямам такива наблюдения.

— Знам, че го виждаш, когато отиваш да се грижиш за къщата, което си е някаква компания. Но си мисля, че с всичкото време, с което разполага, сигурно не знае какво да прави сам. Това не може да е здравословно.

— Той пише роман.

— Е, да де, знам, че така говори. Или поне хората говорят, че им е казал така, но той беше адвокат. Че какво разбира един адвокат от писане на романи?

— А, не знам. Питай Джон Гришам.

Хедър отвори уста и после я затвори.

— Е, предполагам, че е истина. И все пак...

— Хедър, мисля, че почва да вали. — Грета Париш пристъпи напред. — Имаш ли нещо против да ме хвърлиш до вкъщи? Мисля, че на идване понастинах.

— О, добре, разбира се. Само да си взема постелката.

— Длъжница си ми — прошепна Грета, след като Хедър хукна да си прибира нещата.

— Голяма работа си. — Абра стисна с благодарност ръката на възрастната жена и побърза да се отдръпне, като се постара да изглежда заета, подреждайки постелки.

Щом домът ѝ се изпразни, тя въздъхна с облекчение.

Обичаше упражненията у дома си, близостта, небрежните разговори преди и след това. Но имаше дни, когато...

След като подреди солария, се изкачи по стълбите, облече си любимата пижама — пухкави палави бели овчици на розов фон, и се върна на долния етаж.

Възнамеряваше да си сипе малко вино, да напали камината и да се сгуши с някоя книга. Дъждът, който тропаше по прозорците, я накара да се усмихне. Дъждовна вечер, огън, чаша вино...

Дъжд. Мамка му, затворила ли беше прозорците в Блъф Хаус?

Разбира се, че беше. Не би могла да забрави да...

Нима? Абсолютно всички ли беше затворила? Например оня в гимнастическия салон на Хестър?

Стисна здраво очи и се опита да си припомни, да се види как затваря прозорците.

Обаче просто не можеше да си спомни, нямаше как да е сигурна.

— По дяволите, по дяволите, по дяволите!

Нямаше да се успокои, докато не провери, а това щеше да отнеме само няколко минути. Пък и по-рано беше наготвила пуешко задушено. Тъкмо щеше да вземе кутията за Илай със себе си.

Извади храната от хладилника, а после свали пухкавите си чорапи, за да напъха крака в древните си ватирани ботуши. Облече палто върху пижамата, грабна шапка и докато я нахлупваше на главата си, побягна към колата.

„Пет минути, десет прозореца — и си у дома с чашата вино.“

Спусна се към Блъф Хаус и без изненада чу гръмотевица. Късният март подлудяваше метеоролозите. Тази вечер буря, сняг или пък слънчево утро на сутринта. Кой знае?

Хукна под дъжда към главния вход, с ключовете в едната си ръка и пуешкото задушено в другата.

Затвори вратата с бедро, пресегна се да включи осветлението, за да може да напъха ключа в алармената инсталация.

— Супер. Страхотно — измърмори, когато антрето остана тъмно. Много добре познаваше несигурното електричество по време на буря в Блъф Хаус, а и в целия Уиски Бийч. Включи фенерчето на ключодържателя си и тръгна към кухнята.

Провери прозореца, след което докладва за прекъсването на електричеството — оказа се, че резервният генератор се е повредил. Отново. Искаше й се Хестър да беше поправила това старо чудовище. Все се безпокоеше как възрастната дама ще се справи при по-сериозно спиране на тока, въпреки че тя я бе уверила, че е имала множество такива преживявания и знае как да се оправя.

В кухнята измъкна голямо фенерче от чекмеджето. Може би трябваше да слезе в мазето и да провери генератора. Естествено, че не знаеше за какво да проверява, но все пак...

Тръгна към вратата, но спря. Тъмно, студено, вероятно влажно. Паяци.

Може би не.

Само щеше да остави бележка на Илай. Ако се прибереше посред нощ, без ток, без отопление, без светлина, можеше да спи на

дивана ѝ. Но първо да провери прозорците.

Хукна нагоре по стълбите. Естествено, прозорецът, за който се тревожеше, се оказа затворен и естествено, вече се сещаше ясно как го захлопва и пуска резето.

Слезе долу и тръгна към кухнята. По принцип не се боеше от призраци, но ѝ се искаше да се прибере, да излезе от голямата тъмна и празна къща и да се върне в уютния си дом.

Отново изтътна гръмотевица и я накара да подскочи. После се засмя на себе си.

Фенерчето падна от ръката ѝ, когато някой я сграбчи отзад. За миг, само за миг я връхлетя безумна паника. Започна да се бори безпомощно, опитвайки се да откопчи ръката, стиснала я за шията.

Спомни си ножа, опрян в гърлото ѝ, за острието, измъкващо се от ребрата ѝ, като по пътя си режеше плътта ѝ. Ужасът опита да си пробие път с крясък, но ръката го задуши до приглушен хрип.

Дъхът ѝ спря. Започна да се бори да си поеме въздух, а стаята взе да се върти.

Тогава инстинктът ѝ за оцеляване се пробуди.

Слънчевият сплит — здраво мушкане с лакът. Ходило. Пета с пълна сила. Нос — трудно завъртане, докато хватката се отпусне, после удар с опакото на ръката там, където инстинктът ѝ подсказваше, че се намира лицето му. Слабините, бързо и яростно надигане на коляното.

После побягна. Отново инстинктът сляпо я поведе към вратата. Блъсна я с такава сила, че ръцете я заболяха, но не спря. Остави я отворена, хукна боса към колата и извади ключовете от джоба си с разтреперани длани.

— Давай, давай, давай.

Хвърли се вътре, мушна ключовете в стартера. Гумите изсвистяха, когато даде на заден. Завъртя волана, насочи колата към пътя и полетя.

Почти в несвяст подмина дома си и удари спирачки пред къщата на Морийн.

Светлина. Хора. Безопасност.

Втурна се към вратата, блъсна я, за да я отвори, и спря, когато видя приятелите си сгушени пред телевизора.

И двамата скочиха на крака.

— Абра!

— Полиция. — Стаята отново се завъртя. — Извикайте полиция.

— Ранена си! Кървиш!

Морийн се втурна към нея, а Майк сграбчи телефона си.

— Така ли? Не.

Олюляваше се на краката си, но се опита да се огледа, когато Морийн я сграбчи. Видя кръвта по анорака си, по горницето на пижамата си.

Не от ножа, не. Не и този път. Не и нейната кръв.

— Не, не е от мен. Кръвта е негова.

— Боже. Стана ли нещо? Ела да седнеш.

— Не. Не! — Не беше нейна кръвта, помисли си отново. Беше избягала. Беше в безопасност. А стаята вече не се въртеше. — Имаше някого в Блъф Хаус. Обадете се на полицията, имаше някого в Блъф Хаус! Хвана ме. — Ръката ѝ се стрелна към гърлото. — Душеше ме.

— Ранил те е. Виждам. Седни. Сядай. Майк.

— Полицията идва. Ето. — Майк се засуети около Абра, докато Морийн я водеше към стола. — Вече си добре. В безопасност си.

— Ще ти донеса вода. Майк е тук — каза Морийн.

Майк коленичи пред нея. Какво добро лице, помисли си Абра, дишайки тежко. Грижовно лице, с тъмни очи като на кученце.

— Няма ток — каза тя, почти не на себе си.

— Не, не е вярно.

— В Блъф Хаус. Няма ток. Беше тъмно. Той беше в тъмното. Не го видях.

— Добре. Полицията идва, а ти си добре.

Абра кимна, взряна в тъмните очи.

— Добре съм.

— Нарани ли те?

— Той... Беше ме стиснал здраво за гърлото и за кръста, струва ми се. Не можех да дишам и почнах да се задушavam.

— Мила, по тебе има кръв. Ще ми дадеш ли да погледна?

— Негова е. Ударих го в лицето. Курсът по самоотбрана.

— Какво?

— Ходихме на курс по самоотбрана — обясни Морийн, която се появи с чаша вода в едната ръка и чаша уиски в другата. — Слънчев сплит, крак, нос, слабини. Абра, ти си чудо.

— Едва ли. Просто го направих. Мисля, че му разкъравих носа. Не знам. Освободих се и избягах. Избягах оттам и дойдох тук. Мисля... май ми е зле.

— Пийни вода. Бавно.

— Да. Добре. Трябва да се обадя на Илай. Трябва да знае.

— Аз ще се погрижа — успокой я Майк. — Само ми дай номера му и ще се погрижа.

Абра отпи, вдиша и пак отпи.

— В телефона ми е. Обаче той не е в мен. Вкъщи е.

— Ще го взема. Ще се погрижа.

— Няма да го оставя да ме нарани. Не и този път. Абра притисна ръка към устата си, а сълзите ѝ бликнаха. — Не и този път.

Морийн седна до нея, взе я в ръце и я залюля.

— Съжалявам. Съжалявам.

— Шшшт. Всичко е наред.

— Добре съм. — Абра се стегна. — Всъщност би трябвало да танцувам от щастие, че се справих. Не съм си позволявала слабост... досега. Направих всичко, както трябва. Не ме нарани. Не го оставих да ме нарани. Просто... Отново се повтаря.

— Знам.

— Но свърши. — Отпусна се назад и изтри сълзите си. — Издържах. Но, за бога, Морийн, някой е проникнал в Блъф Хаус. Не знам кой е и какво е правил. Не забелязах нищо там, само излязох от гимнастическия салон и влязох в кухнята. За малко да сляза в мазето да проверя генератора, обаче... Може и да е бил там. Може да е прекъснал хранването, за да влезе. Нямаше ток. Аз...

— Изпий това. — Морийн натика уискито в ръката ѝ. — И се успокой.

— Добре съм. — Абра отпи от уискито и вдиша тежко, когато ѝ запари на гърлото. — Бурята започна и не можех да си спомня дали съм затворила прозорците. Мисълта не ме оставяше на мира, така че тръгнах натам. Тъкмо си мислех, че няма ток. Не го видях, Морийн, не го чух. Не и при тоя дъжд и вятър.

— Пуснала си му кръв.

Вече по-спокойна, Абра погледна надолу.

— Пуснах му кръв. Браво на мен. Дано да съм строшила проклетия му нос.

— Дано. Ти си моят герой.

— А ти — моят. Защо според теб дойдох право тук?

Майк се върна.

— Илай идва насам, а полицията отива към Блъф Хаус — уведоми ги той. — Ще дойдат да говорят с теб, като си свършат работата. — Приблѝжи се и ѝ подаде пуловер. — Реших, че може би ще искаш.

— Благодаря. Господи, Майк, благодаря ти. Страхотен си.

— Затова го държа. — Морийн потупа окуражително Абра и се изправи. — Ще ида да направя кафе.

Щом излезе, Майк изключи телевизора. Седна и отпи от уискито на Абра. Усмихна ѝ се.

— Та какво казваш, прави днес? — попита я и я разсмя.

---

[1] Популярна детска песничка. — Б.пр. ↑

## 8.

Илай взе разстоянието от Бостън до Уиски Бийч за по-малко от два часа. Навлезе в бурята, а после се измъкна от хватката на южния вятър. Двайсетминутното каране през центъра на ада му помогна да остане съсредоточен.

Просто карай, каза си. И не мисли за друго, освен за колата и за пътя.

Малки пипала мъгла се виеха над шосето, докато профучаваше с колата си през градчето. Уличните лампи хвърляха несигурни лъчи, които се отразяваха в локвите и потоците, виещи се към канализацията, а после се озова извън светлините, далеч от магазините и ресторантите, и пое към крайбрежния път.

Рязко завъртя волана и свърна към банкетата пред Лафинг Гъл. Докато крачеше към тясната предна порта, вратата на съседската къща се отвори.

— Илай?

Не познаваше облечения в леко яке мъж, който пристъпи навън и го посрещна, като прекоси малката морава.

— Майк О'Мали — представи се и протегна ръка. — Гледах навън за теб.

Гласът от телефона, разбира се.

— Абра?

— Вътре с нас е — посочи той към къщата. — Добре е, само е изплашена. В Блъф Хаус има двама полицаи. Сигурно ще искаш да говориш с тях. Аз...

— По-късно. Сега искам да видя Абра.

— В кухнята е.

Майк го поведе.

— Наранил ли я е?

— Изплашил я е — повтори Майк. — Стресната е. Опитал се е да я души, така че е малко ожулена. Обаче май тя го е подредила, а не той нея. Натъртил я е, но тя го е разкървавила.



Илай отбеляза гордостта в гласа на Майк и я прие като успокоение. Искаше обаче да види сам. Трябваше да види.

Чу гласа ѝ, щом излязоха от уютната дневна и тръгнаха към широко отворената кухня. Седеше на масата, облечена в торбест пуловер, с плътни розови чорапи на краката. Вдигна очи — изражението ѝ беше смесица от състрадание и извинение. Придоби изненадан вид, когато Илай коленичи пред нея и хвана ръцете ѝ.

— Къде ти е пръстенът?

— Млъкни.

Огледа лицето ѝ, после внимателно вдигна пръсти към пресните белези на шията ѝ.

— Къде другаде си ранена?

— Не съм. — Ръцете ѝ го обгърнаха, от благодарност и за успокоение. — Не съм. Той ме уплаши.

Илай изгледа Морийн за потвърждение.

— Добре е. Ако не мислех така, вече щеше да е в спешното, все едно дали ѝ харесва, или не. — Изправи се и посочи към кафеварката и бутилката уиски, които стояха една до друга. — От кое искаш? А може би комбинация и от двете?

— Кафе. Благодаря.

— Съжалявам, че трябваше да ти се обадим. Извинявай, че притеснихме семейството ти — започна Абра.

— Не са притеснени. Казах им, че токът е спрял и искам да се прибера и да проверя. А и без това бях решил да се прибера тази вечер.

— Добре. Няма смисъл да ги тревожим. Не знам дали нещо не е взето — продължи тя. — От полицията казаха, че няма данни нещо да не е на мястото си, обаче как могат да знаят? Тия двамата тук не ме пускат да изляза и да проверя. Морийн става доста страшна, когато е в режим на защита.

— Ако е имало обир и нещо е откраднато, ти какво ще направиш?

Морийн спря и протегна ръце към Илай.

— Извинявай. Това го говорим от половин час.

Подаде му кафето. Преди обаче да успее да му предложи мляко или захар, той изгълта половината чисто.

— Ще слеза там и ще говоря с полицията. Ще огледам.

— Идвам с теб. Първо — каза Абра, когато Морийн запротестира, — защитих се, нали така? Второ, ще разполагам с полицията и с Илай. Трето, повече от всеки друг, с изключение на Хестър, съм наясно с това кое къде е в къщата. А Хестър не е тук. И накрая...

Изправи се и яростно прегърна Морийн.

— Благодаря ти! Не само за чорапите, а задето се погрижи за мен. Благодаря ти. — Обърна се да прегърне и Майк.

— Връщай се веднага. Ще спиш в стаята за гости — настоя Морийн.

— Скъпа, единствената причина, поради която станах интересна на оня задник, е, че се озовах в къщата, докато си мислеше, че цялата е само за него. Не е дошъл да дебне в моята. Ще се видим утре.

— Ще се погрижа да е добре — каза Илай. — Благодаря за кафето... и за всичко останало.

— Наследила е тревожните гени на мамичка — измърмори Абра, когато излезе навън с Илай. — Всички сме наясно, че нападението не беше срещу мен.

— Ти си нападнатата, значи определено е срещу теб. Аз ще карам.

— А аз ще те следвам с колата си, защото иначе ще трябва да ме караш обратно.

— Точно така. — Хвана я за ръката и я задърпа към колата си.

— Супер. Тази нощ всички са с тревожните гени на мамичка.

— Разкажи какво стана. Майк не ми разправи с подробности.

— Когато почна бурята, не можех да се сетя дали съм затворила всички прозорци у вас. Проветрявах къщата днес и не помнех дали съм затворила прозореца в гимнастическия салон на Хестър. Не можах да се успокоя, така че отидох да проверя. А, занесох ти и кутия с пуешко задушено, с кнедли.

— Като си говорим за гени и мамички...

— Предпочитам гените на грижовния съсед. Токът беше спрял. Сега се чувствам тъпо, задето не се усъмних. Та нали преди пет секунди в района имаше електричество. Само се подразних. Използвах малкото си фенерче, за да ида в кухнята и да взема по-голям фенер.

Абра изпухтя.

— Не чух нищо, не предусетих нищо, което ме вбесява, защото обичам да си вярвам, че шестото ми чувство работи. Но тази вечер здравата се провали. Та значи, качих се по стълбите и разбира се, прозорецът се оказа затворен. После отново слязох долу, отхвърлих идеята да сляза в мазето и да проверя дали ще успея да подкарам стария генератор, а дори да оставим настрана паяците, тъмнината и страха от духове, нищо не разбирам от генератори. И тогава той ме хвана.

— Изотзад.

— Да. Имаше гръмотевици, дъжд и вятър, но още ме е яд, защото не чух и не видях нищо, докато той не ме сграбчи. След първоначалната паника, като ритях и се вкопчих в ръката му...

— В кожа или в плат?

— Плат. — Дребни детайли, помисли си тя. Бившият криминален адвокат се сеца за тях, както и полицията. — Вълна, мисля. Мека вълна. Пуловер или палто. Не разсъждавах много ясно — не можех да дишам. За мой късмет несъзнателно превключих на защитен режим. Вземах уроци по самоотбрана. Това е...

— Да, знам ги. И си спомни какво трябва да направиш?

— Някаква част от мен се сети. Вече го казах на полицията — обясни Абра, когато Илай паркира пред Блъф Хаус. — Ударих с лакът и го изненадах. И го нараних, поне малко, но достатъчно да отпусне хватката си и да мога да дишам. Настъпих крака му, което вероятно не му е причинило кой знае каква болка, защото бях боса. Тогава се извъртях и се прицелих в лицето му — не виждах в тъмното, но го чувствах. Длан в лицето. А после — финалният удар.

— Сритала си го в топките.

— И знам, че това вече го заболя. Тогава не го осмислих, защото хукнах като побъркана към вратата, после към колата, но съм съвсем сигурна, че го чух да пада. А и ударът в носа свърши работа, защото ме опръска с кръв.

— Много спокойно го приемаш.

— Сега. Не ме видя, когато ревах като бебе в ръцете на Морийн.

Илай беше напрегнат от мисълта за станалото.

— Много съжалявам, Абра.

— И аз също. Обаче вината не е твоя, не е и моя. — Излезе от колата и се усмихна на приближилия се полицай. — Здравсти, Вини.

Илай, това е полицай Хенсън.

— Здравей, Илай. Може би не ме помниш.

— А, напротив. — Косата му беше по-къса и кестенява, неизрусена от слънцето, а лицето беше по-пълно. Но Илай го помнеше. — Заедно сърфирахме.

Вини се засмя.

— Аз още карам сърф, когато успея да се добера до дъска и да хвана вълната. Съжалявам за тази работа тук.

— Аз също. Как е влязъл?

— Прекъснал е електричеството. Направил е късо, после е разбил страничната врата — онази откъм пералното помещение. Тоест знаел е или е подозирал къде е алармената инсталация. Абра каза, че тази сутрин си тръгнал рано за Бостън.

— Така е.

— Значи, колата ти я е нямало цял ден, та до вечерта. Можеш да огледаш наоколо, да видиш дали нещо не липсва. Обадохме се на електроснабдителната компания, но сигурно няма да дойдат преди утре сутринта.

— Достатъчно скоро.

— Не открихме следи от вандализъм — продължи Вини, докато ги водеше. — Намерихме малко кръв по пода точно в антрето, а също и по горницата на пижамата на Абра и по анорака ѝ. Достатъчно за ДНК анализ, ако го има в системата или ако го заловим. Но няма да стане бързо.

Вини отвори предната врата, запали фенера си, после взе изпуснатото от Абра фенерче, което беше оставил върху масата в антрето.

— И преди сме имали влизания с взлом, но в бунгалата, които остават празни извън сезона. Най-вече са хлапета, които си търсят място, където да се събират, да правят секс, да пушат трева или найлошото — да вършат вандалщини или да крадат техника. Това не ми прилича на дело на хлапе. Никое от местните не би рискувало да влезе в Блъф Хаус.

— Кърби Дънкан. Частен детектив от Бостън. Мотае се наоколо и разпитва за мен.

— Не беше той — каза Абра, но Вини взе бележника си и записа името.

— Било е тъмно. Не си видяла лицето.

— Не, но имах близка среща с тялото му. Дънкан е пълен, има шкембе, а този нямаше. А и Дънкан е по-нисък и по-набит.

— И все пак. — Вини остави бележника си. — Ще поговорим с него.

— В „Сърфсайд“ е. И аз се помотах наоколо — обясни Абра.

— Ще проверим. В къщата има лесни за пренасяне ценности и електроуреди. Имаш хубав лаптоп на горния етаж, плазмен телевизор. Предполагам, че госпожа Хестър държи бижута в сейфа. Може би имаш и пари в брой подръка?

— Да, малко.

Илай взе фенера от кухнята и се качи горе. Първо провери кабинета си и включи лаптопа.

Ако все пак наистина е бил Дънкан, сигурно би проверил имейлите му, документите, историята на сърфиранията му в интернет. Така че проведе бърза диагностика.

— Нищо, откак съм го изключил сутринта. Това показва. — Отвори чекмеджето и видя няколкото стотачки, които държеше там, за да са му подръка. — Ако въобще е бил тук — каза Илай, като се завъртя с фенера в ръка, — оставил е всичко както си беше.

— Възможно е Абра да го е прекъснала, преди да започне. Виж, почини си и огледай добре наоколо. Може би е по-добре да изчакаш, докато оправят тока. Ние ще сме наоколо, би било много глупаво от негова страна да се върне точно сега. Късно е — добави Вини, — но това няма да ми попречи да измъкна някой частен детектив от леглото му. Ще ти се обадя утре, Илай. Абра, да те хвърля ли до вас?

— Не, благодаря.

Вини кимна и извади визитка.

— Абра има, така че ти задръж тази, Илай. Да ми се обадиш, ако видиш, че нещо липсва или има още проблеми. А ако хванеш някой път сърфа, можем да проверим дали помниш уроците, дето ти дадох навремето.

— През март? Водата е адски студена.

— Ето защо истинските мъже използваме неопренови костюми. Ще държим връзка.

— Не се е променил много — отбеляза Илай, когато стъпките на Вини заглъхнаха. — Освен косата де. Но предполагам, че избелелите

от слънцето дълги до раменете кичури не отговарят на представата за полицаи.

— Обаче се обзалагам, че е бил сладък с тях.

— Познавате ли се двамата? Отпреди тази вечер, имам предвид.

— Аха. Загуби бас от жена си миналата година и му се наложи да идва на уроците ми по йога. Сега е почти редовен участник.

— Вини е женен?

— С едно дете и половина. Живеят долу в Саут Пойнт, прави страхотни барбекюта.

Може пък Вини да се е променил, помисли си Илай, докато продължаваха да изследват стаята. Спомняше си кльощаво издължено момче, което живееше само за следващата вълна и мечтаеше да се премести на Хаваите.

Лъчът от фенера мина по леглото и се върна да освети хавлиената риба, която пушеше лула.

— Не е истина!

— Следващия път ще опитам да измайсторя куче пазач. Ротвайлер или доберман. Може пък да стане.

— Ще ти трябва по-голяма кърпа. — Огледа лицето ѝ в сумрака. — Сигурно си изтощена. Ще те заведе у вас.

— По-скоро съм нервна, отколкото уморена. Не трябваше да пия кафе. Виж, не бива да стоиш тук без ток. Ще стане студено... още по-студено тоест. Няма светлина, няма и вода. Имам сравнително удобна стая за гости и наистина удобен диван. Можеш да избереш, което искаш.

— Не, всичко е наред. Не искам да оставям къщата празна след всичко това. Ще слеза долу и ще сригам генератора.

— Добре. И аз ще слеза, за да издавам момичешки звуци и да ти подавам неподходящи инструменти. Малко си непохватен, но би трябвало да можеш да се опълчиш на паяците. Знам, че това е грешно предвид усиления труд, който полагат, обаче не ги харесвам.

— Мога да издавам мъжки звуци и сам да си вземам неподходящите инструменти. А ти трябва да поспиш.

— Не съм готова — потрепна тя. — Освен ако нямаш силни възражения срещу компанията ми долу, по-скоро бих стърчала тук. Особено ако може да си сипя чаша вино.

— Разбира се.

Илай заподозря, че каквото и да беше казала на Морийн, не искаше да остане сама у дома си.

— Можем да се напием и двамата и да халосаме генератора — предложи й.

— Такъв е планът. Здравата се потрудох да почистя там, преди да дойдеш, поне в основната част, където е винарската изба със сезонната реколта. Честно казано, не стигнах по-далеч, а и не мисля, че и Хестър го е правила през годините. Останалата част от мазето е огромно, тъмно и влажно пространство и... просто е много страшно — призна Абра, докато слизаха надолу. — Не е любимото ми място.

— Призраци? — Илай постави фенерчето под брадичката си, за да докара ефект като в хорър филм.

— Да, и те моля да не правиш така. Дюшето пука и скрибуца, разни неща дрънчат и скърцат. И има твърде много малки стаички и ниши. Това е „Сиянието“<sup>[1]</sup> на мазетата. Тъй че...

Абра спря в кухнята и си сипа вино.

— Кураж от гроздето, който да неутрализира късното кафе и приключението. Как беше у вас? В Бостън де.

— Чудесно беше. Наистина. — Ако й се налагаше да говори за нещо друго, той би трябвало да е в състояние да помогне. — Баба изглежда по-силна, родителите ми — по-спокойни. А сестра ми очаква второ дете. Така че имахме повод да празнуваме.

— Това е чудесно.

— Новината напълно промени настроението — поясни Илай, докато Абра отпиваше от виното и за двамата. — Вместо да внимаваме да не говорим за причината, поради която се преместих тук, просто спяхме да мислим за това.

— За новото начало, за бебетата и електричеството — чукна тя чашата си с неговата.

След още една глътка Абра реши да вземе бутилката в мазето. Може би щеше да се понапие, но пък това можеше да й помогне да заспи.

Вратата на мазето изскърца. Естествено, помисли си тя и затъкна пръст в колана на Илай, докато той се взираше надолу.

— За да не се разделяме — обясни му, когато той се обърна да погледне.

— Това не е Амазонка.

— В определен мащаб е. Повечето къщи наоколо дори нямат мазета, още по-малко пък амазонски мазета.

— Повечето не са построени на скала и с издълбани под земята помещения.

— Мазето си е мазе. А това е твърде тихо.

— Мислех, че съм вдигнал достатъчно шум.

— Не се постига без дъсчени подове, канализационни тръби и каквито още там гадости има долу. Така че — тихо е. И ни очаква.

— Добре, вече почна да ме плашиш.

— Ами не искам само аз да съм уплашена.

В началото на стълбите Илай взе фенерчето от зарядното на стената и погледна към добре заредената и прецизно организирана винарска изба. Представи си отминалите дни, когато във всяка ниша бе имало бутилка — стотици шишета, систематично подредени от иконома. Но дори и сега видя стотици бутилки изключителни вина.

— Ето. Ако се разделим, можеш да ми пратиш сигнал. Ще поема изследователската част.

Абра пусна колана му и включи фенера, който ѝ беше дал.

Пещери. Така си представяше мазето на Блъф Хаус. Много пещери. Някои от стените бяха от стария камък, който строителите просто бяха издълбали. Имаше коридори и ниски сводове, помещение след помещение. В нормални обстоятелства тя щеше да включи осветлението и всичко да бъде залято с благословена светлина, но сега лъчът на фенера ѝ се кръстоса с този на Илай.

— Като Скъли и Мълдър от „Досиетата X“ сме — измърмори.

— Истината е някъде там.

Абра му се усмихна с благодарност и остана плътно зад него, докато той се привеждаше под свода. Обърна се наляво и спря, а тя се блъсна в гърба му.

— Извинявай.

— Хмм... — Илай освети олющената червена боя на чудовищната машина.

— Изглежда като нещо от друг свят.

— От друго време, по-скоро. Защо не сме я сменили с нещо по-ново? Защо не сме купили нов генератор за къщата?

— На Хестър не ѝ пречеха спиранията на тока. Казваше, че ѝ помагат да си е самодостатъчна. А и обичаше тишината. Добре



запасена е с батерии, свещи, дърва, консерви и какво ли още не.

— Ще си е самодостатъчна и с нов и надежден генератор след случилото се днес. Но пък на този просто може да му е свършила газта. — Срита леко генератора. Допи виното, остави чашата на шкафа за инструменти, наведе се и отвори кутия от пет галона, пълна с газ. — Добре, имаме газ, да видим сега това същество от друг свят.

Абра го наблюдаваше как заобикаля машината.

— Знаеш ли как работи?

— Да. Изправяли сме се един срещу друг няколко пъти. Отдавна беше, но не съм забравил. — Погледна я. Очите му се разшириха и той насочи фенера си към лявото ѝ рамо. — А...

Абра изпищя, разтича се в кръг с чаша в едната ръка и бутилка в другата.

— Отгоре ми ли е? Отгоре ми ли е? Разкарай го от мен!

Спря, когато Илай се разсмя — дълбок, гърлен и искрен смях, който я прониза с чудесен топъл акорд, колкото и да беше ядосана.

— По дяволите, Илай! Какво ви е на вас, мъжете? Такива деца сте.

— Ти опердаши човек в мрака сама. А после пискаш като момиченце заради някакъв измислен паяк.

— Аз съм си момиче, така че е нормално да пискам като такова. — Надигна чашата си и отпи. — Ето това имах предвид.

— Но беше забавно.

Стисна капака на генератора и се опита да го завърти. Не се получи. Напъна рамене и отново опита.

— Мамка му.

— Искаш ли аз да го отворя, здравеняко? — запърха тя с клепки.

— Давай, йога.

Абра стегна бицепсите си и застана до него. След два силни опита отстъпи назад.

— Извинявай. Очевидно е заварен.

— Не, ръждясал е, стар е и който и да го е затварял последния път, си е оставил ръцете. Трябва ми гаечен ключ.

— Къде отиваш!

Илай спря и се обърна.

— Стаята с инструментите е тук отзад или поне беше.

— Не искам да се връщам там.

— И сам мога да взема ключа.

Не ѝ се щеше много да остане там сама, но и не искаше да си признае.

— Добре, продължавай да говориш. И да не правиш тъпи опити да ме уплашиш или да се преструваш, че крещиш. Няма да ме впечатлиш.

— Ако Чудовицето от мазето ме нападне, ще го поразя с мълчание.

— Просто не спирай да говориш — настоя тя, докато Илай навлизаше в мрака. — Кога загуби девствеността си?

— Моля?

— Ами това е първото, което ми дойде на ум. Не знам защо. Добре, аз ще ти кажа първа. В нощта на абитуриентския ми бал. Причината е банална. Мислех, че ще бъдем заедно завинаги — Тревър Бенингтън и аз. Но продължи два месеца и половина... шест, ако броим и предсексуалния период. Илай?

— Тук съм. Кой от двама ви скъса?

— Просто се отдалечихме, което е незадоволително. Би трябвало да има малко драма, малко измама и гняв.

— Не всичко е такова, каквото би трябвало да бъде. — Гласът му отекна тайнствено и я накара да започне дишане *уджаи*, докато въртеше фенерчето си из помещението.

Чу нещо да тупва, последва проклятие.

— Илай?

— Мамка му, какво става тук?

— Не се прави на забавен.

— Току-що натресох проклетия си пищял в някакъв скапан варел, защото е турен по средата на... И...

— Ранен ли си? Илай...

— Ела тук, Абра.

— Не искам.

— Няма паяци тук. Искам да видиш това.

— О, боже — запромъква се несигурно Абра. — Живо ли е?

— Не, нищо подобно.

— Ако се окаже тъпа хлапашка шега, ще бъда много разочарована. — Светлината му я освети и тя започна да диша по-спокойно. — Какво е?

— Ето това — посочи той с фенера си.

Подът — от отгъпкана пръст и камък — зееше отворен. Дупката се простираше от едната почти до другата стена, широка към два метра, дълбока около един.

— Какво... Тук нещо е било заровено ли?

— Очевидно някой мисли така.

— Например... тяло?

— Бих казал, че е по-вероятно едно тяло да бъде заровено в мазе, а не изкопано оттам.

— А защо някой би копал тук долу? Хестър никога не е споменавала нещо подобно. — Абра прокара лъча от фенера си през кирката, лопатите, кофите, тежкия чук. — Цяла вечност ще ти отнеме да копаяш тая почва с ръчни инструменти.

— Ако ползваш машини, ще вдигаш шум.

— Да, обаче... О, боже. Затова ли е била цялата работа тази вечер? Идва тук и копае за... каквото и да е. Легендата? Зестрата на Есмералда? Но това е абсурдно.

— Значи губи време и усилия. За бога, ако тук имаше съкровище, нали се сещаш, би трябвало да знаем или да сме го намерили досега?

— Не казвам, че...

— Извинявай, извинявай. — Илай отстъпи настрана. — Това не е станало за една вечер. Седмици работа са, по няколко часа наведнъж.

— Значи е бил тук и преди. Но е прекъснал електричеството, разбил е вратата. Хестър смени кода на алармената инсталация — сети се Абра. — Помоли ме да го сменя, когато излезе от болницата. Беше разстроена и тогава не обърнах внимание, но тя настоя. Нов код и да сменя бравите. Направих го седмица преди да се преместиш тук.

— Тя не просто е паднала. — Внезапната увереност го блъсна като юмрук. — Кучият му син. Дали я е блъснал, спянал или просто я е изплашил, така че да загуби равновесие? А после я е оставил тук. Оставил я е на пода!

— Трябва да се обадим на Вини.

— Може да почака до сутринта. Дупката няма да избяга. Обърках пътя до стаята с инструментите. Години минаха, откакто слизах за последно, и затова обърках пътя. Плашихме се до отмаляване, когато бяхме деца. Това е най-старата част от къщата. Чуй.

Когато замълча, тя го чу ясно. Плясъкът на вълните по скалите, стенанието на вятъра.

— Звучи като хора, като мъртви хора, мислехме си тогава. Духове на пирати и мъртви вещици от Салем, все едно. Не помня кога за последно съм стигал толкова далеч. Баба не би дошла насам. Нищо не държеше тук. Просто обърках пътя, иначе никога нямаше да намеря това.

— Да излизаме, Илай.

— Да.

Той я поведе навън и спря преди първата отбивка, за да вземе стар гаечен ключ от лавицата.

— Съкровището е, Илай — настоя тя, докато вървяха към генератора. — Само това има някакъв смисъл. Не е нормално да вярваш, че съществува. Но той вярва. Според легендата е безценно. Диаманти, рубини, изумруди — безупречни, прелестни. И злато. Кралска зестра.

— Зестрата на дъщерята на богат херцог, ако трябва да сме точни. — Илай напъна капака на генератора с ключа. — Съществувало е и сигурно струва няколко милиона... много милиони понастоящем. Но вероятно сега е някъде на дъното на океана заедно с кораба, екипажа и остатъка от плячката. — Втренчи се в машината, като си светеше с фенера. — Сухо като на девица... Като пустиня — поправи се той. — Извинявай.

— За малко да станеш много вулгарен.

Абра задържа фенера, докато Илай пълнеше резервоара. Вдигна чашата си и задържа светлината, докато той се занимаваше с ръчките.

После натисна бутона за включване. Машината изпухтя и се закашля. Илай отново повтори процедурата, после пак и най-накрая генераторът заработи.

— Да бъде светлина — измърмори Абра.

— В някои точно определени райони. — Илай взе чашата, която тя му подаваше, и ръката му докосна нейната. — Боже, Абра, ти замръзваш.

— Да, можеш ли да си представиш — във влажно неотоплявано мазе.

— Да се качваме горе. Ще запаля камината.

Инстинктивно обви ръка около раменете ѝ. И инстинктивно тя се облегна на него, докато вървяха.

— Илай? Не ми се иска да вярвам, но може ли този, който е направил това, да е местен? Трябва да е знаел, че не си вкъщи. Не би рискувал да прекъсне хранването и да проникне с взлом, ако ти беше тук. И всъщност беше рано. Малко след девет и половина.

— Не познавам местните както преди. Но знам, че в един от местните барове отлежава частен детектив. Негова работа е да знае, че не съм си бил у нас.

— Не беше той. Убедена съм.

— Може би не. Но той работи за някого, нали?

— Да, така е. Или с някого. Наистина ли мислиш, че той — или те — са ранили Хестър?

— Тръгнала е да слиза по стълбите посред нощ. Никой от нас така и не можа да си представи защо. Ще започна да гледам на това, на всичко станало, от различен ъгъл. Сутринта — добави, щом стигнаха кухнята.

Остави фенера и чашата и разтърка ръце.

— По-студено е от Амазонка според мен.

Абра се засмя и отметна косата от лицето си.

Стояха така, близо един срещу друг, и той отпусна ръцете си.

Тя усети трептене в стомаха си, онова, което беше забравила, откак бе започнал сексуалният ѝ пост. Испита прекрасното чувство на надигащата се топлина.

Видя как очите му се променят, стават по-дълбоки, как докосват устните ѝ с поглед, преди да се впият в нейните. Привлечена се облегна на него.

Това го накара да отстъпи назад.

— Неподходящо време — обясни.

— Така ли?

— Неподходящо време. Травма, тревога, вино. Нека да запаля камината. Можеш да се стоплиш и успокоиш, преди да те заведе у вас.

— Става, само ми кажи, че ще ти струва поне малко усилие.

— Голямо. — Още веднъж очите му се впиха в нейните. — Дяволски голямо усилие.

Абра реши, че и това е нещо, и го проследи с поглед как излиза. Отпи още една глътка вино и си пожела да бяха избрали друг начин да

се стоплят.

---

[1] Роман на ужасите от Стивън Кинг, издаден през 1977 г. —  
Б.пр. ↑

## 9.

След като Кърби Дънкан затвори вратата зад полицаия, отиде право до бутилката „Столичная“ на перваза на прозореца и си сипа два пръста.

Кучи син, помисли си и изпи водката на един дъх.

Слава богу, че имаше касови бележки — от тузарското кафене на няколко пресечки от Ландън Хаус и още една за бензин, шунка и сирене от бензиностанцията на пет-шест километра южно от Уиски Бийч.

Щом разбра, че Ландън е тръгнал за вкъщи, Дънкан спря, за да зареди колата и себе си. Слава богу. Бележките доказваха, че въобще не е бил около Блъф Хаус по време на взлома. Адски сигурен беше, че иначе щеше да му се наложи да се обяснява с местните ченгета.

Кучи син.

Може да е съвпадение, каза си. Може просто някой случайно да е избрал същата нощ, когато той докладва на клиента си, че Ландън е в Бостън за вечеря и почивка.

Да бе, а прасетата отлитат на юг за зимата.

Не му харесваше да го правят на глупак. Щеше да застане зад клиента си или пред него, според случая, но не и когато клиентът си играе игрички с него.

Не и когато клиентът го използва — без негово знание или съгласие — за да проникне в къщата. И определено не, когато клиентът си позволява да нападне жена.

И сам би влязъл в Блъф Хаус, ако клиентът му бе наредил, щеше и да опере пешкира вместо него, в случай че го бяха хванали.

Но не би посегнал на жена.

Реши, че е време картите да бъдат сложени на масата или пък клиентът му да си намери друга хрътка, защото тази нямаше да души заради хора, които обикалят и бият жени.

Изтръгна телефона от зарядното и се обади. Достатъчно вбесен беше, за да не му пука за часа.

— Да, Дънкан е и да, разполагам с нещо. Разполагам с местно ченге, което тази вечер ме разпитва за проникване с взлом в Блъф Хаус и нападение над жена.

Сипа си още една водка и се заслуша.

— Я не ме баламосвай. Не работя за хора, които ме лъжат. Няма проблем да танцувам на местните, но не и когато не знам музиката... Да, питаха ме за кого работя и не, не им казах. Този път. Но когато клиентът ми ме използва, за да си разчисти пътя за проникване в къщата на човека, когото ми е платил да следя, а после същият клиент скача на жената в къщата, у мен възникват въпроси. И какво ще предприема от тук нататък, зависи от отговорите. Няма да си рискувам лиценза. Точно сега разполагам с информация за престъпление, което включва нападение над жена, и това ме прави съучастник. Така че е най-добре да разполагаш с дяволски добри отговори или приключваме, а ако ченгетата дойдат пак при мен, ще им дам името ти. Това е. Добре.

Провери колко е часът. Какво пък, каза си, и без това беше прекалено вбесен, за да заспи.

— Ще бъда тук.

Първо седна на компютъра и започна да пише подробни бележки. Смяташе да подсигури всеки квадратен сантиметър от задника си. А ако беше необходимо, щеше да занесе информацията право на местния шериф.

Достатъчно лошо беше проникването с взлом. Но нападението над жена? Това променяше нещата.

Все щеше да даде на клиента си шанс да обясни. Понякога тъпаците просто гледаха твърде много телевизия и откачаха, а Бог му беше свидетел, че и преди тоя беше имал достатъчно тъпи клиенти.

Така че щяха да си изяснят нещата и той щеше да изложи ясно становището си. Без повече игрички. Разследването трябваше да се остави на професионалистите.

Поуспокоен се преоблече. Изми устата си от водката. Идеята на среща с клиент да лъхаш на алкохол никога не е добра. Пристегна деветмилиметровия си по навик, след което навлече топъл пуловер и отгоре наметна якето си.

Сложи ключовете си в джоба, диктофона и портфейла и се измъкна през частния вход.



Тази малка екстра му струваше петнайсет долара допълнително на ден, но така веселата му хазяйка не можеше да го следи кога идва и си отива.

Обмисли да вземе колата, но после реши да върви. Шофирането до и от Бостън, часовете пред къщата на Ландън... Можеше да походи.

Макар да се смяташе за заклето градско чедо, обичаше тишината на провинцията, усещането да си въвн посред нощ, когато всичко спи и се чува само шумът от разбиващите се вълни.

Стелещата се мъгла засилваше усещането за нещо неземно. Бурята беше отминала, но въздухът бе останал плътен и влажен, а небето бе прекалено облачно, за да се види луната.

Заради премигването на фара на носа мястото изглеждаше откъснато от времето. Тръгна натам, като разсъждаваше как да се справи с положението.

Сега, вече беше по-спокоен, осъзна, че щеше да е по-разумно да се срещнат през деня. Не вярваш ли на клиента си, работата страда. А и Ландън не беше направил нищо. След няколко дена наблюдение и разпитване на местните, най-уличаващата информация бяха безразборните клюки на приказливата продавачка от магазина за сувенири.

Може би Ландън беше убил съпругата си. Съмнително, но не и невъзможно. Но Дънкан не можеше да си представи как крайбрежното градче или къщата на скалата ще му поднесат някакви големи откровения.

Вероятно клиентът щеше да се опита да го убеди да остане на работа — ако това означаваше да се върне в Бостън, да се поразрови там, да прегледа докладите и доказателствата от друг ъгъл. Да поговори за случая с Улф.

Но първо трябваше да зададе някои въпроси и да получи отговори.

Искаше да разбере защо клиентът му е проникнал в къщата. Искаше също така да узнае дали това му е за пръв път.

Не че възразяваше срещу проникването с взлом по професионални причини. Но беше наистина глупаво да се мисли, че в къщата би могло да има нещо, което да свърже Ландън с убийството на съпругата му в Бостън отпреди година.

А сега местните ченгета щяха да държат под око къщата, Ландън, а също и детектива, нает да го следи.

Аматьори, каза си, като пухтеше, докато изкачваше стръмния път към скалистия нос, където светлината от фара на Уиски Бийч пронизваше мрака.

Мъглата се стелеше — тук беше малко по-гъста — заглушаваше стъпките му и превръщаше шума от разбиващите се в скалите вълни в барабанен екот.

И разваляше гледката, осъзна, когато достигна фара. Може би щеше да се качи отново утре, ако денят е по-ясен, по пътя си към Бостън.

Даде си сметка, че е взел решение. Работата може да ти досади. Клиентът може да те вбеси. Разследването може да се озове в задънена улица. Но когато се съчетаят и трите? Време беше да ограничи щетите.

Призна си, че не би трябвало така да се нахвърля на клиента си. Но, боже мили, онзи наистина беше постъпил тъпо.

Обърна се при шума от стъпките и видя как клиентът му излиза от мъглата.

— Насади ме на пачи яйца — започна Дънкан. — Трябва да си изясним нещата.

— Да, знам. Съжалявам.

— Добре, можем да оставим това в миналото, ако ти...

Не видя пистолета. Мъглата заглуши не само стъпките, а и изстрелите, които отекнаха глухи, плътни и странни. Объркаха го в същия миг, в който изпита пронизваща болка.

Така и не успя да извади своя пистолет, не се и опита.

Падна с отворени очи. Опита се да каже нещо, но от устата му излезе само гъргорене. Сякаш от далечно разстояние дочу гласа на убиеца си.

— Съжалявам. Не трябваше да става така.

Не усети претърсващите го ръце, които му взеха телефона, диктофона, ключовете и оръжието.

Почувства само студ, хапещ, вцепеняващ студ. И неизразима болка, докато влачеха тялото му към ръба на скалата.

За миг си помисли, че лети — студеният вятър забръска лицето му. А после, щом се удари в скалите, развълнуваното море го погълна.

Не трябваше да става така. Много късно, дори прекалено, за да се връща назад. Да се придвижва напред беше единственият избор. И без повече грешки. Вече нямаше да наема детективи, изобщо никого, на когото не може да има доверие, който няма да е лоялен.

Върши каквото трябва да вършиш, докато не го свършиш.

Може би щяха да заподозрат Ландън в убийството на детектива, както го бяха заподозрели и за Линдзи.

Но Ландън беше убил Линдзи.

Кой друг би могъл да бъде? Кой би трябвало да е?

Може би Ландън щеше да плати за Линдзи чрез Дънкан. Понякога правосъдието може да се извие като тирбушон.

Сега обаче най-важното беше да почисти стаята на детектива и да вземе всичко, което би могло да го свърже с него. А после да направи същото и в кабинета на Дънкан, и в дома му.

Много работа предстоеше.

Най-добре да се захваща.

Когато Илай слезе по стълбите сутринта, провери дневната. Одеялото, с което бе омотал Абра, когато тя се срути на дивана, лежеше артистично разперено на облегалката. Освен това обувките ѝ не бяха до вратата.

И по-добре. Това спестяваше срама след онзи неочакван и неудобен момент между двамата през отминалата нощ. По-добре, че отново си беше сам у дома.

Или поне относително сам, каза си, когато подуши кафето, видя кафеника и залепената бележка.

Тази жена склад с бележки ли имаше? Неизчерпаем запас?

„Омлетът е в подгриващия съд.

Не забравяй да го извадиш.

В хладилника има пресни плодове.

Мерси, че ме остави на дивана.

Ще ти се обадя по-късно.

ОБАДИ се на Вини!“

— Добре де, добре. Господи. Имаш ли нещо против първо да си изпия кафето и да подреда мислите си?

Отпи от кафето, добави му сметана и разтърка упоритите възли на шията си. Щеше да се обади на Вини, нямаше защо да му се напомня. Просто искаше малко почивка, преди да тръгне да се разправя с полицията и да отговаря на въпроси. Отново.

А може пък да не иска тъпия омлет. Кой я е молил да прави тъп омлет, запита се Илай, докато отваряше съда за подгриване.

Може пък просто да иска... Проклятие, наистина изглеждаше добре.

Намръщи се, после взе чинията и грабна вилица. Изяде омлета, като се разхождаше пред прозореца. Колкото и глупаво да изглежда, чувстваше се по-уверен в себе си, ако се хранеше прав.

Като придържаше чинията си, излезе на терасата.

Духаше, но днес вятърът не беше силен. Свежият бриз отново прочисти света. Слънце, сърф, пясък, блясък... Това облекчи някои от възлите на шията му.

Загледа се в двойката, която вървеше по плажа ръка за ръка. Някои хора, помисли си, са създадени един за друг, да правят секс един с друг. Лесно би могъл да им завиди. Такава каша бе забъркал с единствения си сериозен опит в това отношение, че от развода го отърва цяло убийство.

Какво говореше това за него?

Взе си още една хапка от омлета, а разхождащите се по брега спряха да се прегръщат.

Да, можеше да им завивда.

Сети се за Абра. Тя не го привличаше.

Не е ли глупаво да се самозалъгва? Естествено, че го привлича. С това лице, с това тяло, с поведението си...

Не искаше да е привлечен от нея, това беше истината. Не искаше да мисли за секс. Не искаше да мисли за секс с нея.

Искаше само да я погледне, да избяга в света, който си беше създал, и да намери пътя си към света, в който живее.

Искаше да открие кой е убил Линдзи и защо, инак нито един морски бриз не би могъл да прочисти отново света.

Но желанията са нещо различно от реалността. А каква беше тя? Дупка в мазето, изкопана от непознат. Или няколко непознати.

Време беше да се обади на полицията.

Влезе вътре, остави чинията в мивката... и видя, че Абра е забола визитката на Вини срещу телефона в кухнята.

Щеше му се да завърти очи, но това му спести качването горе и ровенето в джобовете на панталона, където беше пъхнал картичката на полицаия.

Набра номера.

— Офицер Хенсън.

— Здравей, Вини. Аз съм Илай Ландън.

— Илай.

— Имам проблем — започна той.

След около час стоеше до полицаия и оглеждаха заедно дупката в старото мазе.

— Ами... — Вини се потърка по тила. — Това е интересен проблем. Значи... Ти не си копал дупки тук долу?

— Не.

— Сигурен ли си, че госпожа Хестър не е наела някого, за да... Де да знам, нови тръби за водопровода или нещо подобно?

— Напълно съм сигурен. Напълно съм сигурен, че ако беше направила нещо подобно, Абра щеше да знае. И тъй като очевидно работата напредва, напълно съм сигурен, че ако беше нещо легално, човекът щеше да се свърже с мен.

— Аха. Това не е сто процента, но е близо. И мога да добавя още нещо. Ако това беше наемен труд, вероятно щях да съм чул. Но все пак имаш ли нещо против да питаш баба си?

— Не искам да го правя. — През нощта Илай беше изчислил плюсовете и минусите на тази стъпка. — Не искам да я тревожа. Мога да прегледам документите ѝ, сметките ѝ. Ако е наела някого, трябва да му е плащала. Не съм специалист, Вини, но бих казал, че това е твърде дълбоко за водопроводни тръби или нещо подобно. Освен това за какво, по дяволите, ѝ трябва да прави нещо точно тук?

— Просто се опитвам да елиминирам вероятности.

Този изкоп? Ще му отнеме много време с тези ръчни инструменти. Време и решителност. И означава, че трябва да влиза и излиза от къщата.

— Абра ми каза, че баба я накарала да смени кода на алармата и ключалките. След като падна.

— Брей. — Вини отмести поглед от ямата и се втренчи в Илай.  
— Вярно ли е това?

— Баба не ѝ обяснила защо, но била непреклонна. Не помни ясно падането, но се чудя дали някакъв инстинкт, някакъв погребан спомен не я кара да подсили сигурността на къщата.

— Намери дупка в мазето и мислиш, че падането на госпожа Хестър не е било инцидент.

— Накратко, така е. Снощи Абра беше нападната. Наложило му се е да прекъсне тока, за да проникне. Не я е очаквал. Знаел е, че не съм тук. Може да работи с Дънкан. Дънкан знаеше, че съм в Бостън. Ти каза, че ти е показал касови бележки за това време. Но може да е казал на човека, който е влязъл, че е чисто. В Бостън съм, да идва и да копае.

— За какво?

— Вини, двамата с теб можем да си стиснем ръцете, че цялата история със Зестрата на Есмералда е пълна глупост. Много хора обаче не мислят така.

— Значи някой се сдобива с ключовете и с кода на алармата на госпожа Хестър, прави си копие. Това мога да го приема. Не е толкова сложно. Използва ги, за да се добере до мазето и да почне да копае. Една вечер я напада и я буца по стълбите.

— Тя не си спомня. Все още.

Когато отново си представи как тя лежи потрошена и кървяща, Илай побесня.

— Може да е чула нещо и да е слязла. А може просто да е слязла и тогава да е чула нещо. Опитала е да се върне горе. Вратата на спалнята ѝ е адски дебела и се заключва отвътре. Искала е да влезе там и да се обади на полицията. А може просто да я е уплашил и да се спънала. Каквото и да е било, оставил я е там. В безсъзнание, кървяща, потрошена. Оставил я е.

— Ако е станало така. — Вини сложи ръка на рамото му. — Ако.

— Ако. Няколко седмици след падането движението тук е доста голямо. Полиция, Абра все влиза и излиза — взема неща да ги носи на баба. Но после нещата се поуспокояват и той може да се върне и да продължи да копае. Докато не се чува, че смятам да се нанесе тук и да остана. И докато Абра не сменя кода и ключалките. Вини, той е знаел,

че вчера къщата ще остане празна за няколко часа. Това трябва да е дошло от Дънкан.

— Отново ще говорим с него. Междувременно ще пратя някого тук да направи снимки. Ще вземем инструментите. Ще ги изследваме, но това ще отнеме време. Тук сме само дребни риби, Илай.

— Ясно.

— Оправи алармата. Ще включа още момчета да наобикалят. Трябва да обмислиш да си вземеш куче.

— Куче? Сериозно?

— Те лаят. Имат зъби. — Вини сви рамене. — Не че тук е някакъв разсадник на организирана престъпност, но ми е добре да знам, че в къщата ми има куче, когато мен ме няма. Все едно, ще доведе няколко човека. Но защо е копал точно тук? — зачуди се, когато тръгнаха да се качват.

— Това е най-старата част от къщата. Това място е било тук, когато „Калипсо“ се е разбил край брега.

— И как се е казал? Оцелелият де.

— Джовани Морени според някои, според други — Хосе Корес.

— Да. А съм чувал и други истории, според които е бил самият капитан Брум. Арргх!

— И сърдечно йо-хо-хо! — добави Илай.

— Все тая. Значи който и да е бил, домъква дотук сандъка със зестрата — който много удобно е бил изхвърлен на брега с него — и го заравя? Повече предпочитам версията, според която открадва лодка, отплава и заравя имането някъде по близките острови.

— А онази история, дето моя предшественичка слязла на брега, намерила го, довела го заедно със съкровището в къщата и се грижила за него, докато оздравее?

— Жена ми я харесва. Романтична е. С изключение на частта, в която братът на предшественичката ти го убива и хвърля тялото му от скалата.

— И повече никой не видял зестрата. Все едно каква е легендата. Фактът е, че човекът, който е направил това, е вярвал.

— Така изглежда. Ще се отбия в бара и отново ще проверя Дънкан.

Не това беше начинът, по който Илай би избрал да прекара деня си — да се разправя с ченгета, с електрическата компания, със

застрахователя и техниците за алармената инсталация. Къщата изглеждаше прекалено претъпкана и това му помогна да осъзнае колко е свикнал с тишината и спокойствието. Тази нова склонност контрастираше с живота, който беше водил преди. Някога дните му бяха изпълнени с уговорки, срещи и хора, а вечерите прекарваше по приеми и различни събития.

Не съжеляваше за това. Денят, прекаран в отговаряне на въпроси, вземане на решения и попълване на формуляри, му изглеждаше като аномалия, но реши, че може да живее и така.

Когато къщата и мазето най-сетне се изпразниха, Илай въздъхна с облекчение.

Но после чу задната врата да се отваря.

— Боже, какво има сега?

Тръгна натам и отвори междинната врата.

Абра сложи една от пазарските торби върху миялната машина.

— Трябваша ти някои неща.

— Трябваша ли ми?

— Трябваша ти. — Измъкна бутилка течен перилен препарат и я прибра в белия шкаф. — Изглеждаш изцеден.

— Да. Имаме нов код за алармата. — Порови в джоба си за бележката и ѝ я подаде. — Предполагам, ще ти трябва.

— Освен ако не искаш да тичаш рано сутрин надолу по стълбите. — Погледна бележката и я прибра в портмонето си. — Минах през Вини — продължи, подмина го и влезе в кухнята. — Трябваше да му предам, че Кърби Дънкан явно е освободил стаята си. Не официално — не бил споменал на Кати от бара, че ще тръгва, но нещата му ги нямало. Вини каза да се обадиш, ако имаш въпроси.

— Просто си е тръгнал?

— Така изглежда — отвърна Абра, докато изпразваше торбите. — Вини каза, че ще уведоми — не е ли яко? — ще уведоми ченгетата в Бостън, за да се свържат с Дънкан заради изкопа в мазето ти. Но тъй като го няма, вече няма да души наоколо и да ти се бърка в живота. Това е добра новина.

— Чудя се дали клиентът му не го е привикал обратно. Или го е уволнил? А може Дънкан сам да е напуснал?

— Не мога да кажа. — Абра изсипа пакет солени курабийки в купа. — Обаче знам, че си е платил до неделя и е споменал, че може и



да удължи престоя си. А после — пуф — и изчезва. Не съжалявам де. Не го харесвах.

След като подреди покупките, нагъна торбите си и ги прибра в чантата си.

— Значи — добави — това си е повод за празнуване.

— Нима?

— Ами наоколо не душат частни детективи, токът дойде, а сигурността ти е още по-сигурна. Наистина ползотворен ден след онази гадна нощ. Трябва по-късно да наминеш през бара за питие. Тази вечер ще има хубава музика и ще се срещнеш с Морийн и Майк.

— Изгубих си деня с цялата тая история. Трябва да си почина.

— Извинявай — забодее тя пръст в гърдите му. — Всеки може да поразпусне в петък вечерта. Студена бира, малко музика и приказки. Плюс дето твоята сервитьорка, тоест аз, ще носи наистина къса пола. Ще взема вода за из път — обяви и се обърна да отвори хладилника.

Илай постави ръка на вратата и Абра повдигна вежди.

— Не ми ли се полага вода?

— Защо продължаваш да упорстваш?

— Не мисля за това по този начин. — Беше я завладял, осъзна тя. Интересно. И независимо дали и той го осъзнаваше, беше секси. — Съжалявам, че не разбираш. Бих искала да те видя в непринудена обстановка, с приятели. Защото ще е добре за теб и защото искам да те видя така. А може пък ти да имаш нужда да ме видиш с къса пола, за да решиш привличам ли те или не.

Той я приближи, но вместо да предизвика чувство на опасност, на предпазливост — може би това искаше — възбуди страстно желание.

— Натискаш копчета, които не трябва.

— Че кой може да устои на копче, когато е точно пред него? — отвърна тя. — Не разбирам такива хора и такъв вид въздържане. Защо да не знам дали те привличам, преди да се увлека още повече по теб? Изглежда ми честно.

Май прекалявам, помисли си. Като задаващата се буря.

С надеждата да го успокои, положи ръка на рамото му.

— Не се боя от теб, Илай.

— Не ме познаваш.

— Това щеше да е част от пледоарията ми. Искам да те опозная, преди нещата да станат по-сериозни. Все едно, не ми трябва да те познавам по начина, който имаш предвид, за да изпитвам чувства към теб или да ме привличаш. Не те мисля за сладко безвредно плюшено мече, още по-малко — за хладнокръвен убиец. Има много гняв под тъгата ти и не те виня за това. Всъщност разбирам те. Напълно.

Илай се отдръпна назад и пъкна ръце в джобовете си. Въздържа се, помисли си Абра, тя усещаше кога някой мъж иска да я докосне. А той искаше.

— Не търся връзка с теб. Или с друга.

— Това ми е ясно. Чувствах се точно по същия начин, преди да те срещна. Затова бях на сексуален пост.

Веждите му се извиха.

— На какво?

— Постех от секс. Което може да е допълнителна причина да ме привличаш. Все някога постите трябва да свършат и ето те и теб. Непознат, добре изглеждащ, интригуващ и остроумен, ако забравиш да скърбиш. Плюс това се нуждаеш от мен.

— Не се нуждаеш от теб.

— Да, да, глупости. Пълни глупости! — Внезапното ѝ избухване го завари неподготвен. Все едно го удари мълния. — В тази къща има храна само защото аз съм я донесла, а ти я ядеш, защото съм ти наготвила. Вече си качил някой и друг килограм, а лицето ти не е така изпито. Носиш чисти чорапи, защото аз съм ги изпрала, и имаш човек, който те слуша, когато говориш, което от време на време правиш, без да се налага да ти вадя думите с ченгел. Имаш някой, който вярва в теб, а всеки има нужда от това.

Закрачи напред, взе си чантата и после отново я пусна.

— Да не мислиш, че си единственият, който е преминал през нещо ужасно, нещо извън негов контрол? Единственият, който е бил наранен и е трябвало да се научи как да излекува и да възстанови живота си? Не можеш да го направиш, като издигаш прегради. Те не те пазят, Илай. Само те държат сам.

— И сам ми е добре — отвърна ѝ той.

— Глупости! Искаш да си сам, имаш нужда от пространство... Как ли пък не! Повечето от нас имат нужда от същото. Но и от човешки контакт, връзки, приятелство. Имаме нужда от всичко това,

защото сме хора. Видях те как изглеждаше, когато позна Морийн на плажа оня ден. Щастлив. Тя беше твоята връзка. И аз съм такава. Имаш нужда от това точно както имаш нужда да ядеш, да пиеш, да работиш, да правиш секс и да спиш. Така че гледам да имаш храна и те зареждам с вода, сок и „Маунтин Дю“, защото ти харесва, и гледам да имаш чисти чаршафи, на които да спиш. Не ми разправяй, че нямаш нужда от мен.

— Изтърва секса.

— Подлежи на преговори.

Абра вярваше на инстинктите си и им се подчини. Просто пристъпи напред, хвана лицето му с две ръце и долепи устните си до неговите. Не толкова сексуално, колкото първично, реши тя. Просто човешки контакт.

Каквото и да пробуди това в нея, стана ѝ хубаво. Хареса чувството.

Отстъпи назад, но не свали ръце.

— Ето, това не те уби. Ти си човек, сравнително здрав, ти си...

Не беше инстинкт, а реакция. Тя беше натиснала бутона, така че той улови мига и се гмурна в светлината.

В нея.

Издърпа я между себе си и кухненския плот. Зарови пръсти в косите ѝ — този див водопад от къдрици.

Усети как ръцете ѝ отново натискат лицето му, почувства устните ѝ върху своите, усети дъха ѝ.

Усети.

Пулсирането на кръвта, болката от пробудилата се нужда, пълнотата, радостта от това, че държи жена в обятията си.

Топла, мека, извивки и къдрици.

Уханието ѝ, звуците на изненада и удоволствие, устните ѝ, езикът ѝ го пометоха като цунами. И сега, в този миг, той пожела да се остави на вълната.

Абра зарови ръце в косите му и собственото ѝ желание я прободеше, когато той я повдигна. Озова се на плота с разтворени крака, той се притисна между тях, а нажежена до бяло страст я изпълни отвътре.

Поиска да го обгърне с крака, за да могат да яздят заедно, просто да яздят, яростно и здраво. Но инстинктът отново ѝ се наложи.

Не, не и без мисъл, предупреди я инстинктът. Не и без сърце. Накрая и двамата щяха да съжаляват.

И тя отново положи ръце на лицето му, погали го и се отдръпна.

Очите му, яростна синя жега, се взряха в нейните. В тях видя част от гнева, скрит от желанието.

— Така. Ти си жив и както гледам, повече от задоволително здрав.

— Не съжалявам за това.

— Че кой е искал извинения? Аз натиснах копчето, нали? И аз не съжалявам. Освен за това, че трябва да тръгвам.

— Да тръгваш?

— Трябва да си сложа оная къса пола и да се хващам на работа, а вече закъснявам. Добрата новина е, че това ще ни даде време да решим дали искаме да направим следващата естествена стъпка. А това е и лоша новина.

Слезе от плота и изчака дишането ѝ да се успокои.

— Ти си първият мъж, който ме изкуши да прекратя поста си. Първият, за когото мисля, че си струва и постът, и нарушаването му. Само искам да знам, че няма да сме ядосани един на друг, ако го направим. Трябва да помислим за това.

Вдигна чантата си и тръгна да излиза.

— Ела довечера, Илай. Ела в бара да послушаш малко музика, да се видиш с хора, да пийнеш някоя бира. Първата е от мен.

Излезе и измина целия път до колата си, преди да сложи ръка на стомаха си, в който сякаш пърхаха пеперуди. Изпусна продължителна накъсана въздишка.

Ако я беше докоснал отново, ако я беше помолил да не тръгва...

... щеше ужасно да закъснее за работа.

## 10.

Илай спореше сам със себе си, претегляше плюсовете и минусите, собствения си характер. Накрая реши да иде до проклетия бар, защото този ден не бе излизал от вкъщи, както си беше наложил да прави поне за час. Това щеше да замести излизането.

Щеше да провери какво са променили новите собственици на бара, да пие бира, да послуша музика и да се прибере.

А може би Абра щеше да го остави на мира.

Пък и щеше да докаже и на нея, и на себе си, че може да отиде до местния бар и да пие бира без никакви проблеми.

Напомни си, че обичаше баровете. Харесваха му атмосферата, хората, разговорите, усещането да си пиеш питието в компания.

Да, някога това му харесваше.

А можеше и да поразследва малко. Писането е самотна професия, което, както бе установил, го устройваше напълно, но изискваше да вижда, да чувства, да наблюдава и поне от време на време да контактува с хора. В противен случай накрая щеше да се озове в творчески вакуум.

Ето защо имаше смисъл да спазва обета си да излиза навън за час всеки ден — така щеше да долови някои местни нюанси, които покъсно можеха да намерят място в книгата му.

Реши да тръгне пеш. Пък и беше оставил колата си на алеята, а това, заедно с включеното осветление, би могло да наведе всеки потенциален взломаджия на мисълта, че в къщата има хора.

Така щеше да вземе и дневната си доза солидна разходка.

Всичко беше нормално.

А после се озова в местния бар и обърка нещата.

Старото капанче, където беше купил първото си легално питие — бутилирана бира „Коорс“ — за двацет и първия си рожден ден, вече го нямаше. Изчезнали бяха тъмните, леко опушени стени, нямаше ги рибарските мрежи, гипсовите чайки, парцаливите пиратски флагове и покритите с пясъчинки мидени черупки, които оформяха морския декор. Щурвалите бяха заменени с лампи от тъмен бронз, чиято

приглушена светлина хвърляше кехлибарени сенки. По стените висяха картини, скулптури и три от рисунките с молив на баба му, изобразяващи местни пейзажи.

Някой беше изстъргал и шлифовал трупаната с години мръсотия, разлятата бира и вероятно старите петна от повръщано, така че сега дъсченият под блестеше.

Хората седяха на маси, в сепарета, на двойни кожени кресла или на железни столове, подредени покрай дългия бар. Други бяха излезли на малкия като пощенска марка дансинг — все още бяха малко — и се поклащаха пред петчленната банда, която се справяше много добре с „Лоунли Бой“ на „Блек Кийс“.

Вместо с предизвикателни пиратски костюми, хората от персонала бяха облечени с черни поли или панталони и бели ризи.

Това го обърка. Макар старият „Скакалец“ да си беше миризлива дупка, май му липсваше.

Няма значение, напомни си. Щеше да си вземе бира като нормален човек в петъчната вечер. А после да се прибере.

Огледа се из бара и видя Абра.

Сервираще на трима младежи — някъде в началото на двайсете, прецени Илай — и крепеше поднос в едната си ръка, докато подреждаше халби със светла бира на масата.

Полата ѝ — къса, както бе предупредила — разкриваше безкрайно дълги крака, които май започваха от раменете ѝ и стигаха до високите черни токчета. Плътно прилепналата бяла риза подчертаваше тънката ѝ фигура и впечатляващите ѝ мускули.

Не можеше да чуе разговора им от музиката. Не му и трябваше — лесно разпозна непринудения и явен флирт.

Абра плесна единия от мъжете по рамото, което го накара да се ухили като идиот. Точно тогава тя се обърна.

И очите ѝ срещнаха неговите.

Усмихна му се — топло и приятелски, сякаш устните ѝ с безобразно секси бенката до тях не бяха залепени за неговите само преди няколко часа.

Напъха подноса под мишница и тръгна към него през приглушената светлина и музиката с полюшващи се бедра, блестящи очи на морска богиня и диви къдрици на русалка.

— Здравсти. Радвам се, че се реши.

Илай си помисли, че би могъл да я изпие жадно цялата на една глътка.

— Просто ще си взема бира.

— Улучил си мястото. Имаме единайсет марки. Какво предпочиташ?

— Ами... — „Да те видя гола“ не му се стори правилен отговор.

— Трябва да опиташ местната. — Веселата искра в очите ѝ го накара да се зачуди дали отново не му е прочела мислите. — „Заседналият кит“ е много тачена.

— Ами добре, става.

— Влизай навътре и седни при Майк и Морийн — посочи му пътя. — Ще ти донеса кита.

— Мислех да седна на бара и...

— Не ставай глупав. — Хвана го за ръката и го задърпа. — Вижте кого намерих!

Морийн го поздрави непринудено и потупа празния стол до себе си.

— Здравсти, Илай. Сядай. Сядай тук при дъртаците, че да можем да си приказваме, без да крещим.

— Ще ти донеса бирата. И твоите начос са на път — каза Абра на Майк.

— Страшни начос правят тук — обясни Майк.

Абра изчезна и Илай — оставен без избор — седна.

— Навремето предлагаха опаковки престарял картофен чипс и купи с фъстъци от съмнителен произход.

Морийн му се усмихна.

— Времето беше такава. Двамата с Майк идваме тук поне веднъж месечно. За малко да се почувстваме възрастни, а през уикендите и през летния сезон е и чудесно място да наблюдаваш хората.

— Да, тук са доста.

— Бандата е популярна. Затова дойдохме рано, да си вземем маса. Оправиха ли ти тока и всичко останало?

— Да.

Морийн го потупа окуражително по ръката.

— Нямах много време днес да си поговоря с Абра, но тя спомена за някакви разкопки в мазето.

— Да бе, каква е тая работа? — наклони се напред Майк. — Но може би искаш няколко часа да не мислиш за тези неща.

— Не, няма проблем. — Все пак Блъф Хаус беше важно място за местната общност. Всеки би искал да научи. Разказа им накратко и сви рамене. — Моето предположение е, че някой търси съкровище.

— Казах ти! — възкликна Морийн и плесна мъжа си по рамото. — И аз това казах, но Майк ми се изсмя. Няма и грам фантазия.

— Имам, когато си слагаш оная червена нощничка с рязаните...

— Майкъл! — извика тя и смутено се засмя.

— Ти почна първа, захарче. А! — Майк разтърка ръце. — Вкусните начос. Опитай ги — подкани Илай.

— Три чинии начос, допълнителни салфетки — обяви Абра и им поднесе. — И един „Заседнал кит“. Наздраве. Първата е от мен, нали помниш? — каза на Илай, който понечи да извади портфейла си.

— Кога ти е почивката? — запита я Морийн.

— Не е сега — отвърна Абра и се отзова на повикване от друга маса.

— Тя на колко места работи? — зачуди се Илай.

— Не знам. Обича разнообразието. — Морийн обгърна с длани чинията си. — Следващото е акупунктура.

— Ще забива в хората игли?

— Учи се как да го прави. Харесва ѝ да се грижи за хората. Дори и бижутата, които изработва, имат за цел да те карат да се чувстваш по-добре и по-щастлив.

Илай имаше въпроси. Много. Зачуди се как да ги зададе, без да изглежда, че подлага приятелите си на кръстосан разпит.

— Постигнала е цялото това разнообразие за кратко време. Не живее тук отдавна.

— Дойде преди три години, от Спрингфийлд. Трябва някой път да я питаш.

— За какво?

— За Спрингфийлд. — Морийн сви вежди и си щипна от начосите. — И за това, което искаш да знаеш.

— Та какви според вас са шансовете на „Ред Сокс“ тази година?

Морийн изгледа остро съпруга си, докато надигаше чаша червено вино.



— Много по-деликатно, отколкото просто да ми кажеш да млъкна.

— Така мисля. Но най-добрите разговори за бейзбол съм ги водил с баба ти, Илай.

— Да, тя е почитателка — отвърна той.

— Наясно е със статистиката повече от всеки друг. Ходя до Бостън на всеки две седмици. Как мислиш, дали е готова за гости?

— Мисля, че ще ѝ хареса.

— Майк тренира Малката лига — обясни Морийн. — Хестър е неофициален помощник-треньор.

— Обича да гледа как играят децата. — Бандата спря за почивка и Майк привлече вниманието на Абра, като размаха пръст във въздуха за още една поръчка. — Надявам се да се върне за финала на сезона.

— Не сме сигурни, че ще стане.

— О, Илай! — Морийн хвана ръцете му.

Никога не го беше изричал на глас, осъзна. На никого не беше го казвал. Не беше сигурен защо сега го каза. Може би заради всички тези нови лица на баба му в главата му. Йога, Малката лига, рисунките с молив в бара...

— Първите няколко дни... Претърпя две операции на ръката. Лакътят ѝ е просто... натрошен. После бедрото, ребрата, травмата на главата. А после, като я видях вчера — „Нима беше едва вчера?“ — вече вървеше с бастун, защото проходилките били само за бабички.

— Звучи съвсем като Хестър — измърмори Морийн.

— Много отслабна в болницата, но вече взе да се възстановява. Изглежда по-силна. Ще се зарадва да те види — обърна се Илай към Майк. — Ще се радва да я видиш, когато се почувства по-добре.

— Разбирам. Каза ли ѝ за взлома?

— Не още. То няма и много за казване. А и се чудя колко пъти онзи се е промъквал и преди онази вечер. Дали е бил там в нощта, когато е паднала?

Илай надигна бирата си, но видя как Майк и Морийн се споглеждат.

— Какво?

— Точно това казах и аз, като чухме за разкопаното — обясни Морийн и сръга Майк с лакът. — Нали така?

— Така беше.

— А пък той ми каза, че чета прекалено много такива книги, което е невъзможно. Човек никога не би могъл да прочете твърде много книги, все едно какви.

— Наистина ще пия за това. — Илай обаче завъртя чашата си и изгледа Морийн. — Но ти защо си помисли това?

— Хестър е... Не ми се ще да казвам „жизнена“, защото другите обикновено използват този израз за старите хора и е почти обидно. Но тя наистина е такава. Освен това се хващам на бас, че никога не си я виждал на уроци по йога.

— Не, не съм. — А и не беше сигурен дали може да си го представи.

— Много е стабилна. Може да се задържи в поза „Дърво“, във „Воин три“ и... Опитвам се да кажа, че не е някаква немоцна и разтреперана старица. Няма как да падне. Децата падат по стълбите. Но за нея не мога да си го представя.

— Не помни — каза Илай. — Нито падането, нито как е станала от леглото.

— Това не е изненадващо, не и след като така си е ударила главата. Но сега знаем, че някой се промъква в къщата и е достатъчно откачен, за да копае в мазето. Мислих за това. И който и да е бил, е налетял и на Абра. Ако не беше реагирала подобаващо, ако не бе тренирана какво да направи, той можеше и повече да я нарани. А след като е бил способен на това, би могъл да е изплашил и Хестър или дори да я е бутнал.

— Втора серия! — Абра донесе подноса до масата. — Охо, какви сериозни физиономии.

— Тъкмо говорехме за Хестър и взлома вчера. Бих искала да останеш у нас няколко ноци — ядно обясни Морийн.

— Онзи влезе в Блъф Хаус, не в Лафинг Гъл.

— Но ако си мисли, че можеш да го разпознаеш...

— Не ме карай да се съгласявам с Майк.

— Не чета твърде много криминалета. Чета твоите разкази — каза Морийн на Илай. — Чудесни са.

— Не ми оставяте избор — това сервиране ще е от мен.

Абра се засмя и му подаде сметката. Леко прокара ръка през косата и я отпусна на рамото му.

Морийн скрита леко Майк под масата.

— Може Илай да дойде да говори пред твоя литературен клуб, Абра.

— Не. — Илай усети как паниката се надига в него. — Още пиша книгата.

— Ти си писател. Никога не сме имали истински писател в клуба.

— Гостува ни Натали Герсън — напомни ѝ Абра.

— О, я стига. Сама си издава стихосбирките. Бял стих. Ужасна поезия в бял стих и си я издава сама. Идеше ми да се пробода в окото онази вечер.

— А аз исках да пробода Натали в окото. Ще си почина — реши Абра и се облегна на масата.

— Ела, седни тук — надигна се Илай, но тя го бутна да седне.

— Не, добре съм си. Илай никога не говори за книгата си — обърна се тя към Морийн. — Ако аз пишех книга, щях да говоря за нея непрекъснато и на всекиго. Хората щяха да почнат да ме избягват, щях да търся напълно непознати и да им надувам главите, докато и те не почнат да ме избягват.

— Това ли бил начинът? — подхвърли Илай.

Абра го сръга в рамото.

— По едно време си мислех да пиша песни. Ако познавах нотите и имах някакви идеи за песни, щеше да стане страхотно.

— Затова се обърна към акупунктурата.

Тя му се ухили.

— Това ми е хоби и щом отвори дума, имам нужда от практика, а ти си идеален.

— Идеята е ужасна.

— Мога да намаля напрежението ти и да освободя творческите ти способности и концентрацията.

— Нима? Я да помисля. Не.

Абра се наведе към него.

— Ужасно си тесногръд.

— И забранен за акупунктура.

Тя ухаеше опияняващо, в очите ѝ имаше нещо тъмно и драматично. Когато устните ѝ се извиха, той можеше да мисли само за онзи миг, в който се бяха прилепили до неговите.

— Пак ще поговорим.

Абра се изправи, взе подноса си и отиде на съседната маса, за да вземе поръчката.

— Не се изненадвай, ако се озовеш легнал на масата с игли, щръкнали от голата ти плът — предупреди го Майк.

Каквото и да го сполетеше, Илай нямаше да се изненада. Въобще.

Остана повече от час, като се наслаждаваше на компанията. Хрумна му, че следващия път няма да му се налага да се самоубеждава да мине през бара.

Реши, че това е прогрес. Пожела лека нощ на Морийн и Майк и тръгна да излиза.

— Хей! — провикна се Абра след него. — Няма ли да пожелаеш лека нощ и на приятелски настроената сервитьорка?

— Беше заета. Божичко, влизай вътре. Тук е студено.

— Трябва да се поохладя след трите часа тичане наоколо. Вътре изглеждаше като човек, който се забавлява.

— Приятно беше. Харесвам приятелите ти.

— Морийн ти е била приятелка, преди да стане моя, но да, най-добрите са. Ще се видим в неделя.

— Неделя?

— Масажът ти. Остава си терапевтичен — предупреди го, щом забеляза изражението му. — Можеш да не стоиш като вцепенен и да ме целунеш за лека нощ, но пак ще си е терапевтичен.

— Вече ти оставих бакшиш.

Абра избухна в неудържим смях, а той поиска да изпие цялото това щастие като вода. За да си докаже, че може, пристъпи напред, но този път внимателно. Постави ръце на раменете ѝ, после ги плъзна надолу и усети натрупаната в бара топлина, която тялото ѝ още излъчваше.

А после се наведе и целуна устните ѝ.

Бавно и внимателно този път, нежно и романтично. Прелестен контраст с по-раншния щурм и нетърпение. Тя обви ръце около кръста му и се остави на течението.

Илай таеше в себе си повече, отколкото вярваше, повече рани, отколкото би признал. Притисна се до нея.

Когато се отдръпна, тя въздъхна.

— Така, така. Илай, Морийн беше абсолютно права. Притежаваш умения.

— Малко са поръждявали.

— Аз също. Няма ли да е забавно?

— Ръждясала си?

— Тази история иска бутилка вино и топла стая. Трябва да влизам.

— Искам да я науча. Твоята история.

Думите му я зарадваха повече от букет рози.

— Тогава ще ти я разкажа. Лека нощ, Илай.

Вмъкна се вътре при музиката, при гласовете. Остави го възбуден, обзет от желание. Той осъзна, че копнее за нея повече, отколкото за спокойствието си напоследък.

Отдаде се на работа в дъждовната събота. Остави се историята да го погълне и преди да осъзнае връзката, написа цяла сцена, в която носеният от вятъра дъжд блъска по прозорците, а главният герой открива ключа, метафорично и буквално, към дилемата си, докато обикаля из празната къща на мъртвия си брат.

Задоволен от напредъка, Илай изостави клавиатурата и отиде в гимнастическия салон на баба си. Припомни си часовете във фитнес залата в Бостън, лъскавите уреди, всичките онези мускулести тела, оглушителната музика.

Но с тези дни беше свършено.

Това обаче не означаваше, че и с него е свършено.

Може би бонбоненият цвят на гирите на баба му му се стори не особено подходящ. Но четири килограма и половина си бяха четири килограма и половина. Беше му омръзнало да се чувства слаб, немощен и мек, изморен да се разхожда до брега или по-лошо, просто да тъпче наоколо.

И щом можеше да пише — а той го доказваше всеки ден — значи можеше и да тренира, да се поти и да открие отново мъжа, какъвто трябва да бъде.

Не беше готов да застане срещу огледалото, затова огледа бицепсите си в прозореца и се взря в бурните вълни, които се блъскаха в брега. Морската пяна се гневеше на скалите под премигващата

светлина на бялата кула. Зачуди се в каква ли посока ще тръгне героят му сега, когато беше направил важен завои. И се запита дали не го е поставил на кръстопът, защото самият той се чувства така — близо до собственото си откровение.

Господи, дано.

Замени гирите с кардио и издържа дваисет минути, преди дробовете му да пламнат и краката му да се разтреперят. Направи упражнения за разтягане, пи жадно вода, а после отново се върна на тежестите, преди да се строполи с пъшкане на пода.

И по-добре. Може да не беше издържал цял час и да се чувстваше така, сякаш току-що е завършил състезание по триатлон, но този път се беше справил по-добре.

И освен това се отпрати към душа, без да куца... много.

Отново се поздрави, като заслиза надолу да потърси нещо за ядене. Наистина му се ядеше. Всъщност практически умираше от глад, а това би трябвало да е добър знак.

Може би трябваше да започне да записва малките си успехи. Като ежедневни заклинания.

А това му се стори по-неудобно дори и от ярколилавите гири.

Щом пристъпи в кухнята, усети миризмата миг преди да види чинията със сладки на плота. Мисълта да си приготви сандвич излетя през измития от дъжда прозорец.

Отлепи вездесъщата бележка от найлоновата опаковка и я прочете, докато разопаковаше, за да докопа първата курабийка.

„Печиво за дъждовен ден.

Чух, че тракаш по клавиатурата и не исках да те притеснявам.

Ще се видим утре към пет.“

Абра

Трябваше ли да ѝ се отплати за всичката храна, която му готвеше? Например да ѝ купи цветя или нещо подобно? Щом отхапа, си даде сметка, че цветята няма да са достатъчни. Взе си още една курабийка и бутна кафемашината. Реши да напали огън, да си вземе някоя книга от библиотеката и да се поглези.

Накладе буен огън. Пламъците, пращането и топлината идеално се съчетаваха с дъждовния съботен ден. Започна да изучава лавиците в библиотеката с орнаментирания таван и кожения тъмношоколадов диван.

Романи, биографии, книги за самопомощ, поезия, градинарство, скотовъдство, йога — тук явно баба му беше продължила и с практика — стара книга по етикеция и цяла секция за Уиски Бийч. Включваше и два романа, които можеха да се окажат интересни — малко история, малко изследване за фамилия Ландън. И няколко книги с пиратски легенди.

Импулсивно издърпа тънко, подвързано с кожа томче, озаглавено „Калипсо: прокълнатите съкровища“.

Напълно уместно четиво с оглед на дупката в мазето.

Изтегна се на дивана край разпаления огън, задъвка курабия и се зачете. Стара книга, публикувана в началото на двайсети век, с илюстрации, карти и биографични данни за всеки, когото авторът смяташе за важен. Запленен, Илай се потопи в съдбоносното последно плаване на „Калипсо“ с капитан Натаниъл Брум — недотам безчестен пират и контрабандист.

Книгата го описваше красив, енергичен и сърцат, което щеше да бъде сметнато за глупост от всеки, който не е почитател на филмовите пирати от Ерол Флин до Джони Деп.

Прочете за морската битка между „Калипсо“ и „Санта Катерина“, описана в авантюристичен стил без кръвопролитията, което го накара да заподозре, може би нечестно, че авторът всъщност е жена, писала под мъжкия псевдоним Чарлз Дж. Хавершъм.

Абордажът и потапянето на „Санта Катерина“ и ограбването на трюма бяха описани с тежка доза романтика. Зестрата на Есмералда според Хавершъм била по магичен път пропита с любовта от сърцето на господарката си, така че съкровищата можели да бъдат намерени единствено от онзи, който изпитва истинска любов.

Сериозно?

Илай изяде още една курабия. Би могъл да остави книгата и да избере друга, но беше толкова очевидно, че авторът обича писането, а и стилът беше някак абсурдно забавен, че той се зачете в легендата, която никога не беше чувал.

Нямаше нужда да вярва в променящата сила на любовта, която в този случай бе попила във вълшебните диаманти и рубини, за да се наслаждава на историята. Освен това оценяваше последователността в романтичната склонност на автора да твърди, че вероятно някой моряк е оцелял след крушението на „Калипсо“ заедно със съкровището и че това е енергично романтичният капитан Брум.

Изчете цялата книга до трагичния ѝ, макар и романтичен край, след което я прелисти, за да разгледа отново илюстрациите. Стоплен от огъня, изпадна в курабиен унес с книгата върху гърдите си. Представи си морски битки, пирати, бляскави бижута, сърцето на млада жена, предателство, изкупление и смърт.

Представи си и Линдзи, как лежи в дупката на мазето в Блъф Хаус, с кръвта, протекла върху камъка и прахта. А той самият как стои над нея с кирка в ръка.

Събуди се потен, огънят беше почти изтлял, тялото му беше схванато. Замаян и разтреперан, стана от дивана и излезе от библиотеката. Последната картина от съня оставаше толкова силна, толкова ясна в съзнанието му, че слезе в мазето и тръгна из лабиринта от помещения. Застана над дупката, за да се увери, че мъртвата му съпруга не е там.

Глупак, каза си. Само глупак би се поддал на подтика да провери невъзможното заради измамен сън, причинен от тъпа книга и твърде много курабийки. Също толкова глупаво бе да си мисли — да се надява — че след като не е сънувал Линдзи от няколко ноци, значи е оставил това зад гърба си.

Но колкото и глупаво да беше, оптимизмът и енергията му угаснаха като жарава под дъжда. Трябваше да се върне и да се заеме с нещо, преди мракът да го погълне. Не искаше отново да се бори, за да достигне светлината.

Може да запълни дупката, каза си на връщане. Първо ще се чуе с Вини, после ще я запълни. Ще я накара да изчезне и майната му на тоя, който беше дошъл в Блъф Хаус с идиотската си идея да търси съкровища.

Илай подхрани малката искрица гняв — много по за предпочитане от депресията — и я раздуха, докато вървеше нагоре. Остави я да се разгори, да пламне срещу този, който бе нахлул в семейния му дом.



Писнало му беше да бъде тормозен, не можеше вече да търпи мисълта, че някой е влязъл в дома му — в предишния му дом — и е убил съпругата му, накисвайки него за това. Не искаше да се примири, че някой е могъл да влезе в Блъф Хаус и да е причинил падането на баба му.

Втръснало му беше да се чувства като жертва.

Влезе в кухнята и замръзна на място.

Абра стоеше срещу него с телефон в ръката и с голям кухненски нож в другата.

— Наистина се надявам, че възнамеряваш да го използваш за рязане на гигантски моркови.

— За бога! Илай. — Абра пусна ножа на плота и той издрънча. — Дойдох, а вратата към мазето беше отворена. Не ми отговори, като те виках. После чух нещо и... паникьосах се.

— Паникьосване е да побегнеш. Разумното паникьосване означава да избягаш и да се обадиш на полицията. Да стоиш тук с нож не е разумно, не е и паникьосване.

— Чувствах се и по двата начина. Трябва... мога... Няма значение.

Абра взе чаша и извади бутилка вино от хладилника. Издърпа тапата и загълта, все едно че пиеше сок.

— Уплаших те. Извинявай. — Илай забеляза, че ръцете й треперят. — Но може да ми се случва от време на време да слизам в мазето.

— Знам. Не е това. Работата е там, че... — Отпи дълга глътка и вдиша дълбоко. — Илай, намерили са Кърби Дънкан.

— Добре. — Гневът му от по-рано отново се разгоря, но този път си имаше и цел. — Искам да поговоря с тоя кучи син.

— Не можеш. Намерили са тялото му. Илай, открили са го между скалите под фара. Видях полицията, видях всички онези хора там и избягах. И... мъртъв е.

— Как?

— Не знам. Може да е паднал.

— Това май е прекалено лесно, а? — Отново щяха да дойдат за него. Полицията щеше да го разпитва. Не искаше пак да минава през това.

— Никой няма да реши, че ти имаш нещо общо с това.

Илай поклати глава, без да се изненада, че е прочела мислите му. Отстъпи назад, взе си чаша и също отпи голяма глътка.

— Разбира се, че ще си го помислят. Но този път ще бъде подготвен. Ти дойде и ми каза, така че ще бъде готов.

— Никой, който те познава, няма да си помисли, че ти имаш нещо общо.

— Може би не. — Подаде ѝ чашата. — Но това ще подхрани звяра. Обвинен за убийство е свързан с друга жертва. Много мръсотия за хвърляне ще има, а част от нея ще падне и върху теб, ако не се държиш на разстояние.

— Майната му. — Очите ѝ блеснаха и тя отново пребледня. — И повече не ме плаши с това.

— Не е заплаха, а предупреждение.

— Майната му и на предупреждението ти. Искам да знам какво ще правиш, щом вярваш, че има хора, които ще те свържат с това и отново ще хвърлят кал върху теб.

— Не знам още. — Но щеше да разбере. Този път щеше. — Никой няма да ме прогони от Блъф Хаус или от Уиски Бийч. Ще остана, докато не бъде готов сам да си ида.

— Става. Дали да не приготвя нещо за ядене?

— Не, благодаря. Ядох курабийки.

Абра погледна подноса върху плота и ахна, щом преброи само шест останали.

— Господи, Илай, бяха две дузини! Ще ти прилошее.

— Може би малко. Прибирай се, Абра. Не трябва да си тук, когато дойдат ченгетата. Не знам кога, но ще е скоро.

— Можем и двамата да разговаряме с тях.

— По-добре не. Ще се обадя на адвоката си да му кажа какво става. Заклучи си вратите.

— Добре де, добре. Ще се върна утре. И искам да ми звънеш при нужда.

— Мога да се оправя.

— Мисля, че можеш — наклони глава Абра. — Какво става, Илай?

— Денят беше добър... в по-голямата си част. По-нататък ще имам и други такива. Мога да се оправя с това.

— Тогава ще те видя утре. — Тя остави чашата си и докосна лицето му. — Накрая ще ме помолиш да остана. Обичам да се чудя какво ще правя тогава.

Леко го целуна по устните, облече си якето, сложи качулката да се опази от дъжда и си тръгна.

Илай си даде сметка, че и той обича да се чуди за същото. И рано или късно точният момент щеше да дойде.

# СВЕТЛИНА

*„Надеждата е твар перната,  
която в душата си почива,  
тя пее песен без слова.  
И никога не спира.“*

Емили  
Дикинсън

## 11.

Стана призори, като успя да се изтръгне от съня. В него гледаше надолу към потъналата в кръв Линдзи, която лежеше с широко отворени очи на скалите под фара на Уиски Бийч.

Нямаше нужда от психоаналитик да разгадае причината за кошмара.

Нямаше нужда и от професионален треньор, който да му каже, че всяка кост, всеки мускул, всяка скапана клетка на тялото му го боли, защото беше прекалил с фитнеса предния ден.

И понеже нямаше кой да го чуе, си позволи да постене, докато се добере до душа с надеждата, че горещата вода ще отмие поне малко от страданието му.

Изгълта и три обезболяващи.

Слезе долу, направи си кафе и го изпи, докато проверяваше имейла си. Сети се, че е време отново да пише на семейството си. Искаше му се да спести дори споменаването на потрошени мъртви тела, но по-добре би било да го научат от него.

Вестите винаги те застигат. А лошите пристигат първи.

Захвана се да съчинява. Увери близките си, че къщата е безопасна, че всичко е наред. Ако замажеше смъртта на бостънския детектив, нямаше да е лъжа. За бога, че той така и не беше виждал човека. Преднамерено остави впечатлението за инцидент. А можеше и да е инцидент все пак.

И за миг не бе повярвал на това, но защо да тревожи семейството си?

Продължи с напредъка си в писането, разказа за времето, пошегува се с книгата за „Калипсо“ и съкровището, която беше прочел.

Прегледа писмото два пъти, решен да омаловажи лошите вестии, и завърши с приповдигнато настроение и позитивизъм. Изпрати го.

Спомни си за сестра си и сделката им и изпрати нов имейл, само до Триша.

„Виж, не редактирам... много. Къщата е подсигурана, местните ченгета постоянно са наоколо. На този етап изглежда така, сякаш някакъв задник копае за митично съкровище. Идея нямам какво е станало с човека от Бостън, дали е скочил, паднал, или е бил бутнат от скалата от отмъстителния призрак на капитан Брум.

Тук съм добре. По-добре от добре. И когато полицаите дойдат, а аз знам, че ще дойдат, ще се оправя с тях. Готов съм.

Така че спри да се мръщиш на монитора. Знам, че го правиш. Иди и си намери друг, за когото да се тревожиш.“

Това щеше да свърши работа. Е, може би Триша малко щеше да се ядоса, а може би щеше и да се развесели. Илай се надяваше да му повярва, че ѝ е казал истината. Взе си втора чаша кафе и поничка, седна на бюрото, отвори файла с книгата си и се остави историята да го погълне, докато слънцето се издигаше над морето.

Пресегна се към бутилката „Маунтин Дю“ и последните две курабийки, когато звънецът на вратата, който никога не използваше, отекна с първите акорди от „Одата на радостта“ — любимата мелодия на баба му.

Забави се, докато затвори файла, прибра изпитата до половина бутилка в хладилника в кабинета си и тръгна надолу, когато звънецът отново се обади.

Очакваше пред вратата да завари полицай. Не очакваше да са двама, нито пък нерадостно познатото лице на детектив Арт Улф от Бостън.

По-младият — с младежка подстрижка, квадратно лице, ведри сини очи и изваяно от фитнеса тяло — му показа значката си.

— Илай Ландън?

— Да.

— Аз съм детектив Корбет от полицейското управление в Есекс. Вярвам, познавате детектив Улф.

— Да, срещали сме се.

— Искаме да поговорим с вас.

— Добре.

В пълно противоречие със съветите на адвокатата си, Илай се отдръпна, за да ги пусне да влязат. Вече беше взел решение, пък и самият той беше адвокат, дявол да го вземе. Разбираше идеята — запази мълчание, обади ми се, нека отправят въпросите си към мен.

Но не можеше да живее така. Не можеше и нямаше да живее така.

Ето защо ги покани в голямата гостна.

По-рано беше напалил камината и огънят кротко тлееше, като добавяше уют към атмосферата на удобната стая, пълна с антики и картини. Тя сякаш приветстваше със светлината, лееща се от високите прозорци, с градината зад тях, където се поклащаха яркозелените стръкове на нарцисите, сред които искреше единственият осмелил се да се покаже жълт цвят.

Тук се чувстваше на своя територия. Готов да се възправи срещу бъдещето и да покаже истинското си лице.

— Бива си я къщата — отбеляза Корбет. — Виждал съм я отвън и определено прави впечатление. И отвътре не лъже.

— Домът е там, където човек си окачва шапката. Ако има такава. Заповядайте, седнете.

Бързо си направи вътрешна самооценка. Дланите му не бяха влажни, сърцето му не препускаше, гърлото му не беше пресъхнало. Все добри знаци.

Но все пак, докато гледаше изражението на булдог, така характерно за Улф, и студените му безчувствени кафяви очи, реши да бъде внимателен.

— Оценяваме, че ни отделяте време, господин Ландън. — Корбет внимателно огледа стаята и Илай, докато си избираше стол. — Може би сте чули, че имахме инцидент.

— Чух, че вчера край фара е намерено тяло.

— Точно така. Вярвам, че сте познавали починалия. Кърби Дънкан.

— Не, не го познавах. Никога не сме се срещали.

— Но сте знаели за него.

— Знам, че е казал, че е частен детектив от Бостън и че е разпитвал за мен.

Корбет извади бележника си — повече като извинение за присъствието си, отколкото наистина да си записва, досети се Илай.

— Не е ли истина, че сте заявили на полицията, че вярвате, че Кърби Дънкан е проникнал в тази къща вторник вечерта?

— Това беше първата ми мисъл, когато научих за взлома, и дадох името му на полица. Полицай Винсънт Хенсън. — „Както много добре знаете.“ — Все едно. Жената, която е била нападната при взлома и се е срещала с Дънкан по-рано, убедено заяви, че не е бил той, тъй като нападателят ѝ бил по-висок и по-слаб. В допълнение, когато полицай Хенсън е разговарял с Дънкан същата вечер, детективът му е показал касови бележки, с които доказал, че по време на проникването е бил в Бостън.

— Сигурно ви е вбесил, като е дошъл тук и е взел да се рови.

Илай изгледа Улф. Това не е просто учтив разпит, помисли си.

— Не бях щастлив от факта, но повече се чудех кой го е наел да дойде тук, да ме следи и да разпитва.

— Лесният отговор е, че някой има интерес да разбере какви са ви намеренията.

— А лесният отговор на това е, че възнамерявам да се приспособя, да работя и да се грижа за Блъф Хаус, докато баба ми се възстанови. И тъй като Дънкан не би могъл да докладва нищо различно на клиента или клиентите си, следва да заключа, че са си дали парите на вятъра. Но изборът си е техен.

— Убийството на съпругата ви още е отворено, Ландън. Все още сте под наблюдение.

— О, наясно съм. Точно както съм наясно колко чисто и удобно ще бъде, ако успеете да ме забъркате във второ разследване за убийство.

— Кой е казал, че говорим за второ убийство?

Нагло копеле, каза си Илай, но запази тона си спокоен.

— Вие сте от отдел „Убийства“. Ако вярвате, че смъртта на Дънкан е била инцидент, нямаше да сте тук. Това означава, че или е убийство, или обстоятелствата около смъртта са подозрителни. Бил съм криминален адвокат. Знаем как се действа в такива случаи.

— Да. Да, знаете как да извъртате.

Корбет вдигна ръка.

— Можете ли да потвърдите местонахождението си, господин Ландън, между полунощ и пет сутринта в петък.



— Петък сутринта? Заминах за Бостън в четвъртък. Вечерях с родителите си, когато ми се обадиха, че тук е имало влизане с взлом. Карах право дотук. Мисля, че стигнах към единайсет и половина, но все едно, беше преди полунощ. Не съм сигурен за точното време. Отидох да видя Абра — Абра Уолш, жената, която е била нападната в Блъф Хаус.

— Какво точно е правила тя тук, след като ви е нямало? — настоя Улф. — Спите ли с нея?

— И как точно сексуалният ми живот има някакво отношение към настоящото разследване?

— Простете, господин Ландън. — Корбет изгледа предупредително Улф и умело пое контрола. — Можете ли да ни кажете защо госпожица Уолш е била в къщата по това време?

— Тя чисти тук и е близка с баба ми от две години. Беше тук сутринта, но не успяла да си спомни дали е затворила всички прозорци. Излязла буря. Предполагам, че вече сте говорили с нея, но все едно. Тъй като знаеше, че съм в Бостън, дошла да провери прозорците и да ми остави малко супа. Някой я сграбчил откъм гърба — електричеството било прекъснато, така че било тъмно. Успяла да се измъкне и карала до приятелите си. Нейните съседи, Майк и Морийн О'Мали. Майк се обади на мен, обадил се и на полицията. Тръгнах от Бостън незабавно, след като ми се обади и карах до Уиски Бийч.

— Пристигнали сте някъде между единайсет и половина и полунощ.

— Точно така. Абра цялата трепереше и тъй като бе успяла да рани нападателя в борбата си да избяга, по дрехите ѝ имаше петна от кръвта му. От полицията ѝ взеха дрехите като доказателство. Прекарах известно време със семейство О'Мали, преди да дойда тук. Абра дойде с мен. Попаднахме на полицай Хенсън.

— Ваш приятел — вмъкна Улф.

— Познавам Вина, откакто бяхме тийнейджъри. Не го бях виждал от години. — Илай ги остави да си направят изводите и продължи със спокоен глас: — Разследващите полицаи откриха, че захранването е било умишлено прекъснато, а алармата — деактивирана. На пръв поглед не открих нещо да липсва. Разказах на полицай Хенсън за Кърби Дънкан и както ви обясних прели малко, госпожица Уолш описа нападателя си като мъж с друго телосложение.

И все пак полицај Хенсън обяви, че ще разпита Дънкан, който, мисля, беше отседнал над бара „Сърфсайд“. Полицај Хенсън си тръгна, но отново не мога да посоча точния час. Предполагам, към дванайсет и половина или малко преди това.

Много лошо, че не беше проверил времето, даде си сметка Илай.

— Когато си тръгна, слязох в мазето с госпожица Уолш. Имаме ненадежден генератор и се надявах, че мога да го включа. Слязохме, тръгнах да търся инструменти и открих в най-старата част от мазето голям изкоп. Все още имаше инструменти, които полицията отнесе като доказателство. Кирки, лопати, такива неща. Ясно беше, че който и да е бил нападателят, е идвал тук и преди.

— За да копае ями в мазето? — обади се Корбет.

— Ако сте в Уиски Бийч от известно време, трябва да сте чули легендата — зестрата, съкровището. На всеки, който смята, че това е глупост, има други петима, които са убедени, че е самата истина. Не мога да се закълна за целта на взлома и за изкопа, но доста логично е да се предположи, че някой се е надявал да изкопае съкровище от скъпоценни камъни.

— Може и сам да сте копали.

Този път Илай едва удостои Улф с поглед.

— И да вляза с взлом в къщата, в която и без това живея. А не би ли било и прекалено тъпо да покажа изкопа на Абра и на полицията, щом аз съм го направил? Но все едно, бяхме там за малко. Успях да включа генератора, така че аварийното захранване заработи. Когато се качихме, напалих огън. Беше студено, а Абра още беше уплашена. Пихме малко вино, поседяхме тук. Тя заспа на дивана. Мисля, че беше към два сутринта, когато се качих горе. Събудих се към седем и половина, може би осем, на следващата сутрин. Беше си тръгнала, но ми беше направила омлет, оставен в затоплящия съд. Все храни хората, иска да им помага. Не знам кога си е тръгнала.

— Значи нямате алиби.

— Не — отвърна на Улф. — По вашите стандарти предполагам, че нямам. Защо точно си мислите, че аз съм го убил?

— Никой не ви обвинява, господин Ландън — започна Корбет.

— Седите тук и ме разпитвайте къде съм бил. Главният следовател по убийството на съпругата ми е с вас. Няма нужда да ме обвинявате, за да знам, че ме подозирате. Но се чудя какъв ми е бил мотивът.

— Дънкан е бил опитен детектив. Разследвал ви е, както знаете. А всичките му записки от разследването са изчезнали.

— Познавали сте го — обърна се Илай към Улф. — Сигурно преди е бил полицай. Вие ли го наехте?

— Ние задаваме въпросите, господин Ландън.

Илай се обърна към Корбет.

— Защо не попитате за какъв дявол ми е било да убивам някого, когото никога не съм срещал?

— Би могъл да се е натъкнал на някакво доказателство за вас и да ви е изнервил — отвърна Улф.

— Натъкнал се е на доказателство в Уиски Бийч за престъпление, което не съм извършил в Бостън? И къде е то, дявол да го вземе? Опитният следовател си прави записки, копия. Къде е доказателството?

— Един умен адвокат, който умее да извърта, би могъл да се подсигури, като унищожи доказателствата. Взели сте ключовете му, отишли сте до Бостън, влезли сте в офиса му и сте преровили записките му, компютъра му, всичко. Направили сте същото и в апартамента му.

— Офисът и апартаментът му в Бостън са били ограбени? — Илай седна отново. — Това е интересно.

— Имали сте времето, възможността и мотива.

— Във вашето съзнание, защото сте адски сигурен, че съм убил Линдзи, би трябвало да съм направил и това — отвърна Илай, преди Улф да успее да заговори. — Значи излизам. Той или се е съгласил да се срещне с мен на фара посред нощ — въпреки лошото време — или някак съм го подмамил там, а това е, след като е открил доказателството, че вече съм убил веднъж. Това също така означава, че съм се измъкнал от къщата, докато Абра спи — не е невъзможно, признавам. Убивам, значи, Дънкан, отивам в бара, където е наел стая, вмъквам се там, взимам всичките му вещи и колата му в добавка. Предполагам, че съм карал колата му до Бостън, отишъл съм в офиса му и в апартамента му, погрижил съм се за всичко. После съм шофирал обратно. Тъпо би било да докарам колата му обратно тук, но как инак да се върна? След това съм наврял някъде колата му, върнал съм се пеш до Блъф Хаус и съм влязъл, без Абра да разбере, че ме е нямало.

Знаеше, че няма смисъл да убеждава Улф, затова се обърна към Корбет.

— За бога. Просто погледнете обстоятелствата, вижте времето. Би трябвало да съм имал невероятен късмет, за да свърша всичко това, преди Абра да се събуди и да направи омлета си.

— Може да не сте отишли там сам.

Сега вече Илай се ядоса. Обърна се към Улф.

— Ще замесите и Абра в тая мръсотия? Жена, която познавам едва от няколко седмици, внезапно решава да ми помогне да извърша убийство? Господи боже!

— От няколко седмици казвате. Дънкан работи по случая и тук намира достатъчно неща, за да се превърне в заплаха. От колко време се чукате с чистачката, Ландън? Мамите жена си и тя открива. Това просто ви дава още една причина да я убиете.

Гневът, който Илай успяваше да потиска до тлееща жарава, избухна.

— Ако толкова ви се е прищяло да се занимавате с мен, давайте. Но не набърквайте и нея.

— Или какво? Какво ще се опитате да ми направите?

— Детектив Улф! — изстреля думите Корбет.

— Мислиш, че понеже се измъкна веднъж, пак ще ти мине номерът. — Без да обръща внимание на Корбет, Улф сложи ръце на бедрата си и се наведе напред.

От личен опит Илай си спомни, че навлизането в личното пространство на заподозрения бе любимият му метод на разпит.

— Да, познавах Дънкан. Беше ми приятел. И ще превърна в своя мисия да не те оставя да се измъкнеш от това. Няма да те оставя на мира. Всичко, което правите ти и тази жена, всичко, което сте направили или което мислите да извършите, ще го науча. И когато те закопая, ще си останеш закопан.

— Заплахи и тормоз — отбеляза Илай, отново неочаквано спокоен. — Това ще е от изключителна помощ за адвоката ми. И преди съм минавал през това и оставих предишния си живот да изтече в канавката. Но това няма да се повтори. Отговорих на въпросите ви. А сега трябва да разговаряте с адвокатите ми. — Изправи се. — Омитайте се от дома ми.

— Домът на баба ви.

Илай кимна.

— Поправям се. Омитайте се от дома на баба ми.

— Господин Ландън — изправи се Корбет. — Извинете, ако сте се почувствали заплашен или тормозен.

Илай само го изгледа.

— Сериозно? Ако?

— Фактите са, че във връзка с целта на жертвата тук в Уиски Бийч, вие сте под подозрение. Бих искал да ви попитам дали имате пистолет.

— Пистолет? Не. Нямам.

— А има ли пистолет в къщата?

— Не мога да кажа. — Усмихна се. — Това е домът на баба ми.

— Ще вземем разрешително за претърсване — обади се Улф.

— Ами вземете. Ще ви трябва, за да се върнете тук, защото ми дойде до гуша да ме безпокоите и да душите около мен.

Отиде до вратата и я отвори.

— Приключихме.

— Надявай се — измърмори Улф на излизане.

— Благодаря, че ни отделихте време — каза Корбет.

— Добре, защото повече няма да го правя.

Затръшна вратата и сви ръце в юмруци.

Корбет изчака, докато Улф се качи в колата.

— Мамка му! Какви ги вършеше там, по дяволите?

— Той го е направил и тоя път няма да се измъкне.

— За бога! — Вбесен, Корбет настъпи газта. — Дори да е имал мотив, което не знаем и не можем да докажем, възможностите да го направи са повече от нищожни. Замъква Дънкан на фара посред нощ, нали, застрелва го, бута го от скалата, а после смогва да свърши и всичко останало? Това, което Ландън каза, си е точно така.

— Не и ако жената е замесена. Може да е примамила Дънкан там горе, после да е последвала Ландън до Бостън, да го е докарала обратно и му е изработила и алиби.

— Но това са пълни глупости! Забележителни простотии. Не я познавам, но изглежда порядъчна. Такива са и съседите ѝ. Освен това познавам Вини Хенсън. Той е добро ченге. Гарантира и за двамата. Потвърждава всичко, което твърдят. Нахлуването, проклетият ров, времето.

— Ландън има пари. Парите купуват всякакви гаранции.

— Внимавай къде стъпваш, Улф. Тук си само защото те поканихме. Можем да си оттеглим поканата и точно това ще препоръчам. Ти си напълно обсебен и току-що прецака всяка възможност Ландън да ни сътрудничи.

— Той е убил жена си. Уби и Дънкан. Сътрудничеството с него е свинщина.

— Разполагаше с година да го заковеш заради съпругата му и не го направи. А историята около Дънкан е доста по-заплетена. Ако не беше толкова вманиачен, щеше да се запиташ кой го е наел, защо и къде, дявол да го вземе, е бил между полунощ и пет сутринта в петък. Щеше да се запиташ кой е проникнал в къщата, докато Ландън е бил в Бостън и откъде е знаел, че е бил в Бостън.

— Не е задължително едното да има общо с другото.

Корбет само поклати глава.

— Вманиачен — промърмори под нос.

Илай се качи на горния етаж, отиде в южното крило и влезе в стаята, за която винаги мислеше като стая за спомени. В различни кутии бяха събрани вещи и документи, принадлежали на предците му. Чифт дантелени ръкавици, музикална кутия със скъпоценна пеперуда, чифт сребърни шпори с орнаменти. Сред цялата очарователна и неизследвана бъркотия имаше три дневника с кожени подвързии, военни медали, прекрасен месингов секстант, мраморен хаван с чукало, чифт сатенени пантофки и други интересни спомени от фамилия Ландън.

Включително куфарът с антични пистолети. Заключен както винаги, установи Илай с голямо облекчение. Чудесно запазени винтовки, великолепен малък пистолет със седефена ръкохватка, пистолети за дуелиране от Джорджия, кремъклийки, солидно изглеждащият колт .45.

Не се успокои, докато не се увери, че всяко оръжие си е на мястото.

Всичко беше в наличност. Поне можеше да е сигурен, че никое от оръжията на Ландън не е убило Кърби Дънкан. Доколкото знаеше, нито едно от тях не беше стреляло, откакто беше роден, а рядко са

били използвани и от по-раншните поколения. Бяха твърде ценни за стрелба в мишена или за спорт. Спомни си дядо си, как позволява на развълнувания осемгодишен Илай да държи една от кремъклийките, докато му разказва историята ѝ.

Ценни са, каза си пак Илай, докато тършуваше из стаята. Само пистолетите за дуелиране щяха да струват хиляди. Лесни бяха за пренасяне, бързо можеха да се продадат на колекционер. Заключениеят шкаф със стъклени врати едва ли би спрял крадец, така че този, дето беше копал в мазето, вместо да хване питомното, беше хукнал след дивото.

Дали е знаел за тях? Дали е познавал добре миналото и историята на къщата? А освен оръжията в къщата имаше безброй ценни и лесни за пренасяне предмети.

Вероятно баба му щеше да забележи. Само че между нейното падане и неговото преместване в къщата имаше достатъчно голям период от време. Ако натрапникът се бе възползвал от това, бил е съсредоточен върху мазето.

Съсредоточен, повтори Илай наум. Значи не ставаше въпрос просто за пари или за нещо, което лесно би могло да бъде взето. Тук беше намесено съкровището.

Но какъв беше смисълът на всичко това? За една нощ би могъл да измъкне няколко милиона във вид на произведения на изкуството, антики, колекции, сребро... Ами огромната колекция от марки на прачичо му, изложена в библиотеката? Но вместо това беше изкарал бог знае колко нощи, копаейки в мазето с ръчни инструменти, за да търси някаква легенда.

Значи става въпрос за нещо повече от пари, реши Илай, докато се разхождаше из къщата, като изследваше и оценяваше всяка преносима ценност. Каква беше тръпката? Истинската вяра в някакво безценно съкровище?

Това вманиачаване ли беше, както Улф се бе вманиачил по него?

Идеята го отведе обратно в мазето, за да огледа отблизо делото на неканения гост. Импулсивно слезе в изкопа и установи, че на някои места е дълбок почти до кръста му. Прецени, че работата е започната от центъра на ямата, а след това е продължила като някаква мрежа. Север, юг, изток, запад.

Като посоките на компаса? Но как би могъл да знае?

Измъкна се от изкопа и извади телефона си, за да го заснеме от различни ъгли. Полицаяте бяха снимали, но искаше и той да има снимки.

По някаква причина това го изпълни с енергия. Хареса му усещането да върши нещо. Каквото и да е.

За да затвърди това чувство, се качи в къщата, взе месинговия телескоп от махагоновата му поставка — подарък на баба му — и излезе на терасата. Активността означаваше да е информиран. Може би времето не беше най-подходящото да тръгне пеш или да подкара колата към фара, но това не означаваше, че не може да погледне какво става там.

Насочи телескопа, фокусира и нагласи, докато не получи ясен образ на жълтото полицейско заграждение. Бяха блокирали целия район заедно с фара. Забеляза, че зад заграждението има няколко души — любопитни местни хора, а също и две служебни наглед коли.

Обърна телескопа и го наведе надолу, там, където следователите работеха на скалите, целите мокри въпреки защитните си дрехи.

Отсъди, че детективът е паднал доста дълго, като прецени през телескопа разстоянието от фара до скалите долу. Май само падането е било достатъчно, за да убие Дънкан, но разстрелът предоставяше допълнителна гаранция.

Но защо? Какво беше научил, видял, направил?

И как се свързваше това със смъртта на Линдзи? Логично, трябваше да има някаква връзка — не вярваше Улф толкова да се е объркал. Освен ако цялата работа беше нелогична като копаенето в мазе за пиратско съкровище, убийствата бяха свързани.

Което пък отваряше възможността убиецът на Дънкан да е свързан с нападателя.

И отново, защо? Какво беше разбрал, видял, направил?

Пъзел. В предишния си живот Илай обичаше пъзелите. Може би беше време да открие дали още му се удават.

Остави телескопа на терасата и се качи горе, за да вземе бележник и химикал. Този път, щом мина през кухнята, си направи сандвич и — какво пък — взе си и една бира. Занесе всичко в библиотеката, запали камината и се настани на помпозното бюро на прапрадядо си.



Реши да започне със смъртта на Линдзи, но осъзна, че не това беше началото — не и в действителност. Разгледа първата година от брака си като период на приспособяване. Добри и лоши мигове, странични ходове, но по един въпрос бяха достигнали пълно съгласие — обзавеждането и украсата на новата си къща.

Ако трябваше да бъде честен, нещата между тях бяха започнали да се променят в месеците след преместването им в къщата.

Линдзи реши, че има нужда от повече време, преди да се отдаде на семейството, и може би имаше право. Той пък влагаше голяма част от времето и енергията си в работата. Желанието ѝ беше Илай да стане пълноправен партньор и той чувстваше, че може да го постигне.

Харесваше ѝ да се забавлява, да я забавляват, имаше си собствена кариера и социален кръг. Но все повече се караха заради прекаленото му натоварване, имаше и конфликти за неговите и нейните приоритети. Напълно нормално, ако трябваше да бъде честен. Шейсетчасовата работна седмица беше по-скоро нещо обичайно и като криминален адвокат често му се налагаше да работи и нощем.

Линдзи се радваше на придобивките, но бе започнала да недоволства срещу начина, по който ги получаваше. Той оценяваше успеха ѝ и кариерата ѝ, но бе започнал да се засяга от конфликтите.

А кое беше основното? Двамата не се обичаха достатъчно, за да останат заедно.

И като се прибави нетърпимостта ѝ — и това беше точната дума — към баба му и привързаността му към Блъф Хаус и Уиски Бийч, ерозията се задълбочи. Сега вече Илай си даваше сметка, че дори през първата година на брака им емоционалният разлом между двамата стабилно се бе разширявал, а нито единият, нито другият имаше средствата или желанието да прокара мост между двамата.

Беше ли се обидил на Линдзи за собственото си решение да ограничи, а накрая и да прекрати посещенията в Блъф Хаус? Искаше да спаси брака си, но по-скоро от принципни съображения, отколкото от любов към съпругата си.

Това си беше тъжно.

Но все пак не беше мамил, така че точката беше за него.

Беше прекарал много време в разсъждения, а тя бе започнала да му изневерява. И какво беше заключението? Не бяха минали и две години от брака им, когато Линдзи взе уж да работи до късно, тръгна

сама на пътувания през уикендите, за да си почине, а сексуалният им живот отиде по дяволите.

Илай записа приблизителните дати, имената на Линдзи, на най-близките ѝ приятели, на членовете на семейството, колегите ѝ. След това прокара линия към една от тях, Идън Съскайнд. Едновременно приятелка и колежка, съпруга на Джъстин Съскайнд, любовника на Линдзи.

Загради името на Джъстин Съскайнд, преди да продължи с бележките си.

Идън бе бетонирала алибито на неверния си съпруг за нощта на убийството на Линдзи. Но той и без това едва ли бе имал мотив. Всички доказателства сочеха към намерението му да я отведе на романтично пътуване до Мейн в един доказано добър хотел.

Съпругата му определено нямаше причина да го прикрива с лъжи, още повече че беше унижена и сломена, след като изневярата излезе на бял свят.

Детективът, когото Илай беше наел, се бе захванал с възможността за бивш любовник или друг настоящ, който да се е скарал с Линдзи и да я е убил в изблик на страст. Но това семе не беше дало плод.

Все още, поправи се Илай.

Тя беше пуснала някого в къщата онази вечер — нямаше влизане с взлом, нямаше признаци на борба. Телефонът ѝ, имейлите ѝ — вкъщи и на работа — не показаха връзки с неизвестни хора. Тогава Улф отново се съсредоточи върху Илай, а неговият детектив сигурно бе пропуснал нещо. Или някого.

Илай записа прилежно всички имена, които си спомняше, дори и името на фризьорката ѝ.

След два часа беше изпълнил няколко страници с кръстосани препратки, въпроси без отговор, две нападения (тук беше включил и падането на баба си) и второ убийство.

Реши да се поразходи и да остави натрупаното да се уталожии.

Даде си сметка, че се чувства добре. Въпреки... а може би благодарение на болките в мускулите, се чувстваше адски добре. Защото докато излизаше от библиотеката, знаеше, че втори път няма да позволи да му бъде отправено фалшиво обвинение.

Убиецът на Кърби Дънкан му беше направил ужасна услуга.

## 12.

Абра натисна звънеца не само защото така изискваше доброто възпитание, а и защото имаше нужда от малко помощ. Когато никой не отговори, извади ключа от къщата, отключи вратата и вмъкна вътре дъската за масажи. Инстинктивно погледна таблото на алармената инсталация с мигащата светлина и си замърмори новия код, докато го набираше.

— Илай? Тук ли си? Имам нужда от малко помощ.

След като не получи отговор, изпъшка и използва дъската си, за да подпре вратата, преди да се върне в колата за пазарските торби.

Вмъкна ги вътре, стовари ги и отнесе дъската в голямата гостна. Върна се за пазарските торби и ги внесе в кухнята.

Извади пресните стоки, залепи касовите бележки на дъската за съобщения, измъкна кутия със супа от картофи и шунка и бирен хляб, които беше приготвила следобед, а тъй като явно му бяха харесали шоколадовите й курабийки, му носеше и останалите.

Вместо да тръгне да го издирва, влезе вътре, разгъна масажната дъска, подреди свещите, които беше избрала, разпали огъня и добави цепеница в камината. Може би Илай щеше да опита да потърси извинение, че не желае или няма нужда от предварително уговорения масаж, но номерът едва ли щеше да мине, особено след като вече всичко беше подредено.

Доволна от работата си, Абра тръгна нагоре. Съществуваше малката вероятност да е толкова погълнат от работата си, че да не я чуе, да спи, да е под душа или в гимнастическия салон.

Не го откри, но установи, че представата му за оправено легло е да сбута настрани юргана. Разпухна го, изтръска и възглавниците — искрено вярваше, че в спретнато легло се спи по-добре — сгъна пуловера, който беше заметнат на стола, и пусна в коша за пране чорапите, които лежах на пода точно пред него.

Излезе от спалнята и се отправи към гимнастическия салон. Натъкна се на постелката за йога, опъната на пода, и я прие за положителен знак. Озадачена обиколи втория етаж и после отново

слезе долу. Забеляза адвокатския му бележник, празна чиния и бутилка от бира (поне беше използвал поднос) върху огромното старо бюро.

— Какви ги вършиш, Илай?

Вдигна чинията и бутилката и прочете първата страница от бележките.

— Е, това вече е интересно.

Не знаеше всички имена, но проследи свързващите ги линии, стрелките и надрасканите бележки. Между тях имаше и няколко изкусни рисунки. Даде си сметка, че е наследил таланта на баба си, особено като позна детектив Улф с рога на дявол и заострени зъби.

Продължи да разлиства — явно Илай бе прекарал известно време да се занимава с това — и откри името си, връзката си с Хестър, с него, с Вини и с Дънкан Кърби.

Имаше и нейна рисунка, която всъщност я удовлетвори. Беше я нарисувал да лежи на приборя с изящно извита опашка на русалка.

Прокара пръст през опашката, преди да продължи да чете...

Беше отбелязал времето на събитията в нощта на убийството на Дънкан, и то съвпадна доста точно със собствените й спомени. Освен това бе записал времето на смъртта между полунощ и пет сутринта.

Значи полицаите му бяха казали същото като на нея.

Това нямаше как да я успокои. Щом колата му беше отвън, значи обикаляше някъде пеш. След посещението на полицията тя беше сготвила супа, бе опекла хляб и беше направила няколко кратки йога упражнения, за да се успокои. Реши, че Илай е опитал да постигне същото чрез бележките и сега най-вероятно се разхождаше, за да се доуспокои.

Браво на него.

Отнесе чинията и бутилката в кухнята, а после излезе на терасата. Изненада се да види телескопа и се приближи. Погледна през него и фарът запълни целия й взор.

Нямаше как да вини Илай. Всъщност прииска й се и тя да си има телескоп. Обви ръце около тялото си заради студа и пристъпи към парапета, за да огледа плажа.

Ето го къде беше. С ръце в джобовете, прегърбен срещу вятъра. Наблюдава го, докато той не зави към стъпалата.

Прибра се вътре, сипа две чаши вино и ги отнесе до вратата, за да го посрещне.

— Страхотен ден, нали? — Подаде му чаша. — Почти можеш да усетиш дъха на идващата пролет, ако наистина опиташ.

— Пролет ли? Ушите ми замръзват.

— А нямаше, ако носеше шапка. Отново разпалих огъня в голямата гостна.

Но погледът му вече се беше спрял на кухненския плот.

— Донесла си ми още курабийки.

— Те са за по-късно. — Препречи му пътя към тях. — След виното, разговорите, масажа, а после наистина вкусната супа от картофи с шунка и бирения хляб, който опекох тази сутрин.

— Правила си супа и хляб?

— Вместо терапия, след като се разправях с полицията. Резултатите са за теб. Идвали са и тук.

— Да. Идваха.

— Можеш да ми разкажеш за това, докато прием вино. Или искаш аз да съм първа?

— Да подходим хронологично. — Свали якето си и го метна на кухненския стол. — Какво? — запита, когато тя го изгледа с повдигнати вежди.

— Майка ти не те ли е учила да си окачаш дрехите?

— За бога — измърмори Илай, но си взе якето, отиде в пералното помещение и го окачи на куката. — По-добре ли е така?

— Чудесно. Щом ще я караме хронологично, аз ще съм първа. — Взе бутилката с виното. — За всеки случай — добави, като се запъти към голямата гостна.

— Ти ли подреди всичко това? — запита Илай, като видя масажната дъска.

— Да. И да разкараш странните мисли от главата си. Масажът си е масаж. Сексът си е секс. Понякога може и да се съчетаят, но не и ако те масажiram аз. А по случайност именно аз ще те масажiram.

— Да, трябваше да уточниш, за да си направя сметката.

— Всъщност си забавен, ако не се мръщиш. — Абра седна на дивана и подвиг крака. — Значи, в общи линии, натресоха ми се двама детективи. Единият — местен, другият — от Бостън. Разказах им всичко. Какво стана, когато дойдох тук вторник вечерта, за да проверя прозорците, както и за разговора си с Дънкан в сутерена на църквата. Казах им кога се върна от Бостън и че ме намери при Майк и Морийн,

а после дойдохме тук, за да говориш с Вини. Какво му каза, ти какво му каза, какво каза той — все неща, който вече знаеш. Как слязохме в мазето и как накрая се натъкнахме на голямата дупка. Потвърдих, че съм останала тук. Много говорихме за това. Кога съм се събудила, което беше към шест. Тогава всъщност обмислих дали да не се кача горе и да се сгуша при теб в леглото ти, но не почувствах необходимостта да споделя с тях точно това.

— Не си почувствала необходимост да го споделиш и с мен.

— Не, не съм. Ти спеше като заклан. Качих се — добави.

Илай присви очи.

— Онази сутрин си се качила горе?

— Да. Събудих се малко притеснена — от стреса, предполагам. И бях наистина щастлива, че не съм сама, но тъй като цяла нощ мислих и премислях, се почувствах ужасно самотна тук долу. Качих се да видя дали случайно не си буден, но ти спеше. Зачудих се дали да не те събудя, но гласувах против. Обаче като те видях там, вече не ми беше самотно тук.

— Трябвало е да ме събудиш. В зависимост от подхода си можеше да останеш при мен или пък аз да сляза при теб, за да не бъдеш сама.

— След дъжд качулка. Казах на полицията, че по-рано съм се качила, видяла съм те да спиш и съм слязла долу. Останах с впечатлението, че твоят детектив Улф ме мисли за развратна изпечена лъжкия.

— Не е моят детектив Улф.

— Той така си мисли. — Абра отпи глътка вино. — Все едно. После слязох долу, направих кафе, хапнах плодове, нарязвах малко пъпеш, ананас и не помня какво още за теб, направих омлет, оставих ти го в съда за подгряване, написах ти бележка и се прибрах вкъщи, където медитирах, преди да се преоблека за първата си група.

— Знаеха, че след като съм се прибрал, не бих могъл да убия Дънкан, да ида до Бостън, да претършувам офиса и апартамента му и да се върна обратно — каза Илай.

— Офисът му? В Бостън? Я разкажи.

— Очевидно някой е вършал из офиса на Дънкан и из апартамента му в Бостън, взел е записките му, трил е файлове от компютъра му. Което навежда на мисълта, че клиентът му е неговият

убиец, освен ако не си убедена, че убиецът съм аз. Но те са говорили с теб, знаят, че си ме видяла тук към два сутринта и после в шест. Не просто би ми било трудно да свърша всичко това за няма и четири часа, а въобще ми е било невъзможно. Знаят, че не съм разполагал с достатъчно време.

— Зависи. — Абра отпи още една глътка. — Ако ти си убиец, а аз съм развратна изпечена лъжкиня, това директно ме праща в списъка на съучастниците ти според Улф.

— Боже мили. — Илай остави чашата си и притисна длани към очите си. — Съжалявам.

— О, я млъквай. Не ти твърдиш, че съм голяма развратна изпечена лъжкиня и съучастничка в убийство. Улф не вярва, че може да греши, като те смята за убиеца на Линдзи, което автоматично означава, че трябва да си убил и Дънкан, а пък аз съм голяма развратница и така нататък. Ясни са ми хората като него. Те категорично и безпрекословно си вярват, че са прави, така че всичко, което поставя под въпрос правотата им, е лъжа, увъртане, грешка.

Отново отпи от виното.

— Такива като този ме правят... нетърпелива.

— Нетърпелива?

— Да, точно преди да ме изкарат от кожата ми. Другият детектив, Корбет, той не му се връзваше. Беше внимателен, но не вярваше, че с теб сме заговорничили да убием Дънкан, нито пък беше особено заинтересуван от въпросите на Улф, според когото двамата с теб не само се познаваме много преди да дойдеш в Уиски Бийч, но и имаме страстна и тайна сексуална афера, което пък естествено означава, че сме съучастници в убийството на Линдзи.

Абра несъзнателно смени позата си и почти заприлича на нарисуваната русалка.

— Казах му честно, че не съм решила дали да спя с тебе, обаче клоня натам, а ако го направя, това няма да е тайна и едва ли ще бъде квалифицирано като афера или както там би го нарекъл, тъй като и двамата не сме женени, нито пък обвързани с някого.

— Казаха си им... — Илай само въздъхна и отново надигна виното си.

— Добре де, той ме изкара от търпение, а после ме вбеси. Истински ме вбеси, а аз имам доста висок праг на търпимост.

Внезапно излязох лъжкиня, курва, разрушителка на семейства, капан за съпрузи и убийца. И всичко това, защото не може да приеме, че върви по грешен път и ти не си убивал никого. Задник.

Изгълта виното си и подаде бутилката на Илай, но той само поклати глава.

— Е, хайде, твой ред е.

— Няма кой знае какво да добавя. Разказах им всичко, което съвпада и с това, което ти си им казала, и с думите на Вини. Когато Улф смята за лошо ченге в комбина с друга моя приятелка, изпечената развратна лъжкиня.

— И съучастничка в убийство — напомни Абра, като вдигна чаша към него.

— Именно.

— Добре. А сега да се върнем назад. Някой е влязъл в офиса и в апартамента на Дънкан в Бостън и сега няма данни за клиентите му, един от които явно го е наел да те разследва. Освен това някой е шетал и в стаята му в бара. Следователно е напълно логично да се насочим към този клиент. Полицията трябва да направи тази връзка.

— Не и Улф. Аз съм му мания. Неговият Моби Дик.

— Мразех я тая книга. Все едно, никой, който познава Вини, няма да повярва, че е лошо ченге. А тъй като с теб наистина не се познавахме, преди да се преместиш тук, няма как да бъде доказано противното. И като включим и сексуалното ми въздържание, ще бъде наистина трудно да бъда квалифицирана като разгонена курва. Всичко това са плюсове за теб, Илай.

— Не се тревожа за това. Не се тревожа — настоя, когато тя отново изви вежди. — Истината е, че съм заинтригуван. Мина много време, откакто съм се интересувал от нещо друго, освен от писането, но сега бих искал да разнищя тази история.

— Чудесно. Всеки трябва да си има хоби.

— Сарказъм ли долавям?

— Не точно. Ти не си нито полицай, нито детектив, но имаш пълното право да си заинтересуван. А сега и аз съм в кюпа. Имаме си общо хоби. Време е да си призная всичко. Видях бележките ти в библиотеката.

— Добре.



— Ако имаш нещо, което не искаш да видя — като оная готина рисунка на Абра Малката русалка, която бих искала да прерисуваш на хубава хартия, за да си я имам, трябва да го държиш скрито. Разполагам с ключ и смятам да го използвам. Обикалях да те търся.

— Добре. — Илай се почувства малко странно заради рисунката. — Понякога, като си драскам, ми помага да мисля.

— Това не бяха драскулки, беше си рисунка. Драскането е това, което правя аз, и резултатът са уродливи животни. Хареса ми и Дяволския вампир Улф.

— Този персонаж има потенциал.

— И аз така си казах, а рисуването ти помага да мислиш. Главните действащи лица, връзките между тях, времевите линии, факторите, всичко. Подредено логично. Прилича ми на добро начало. Май и аз ще взема да си нахвърля бележки.

Илай се замисли.

— Ще те потърси. Улф. И когато го направи, няма да може да открие никаква връзка между нас от времето преди да дойда тук. Няма да открие и нищо, което да потвърди, че си лъжлива развратна убийца.

— Откъде знаеш? — усмихна се тя. — Още не съм ти разказала историята си. Може пък да съм възстановяваща се развратница със склонност към убийства.

— Разкажи ми историята си и аз ще отсъдя.

— Ще го направя. По-късно. Сега е време за масажа ти.

Илай неспокойно погледна дъската.

— С мен честта ти ще бъде опазена — обеща Абра, докато се изправяше. — Това не е прелюдия към секс.

— Продължавам да си мисля как спя с теб.

Всъщност представяше си как разкъсва дрехите ѝ и я обездва като див жребец, обаче ако ѝ кажеше това, нямаше да е... деликатно.

— Щях да бъда разочарована, ако не мислеше за това, но това няма да стане през следващия час. Събличай се, лягай на дъската с лице нагоре. Отивам да се измия.

— Ти си шефът.

— Бих могла. Но тъй като засега работя за постигането на тази цел, мисля да бъда безупречна. Така че ще се боря със себе си.

Прокара длан през рамото му и излезе.

Тъй като явно не беше подходящото време да ѝ разкъса дрехите, съблече своите.

Струваше му се странно да е гол между чаршафите. И още по-странно стана, когато тя се върна, пусна музиката със звуци от природата и запали свещите.

А после вълшебните ѝ пръсти започнаха от врата му към раменете и той се запита дали не е странно, че мислите за секс отстъпиха някъде назад.

— Стига си мислил — тихо нареди тя. — Отпусни се.

Замисли се как да не мисли. Опита се да мисли за нещо друго. Реши да пробва с книгата си, но проблемите на героите му отшумяха заедно с болките в мускулите му.

Докато се опитваше да не мисли или поне да мисли за нещо друго, да ползва книгата си като бягство, Абра отпускаше възли, успокояваше болки, разсейваше центрове на напрежение.

Илай се обърна, когато му нареди, и си помисли, че може би тя е човекът, който би могъл да разреши всички проблеми, произтичащи от войните, икономиката и предразсъдъците, като просто плюсне главните виновници на дъската си за час.

— Здравата работиш.

Гласът ѝ прозвуча професионално като ръцете ѝ:

— Да, може да се каже.

— Мога да го почувствам.

— Обаче гърбът ти е огромен възел от напрежение, сладкишче.

Опита се да се сети кога за последен път някой, бил той и майка му, го беше наричал сладкишче.

— Последните дни бяха интересни.

— Мхм. Ще ти покажа някои упражнения за разтягане и отпускане. Можеш да отделиш няколко минути за тях всеки път, като станеш от компютъра.

Натискаше, извиваше, дърпаше и разтриваше всяка точка на напрежение, докато той се отпусна като парцал.

— Как се чувстваш? — запита го тя, докато го омотаваше с чаршафа.

— Май видях Бог.

— И как ти се стори тя?

Илай се изсмя приглушено.

— Доста секси, да ти кажа.

— Винаги съм го подозирала. Изчакай, не ставай още. Ще се върна след малко.

Той успя да седне и омота чаршафа около важните части, когато тя влезе с чаша вода.

— Изпий я цялата.

Задържа я с две ръце, а после прокара пръсти през косата му.

— Изглеждаш отпочинал.

— Трябва да има някаква дума между „отпочинал“ и „в несвяст“.

Не мога да я измисля сега, но така се чувствам.

— Не е зле. Ще бъда в кухнята.

— Абра. — Хвана я за ръката. — Звучи безлично и банално, но все пак ще го кажа. Ти си дар божи.

Тя се усмихна. Беше красива.

— На мен не ми звучи безлично и банално. Благодаря ти.

Когато Илай влезе в кухнята, я завари с чаша вино в ръка да топли супа на котлона.

— Гладен ли си?

— Не бях, но адски хубаво мирише.

— Не искаш ли преди това една разходка по брега?

— Може.

— Добре. По това време на деня светлината е мека и приятна.

Ще ни отвори апетит.

Абра тръгна към пералното помещение, където висяха якетата им, и се облече.

— Преди малко използвах телескопа — призна тя, щом излязоха навън. — На хубаво място е поставен.

— Видях някакви полицаи да разследват около фара.

— Ами убийствата не са традиция в Уиски Бийч, а фаталните инциденти не привличат туристи. Важно е да подходят с внимание. А колкото по-внимателно разследват, толкова по-добре за теб.

— Може и така да е, но аз съм замесен. Онзи полицай ме попита дали има оръжия в къщата. Извъртях отговора, защото внезапно си помислих, че някой може да е проникнал и да е взел от пистолетите от колекцията, за да застреля Дънкан.

— Добре си направил. Въобще не се бях сетила за това.

— Никога не си била основната заподозряна в разследване за убийство. Те обаче са си там, на мястото си, затворени в кутиите си. Когато от полицията се сдобият със заповед за обиск, а то ще стане, могат да ги вземат, за да ги изследват. Но вече знаят, че никое от оръжията в Блъф Хаус не е убило Дънкан.

— Защото знаят какъв калибър е използван, а може би дори и какъв пистолет. Гледала съм „От местопрестъплението“ — добави Абра. — А пистолетите в къщата са антики. Съмнявам се Дънкан да е застрелян с мускет или с пистолет за дуел.

— Крайно невероятно.

— Обаче в момента проваляме работата, която свършихме преди малко, като си говорим за ченгета и убийства. — Абра отметна косите си назад, щом стигнаха стълбите към брега, и обърна лице към меката синева на смрачаващото се небе. — Искаш ли да знаеш защо се преместих в Уиски Бийч? Защо сега това е моето място?

— Да, искам.

— Ще ти разкажа. Историята е подходяща за разходка по брега, макар че трябва да почна от по-далеч, за да ти изясня детайлите.

— Може ли първо един въпрос, защото се опитвах да разбера? Какво си правила, преди да дойдеш тук и да се захванеш с масажите, йогата, бижутерията и почистването на къщи?

— Имаш предвид професионално? Бях маркетинг директор на нестопанска организация извън столицата.

Илай я огледа — пръстените ѝ, разпиляната от вятъра коса.

— Да. Това не беше сред десетте най-вероятни предположения в списъка ми.

Абра го сбута с лакът.

— Защитих магистратура по бизнес администрация в Северозападния университет.

— Сериозно?

— Абсолютно сериозно. Продължавам нататък. Майка ми е изключителна жена. Невероятно умна, всеотдайна и смела. Родила ме е, докато е била в университета. Баща ми решил, че тази отговорност му е в повече, и се разделили, като съм станала на две. Всъщност той не е част от живота ми.

— Съжалявам.

— И аз съжалявах за кратко, но го преодолях. Майка ми е адвокат по човешките права. Пътувахме много. Водеше ме навсякъде, където можеше. А когато не можеше, оставах с леля — сестрата на мама — или с баба и дядо. Но повечето време бях с нея. Получих адски добро образование и опознах света.

— Я чакай малко. — Внезапно го осени. — Майка ти да не е Джейн Уолш?

— Да. Познаваш ли я?

— Мили боже, Джейн Уолш? Че тя спечели Нобелова награда за мир!

— Казах ти, че е изключителна. Искях да стана като нея, когато порасна, но кой не би искал? — Абра вдигна ръце за миг и затвори очи, за да посрещне вятъра. — Една на милион е. На десет милиона, от моя гледна точка. Научи ме на любов и състрадание, смелост и справедливост. В началото мислех да поема директно по стъпките ѝ и да завърша право, обаче това не беше за мен.

— Това разочарова ли я?

— Не. Едно от съществените неща, на които ме научи, беше да следвам мислите и сърцето си. — Докато вървяха, тя го хвана под ръка. — Баща ти разочарован ли беше, когато ти не го последва?

— Не. И двамата бяхме доволни.

— Да, ние също. Така че записах бизнес администрация и започнах да работя в нестопанския сектор. Биваше ме.

— Обзалагам се, че е било така.

— Усещах, че ме бива, и дори нещата невинаги да се получаваха идеални, все пак резултатите бяха достатъчно добри. Харесвах работата, харесвах живота си, приятелите си. Срегнах Дерек по време на кампания за набиране на средства, която оглавявах. И той беше адвокат. Явно адвокатите ме привличат.

Замълча и погледна морето.

— Господи, колко красиво е тук. Всеки ден гледам морето и си мисля колко съм щастлива, че съм тук, че виждам това, че го чувствам. В момента майка ми е в Афганистан и се бори за правата на местните жени. Знам, че и двете сме точно там, където трябва да бъдем, че правим това, което трябва да правим. Но преди няколко години бях във Вашингтон, с гардероб, пълен с официални костюми, с отрупано бюро,

препълнен органайзер и с Дерек, който изглеждаше като правилния избор в точния момент.

— Но не беше.

— По някакъв особен начин беше. Умен, очарователен, буен, амбициозен. Разбираше работата ми, аз разбирах неговата. Сексът беше удовлетворяващ, разговорите — интересни. Когато ме удари за пръв път, си позволих да повярвам, че е било ужасна грешка, случайно отклонение, просто лош миг, предизвикан от стреса.

Усети как Илай се напруга и го хвана и с другата си ръка.

— Приемах избухливостта му за страст, а ревността му ме ласкаеше. Втория път, когато ме удари, го напуснах, защото веднъж би могло да е ужасна грешка, но два пъти — това е вече схема.

Илай стисна ръката ѝ.

— Някои хора не могат видят схемата, когато са част от нея.

— Знам. Разговарях с много жени в групите за взаимопомощ и разбирам как можеш да бъдеш убеден да приемеш извинението или да започнеш да вярваш, че вината е твоя и си го заслужаваш. Махнах се, и то бързо.

— Не си го докладвала.

Абра въздъхна.

— Не, не докладвах. Исках да вярвам, че оттеглянето ми е достатъчно. Защо да вредя на кариерата му или да се вълличам в скандал? Взех си кратък отпуск, за да не се налага да обяснявам насиненото си око на колеги и приятели, и дойдох тук за седмица.

— В Уиски Бийч?

— Точно така. Идвала съм тук с мама преди години, а после с леля и със семейството ѝ. Пазя хубави спомени от града, така че наех къща и се разхождах по плажа, за да си дам време да се излекувам, както си мислех.

— На никого ли не каза?

— Тогава — не. Бях допуснала грешка. Казах си, че ще я поправа и ще продължа живота си. И колкото и тъпо да звучи, бях объркана. Върнах се на работа, но нищо не ми изглеждаше както трябва. Приятелите ми взеха да ме питат какво става. Разбрах, че Дерек е разговарял с тях и им е казал, че съм скъсала с него, което според мен ме поставяше в унизителното положение да им призная, че ме е ударил и съм го напуснала.

— Обаче действията му не са били безплодни.

Тя го погледна.

— Поредната схема, нали така? Да, той беше посял семена, достатъчно от които поникнаха. Познаваше много хора, беше умен, беше разгневен. Тук и там пусна слухове, че съм невротичка. И започна да ме следи. А когато те следят, ти рядко го знаеш. И аз не знаех. Не и докато отново не започнах връзка. Случайно. Съвсем случайно. Виж.

Посочи един пеликан, който се рееше над водата и внезапно се гмурна, за да улови вечерята си.

— Май ми е жал за рибата, обаче обичам да гледам пеликаните. Имат най-странната форма и изглеждат едни такива тромави, като лосове, а после внезапно свиват криле и се забиват във водата като копие.

Илай застана срещу нея.

— Отново те е наранил.

— О, боже. Да. И то не само по един начин. Но да приключвам. Няма нужда да разказвам детайлите минута по минута. Шефът ми започна да получава анонимни бележки за поведението ми, за предполагаемата ми зависимост от наркотици, алкохол, секс, за това, че използвам секса, за да влияя на дарителите. След много такива гадости най-сетне ме извика и ме разпита. И отново трябваше да се самоунижа — или поне така се чувствах тогава — като му разказах за Дерек. Шефът ми разговаря със своя шеф и адът се стовари отгоре ми.

Вдиша дълбоко и бавно.

— В началото се започна с дребни гадни нещица. Нарязани гуми, разбита ключалка на колата. Телефонът ми звъни посред нощ постоянно, после ми затварят. Разбирам, че някой е отменил резервациите ми за обяд или за вечеря. Компютрите ми — на работа и в къщи — бяха хакнати. Колата на мъжа, с когото се срещах от време на време, осъмна със строшени прозорци, а шефът му получи отвратителни доноси срещу него. Спряхме да се виждаме. Връзката ни не беше сериозна, а и така беше по-лесно.

— Какво направи полицията?

— Разговаряха с него, той отрекъл всичко. Много е убедителен. Казал им, че е прекратил връзката ни, защото съм твърде властна и съм

станала агресивна. Разтревожен бил за мен и се надявал да получи помощ.

— Един съвестен полицай би следвало да разбере какво се крие зад това.

— Мисля, че разбраха, но не можеха да докажат, че той стои зад това. И нещата продължиха. По-дребни случки, по-сериозни и така — над три месеца. През цялото време бях на ръба, пострада и работата ми. Започна да се появява в ресторантите, където обядвах или вечерях. Поглеждам през прозореца на апартамента и виждам колата му... Или поне така си мислех. Движехме се в близки кръгове, живеехме и работехме общо взето в една и съща среда и тъй като той никога не ме доближаваше, полицията не можеше да направи нищо. Един ден избухнах, когато го видях в ресторанта, където обядвах с една колежка. Отидох при него и му казах да ме остави. Нарекох го как ли не, направих ужасна сцена, докато колежката ми не ме измъкна оттам.

— Извадил те е от релси — тихо каза Илай.

— Напълно. Стоеше абсолютно спокоен през цялото време или поне така си помислих. А същата вечер проникна в апартамента ми. Чакаше ме, когато се прибрах от работа. Напълно беше изгубил контрол. Опитах да се боря, но той беше по-силен. Имаше нож — един от моите ножове от кухнята — и помислих, че ще ме убие. Опитах се да избягам, но той ме хвана и се сборичкахме. Прободе ме.

Илай спря, обърна се и хвана ръцете й.

— В ребрата. Още не знам дали беше инцидент или преднамерено, но помислих, че всеки миг ще умра, и започнах да крещя. Вместо ножа използва юмруците си. Удряше ме, блъскаше ме, а когато съседите ми нахлуха, ме изнасилваше. Бяха ме чули да крещя и се бяха обадили на полицията, но слава богу, че не бяха решили да я изчакат. Мисля, че щеше да ме убие с голи ръце, ако не се бяха намесили и не бяха го спрели.

Илай обвини ръце около тялото й и тя се облегна на него. Беше си мислила, че повече мъже биха се отдръпнали, щом чуят думата „изнасилване“. Но не и Илай.

Отново тръгна, успокоена от ръката му.

— Този път не се отървах само с насинено око. Майка ми беше в Африка, но веднага се прибра. Знаеш всичко за процеса — разследването, разговорите с полицията, съветниците, адвокатите.



Ужасно е това повторно изживяване на станалото и бях бясна, че съм в ролята на жертва. Накрая се научих да се приемам като жертва, но не смятах да остана такава. Бях благодарна, че уважиха молбата ми и не се наложи да мина отново през всичко по време на процеса. Отиде в затвора, а майка ми ме отведе в провинцията — в лятната къща на приятел в Лоръл Хайландс. Осигури ми пространство, но не прекалено. Даде ми време, спокойни разходки, дълги сълзливи запои, среднощно печене на курабийки с шотове текила. О, боже, тя е най-прекрасната жена.

— Бих се радвал да се запозная с нея.

— Може би ще се запознаете. Даде ми месец време, а после ме попита какво искам да правя с живота си.

— Вече се показват звездите. Трябва да се връщаме.

Тръгнаха да се прибират, а вечерният бриз задуха в гърбовете им.

— Какво ѝ отговори?

— Казах ѝ, че искам да живея на брега. Искан всеки ден да виждам океана. Казах ѝ, че искам да помагам на хората, но не бих могла да се върна пак в офиса, да се върна към задълженията, срещите и заседанията. Разциврих се, защото бях сигурна, че ще е разочарована от мен. Имах образование, умения, опит, за да правя промени. Някога работех точно това, а сега исках единствено всеки ден да гледам морето.

— Грешала си. За това, че ще я разочароваш.

— Грешах. Тя ми каза, че трябва да намеря мястото си и да живея живота си по начин, който ме удовлетворява, който ме прави щастлива. Така че дойдох тук и открих това, което ме прави щастлива и доволна. Можеше да не съм тук и да правя това, което наистина обичам, ако Дерек не ме беше сломил.

— Не те е сломил. Не вярвам в съдбата, в предопределението, но понякога тези неща просто те блъскат в лицето. Ти си там, където трябва да бъдеш, защото трябва да си там. Мисля, че си намерила пътя си.

— Хубава мисъл. — Абра застана до стълбата към брега, обърна се към Илай и сложи ръце на раменете му. — Тук бях щастлива и много по-отворена, отколкото преди. Взех добре обмислено решение за сексуалния си пост някъде преди година, защото макар да срещнах някои наистина хубави мъже, никой от тях не докосна онази част от

мен, която беше по-наранена, отколкото бях склонна да призная. Това е голяма отговорност за теб, Илай, но наистина ще съм ти благодарна, ако ми помогнеш да приключя с поста.

— Сега ли?

— Мисля си, че сега би било добре. — Приблужи се и го целуна.

— Ако нямаш нищо против.

— Е, ти все пак ми приготви супа.

— И хляб — напомни му тя.

— Значи това е най-малкото, което мога да направя. Но първо трябва да се приберем.

Щом се заизкачваха по стълбите, Илай се окашля.

— Виж, трябва да отскоча до града. Нямам никакви предпазни средства. Напоследък не съм мислил много за секс.

— Няма нужда да ходиш никъде. Онзи ден оставих опаковка с презервативи в стаята ти. Напоследък си мислих за секс.

Илай въздъхна.

— Ти си най-добрата домашна помощница, която някога съм имал.

— О, Илай, още нищо не си видял.

### 13.

Докато се изкачваха по стълбите към къщата, се притесняваше, че от доста време му липсва практика, а не беше напълно убеден, че сексът е като да караш колело.

Естествено, основните неща си оставаха, обаче процесът изискваше движения, техника, синхрон, атмосфера. Щеше му се да мисли, че някога го е бивало. Никоя не се беше оплакала, включително и Линдзи.

— Спираме да мислим за това — обяви Абра, когато се озоваха пред вратата на Блъф Хаус. — В главата ми е каша и се басирам, че същото е и в твоята.

— Може би.

— Значи спираме да мислим.

Съблече анорака си, окачи го на закачалката, после хвана якето му и започна да го смъква от раменете му, докато се притискаше в тялото му. Накрая устните ѝ намериха неговите.

Мозъкът му не експлодира, но Илай беше адски сигурен, че това предстои.

— Ето така става — обяви тя, като съблече якето му и го окачи.

— Да, почвам да схващам. — Стисна ръката ѝ и я придърпа към себе си. — Не искам да правя това в пералното помещение или на пода в кухнята. А в момента и двата варианта ми изглеждат много добри.

Абра се разсмя, отново го целуна по устните и започна да разкопчава копчетата на ризата му.

— Няма причина да не почнем по пътя.

— Имаш право.

Беше облечена с мек син пуловер, поне докато той не го издърпа и захвърли зад тях, докато се качваха нагоре по стълбите.

Тя разкопча колана му, той смъкна корсажа ѝ в цвят шампанско, който носеше под пуловера си. И двамата се спънаха в основата на стълбището.

Олюляха се и успяха да се хванат.

— Май е по-добре да се качим горе — предложи тя.

— Добра идея.

Илай отново хвана ръката ѝ.

Затичаха се като две хлапета, както си помисли по-късно, бързащи към голям бляскав подарък под коледната елха. Само дето повечето хлапета не опитват да си събличат дрехите едно на друго, докато тичат.

Останал без дъх, най-сетне успя да смъкне корсажа ѝ, когато влетяха в спалнята.

— О, боже, я се виж.

— После ще се гледам.

Освободи колана му и го остави да издрънчи на пода.

Илай знаеше, че няма как буквално да се гмурнат в леглото, но май почти успяха да го постигнат. Забрави за движения, техника и пози. И определено забрави финеса. Но тя май нямаше намерение да се оплаква.

Искаше тези меки хубави гърди в ръцете си, женствените ѝ форми, мекотата на кожата ѝ. Искаше да я докосва с устни, да усеща с устни как бие сърцето ѝ, ръцете ѝ да са в косите му, докато го притиска към себе си.

Докато му предлага тялото си като дар.

Остави се да потъне в уханието ѝ, ароматът на морска богиня, който изпълваше съзнанието му с нимфи и сирени. Ефирното изваяно тяло вибрираше от енергия, която преливаше в него.

И когато паднаха на леглото, ненаситни и стенещи, усети, че може да направи всичко, да бъде всичко, да притежава всичко.

Тя копнееше, жадуваше. Всичко беше тъй неустойимо, бързо, прелестно. Ръцете му върху тялото ѝ, нейните върху неговото. Познаваше извивките му, формите му, но сега чувстваше не утешение или покой, сега усещаше как се възпламенява.

Искаше да възпламени и него и пламъкът да погълне и двамата.

Всички желания, добри, силни, здрави желания, които беше заключила навън, нахлуха освободени в дива надпревара, разбивайки по пътя си всички бариери и съмнения.

Не можеше да се насити, притисна устни до неговите, водена от желанието да се почувства изпълнена. Но гладът само стана още по-свиреп, като меч, втъкнат в движещо се колело. Използва ноктите си,

за да се добере до него, да впие зъби в рамото му и остана бездиханна, когато той страстно я положи на леглото и я взриви с пръстите си.

Оргазмът премина през цялото ѝ тяло като възхитителна експлозия. Заслепена, опиянена, се притисна към него.

— Боже. Моля те. Господи. Сега.

Благодаря ти, Господи, помисли си той, защото наистина трябваше да стане сега. Когато потъна в нея, земята не просто започна да се движи. Тя се разтресе.

Светът се разтресе. Въздухът се наелектризира. Тялото му пламна, а после изригна триумфиращо, блажено, с отчаяния и омайващ копнеж за още.

Тя се вкопчи в него, ръце и крака, оплетени в дива езда. Бързи ритмични движения на потните тела, лудешкото скърцане на леглото, задъханото щастие, което надвика ленивия плясък на приборя, шушнец през прозорците.

Илай почувства как се отпуска, как се понася във вихъра на звуците, страстта, вцепеняващата наслада.

Как потъва в нея.

Можеше да се закълне, че полетя високо, надалеч в мига на сладката болка точно преди да изригне.

Не помръдваха. Докато траеше лудото им приключение, бе паднал мрак, но Илай не беше напълно сигурен, че не е ослепял.

По-добре да си остане така завинаги. Усещането на тялото ѝ под неговото, гладко и изящно, беше толкова прекрасно. Тя лежеше отпусната, но сърцето ѝ биеше в ритъм с неговото. И това го караше да се чувства като бог.

— Не бях сигурен, че ще се справя.

— О, справи се повече от великолепно. Не знам дали отново ще го постигнем.

Той примигна.

— Аз на глас ли казах това?

Абра се разсмя.

— А пък аз не бях предубедена като теб, но все пак не бях сигурна дали ще се справим. Имам чувството, че светя. Не разбирам защо не осветявам цялата стая като факла.

— Може да сме ослепели.

Той помръдна, Абра отвори очи и се вгледа в неговите.

— Не, виждам те. Просто е тъмно. Тази нощ луната е едва четвъртинка.

— Чувствам се, все едно съм кацнал на нея.

— Пътешествие до луната. — Това я накара да се усмихне и тя разроши косата му. — Харесва ми. Сега имам нужда само от малко вода, преди да умра от жажда, а може би и от малко храна, преди да опитаме да продължим пътешествието.

— Мога да ти донеса вода. Държа бутилки в... — Илай се извъртя, протегна се към нощната масичка и се озова на пода.

— Какво, по дяволите!...

— Добре ли си? — Абра се надвесил от ръба на леглото. — Защо си на земята?

— Не знам.

— Къде е лампата... къде е нощната масичка?

— Не знам. Да не сме се озовали в паралелна вселена? — Разтърка бедрото си, докато се изправяше, и изчака очите му да свикнат с тъмнината. — Нещо не е наред. Вратите към верандата трябва да са ей там, но не са. И... я чакай.

Внимателно тръгна през тъмната стая, изпсува, когато заби палеца си в един стол, заобиколил го пипнешком, затърси нощната лампа и включи осветлението.

— Защо съм тук? — запита тя.

— Защото леглото е... Беше там. А сега е тук и е обърнато настрани.

— Преместили сме леглото?

— Ей тук беше — повтори той и се върна при нея. — А сега е тук. — Отиде до леглото, седна и Абра се настани до него. Двамата седяха и изучаваха празното място между двете нощни масички.

— Това е твърде много насъбрана сексуална енергия — реши тя.

— Да, натрупал съм завидни залежи. Случвало ли ти се е някога такова чудо?

— За пръв път ми е.

— И аз така. — Той се обърна към нея и се усмихна. — Ще си го отбележа в календара.

Абра обви ръце около шията му и се разсмя.

— Да го оставим тук засега. По-късно ще проверим дали можем да го преместим обратно.

— В къщата има много други легла. Можем да експериментираме. Мисля... Мамка му. Натрупана сексуална енергия, Абра, леглото е тук, нощните шкафчета и презервативите са ей там. Не помислих. Не можех да мисля.

— Всичко е наред. Взела съм предпазни средства. От колко време трупаш сексуална енергия?

— От около година.

— Аз също. Мисля, че сме покрили тази зона на безопасност, така да се каже. Защо не прием вода, не хапнем и не проверим какво друго можем да преместим?

— Наистина ми харесва начинът ти на мислене.

Оказа се права за супата. Изключителна беше. Илай започваше да мисли, че твърде рядко се случва тя да греши за нещо.

Седяха около кухненския плот, той — с анцуг, Абра — в един от халатите на баба му. Ядяха супа, хляб, пиеха вино, разговаряха за филми, които тя го караше да гледа, или за книги, които и двамата бяха чели.

Разказа ѝ за находката си в домашната библиотека.

— Интересна беше. Определено е писана от жена с мъжки псевдоним.

— Това ми звучи предубедено и малко саркастично.

— Нямам предвид това — оправда се той. — Не ме интересува полът на писателя. Просто ми се струва, че е била жена, особено като се вземе предвид времето, когато е писана историята. Езикът е цветист, определено романтичен. Хареса ми, въпреки художествената измислица.

— Искам и аз да преценя. Ще ми я дадеш ли?

— Разбира се. След тази история с изкопа реших да прегледам библиотеката и да видя какво имаме за легендата, за „Калипсо“, за Натаниъл Брум и моята предшественица Виолета.

— Това е начинание, в което искам и аз да участвам. Все се канех да помоля Хестър да ми заеме някои от книгите, но така и не го направих. Обичам да чета художествена литература или книги за самопомощ.

Илай я смяташе за една от най-силните и оправни жени, които някога беше срещал, така че трябваше да попита:

— От каква помощ се нуждаеш?

— Зависи от деня. Когато първоначално се преместих тук, все още се чувствах малко несигурна. Четох много книги, търсех баланс, оправях се с травмата.

Той положи ръце върху нейните.

— Не искам да връщам лошите ти спомени, но ми се ще да ми кажеш колко му дадоха.

— Двайсет години. Прокурорът го обвини в изнасилване, побой, опит за предумишлено убийство и щяха да му дадат доживотна. Смъкнаха до тежко сексуално насилие, като се добави и ножът, и настояха за максималната. Не мислех, че ще я получи, но споразумението...

— Следенето, преднамереното нахлуване в дома ти, съседите очевидци. Разумно е постъпил да приеме. Какво мислиш за двайсетте години?

— Става. Доволна съм. Когато някой ден реши да опита да излезе предсрочно, смятам да бъда там и да говоря. Възнамерявам да взема снимки как съм изглеждала след нападението. Бих искала да мисля, че това не е отмъщение, обаче...

— Не е.

— Всъщност не ми пука дали е, или не е, а и вече съм в мир със себе си. Знам, че се чувствам по-спокойна, като е в затвора, и ще направя каквото мога, за да го задържа там. Далеч от мен, далеч от всеки друг, който би могъл да попадне в полезрението му. Постигнах равновесие и оттогава постоянно имам нужда от малък тласък, от нещо, което да ме отвори към различен начин на възприемане.

Усмихна се и взе още една лъжица супа.

— А как е твоето равновесие, Илай?

— Точно сега имам чувството, че мога да правя кълбета напред по опънато въже.

Абра се изсмя, докато отпиваше вино.

— Сексът е най-доброто изобретение.

— Няма спор по въпроса.

— Може би трябва да вмъкнеш малко секс в книгата си — освен ако не мислиш, че е твърде женствено и романтично де.

— Долавям предизвикателство.

— Не искаш ли героят ти накрая да постигне равновесие? — Наведе се и леко притисна устни до неговите. — Ще се радвам да ти



помогна с изследванията.

— Глупак ще бъда, ако ти откажа. — Без да сваля поглед от нея, Илай плъзна ръце по бедрата ѝ. — Кухненският под все още ми изглежда добре.

— Длъжни сме да го изпробваме, да.

Докато се притискаше към него, звънецът на вратата огласи къщата.

— По дяволите. Запази мисълта си.

На вратата стоеше Вини и Илай осъзна, че не е постигнал равновесие, щом видът на ченге, било то и стар приятел, още свива сърцето му.

— Здравей, Вини.

— Илай. Получих обаждане, когато си тръгнах — смяната ми свърши. Исках да спра, за да... О, здрасти, Абра.

— Здравсти, Вини. — Абра пристъпи иззад Илай. — Влизай вътре на топло.

— Ами добре... Лош момент. И утре можем да говорим, Илай.

— Влизай, Вини. Просто ядем супа. Абра я направи.

— Искаш ли? — попита го тя.

— Не, благодаря. Не. Аз, такова, преди два часа вечерях и...

— Два пъти седмично правя масажи на Илай — обясни Абра. — И гледам да съм сигурна, че се храни, защото често забравя. И правим секс. Това е ново развитие.

— Добре. Боже, Абра. Човече.

— Защо не влезеш и не седнеш при Илай? Ще направя малко кафе.

— Не искам да ви се натрапвам.

— Твърде късно — обяви Абра, като влизаше.

Илай се усмихна зад гърба ѝ.

— Невероятна е.

— Да, такова... Виж, Илай, харесвам те. Или поне навремето те харесвах и съм склонен да те харесвам и сега. Просто не я забърквай и нея.

— Сериозно се старая. Междувременно наистина можем да влезем и да седнем. — Обърна се към гостната и спря, когато Вини се загледа в масажната дъска. — Не приема „не“ за отговор.

— Вероятно. — Вини пъкна палци в униформения си колан. — Да си дойдем на думата. Илай, знам, че детективите Корбет и Улф са идвали при теб.

— По-рано проведохме интересен разговор.

— Корбет е здравомислещ, умен и акуратен. Не познавам Улф, но е повече от очевидно, че здраво е забил зъби в случая и не смята да се откаже.

— Здравно е забил зъби в мен от година. — Илай се отпусна на дивана. — Още имам белези.

— Сега ще ги забие и в Абра, и в мен.

— Съжалявам, Вини.

Вини поклати глава и седна на стола.

— Не ти ща извиненията. Искам обаче да съм сигурен, че знаеш, че той ще направи каквото може, за да дискредитира Абра като твое алиби, и ще се опита и мен да забърка в кашата.

— Той е идиот. — Абра влезе с чаша кафе. — Опасен идиот, мисля.

Вини взе кафето и се вторачи в чашата си.

— Той е упорит и опитен полицаи с много солидна репутация. А сега те е взел на мушка, защото вътрешно е убеден, че си олицетворение на греха. И ако не успее да го докаже, за него това ще е провал.

— Не мога да съм виновен за убийство само за да запазя чисто досието му.

— Познавал е Дънкан.

— Разбрах това.

— Не съм се задълбочавал, но доколкото схващам, двамата са били доста близки. Така че сега е още по-мотивиран да те закопае. А този път имаш алиби.

— Това трябва да съм аз.

— А в теб — обърна се Вини към Абра — ще види лъжкия, защитаваща своя...

— Напоследък правилната дума е любовник — вметна тя. — Може да опита да ме дискредитира. Обречен е на провал. По лицето ти чета, мислиш, че би било по-лесно и по-чисто, ако не спях с Илай. Аз... ние усложнихме нещата. Но истината си остава истина, Вини.

— Искам само да знаете, че ще продължи да се рови. Вече здравата се е захванал с Илай, така че трябва да очакваш да се насочи и към теб, Абс.

— Това не ме притеснява. Илай знае за Дерек, Вини.

— Добре. — Вини кимна и отпи от кафето. — Не искам да си притеснена. Искам да си подготвена.

— Оценявам това.

— Налице ли са вече резултатите от балистичната експертиза? — запита Илай.

— Не мога да споделям данни от разследването. — Вини сви рамене и отново отпи от кафето. — Баба ти има хубава колекция от антични оръжия горе — веднъж ми ги показва. Не помня сред тях да има трийсет и втори калибър.

— Не — отвърна Илай небрежно. — Нищо такова нито в колекцията, нито в къщата.

— Ами... По-добре да тръгвам. Благодаря за кафето, Абра.

— Няма защо.

Илай се изправи, за да го изпрати до вратата.

— Благодаря ти, задето дойде заради това, Вини. Няма да го забравя.

— Грижи се за нея. Тя много добре знае колко гадни могат да бъдат хората, но все още предпочита да не вярва в това. И не се забърквай в неприятности.

Мислех, че го правя, каза си Илай. Обаче неприятностите можеха да се промъкнат и през най-малкия отвор.

Когато влезе отново в гостната, Абра тръгна към камината, за да сложи цепеница в огъня. После се обърна, а пламъците засияха зад гърба ѝ.

— Каквото и да е станало — започна той, — все едно чия е вината, присъствието ти тук, това, че си била с мен, те поставя на прицел. Личният ти живот, това, което става с теб, изборите, които правиш, работата ти, семейството ти, приятелите ти — всичко това ще бъде разровено, преобърнато, разучено, изговорено. Веднъж вече си преминала през това и то е зад теб. Но ако останеш тук, всичко отново ще се повтори.

— Така е. Е, и?

— Трябва ти време, за да помислиш, да решиш дали наистина искаш да се подложиш на такова вмешателство.

Погледът ѝ остана спокоен.

— Значи допускаш, че не съм мислила. Това не говори много за мнението ти относно способността ми да преценявам последиците от действията си.

— Нямах предвид това.

— Няма да ме спасиш от мене, Илай. И сама се оправям. Нямам нищо против да се грижиш за мен, защото искрено вярвам, че хората трябва да се грижат един за друг, но Вини греши. Слуховете се носят надалеч, а аз чувам добре. Знам колко гадни могат да бъдат хората, но съм склонна да мисля, че не всички са такива, а това е много различно от онова, което той каза.

— Но хората обикновено са гадни.

— Срамота, че мислиш така, но след всичко станало, след това, което става и в момента, е трудно да те виня. Някой път можем да проведем интересен спор по въпроса. Точно сега обаче искаш ли да знаеш какво си мисля?

— Да, определено.

— Мисля си, че колкото и добре да изглежда кухненският под, оня диван там изглежда още по-добре. Искаш ли да проверим?

— Да. — Илай тръгна към нея. — Искам.

Когато накрая се върнаха в леглото напълно изтощени, тя разбра, че той не обича да гушка, но поне си спечели половин точка заради това, че не протестираше да го гушкат.

Събуди се в млечносивата светлина, когато Илай се отдръпна, за да се измъкне от леглото.

— Ммм. Ставаш ли?

— Да. Извинявай, че те събудих.

— Няма проблем. — Все пак отново се уви около него. — Колко е часът?

— Някъде към шест. Лягай да спиш.

— В осем имам клас по йога. — Абра потърка нос в шията му. — Ами ти?

— Кафе и работа. — Докато го казваше, реши, че може да пренареди графика си, и прокара ръка през голия ѝ гръб.

— Значи имаш време да се присъединиш към мен за кратко сутрешно разтягане, а за награда ще ти приготвя закуска, преди да тръгна.

— Можем да си се разтягаме и тук.

Абра не протестира, когато той се търкулна отгоре ѝ и влезе в нея. Само въздъхна дълбоко и се усмихна.

— Чудесен начин да поздравиш слънцето.

Бавно и леко, все едно плуваха в спокойно море. Ленив ответ на снощния пламък изригна от нея като изгрев, като обещание за свежест, за нова надежда.

Сега можеше да го види, чертите на лицето му, ясните му очи, все още помрачени от тревогите.

Природата ѝ я подтикна да прогони сенките и да върне светлината. Така че му се отдаде цяла за негово удоволствие, заради себе си. Отново се понесоха по вълните, зачакаха момента, своя момент, в който светлината щеше да ги погълне.

Абра остана притисната до него, за да се наслади на мига.

— Днес трябва да си мислиш за мен.

Илай обърна глава и докосна шията ѝ с устни.

— Мисля, че вероятността за това е доста голяма.

— Нарочно да си мислиш за мен — уточни тя. — Да кажем, около обяд. И аз нарочно ще си мисля за теб. Ще изпращаме силни позитивни и сексуални мисли към вселената.

Илай повдигна глава.

— Сексуални мисли към вселената.

— Няма да те заболи. Откъде според теб писателите, художниците, изобретателите и въобще всички творчески хора си взимат идеите? — Абра вдигна ръце и очерта кръг във въздуха.

— Оттам ли идват?

— Те са някъде там. — Свали ръце и решително прокара пръсти през гръбнака му. — Хората трябва да отворят съзнанието си и да ги достигнат. Дали мислите ще са позитивни или негативни, си зависи от теб. Един от начините да уловиш добрите е да започнеш деня си с отваряне на съзнанието.

— Мисля, че това условие го изпълнихме.

— Втора стъпка. — Сбута го настрани и посочи банята. — Виж дали не можеш да ми заемеш някакви шорти, по възможност с

вързалки. Ще използвам някоя от излишните четки за зъби, дето са складирани там в шкафа.

— Става.

Май по-добре от него знаеше какво има в къщата, но пък сигурно тя я беше зареждала.

Откри чифт шорти с шнурче, измъкна и долнище на анцуг за себе си.

— Ще са ти много големи — каза ѝ.

— Ще се оправя. — Обу ги и започна да си ги наглася. — Можем да се видим в гимнастическия салон.

— О. Аз всъщност...

— Прекарахме достатъчно време голи и интимни, Илай.

Трудно му беше да спори, когато тя стоеше срещу него, обута в неговите шорти и гола до кръста.

— Мисля, че правенето на упражнения е доста ниско в класацията на неловките ситуации. — Абра вдигна белия си корсаж и си го сложи. — Трябва ми ластик за коса, имам един в чантата си. В гимнастическия — повтори и го остави.

Може би се опитвам да шикалкавя, призна си Илай. Ситуацията не беше неловка, опита се да се убеди. Просто предпочиташе да започне деня с кафе, като нормален човек.

Откри я в гимнастическия салон. Седеше с кръстосани крака върху една от двете рогозки за йога, които беше опънала, поставила ръце на коленете и със затворени очи.

Би трябвало да изглежда нелепо в шортите му. Защо тогава изглеждаше секси, умиротворена и точно на място?

С все още затворени очи, Абра се пресегна и потупа втората рогозка.

— Сядай, настани се удобно. Отдели няколко минути, за да подишаш.

— То аз принципно си дишам по цял ден. И по цяла нощ впрочем.

Устните ѝ леко се извиха.

— А сега ще дишаш съзнателно. Вдишваш през носа, стомахът ти се разширява като балон, издишаш през носа и изпускаш балона. Бавно и дълбоко. Стомахът ти се вдига и се отпуска. Отпусни съзнанието си.

Не мислеше, че е много добър с отпускането на съзнанието, освен когато пишеше. А и тогава не беше точно отпускане. Но щеше да се добере по-бързо до кафето си, ако я послуша.

— А сега, вдишвайки, вдигни ръцете си, докато дланите ти се съберат, после издишваш и ги сваляш долу. Вдишваш, горе — продължи тя с онзи спокоен опияняващ глас. — Издишваш, долу.

Накара го да се наведе над кръстосаните си крака. Първо над единия, после — над другия, след това — и над двата. Това малко го отпусна. Докато не му каза да се изправи пред рогозката си.

После му се усмихна с изгряващото слънце в прозореца зад гърба ѝ. Ако в този миг го накараше да се върже на фльонга, сигурно щеше да опита.

Вместо това му каза да повтори изправен това, което правеше на пода. Просто да диша, да се протяга, да се извива, бавно и внимателно, като любенето им призори.

Накрая му каза да легне на гръб с изпънати ръце и затворени очи. Заговори му да се отпусне, да вдишва светлина и да издишва мрак, докато разтриваше слепоочията му.

Когато най-сетне отново седна и се наклони напред, за да „запечатата упражнението“ според думите ѝ, Илай се чувстваше така, сякаш беше изкарал лека дрямка в топло море.

— Чудно — потупа го тя по коляното. — Готов ли си за закуска?

Той я погледна в очите.

— Не ти плащат достатъчно.

— Кой?

— Тези, дето идват на курсовете ти по йога.

— Не знаеш как ги таксувам.

— Не е достатъчно.

— Вземам по-скъпо за частни уроци. — Усмихна се и прокара пръсти по ръката му. — Проявяваш ли интерес?

— Ами...

— Помисли си — каза му, докато се изправяше. — И от сега нататък прави тези упражнения за шията, дето ти ги показах, на всеки два часа, когато си пред компютъра. А също и въртенето на раменете — продължи, докато вървяха надолу по стълбите. — Надушвам пролетта и си мисля за пролетен омлет. А ти можеш да направиш кафето.

— Няма нужда да се занимаваш с това. Имаш урок.

— Имам и време, особено ако мога да се върна за масажните си пособия, когато донеса покупките и оправя къщата.

— Изглежда... на мен ми изглежда малко странно да ми оправяш къщата, да ми готвиш и прочее, когато спим заедно.

Абра отвори хладилника и започна да вади продуктите.

— Уволняваш ли ме?

— Не! Просто имам чувството, че все едно се възползвам.

Тя взе дъската за рязане и нож.

— Кой започна секса?

— Технически беше ти, но само защото успя да ме изпревариш.

— Радвам се да го чуя. — Абра изми аспержите и гъбите и ги сложи на дъската, за да ги нареже. — Харесва ми да работя тук. Обичам къщата. Обичам да готвя и изпитвам голямо удовлетворение, като виждам как готвенето ми ти помага. Защо да не кажем, че ако някое от тези неща се промени, ще те уведомя и ще се оправим с това. Ако решиш, че не ти харесва как поддържам къщата или как готвя, или пък не искаш да правиш секс с мен, ще ми кажеш и ще решим нещата. Така е честно, нали?

— Повече от честно.

— Добре. — Взе тиган и зехтин. Усмихна се. — А какво става с кафето?



## 14.

Не би могъл да нарече времето, прекарано с Абра, рутина, но имаше чувството, че в следващите няколко дни развиха някакъв шаблон.

Тя готвеше както в Блъф Хаус, така и в своята къща. Разхождаха се по брега и той също започна да долавя уханието на пролетта.

Разви навика да има сервирана храна пред себе си, а домът му да е пълен с цветя, свещи, нейния аромат, нейния глас.

С нея.

Работата му вървеше и той започна да мисли, че наистина върши нещо смислено, а не просто бяга от мислите си.

Четеше, работеше, успяваше да си наложи да се замъкне в гимнастическия салон на баба си. И в продължение на няколко безценни дни дори споменът за убийството изглеждаше като нещо от друг свят.

Тогава пред вратата му се появи детектив Корбет с няколко полицаи и заповед за претърсване.

— Имаме разрешение да претърсим къщата, прилежащите постройките и превозните средства.

Със свит стомах Илай взе разрешителното и набързо го прочете.

— Тогава май е най-добре да почват. Къщата е голяма.

Отстъпи настрани и забеляза Улф. Без да му продума, взе телефона от кухнята и го отнесе на верандата, за да се обади на адвоката си. По трудния начин беше научил, че е по-добре човек да се презастрахова, отколкото после да съжалява.

Да, можеше да усети уханието на пролетта, помисли си, когато приключи разговора. Но и пролетта носеше бури като зимата. Просто трябваше да изчака и тази да отmine, точно както останалите.

Корбет се появи.

— Голяма колекция оръжия имате горе.

— Голяма е, да. Не са зареждани и с тях не е стреляно от едно поколение, доколкото знам.

— Ще помоля за ключовете за кутиите им.

— Добре. — Илай влезе и премина през библиотеката, за да стигне до чекмеджето на бюрото на дядо си. — Дяволски добре знаете, че никое от тези оръжия не е произвело изстрела, убил Дънкан.

— Тогава нямате проблеми.

— Имам проблеми, докато Улф продължава да игнорира фактите, времето, свидетелските показания и всичко останало, освен мен.

При тези думи Илай подаде ключовете.

Лицето на Корбет остана безизразно.

— Оценявам сътрудничеството ви.

— Детектив — каза Илай, докато полицаят се оттегляше. — Когато приключите с това и не откриете нищо... Ако се върнете без истинско доказателство и мотив, без смислена вероятна причина, ще заведе дело срещу вашето управление и срещу полицейското управление в Бостън за тормоз.

Сега вече очите на Корбет заблестяха.

— Това звучи като заплаха.

— Знаете, че не е. Обаче ми писна. Изтърпях достатъчно.

— Върша си работата, господин Ландън. Ако нямате нищо за криене, колкото по-старателно си свърша работата, толкова по-скоро ще бъдете оставен на спокойствие.

— Кажете това на някого, който не е бил тормозен повече от година.

Илай тръгна навън, взе си и якето. Знаеше, че не бива да напуска къщата, но не можеше да стои и да ги гледа спокойно как тършуват из Блъф Хаус, из нещата му, из вещите на семейството му. Не и отново.

Вместо това отиде на брега, погледа водата, птиците, децата, които предположи, че са в пролетна ваканция.

Майка му го очакваше за великденската вечеря. Смяташе да отиде и да помоли Абра да дойде с него. Беше готов за това — семейно събиране с Абра, големия бут, който Алис щеше да опече, а майка му да глазира. Кошниците, сладкишите, боядисаните яйца.

Традицията. И успокоението, което тя носеше.

Но сега... Изглеждаше по-разумно да не се набива на очи, да страни от всички, докато полицията не открие убиеца на Дънкан.

Убиецът на Линдзи.

Или докато неговият собствен детектив не открие нещо, което да превърти поне един ключ в някоя от ключалките.

Погледна към Лафинг Гъл и се зачуди къде ли е Абра.

Може би преподаваше йога. Или пък изпълняваше нечии поръчки, а може би чистеше някоя къща? Може би готвеше в собствената си кухня или пък изработваше украшения в малката стая.

Луд беше, че се забърка с нея, че я въвлече в тази бъркотия. Или по-скоро, че я остави да се забърка с него.

В Блъф Хаус имаше нейни вещи. Дрехи, шампоан, четка за коса — малки късчета интимност. Стомахът му се сви на гневен възел, щом си представи как полицаите се ровят из нещата ѝ.

Можеше да си представи коментарите им, ехидните усмивки, спекулациите... и най-лошото, вината по асоциация, която би могла да се роди в мозъка на Улф.

После щяха да претърсят и нейната къща, ако успееха да накарат съдията да подпише.

Мисълта го вбеси, разяри го и го върна обратно вътре, за да си вземе телефона.

Отново излезе на верандата и се свърза с адвокатата си.

— Да не си размислил? — запита Нийл. — Мога да дойда до два часа.

— Не, няма нужда. Виж, поддържам лични отношения с Абра Уолш.

— Вече знам това, освен ако не се каниш да ми кажеш, че спиш с нея.

— Точно това ти казвам.

Очакваше въздишка и не остана разочарован.

— Добре, Илай. И откога?

— От няколко дни. Наясно съм какво ще си помислят, Нийл, така че не се тревожи. Фактите си остават факти. От тебе искам да се ослушваш, в случай че Улф се опита да измъкне заповед за претърсване на къщата ѝ. Вила Лафинг Гъл. Държи я под наем, но мога да намеря собственика, ако ти трябва. Не искам да я притесняват. Тя не е част от случая.

— Тя е алибито ти, Илай. Полицията те е взела на мушка заради Дънкан, а тя е една от главните причини да са ти бесни. Няма да ѝ навреди да си вземе собствен адвокат. Знае как става.

Илай се вцепени.

— Извинявай? — каза вдървено.

— Илай, ти си ми клиент. Тя е твоето алиби. Улф намеква, че двамата с нея сте били любовници, докато Линдзи е била жива. Нали не мислиш, че не съм я проучил? Точно така би постъпил и ти на мое място. Чиста е, освен това е умна и както и да го погледнеш, може да се грижи за себе си. Адски сигурно е, че няма закон, който да ви забранява да поддържате връзка, така че се успокой. Ако тръгнат да я претърсват, тя ще се справи. Обаче трябва да си вземе адвокат. Не ти казвам нищо, което не знаеш. Има ли нещо, което ти не ми казваш?

— Не. Тя просто ми донесе супа, Нийл, и се озова напред разследване за убийство. Искам да направя нещо. Мамка му, искам да направя нещо, вместо просто да си стърча тук.

— Ти правиш. Обади ми се. Аз пък осъществих връзка с полицията в Бостън. Улф здравата е натискал за разрешението и е на път да проиграе всичките си карти. Остави това да отmine, Илай. Доникъде няма да стигне. А и искът на Пийдмънт заглъхна до лек шепот, разпространяван от репортери, които никой не си прави труда да слуша напоследък.

— В къщата на баба ми се тълпят ченгета. Трудно е да махна с ръка на това.

— Остави го да отmine — повтори Нийл. — После затвори вратата. Ако те натиснат отново, ще отнесат иск. Повярвай ми, Илай, началството им не иска това, не желае скандали и публичност. Ще накарат Улф да млъкне. Каж ми, когато се махнат.

— Естествено.

Илай затвори телефона. Може би началството щеше да накара Улф да замлъкне официално. Но Илай и за миг не вярваше, че това ще го спре.

Заради спешно обаждане, след което трябваше да иде до аптеката за лекарство на дете със стрептококи, Абра малко закъсня за курса си по йога в църковния сутерен.

— Съжалявам! Детето на Натали се разболя и й трябваша някои неща. Очевидно няма да може да дойде.

Докато нагласяше рогозката си, вибрациите я удариха. Улови несигурните погледи и повече от разяреното изчервено лице на Морийн.

— Има ли нещо? — запита небрежно, докато смъкваше анорака си.

— Има полиция — много полиция — в Блъф Хаус. И не ме гледай така, Морийн — сопна се Хедър. — Не си го измислям. Видях ги. Мисля, че сигурно арестуват Илай Ландън за убийството на горкия човек. А може би и за това на жена му.

— Много полиция? — повтори Абра, колкото се може по-спокойно.

— О, поне дузина. А може и повече. Намалих, като минавах оттам, и видях полицаите да влизат и да излизат.

— Значи мислиш, че са изпратили дузина, а може би и повече ченгета, за да арестуват един човек. Специалните части бяха ли и те там?

— Ясно ми е, че ще се отбраняваш. — Гласът на Хедър бе пропит от захаросано съчувствие. — Предвид връзката ти.

— Ти ли я вземаш предвид?

— Е, хайде, Абра, не е като да си я крила. Хората са виждали колата ти паркирана там посред нощ или рано сутрин.

— Значи се отбранявам, като се чудя защо е необходим цял полицейски взвод, за да арестува един мъж, с когото се случи да се сближа и знам, че не е убил горкия човек? Това е отбрана, защото Илай и аз спим заедно?

— Не те критикувам, скъпа.

— О, я стига! — избухна Морийн. — Седиш си тук и се правиш, че съжаляваш Абра, докато щастливо поставяш под съмнение преценките й. И вече си арестувала, съдила и осъдила Илай, без да имаш и грам понятие от случилото се.

— Не аз съм заподозряна в убийство, и то два пъти, нито пък в моята къща има полиция. Не обвинявам Абра, обаче...

— Защо не спреш дотук? — посъветва я Абра. — И аз не те обвинявам, Хедър, за клюки и прибързани заключения за човек, когото дори не познаваш. Засега да обявим салона за свободна от обвинения зона и да започваме.

— Само казах какво видях с очите си. — А сега тези очи бяха пълни със сълзи. — Имам деца. Имам право да се притеснявам, че в Уиски Бийч може да живее убиец.

— Всички се притесняваме. — Грета Париш потупа Хедър по рамото. — Особено като не знаем кой е убил онзи градски детектив, нито пък защо. Мисля, че е по-добре да се държим заедно, вместо да се сочим с пръст.

— Не съм сочила с пръст. В Блъф Хаус има полиция. Оня детектив беше от Бостън, откъдето е и Илай, а някой го е застрелял тук, където е Илай Ландън. Имам пълното право да говоря за това и да се притеснявам за семейството си.

Задавена в сълзи, Хедър грабна нещата си и избяга.

— Сега тя е жертвата — измърмори Морийн.

— Добре, Морийн. Добре. — Абра вдиша и издиша дълго. — Нека просто изясним нещата. Хедър е разстроена. Някой е убит. Всички сме разстроени и загрижени. Знаем, че Илай не е виновен, защото бях с него през нощта, когато това се е случило. Няма как да бъде на две места едновременно. Личният ми живот си е моя работа, освен ако не реша да го споделя. Ако някой се чувства неудобно от личния ми избор, добре. Ако някой иска да прекрати уроците си при мен, ще възстановя таксата му, няма проблем. Всички останали, нека седнем на рогозките си за минута и да подишаме.

Разви своята рогозка и седна. Когато и другите направиха същото, възелът, стегнал стомаха ѝ, малко се разхлаби.

Въпреки че не можеше да възвърне равновесието си, собственото си усещане за спокойствие, Абра поведе курса си.

След края на урока Морийн се забави. Абра не очакваше друго.

— У нас или у вас? — запита я приятелката ѝ.

— У нас. След час ще ходя да чистя и трябва да се преоблека.

— Добре. Можеш да ме вземеш с колата. Дойдох пеш.

— Снощи да не си яла сладолед?

— Тази сутрин — щрудел. Не би трябвало да държа такива неща у нас, но нямам воля.

— Подготви се отново да я подложиш на изпитание — предупреди Абра, като тръгнаха заедно. — Направила съм шоколадови кекчета.

— Проклятие.

Вмъкнаха се в колата.

— Ще помисля върху причината за яда си.

— Причината е идиотка.

Абра въздъхна.

— Може, но и ние не сме застраховани.

— Хедър е идиотка по подразбиране.

— Не, клюките ѝ са по подразбиране, а и двете с теб понякога клюкарствате. Освен това се старая да помня, че тя има деца и затова прекалява със защитата според моите критерии. Но пък аз нямам деца.

— А аз имам, обаче тя е напълно побъркана. Ако можеше, щеше да сложи джипиес импланти на своите. Я стига си ми била толерантна и разбираща. Тя прекрачи границата. Всички, дори и най-добрата ѝ приятелка Уини, го разбраха. За бога, Абра, тя злорадстваше, задето е видяла полиция в Блъф Хаус!

— Знам. Знам. — Спирачките изсвириха пред къщата. — В по-голямата си част злорадството ѝ се дължеше на това, че има да ни съобщи новина, но имаше достатъчно и за това, че Илай си има неприятности. Не я толерирам, нито я разбирам. — Излезе от колата, награби сака си и отвори вратата. — Бясна съм.

— Добре. Аз също. Хайде да изядем всички кексчета.

— Искам да ида там — каза Абра. — Но ме е страх, че само ще направя нещата по-трудни за него. И искам да отида при Хедър и да ѝ забия един на тая кучка, а това само ще ме накара да се почувствам зле по-късно.

— Да, обаче докато го правиш, ще ти е добре.

— Наистина.

Абра остави сака си до вратата, отиде право в кухнята и махна покривката от тавата с кексчетата.

— Ами ако аз цапардосам кучката, а ти само гледаш? — Морийн взе салфетки, докато Абра слагаше чайника. — Пак ли ще се чувстваш зле?

— Може би. — Абра си взе кексче, но след малко размаха свободната си ръка. — Тя си мисли, че лъжа, че съм била с Илай, когато Дънкан е бил убит. На лицето си беше изписала онова изражение „ах, ти, бедно заблудено създание, за което се терзая“.

— Мразя го това изражение. — В знак на солидарност Морийн отхапа от кексчето си. — То е покровителствено, фалшиво и вбесяващо.

— Ако тя си мисли, че лъжа, може би и полицията разсъждава така. Това ме тревожи далеч повече.

— Няма причина да си мислят, че лъжеш.  
— Спя с него.  
— Когато е станало, не спеше.  
— Но сега спя. — Отново отхапа от кексчето, преди да сипе чая.  
— Харесва ми да спя с него.  
— Подозирах, че има причина да наблягаш толкова на това.  
— Добър е в леглото.  
— Започваш да се хвалиш, но с оглед на обстоятелствата, продължавай.  
Абра се засмя приглушено. Премести вазата с ирисите от средата на кухненската маса върху плота с цвят на камък, след което сервира чаените чаши.  
— Наистина велик секс.  
— Непотвърдено. Дай пример.  
— Преместихме леглото.  
— Хората често местят легла, дивани, маси. Викат му пренареждане на обзавеждането.  
— Докато правехме секс.  
— И това може да стане.  
Абра поклати глава и взе химикалка.  
— Ето тук е леглото — каза, докато рисуваше. — Срещу тази стена, когато правихме секс за първи път. А когато свършихме, леглото беше ей тук. — Нарисува линия, закриви я и скицира леглото. — От тук до тук, обърнато обратно.  
Докато дъвчеше кексче, Морийн огледа салфетката.  
— Измисляш си.  
Ухилена, Абра сложи ръка на сърцето си.  
— Да не е на колела?  
— Не, не е на колела. Силата на дълго потисканата и освободена сексуална енергия е нещо невероятно.  
— Сега завиждам, но мога да го преодоля, защото нямам никакво съмнение, че Хедър никога не е местила легло.  
— Ще ти кажа кое наистина ме вбеси. Поведението ѝ все едно съм някоя от онези кукувици, дето пишат на серийните убийци в затвора. Дето се влюбват в някого, който е удушил шест жени с връзки за обувки. Не знам как Илай понася това, честно, как понася този облак на подозрения, дето постоянно виси над главата му.



— Сега би трябвало да му е по-лесно, като те има.

— Надявам се. — Абра отново вдиша. — Надявам се. Имам чувства към него.

— Влюбена ли си? — Внезапно заинтригувана, Морийн облиза шоколада от палеца си. — Минаха само няколко седмици, Абра.

— Не казвам, че съм влюбена. Не казвам и че не съм. Казвам, че имам чувства към него. Имам ги от първия път, когато го видях, макар да мисля, че тогава беше по-скоро съчувствие. Изглеждаше толкова съсипан, толкова уморен, толкова тъжен... и с онзи ужасен гняв в себе си, който сигурно е ужасно да таиш ден след ден. А когато почнах да го опознавам, все още имаше съчувствие, но имаше и уважение. Трябва ти много смелост и здрав гръбнак, за да преминеш през това, през което е минал той. Очевидно има привличане, а също и привързаност.

— Имам чувството, че беше спокоен и му харесваше в бара оная вечер.

— Има нужда от хора и мисля, че дори със семейството си дълго време се е чувствал самотен. — Да си сам според разбирането на Абра понякога беше необходимо за зареждане. Но да бъдеш самотен, това бе състояние, към което изпитваше състрадание и искаше да поправи. — Гледах го как се успокоява, как се забавлява, всеки път все повече. Има чувство за хумор и наистина добро сърце. Сега се тревожи за него.

— Защо според теб всички ония полицаи са в Блъф Хаус?

— Ако Хедър не преувеличава, мисля, че са се сдобили с разрешение за претърсване. Казах ти, че детектив Улф е убеден, че Илай е убил Линдзи. Обзет е от манията да го докаже. А сега иска да докаже и че е убил отново.

— Преди това трябва да те опровергаят. — Морийн хвана ръката на Абра. — Отново ще те разпитват, нали?

— Напълно съм сигурна. Може би теб и Майк също.

— Ще се оправим. И всички можем да се справим с клюкарки като Хедър. Чудя се дали ще дойде на следващия ти урок.

— Ако дойде, няма да я бием.

— Разваляш ми удоволствието. Само заради това ще си взема кексче за из път. Ако ти трябва, обади ми се. Ще си бъда вкъщи през остатъка от деня. Имам да се оправям с малко документи, докато децата се приберат.

— Благодаря. — Абра я прегърна, щом се оправиха. — Благодаря ти, че си точната противоотрова срещу идиотите.

Когато Морийн си тръгна, тя отиде в спалнята си да се преоблече. Малко ѝ прилоша от двете кексчета преди обед, но не обърна внимание. А щом приключеше с работата си, щеше да иде при Илай. За добро или за лошо.

Отне часове. Когато се разкараха от кабинета му, Илай се оттегли там, а те продължиха с претърсването на къщата. След като най-сетне подреди отново нещата си, се зае с обаждания, имейли и пренебрегнати документи.

Не обичаше да звъни на баща си, но бедите имаха навика да се разчуват. По-добре семейството да чуе направо от него, вместо от други източници. Не се опита да замаже нещата — баща му беше твърде умен за това. Но поне можеше да го успокои, а чрез него — и цялото семейство.

Ченгетата нищо нямаше да открият, защото нямаше нищо за откриване.

Не можа да се насили да пише, не и след като полицията, метафорично поне, му дишаше във врата. Вместо това се зае с проучвания, като си убиваше времето, прелиствайки книга след книга за Зестрата на Есмералда.

Обърна се при почукването по касата на вратата. Завъртя стола и видя Корбет, но нито стана, нито проговори.

— Приключихме.

— Добре.

— За онази дупка в мазето...

— Какво за нея?

— Дяволски голям е този ров там. — Корбет изчака, но Илай не отвърна нищо. — Някаква идея кой я е направил?

— Ако имах идея, щях да кажа на полицай Хенсън.

— Това е негова теория, а вашата е, че който и да е влязъл тук в нощта, когато Дънкан е бил убит, я е изкопал. И тъй като е сигурно, че не би могъл да изкопае това за една нощ, това не му е било първият път на проникване.

— Това е теорията.

По лицето на Корбет се изписа раздразнение, преди да влезе и да затвори вратата зад себе си.

— Вижте, Улф е на път за Бостън. Ако се върне, освен ако не носи някакво убедително доказателство срещу вас, ще действа сам. Нищо не ви свързва с убийството на Дънкан към този момент. Единствената връзка е непознатото лице или лица, от които е бил нает, за да докладва за действията ви. Вас не ви виждам в схемата поради всички причини, които обсъдихме при последната ни среща. Освен това нямам причина да се съмнявам в думите на Абра Уолш, макар според разследването тя да е прекарала тук няколко ноци след това, и то не на дивана долу.

— Последния път, когато проверих, сексът между двама разумни възрастни все още беше легален в Масачузетс.

— И слава богу. Опитвам се да ви кажа, че не сте ми в полезрението заради това. Проблемът е, че никой не ми е в полезрението. Все още. Разполагам с проникване с взлом, нападение и убийство, все в една нощ. Това ме кара да се чудя. Така че ако имате идея кой е копал там долу, във ваш интерес ще е да ми кажете.

Обърна се към вратата, спря се и отново се обърна към Илай.

— Щях да съм бесен, ако из къщата ми цял ден се бяха мотали ченгета. Лично съм ги подбирал. След като не сме намерили нищо, значи е нямало нищо за намиране. Трябва, освен това да добавя, че макар да бяха много старателни, това е много голяма къща със страшно много вещи. Някои може да не са си точно по местата.

Когато Корбет отвори вратата Илай се поколеба, но после рискува.

— Мисля, че онзи, който е изкопал ямата, е бутнал баба ми по стълбите или е причинил падането ѝ. И после я е зарязал.

Корбет отново влезе и пак затвори вратата.

— И на мен ми мина тази мисъл. — Без да чака покана, отиде до стола и седна. — Тя нищо ли не помни?

— Не. Дори не помни, че е станала и е тръгнала към стълбите. Травмата на главата... Лекарите твърдят, че не е необичайно. Може и да си спомни... Само някакви късчета или пък всичко. А може и никога да не си спомни. Но можеше и да е умряла и вероятно така щеше да стане, ако Абра не я беше открила. Да застреляш частен детектив не е толкова далеч от това да бутнеш възрастна жена по

стълбите и да я оставиш да умре. Това е нейният дом, сърцето ѝ е в тази къща, тя може никога повече да не се върне да живее тук, поне не и сама. Искам да знам кой е виновен за това.

— Кажете ми къде сте били в нощта на падането ѝ.

— Господи.

— Старателни сме, господин Ландън. Спомняте ли си?

— Да, спомням си, защото никога няма да забравя лицето на майка си на следващата сутрин, когато дойде да ми каже, след като Абра се обадила. Не спях добре. Не бях спал добре от... от много време. Преместих се при родителите си няколко седмици след убийството на Линдзи, така че бях там в нощта, когато баба претърпя инцидента. С баща ми играхме на карти и пихме бира някъде докъм два. Предполагам, че може да съм се домъкнал дотук, да съм я бутнал по стълбите, да съм си замъкнал задника обратно в Бостън и да съм си легнал, преди майка ми да дойде и да ми каже, че баба е ранена и е в болница.

Без да обръща внимание на коментара, Корбет извади бележника си и си записа нещо.

— В къщата има доста ценни вещи.

— Знам и не го разбирам. Има достатъчно неща, които просто можеш да си напъхаш в джобовете и да изкараш добра печалба. Но той е прекарал часове, дни, дълбаейки пода в мазето.

— Зестрата на Есмералда.

— Само за това се сещам.

— Ами интересно е. Възразявате ли да говоря с баба ви, ако лекарите ѝ разрешат?

— Не искам да я тревожа, това е всичко. Не желая семейството ми да бъде замесено в друга каша. Изтърпяха достатъчно.

— Ще внимавам.

— Защо се занимавате?

— Защото изпроводих мъртвец до Бостън и доколкото мога да преценя, той само си е вършил работата. Защото някой е влязъл в тази къща и можеше да стигне по-далеч от нападение над жена, ако тя не бе успяла да се защити и да избяга. Защото не сте убили жена си.

Илай се канеше да отговори, но мислите се изпариха от съзнанието му.

— Какво казахте?

— Нали не си въобразявате, че не съм прочел и препроочел всяка дума от досието ви? Никога не сте променяли версията си. Думите, изложението може и да са различни, но не и съдържанието. Не сте лъгали, а ако е било престъпление от страст, един добър криминален адвокат — а на вас ви се носи славата, че сте такъв — щеше да покрие следите си много по-добре.

— Улф си мисли, че съм аз.

— Интуицията на Улф му подсказва това, а аз си мисля, че има добра интуиция. Този път обаче греши. Случва се.

— Може би вашата интуиция греши.

Корбет леко се усмихна.

— Вие на чия страна сте?

— Вие сте първият полицай, който ме гледа в очите и ми казва, че не съм убил Линдзи. Трябва ми време да свикна.

— И прокурорът не мисли, че сте вие. Но вие сте всичко, с което разполагат, а Улф е адски сигурен, така че натискат до последно.

Корбет се изправи.

— Постъпили са несправедливо с вас. Аз няма да направя същото. Имате номера ми, ако се сетите за нещо по въпроса.

— Да, имам го.

— Махаме ви се от главата.

След като остана сам, Илай седна и се опита да подреди смесените си чувства.

Един полицай го виждаше като невинен, друг — като виновен. Беше хубаво да му вярват, да се вслушват в думите му.

Но както и да го мислеше, все още беше в безизходица.

## 15.

Тревожеше се как ще го завари. Потънал в депресия и мрачни мисли? Гневен и изпълнен с презрение?

Каквато и да беше реакцията му, не би могла да го вини. Животът му беше съсипан. Отново. Нравствеността му беше поставена под въпрос, отново. Нахлуха и в личното му пространство... не само полицията, но и хора като Хедър. Отново.

Подготви се да прояви разбиране, което можеше да означава както твърдост и прямота, така и подкрепа и съчувствие.

Не беше очаквала да го открие в кухнята край разхвърляния плот с ядно изражение на лицето, стиснал глава чесън.

— Така. Какво става тук?

— Хаос. Който очевидно се генерира, когато се опитвам да готвя. Абра постави настрани таблата с шоколадови кексчета.

— Готвиш, а?

— Опитвам се е ключовата дума.

Опитването ѝ се стори едновременно сладко и положително.

— Какво опитваш?

— Ами някакво пиле с ориз. — Илай разроши косата си и се намръщи на бъркотията, която беше сътворил. — Намерих рецептата в интернет, като търсих „готвене за идиоти“.

Това я подтикна да се доближи до плота и да погледне принтираната рецепта.

— Добре изглежда. Искаш ли малко помощ?

Сега се намръщи на нея.

— След като се квалифицирам като идиот в тази област, би трябвало да съм способен да се справя.

— Чудесно. Нещо против да си сипя чаша вино?

— Давай. Можеш да сипеш и на мен. Във водна чаша.

Макар самата тя да намираще готвенето за успокояващо, разбираше раздразнението и отчаянието на новациите или на тези, които готвят само от време на време.

— И кое вдъхнови тази домашна благословия? — запита го, щом взе чашите — винени въпреки репликата му.

Очите му се присвиха, докато тя се вмъкваше в килера за виното.

— Ти да не си търсиш ритник в задника?

— Всъщност търся хубаво пино гриджо — отвърна му Абра. — А, ето го. Надявам се да съм поканена на вечерята — продължи и внесе бутилката в кухнята. — Доста време мина, откакто някой ми е готвил.

— Това е идеята. — Наблюдава я известно време как се опитва да отвори бутилката, която преди това май сама беше сложила в охладителя. — 911 дали ти е на бързо набиране?

— Да. — Подаде му чаша и приятелски го целуна по бузата. — И ти благодаря.

— Недей да ми благодариш, докато не избегнем изпепеляването на кухнята и потенциалното хранително отравяне.

Рискът ѝ се стори приемлив, така че седна на стола и се наслади на първата глътка вино.

— Кога за последно си ял нещо, което не си извадил от консерва или кутия?

— Има разни самодоволни хора, които се подсмиват на храната от консерви и кутии.

— Така правим. Много ни е срам.

Илай отново се намръщи на чесъна.

— Предполага се, че трябва да обеля и нарежа този чесън.

— Добре.

Той я изгледа, а тя се премести и взе ножа.

— Ще ти демонстрирам процедурата.

Отдели една скилидка и я постави на дъската за рязане, след което я сплеска с ножа. Обелката се смъкна леко като дрехата на стриптийзърка. След като я наряза, му върна останалия чесън и ножа.

— Разбра ли?

— Да. — Горедолу беше разбрал. — Имаме си готвач. Винаги сме си имали готвач.

— Никога не е прекалено късно да се научиш. Даже може да ти хареса.

— Не мисля. Но би трябвало да успея да сготвя по рецептата за идиоти.

— Вярвам в теб.

Илай се опита да повтори нейната демонстрация със скилидката и леко се обнадееди, след като не си отрязва пръста.

— Мога да позная прекомерната веселост, когато стоя насреща ѝ.

— О, да, но съм и привързана. Достатъчно привързана към теб, за да те науча на един трик.

— Какъв трик?

— Лесна и бърза марината за това пиле.

В гласа му отекнаха паника и неохота.

— Нищо не пише за марината.

— А трябва. Почакай малко.

Абра се изправи и отиде до килера за провизии. Първоначално се сепна, като видя безпорядъка там. После се сети за полицията. Без да каже нищо, взе бутилка микс за „Маргарита“.

— Мислех, че сме на вино.

— Правилно. Това е за пилето.

— А къде е текилата?

Тя се засмя.

— Този път ще мине и без нея. Всъщност пилето, което използвам за супа тортиля, пие текила, това обаче ще опита само микса.

Взе голяма торба, пъкна пилето вътре и изсипа течността. Затвори торбата и я разклати няколко пъти.

— Това ли е?

— Да, това е всичко.

— Тази част би трябвало да е за нас, идиотите. И аз можех да го направя.

— Следващият път. Става и за риба, само за информация.

Когато Абра отново си седна, Илай се съсредоточи върху рязането на чесъна, а не на пръстите си.

— Полицията днес беше тук, цял ден. Имаха разрешително. — Погледна я. — Обаче ти вече знаеш.

— За това, че са били тук, да. Предположих за претърсването. — Протегна се през плота и леко докосна китката му. — Съжалявам, Илай.

— След като си тръгнаха, минах през няколко от стаите и върнах нещата по местата им. Започнах отново да се ядосвам, така че



подхванах нещо друго.

— Не се тревожи за това. Аз ще се заема.

Той само поклати глава. Възнамеряваше да оправя по две стаи наведнъж, докато къщата не се върне към нормалното си състояние. Сега Блъф Хаус и всичко в нея беше негова отговорност.

— Можеше и да е по-зле. Можеха да потрошат всичко. Бяха внимателни, но съм виждал претърсвания и преди. Не си претрупвах работата.

— Добре, точка за тях, обаче пак не е честно. Не е правилно.

— Нечестни и грешни неща стават всеки ден, да.

— Това беше тъжна и цинична гледна точка.

— Реалистична — поправи я той.

— Я да върви по дяволите цялата тая работа. — Гневът ѝ изригна и тя осъзна, че през цялото време си е бил там и е къкрел. — Това просто е извинение да не правиш нищо по въпроса.

— Имаш ли предложение как би трябвало да постъпя пред прецизно съставена заповед за обиск?

— Необходимостта да приемеш нещо такова не е като да се примириш с живота. Не съм адвокат, но бях отгледана от адвокат и ми е пределно ясно, че е трябвало да натискат, и то здравата, за да получат заповедта. И е повече от ясно, че натискът е бил упражнен от бостънското ченге.

— Не оспорвам.

— Трябва да бъде санкциониран. Трябва да го съдиш за тормоз. Трябва да си бесен.

— Бях. Освен това говорих с адвоката си. Ако онзи не отстъпи, ще говорим за иск.

— Защо още не си ядосан?

— За бога, Абра, готвя пиле по рецепта от интернет, защото обикалянето из къщата да подреждам ме вбеси и трябваше да направя нещо за гнева си. Нямам повече място за гняв.

— Май аз имам, и то достатъчно. Само не ми казвай, че несправедливото и грешното са в реда на нещата. Системата не предполага хората да бъдат тормозени, а аз не съм достатъчно наивна, за да вярвам, че обратното никога не се случва. Но съм достатъчно човек, за да негодувам.

— Имам нужда от малко въздух.

Тя отиде до верандата и отвори вратите.

Илай замислено остави ножа, разсеяно избърса ръце в дънките си и я последва.

— Не ти помогнах. — Абра праметна ръка през кръста му и излязоха навън. — Нищо от това, което ти казах, не ти помогна, знам.

— Не съм убеден.

— Кипнах още като чух и не ми мина дори след като изгълтах две огромни кексчета.

Илай знаеше за класическото упование на жените в шоколада, макар самият той да предпочиташе бирата.

— Как научи за това?

— На сутрешния ми клас по йога, от една от жените. Ключокаренето е нейната религия. Държа се като кучка. Мразя кучките. Негативни вибрации — измърмори Абра, като разтърсваше ръце, сякаш искаше бризът да отнесе въпросните вибрации. — Там е работата, че тя е толкова уверена в собствената си правота, толкова загрижена, толкова натъпкана с такива неща... Говореше така, сякаш са изпратили десантчици да заловят откачен убиец, когото не съм преценила добре и съм преспала с него. И се държеше така, като че ли просто се тревожи за обществото и естествено — за мен, сякаш ще ме удушиш, докато спя, или ще ми разбиеш главата, или... О, боже, Илай. — Млъкна внезапно, ужасена. — Съжалявам. Съжалявам. Това беше тъпо. Тъпо и жестоко, сякаш съм безчувствена кучка — нещата, които най-много мразя да бъдат. Предполагаше се, че трябва да повдигна духа ти или да те подкрепя, или и двете. Вместо това те нападам и ти говоря ужасни, глупави неща. Спирам. Или ще отнеса скапаното настроение със себе си.

Лицето ѝ се изчерви от гняв и неудобство. В очите ѝ оживя ужасено извинение. А морският бриз развя косите ѝ и дивите къдрици затанцуваха.

— Нали се сецаш, семейството ми и приятелите ми, които оставих, не говорят за това. Чувствам как заобикалят темата, сякаш е... не слон в стаята, а скапан тиранозавър. Понякога ми се струва, че ще ме погълне цял. Но те го заобикалят и не искат да говорят за това повече, отколкото е крайно наложително. „Не разстройвайте Илай, не го карайте да мисли за това, не го депресирайте.“ Дяволски депресиращо беше да знам, че не могат или не искат да ми кажат как

се чувстват, какво мислят, освен „всичко ще се оправи, с теб сме“. Оценявам подкрепата им, но крещящото мълчание на онзи тиранозавър и чувствата, които таят в себе си, направо ме убиват.

— Обичат те — започна Абра. — Страхуват се за теб.

— Знам. Не дойдох тук само защото баба искаше да има човек в къщата. Вече бях решил да се махна от дома на родителите си и да си намеря място... не можех да събера сили да го направя, но знаех, че трябва да избягам от онова ужасяващо мълчание заради себе си и заради тях.

Разбираше го чудесно. Много хора около нея се бяха държали по същия начин след нападението на Дерек. Страхуваха се да не кажат нещо погрешно. Страхуваха се въобще да кажат нещо.

— Било е ужасно изпитание за всички ви.

— И днес отново се повтори, защото трябваше да им кажа какво става, преди да го научат от някого другиго.

Състраданието отново я завладя. Не беше мислила за това.

— Било ти е трудно.

— Трябваше да стане. Смекчих нещата, предполагам, че това е начинът на Ландън да се оправят. Ти си първата, която ми казва какво мисли, без да го прикрива. Първата, която не се прави, че тиранозавъра го няма, че някой е разбил главата на Линдзи и мнозина си мислят, че това съм аз.

— Такива бяха мислите, чувствата и начинът на изразяване вкъщи.

— Кой би предположил?

Това успя да предизвика бледа усмивка.

— Нямахте да кажа нищо, но май съм изразходвала дневната си квота търпение, когато устоях да не сритам Хедър в задника.

— Силно момиче.

— Владее тай-чи. — Изрита с крак.

— Мислех, че това е кунгфу.

— И двете са бойни изкуства, така че внимавай. Но вече не съм толкова бясна.

— Аз също.

Приблужи се до него и обви ръце около шията му.

— Да сключим сделка.

— Добре.

— Слагаме мислите и чувствата на масата, когато е необходимо. А ако в стаята влезе динозавър, няма да се правим, че не го виждаме.

— Както с готвенето. Ти винаги ще си по-добра от мен, но ще опитам.

— Става. Трябва да влезем, за да те гледам как готвиш.

— Добре. Сега, когато... сложихме всичко на масата, има някои неща, които трябва да кажа.

Поведе я към кухнята. Застана на плота, вдигна една чушка и я загледа, сякаш се опитваше да си представи как да я нареже.

— Пак ще ти покажа.

Докато тя мачкаше и кълцаше, Илай взе виното си.

— Корбет знае, че не съм убил Линдзи.

— Какво? — Абра рязко изправи глава, ръката ѝ застина върху ножа. — Той ли ти го каза?

— Да. Нямам причина да мисля, че ме поднасяше. Каза, че е чел досието, прегледал е всичко и знае, че не съм я убил аз.

— Току-що напълно си промених мнението за него. — Абра се пресегна и хвана ръката му. — Не е чудно, че не беше така вбесен като мен.

— Повдигна духа ми. Има още какво да се желае, но част от облаците се разсеяха.

Докато ѝ разказваше за Корбет, отново се пробва с чесъна.

— Значи и той мисли, че е възможно този, дето беше в къщата онази вечер, да е идвал и когато Хестър е паднала? И може би да е застрелял и Дънкан?

— Мисля, че по тази версия работи. Адвокатът ми ще побеснее и с право, ако разбере как съм говорил с Корбет и какво съм му казал. Обаче...

— Понякога се налага да се довериш.

— Не знам за доверието, но той разполага с най-добрата възможност да открие убиеца на Дънкан, а ако това стане, ще получим някои отговори.

Дръпна зелената чушка настрани и взе червената.

— Междуременно тук някъде има човек, който иска да проникне в тази къща, онзи, дето те нападна и рани баба ми. Има някой, който е убил човек. Може да е един и същ. Може да е партньор или съперник.

— Съперник?

— Много хора вярват, че Зестрата на Есмералда съществува. Когато иманярите откриха останките на „Калипсо“ преди около трийсет години, не намериха съкровището. И още не е намерено, а все повече хора го търсят. При това няма никакво солидно доказателство, че съкровището е било на борда на кораба, когато се е разбил край Уиски Бийч, нито пък че някога е било на него. Единственото, което се знае, е, че потеглило с доверен човек на семейството, когато „Калипсо“ атакувал „Санта Катерина“. Може пък довереният им човек да е офейкал със съкровището и да си е живял дебел и богат в Западните Индии.

— Офейкал. Това ми звучи шик.

— Че аз съм си шикозно момче — отвърна Илай и нарязва чушката. — Повечето са само слухове и те си противоречат. Но който и да е бил готов да си навлече тази бяла и е стигнал до убийство, значи наистина вярва.

— Мислиш, че ще се опита отново да се вмъкне в къщата, докато ти си тук.

— Мисля, че ще изчака известно време, докато нещата поутихнат. А после наистина ще се завърне. Това е едно на ръка. Другото е, че в града има хора, хора, които познаваш, с които работиш, които идват на твоите курсове — като оная, как ѝ беше там името — и които ще повярват, че съм го направил. Или най-малкото ще се колебаят. Това те поставя между чука и наковалнята, ще станеш предмет на клюките им. Не искам това.

— Не можеш да контролираш какво казват или правят хората. Освен това мисля, вече доказах, че мога да се защитавам при евентуално нападение.

— Не е имал пистолет... или не е мислил, че ще трябва да го използва.

Тя кимна. Не можеше да отрече, че забележката му я обезкуражи, но много преди това беше взела решение да не живее живота си в страх.

— Да предположим, че ме убие или убие и двама ни в съня ни или пък докато търкам пода. Така само отново ще привлече полицията. Мисля, че това е последното, което иска. Той трябва да избягва да привлича внимание — не само към себе си, но и към Блъф Хаус.

— Има логика. Но гледам голямата картина и виждам, че досега не е постъпвал особено логично. Не искам да те нарани. Не искам отново да се разправяш с някого, както ти се е случило тази сутрин, защото имаш връзка с мен.

Абра го изгледа хладно и отпи от виното.

— Прощална вечеря ли ми приготвяш, Илай?

— Мисля, че ще бъде по-добре, ако малко си починем.

— Не става въпрос за теб, а за мен... Така ли излиза?

— Виж. Това е защото... защото означаваш много за мен. Беше си оставила някои неща в къщата и ченгетата днес бърникаха из тях. Корбет може и да ми вярва, но Улф — не, и няма да спре. Ще направи всичко, за да те дискредитира, защото твоите показания ме изваждат от уравнението за убийството на Дънкан.

— Той ще го направи, все едно дали съм с теб или не.

За момент се замисли какво ли ще е да се чувства пазена — от грозните клюки или някой да не я нарани. Реши, че би могла да го понесе, макар да нямаше намерение да го позволи.

— Оценявам гледната ти точка. Мислиш, че трябва да ме защитаваш, да ме пазиш от зло, от клюки, от полицията, а аз реших, че би ми харесало да бъда с мъжа, който иска това. Илай, истината е, че вече съм минала през всичко това и дори повече. Няма сега да седна и да се предам, защото може отново да преживея същото. И ти означаваш много за мен.

Вдигна виното си и го огледа преценяващо.

— Бих казала, че сме импас, ако се изключи само едно.

— Какво?

— Зависи как ще отговориш на въпроса ми. Който е дали вярваш, че жените трябва да получават еднакво възнаграждение като мъжете за една и съща работа.

— Какво? Да. Защо?

— Добре, защото разговорът ни щеше да завие в друга посока, ако беше казал „не“. Вярваш ли и че жените имат право на избор?

— Боже. — Илай прокара пръсти през косата си. — Да.

Ясно виждаше накъде го води и започна да съчинява опровержение.

— Чудесно. Това ни спестява дълъг и разгорещен дебат. Правото идва с отговорностите. Аз избирам как ще живея живота си, с кого ще

бъда, за кого да ме е грижа. Имам правото да направя този избор и поемам отговорността.

Присви очи и го изгледа.

— О, продължавай.

— Какво?

— Отгледана съм от адвокатка — напомни му тя. — Виждам как харвардското адвокатско мислене се опитва да извърти сложен аргумент, за да ме опровергае по всички точки. Така че продължавай. Можеш да използваш и правни термини, все ми е едно. Решението ми е взето.

Това го накара да свие платната.

— Наясно ли си колко ще се тревожа?

Абра наклони глава. Погледът в присвитите ѝ очи стана твърд като стомана.

— Това винаги минава при майка ми — измърмори той.

— Ти не си ми майка — напомни му тя. — Свързани сме с теб, Илай. Ако ти избереш да скъсаш с мен, трябва да е защото не ме искаш или пък искаш някоя друга, или нещо такова. Ако аз си тръгна, ще е по същите причини.

Чувствата на масата, помисли си той.

— Линдзи отдавна няма значение за мен, но всеки ден съжалявам, че не можах да предотвратя това, което я сполетя.

— Някога е имала значение за теб и не е заслужавала да умре така. Ако си можел, щял си да я защитиш.

Изправи се, отиде при него и обви ръце около кръста му.

— Аз не съм Линдзи. Двамата с теб ще се грижим един за друг. И двамата сме умни. Ще се справим с това.

Илай я придърпа към себе си и остана така, притиснал буза към нейната. Нямаше да позволи да ѝ се случи нещо. Не знаеше как ще изпълни това неизречено обещание, но щеше да направи всичко възможно, за да я предпази.

— Умен? Готвя по рецепта за идиоти.

— Това е първият ти работен ден.

— Предполага се, че трябва да нарежа пилето на хапки. Какво ще рече това?

Абра се отдръпна, а после отново се приближи за дълга и удовлетворителна целувка.

— Ами пак ще ти покажа.

Влизаше и излизаше от къщата. Ранни курсове по йога, чистене — в това число и Блъф Хаус — пазар, частни уроци, гледане на таро по партита за рождени дни.

Илай почти не я чуваше, когато се задълбочеше в работата си, макар веднага да усещаше, когато тя отсъства. Енергията на къщата — беше започнал да мисли като Абра — сякаш изчезваше, когато нея я няма.

Разхождаха се по брега и макар твърдо да беше решил, че готвенето никога няма да стане неговия метод за успокоение, винаги се включваше да помага.

Трудно му беше да си представи къщата без Абра. Да си представи дните си, нощите си без нея.

Но когато тя го помоли да дойде следващата вечер в бара, когато беше на смяна, той си намери извинение.

Искаше да продължи да разследва за зестрата и за кораба. Носеше книги на верандата да чете, докато още имаше достатъчно светлина, сядаше край големите керамични саксии, в които Абра беше засяла пурпурни и жълти теменужки.

Точно като баба му всяка пролет, припомни си той.

Щяха да издържат на хладните вечери, дори и на по-рязко застудяване, ако ги сполетеше такова. А това беше доста вероятно въпреки топлото време, на което се радваха през последните няколко дни.

Хората се тълпяха на плажа, възползвайки се от хубавото време. Дори видя Вини през телескопа. Носеше се по вълните със същата бързина и енергия, както когато беше още юноша.

Топлината, цветята, носените от вятъра гласове, веселата синева на морето почти навяваха мисълта, че всичко е наред, че нещата вече са се успокоили.

Това го караше да се чуди какъв ли би бил животът му, ако това беше истина. Ако устрои дома си тук, ако започне да работи тук, ако пусне тук корени без досадната тежест, която висеше като камък на шията му.



Абра влизаше и излизаше от къщата, пълнеше я с цветя, свещи, усмивки. С топлина и светлина, с обещанието, което той не знаеше дали ще може да спази.

Чувствата и мислите на масата, напомни си. Но не знаеше как да опише чувствата си към нея. Не беше и напълно сигурен какво да прави с тези чувства.

Знаеше едно — че с нея е по-щастлив, отколкото без нея. По-щастлив, отколкото някога бе вярвал, че ще бъде, независимо от всичко.

Мислеше за нея — високи токчета, къса черна пола, прилепнала бяла риза, как се плъзга из шумния бар, понесла подноса.

Не би имал нищо против една бира, малко шум или да види усмивката ѝ, щом влезе вътре.

Тогавя си припомни, че е занемарил изследването през последните дни, и отново се зае с него.

Не че можеше да види ползата от четенето на истории, защото те си бяха точно такива, за пирати и съкровища, за злочести любовници и жестока смърт.

Но каквото и да бяха, те бяха единственият му отворен канал към вероятната причина за убийствата и може би, само може би, далечен шанс да си изчисти името.

Чете около час, преди светлината да почне да помръква. Изправи се, отиде до парапета на верандата, за да погледа как морето и небето чезнат едновременно, загледа се в младо семейство — мъж, жена и две момченца, които по шорти цапахя в плитчините и бързо като рачета бягахя на брега.

Може би все пак щеше да изпие онази бира, да си вземе кратка почивка и после да изкара още час с бележките, които си беше водил — за легендата и изкривената реалност.

Събра всичко, влезе в къщата и хвърли нещата, за да вдигне телефона. Видя номера на родителите си на дисплея и както винаги напоследък сърцето му подскочи от страх, че баба му може да е паднала отново. Или по-лошо.

Все пак вложи в гласа си колкото се можеше повече веселост.

— Здравсти.

— Здравей, здравей. — Успокои се, като чу гласа на майка си. — Знам, че е малко късно.

— Още няма девет часа, мамо. А и утре не съм на училище.  
Усети усмивката в гласа ѝ.

— Не отлагай домашното си за неделя вечерта. Как си, Илай?

— Добре. Четях книга за Зестрата на Есмералда.

— Йо-хо-хо!

— Как е баба? Как са тате и Триша?

— Всички са добре. Баба ти се чувства все по-добре. Все още се уморява по-бързо, отколкото ми харесва, и знам, че понася малко тежко терапията, но се надявам всички да сме толкова силни на нейните години.

— Дай боже.

— Тя наистина с нетърпение очаква да те види за Великден.

Той потрепна.

— Мамо, наистина не мисля, че ще мога.

— О, Илай.

— Не искам да оставям къщата празна за толкова дълго време.

— Да не е имало още неприятности?

— Не. Но тук ми е добре. Ако полицията има някакви предположения кой е влизал в къщата, не казват. Така че просто не е разумно да я оставям празна дори за ден или за два.

— Може би трябва да я заключим и да наемем охрана, докато не хванат онзи, дето е проникнал вътре.

— Мамо. В Блъф Хаус винаги трябва да има някой Ландън.

— Боже. Същият си като баба си.

— Съжалявам. Наистина. — Знаеше колко много означават празничните традиции за майка му и вече твърде много пъти я беше подвеждал. — Трябваше ми място и тя ми го даде. Длъжен съм да се грижа за него.

— Добре — въздъхна майка му. — Ти не можеш да дойдеш в Бостън. Значи ние идваме в Уиски Бийч.

— Моля?

— Няма причина да не дойдем. На Хестър ще ѝ хареса, ще се уверим, че лекарите ѝ нямат нищо против. Сестра ти и семейството ѝ също ще бъдат доволни. Мина ужасно много време, откакто сме се събирали за празник в Блъф Хаус.

Първата му реакция беше да се паникьоса. После обаче се отпусна. Майка му беше права, много време беше минало.

— Искрено се надявам да не очаквате от мен да ви пека бут.

— Аз ще се погрижа за това и за всичко останало. Селина ще търси яйца... Спомняш ли си колко обичахте това двамата с Триша? Идваме в събота следобед. Така ще е по-добре. По-добре, отколкото ти да дойдеш тук. Трябваше още в началото да се сетя.

— Радвам се, че го реши. Чуй, мамо, искам и Абра да дойде.

— Ще бъде чудесно. Хестър специално ще иска да я види. Абра през няколко дни се обажда да си говори с баба ти. Радваме се, че я имаме.

— Добре, чудесно, защото аз всъщност се виждам с нея.

Последва дълга пауза.

— Виждате се в смисъл, че... се виждате?

— Аха.

— О, Илай, ама това е чудесно! Толкова, ама толкова много се радвам да го чуя. Обичаме Абра и...

— Мамо, не е като... ами ние само се виждаме. Виждаме се де.

— Позволено ми е да се радвам. Ти не си... Мина толкова време, откак си нямаш никого. А ние особено много държим на Абра. Обичам те, Илай.

Нещо в гласа ѝ накара стомаха му да се свие.

— Знам. И аз те обичам.

— Искам да си върнеш живота. Искам отново да си щастлив. Липсва ми моето момче. Липсва ми да те виждам щастлив.

Чу сълзите и затвори очи.

— Връщам си го. С всеки ден се чувствам много по на себе си. Хей, дори съм качил пет килограма.

Когато тя избухна в сълзи, паниката му се върна.

— Мамо, не плачи. Моля те.

— Щастлива съм. Просто съм щастлива. Нямам търпение да те видя с очите си. Ще кажа на баща ти и на Хестър, ще се обадя на Триша. Ще донесем храна. За нищо не се тревожи. Само продължавай да се грижиш за себе си.

Когато затвори телефона, Илай постоя за момент, за да събере мислите си. Все едно дали беше готов или не, семейството му идваше в Блъф Хаус. А това „за нищо не се тревожи“ на майка му изобщо не облекчаваше нещата.

Дяволски добре съзнаваше, че баба му ще очаква Блъф Хаус да свети, а не искаше да стовари всичко на Абра.

Щеше да се справи. Разполагаше с повече от седмица. Щеше да направи списък.

Реши да е по-късно. Сега обаче установи, че наистина иска онази бира. И я искаше в шумен бар. С Абра.

Така че щеше да вземе душ и да слезе пеш до градчето. А тя можеше да докара и двамата обратно, след като ѝ свършеше смяната.

Когато тръгна към стълбището, осъзна, че се усмихва. Да, чувстваше се много по-добре от дълго време насам.

## 16.

Абра вървеше между масите, като отнасяше празните съдове, вземаше поръчки и проверяваше лични карти, защото някакви младежи от Бостън се бяха смесили с шарената тълпа. Съгласно политиката на бара черпеше всеки шофьор, ако има такъв, с безалкохолни през цялата вечер.

Иначе хората наблягаха здраво на бира и вино. Тя разнасяше подносите, понякога флиртуваше с младежите, правеше комплименти на момичетата за прическите им или обувките, смееше се на шеги, провеждаше бързи разговори с познати лица. Работата ѝ харесваше, обичаше шума и тълпата. Обичаше да наблюдава хората, да си представя как живеят, с какво се занимават.

Сериозният трезвен шофьор от масата ѝ с петима младежи бе пренасочил желанието си за бира към близката маса с момичета, най-вече към една червенокоска с млечнобяла кожа. Заради начина, по който двамата танцуваха и въздишките на цялата дамска група Абра реши, че по-късно шофьорът може и да бъде ощастливен.

Сервира на две двойки и се зарадва, като видя, че обици, които тя беше правила, висят от ушите и на двете жени.

С приповдигнат дух се върна към масата със самотния клиент. Лицето му ѝ бе непознато и по нейните мерки не беше щастливо. Никой, който сяда самотен в дъното на бара, пиейки тоник с лимон, не излъчва щастие.

— Как сте днес?

Получи продължителен поглед и почукване по празната чаша вместо отговор.

— Тоник с лимон. Ще се погрижа за това. Мога ли да ви предложа и друго? Известни сме с нашите начос.

Когато получи единствено поклащане на главата, взе празната чаша и опита лека усмивка.

— Ще се върна веднага.

Рисковано, помисли си той. Рисковано беше да дойде тук, да се приближи толкова много до нея. Но беше относително сигурен, че не

го бе видяла онази нощ в Блъф Хаус. А сега, когато го гледаше право в очите, без никакъв намек, че го познава, беше абсолютно сигурен. А бог знае, че отплатата си заслужаваше риска.

Искаше да я понаблюдава, да види как се държи... и се надяваше Ландън да дойде тук и да му предостави възможност да се върне в къщата.

Надявал се беше полицията да отведе Ландън за разпит. Нуждаеше се само от малко време, в което да успее да се вмъкне, да подхвърли пистолета и да се обади анонимно.

Сега обаче, след като бяха претърсили мястото, пистолетът в Блъф Хаус нямаше да свърши работа. Но винаги имаше и друга възможност, а жената можеше да се окаже най-добрата.

Тя можеше да бъде неговият ключ към Блъф Хаус, трябваше да помисли за това. Щеше да се върне там и да довърши търсенето. Зестрата беше там, вярваше в това с всяка част на съществуването си. Вече бе рискувал толкова много и толкова много беше загубил.

Не бива да се връща, напомни си. Вече беше убил и бе открил, че това е много по-лесно, отколкото бе предполагал. Само натискаш спусъка с пръст, никакво усилие. Логично следващия път щеше да бъде по-лесно, ако възникнеше необходимост.

Всъщност можеше да му достави удоволствие да убие Ландън. Трябваше обаче да изглежда като нещастен случай или самоубийство. Нищо, което да подтикне полицията, медиите или когото и да е друг да постави под съмнение вината на Ландън.

Защото знаеше без капчица съмнение, че Илай Ландън е убил Линдзи.

Можеше да се възползва от това и вече си представяше как го насилва да напише признание, преди да умре. Да пролее синята му кръв, докато страхливецът се моли за живота си. Да, откри, че желае това повече, отколкото бе предполагал.

Око за око? И повече дори.

Ландън заслужаваше да си плати, заслужаваше да умре. Да превърне това в реалност щеше да е почти толкова голяма награда, колкото и Зестрата на Есмералда.

Когато видя Илай да влиза, кипналата му ярост почти го задуши. Лютите й изпарения замъглиха погледа му и го подтикнаха да се пресегне за пистолета, прикрепен на гърба му, същия пистолет, с който

беше убил Кърби Дънкан. Можеше да види, наистина да види как куршумите пронизват тялото на онова копеле Ландън. И кръвта му да струи, докато пада.

Ръката му се разтрепери от желание да приключи с човека, когото мразеше повече от всичко на света.

Нещастен случай или самоубийство. Заповтаря си думите отново и отново в желанието си да си възвърне контрола, да успокои убийствения си гняв. От усилието вадички пот потекоха по челото му, докато взе да изчислява възможностите си.

Абра чакаше край бара за поръчаните питиета и разговаряше с любимия си местен образ. Нисък, набит, с рядка бяла коса, опадала на темето, Стоуни Трибет пиеше втората си бира в опит да избута вечерта. Стоуни рядко пропускаше петъчната вечер в бара. Твърдеше, че обича музиката и хубавите момичета.

Това лято щеше да стане на осемдесет и две и целия си живот, с изключение на войната в Корея, беше прекарал в Уиски Бийч.

— Ще ти построя собствено йога студио, когато се омъжиш за мен — каза ѝ той.

— С бар за безалкохолни напитки?

— Щом само това искаш.

— Ще трябва да си помисля, Стоуни, защото е много изкушаващо. Особено след като върви с теб.

Сбръчканото му лице порозовя под постоянния му загар.

— Ето сега вече говорим.

Абра го целуна по бузата и засия, щом видя Илай.

— Не очаквах да дойдеш.

Стоуни се извърна на стола си и студено изгледа Илай, но после погледът му омекна.

— И това ако не е Ландън, значи никога не съм виждал такъв. Ти да не си на Хестър внукът?

— Да, сър.

— Стоуни Трибет, Илай Ландън.

Стоуни протегна ръка.

— Познавах дядо ти — имаш неговите очи. Навремето сме имали приключения с него. Доста отдавна беше.

— Илай, ще правиш ли компания на Стоуни, докато сервирам тези питиета?

— Разбира се. — Столовете не достигаха и Илай се облегна на бара. — Да те черпя едно питие?

— Вече си имам едно тук. Отпусни се, момче, и аз ще те черпя. Знаеш ли, че някога с дядо ти бяхме хвърлили око на едно и също момиче?

Опита се да си представи как високият му слаб дядо и този енергичен дребничък човечец се състезават за една и съща жена.

Предизвикателството се оказва трудно.

— Наистина ли е било така?

— Самата истина. После той замина да учи в Бостън и аз я заковах. Той получи Харвард и Хестър, а аз — Мери. И двамата се съгласихме, че не можеше да се подреди по-добре. Какво пиеш?

— Същото като тебе.

Доволна, че двама от любимите ѝ хора си пийват и разговарят, Абра тръгна да разнася поръчки. Когато стигна към задната част на бара, видя празната маса и подхвърлените пари.

Странно, каза си, като слагаше парите на подноса. Май самотният посетител беше размислил за още един тоник с лимон.

Илай се бе установил на бара — беше докопал висок стол и слушаше истории, преувеличени за по-голям ефект, за дядо си като момче и като юноша.

— Караше оня мотоциклет с бясна скорост. На местните им призляваше.

— Дядо ми. На мотор.

— Най-често с някое хубаво момиче в коша. — С блеснали очи Стоуни сръбна от пяната на бирата си. — Мислех, че ще спечели Мери заради оня мотор. Харесваше ѝ да се вози. Най-доброто, което можех да ѝ предложа в замяна, беше кормилото на велосипеда си. Да сме били на около шестнайсет тогава. Правехме си най-хубавия огън там на плажа. С уиски, дете Илай го отмъкваше от бара на баща си.

Сега Илай се опита да си представи човека, на когото беше кръстен, как кара мотор — с кош — и как отмъква алкохолните запаси на собствения си баща.

Или образът му се видя по-естествен, или бирата беше помогнала.



— Правеха големи приеми в Блъф Хаус — продължи Стоуни. — Разни тузари идеха от Бостън, Ню Йорк, Филадельфия и де да знам откъде още. Къщата светеше като фойерверк, а хората се плъзгаха по верандата в белите си смокинги и вечерни рокли. Страшна работа беше — завърши Стоуни и довърши халбата си.

— Да, обзалагам се, че е било така.

Китайски фенери, сребърни свещници, огромни вази с тропически цветя и гостите, елегантни в костюмите си от двайсетте.

— А пък Илай, той се измъкваше, караше някого от прислугата да донесе храна и френско шампанско. Напълно съм сигурен, че родителите му знаеха. Правехме си свое собствено парти на плажа, а Илай сновеше между двете. Много го биваше, слушай какво ти казвам. Биваше го да е по средата. Богат, стilen и обикновен. За пръв път видях Хестър, когато я доведе от партито. Беше облечена в дълга бяла рокля. Беше весела, винаги си беше такава. Още като я видях, и разбрах, че Мери е моя. Илай не можеше да свали очи от Хестър Хокин.

— Дори като дете бях наясно, че са щастливи заедно.

— Така си беше. — При тези думи Стоуни блъсна с длан бара — сигнал, че иска още едно питие.

— Значи Илай и аз се оженихме за нашите момичета няколко месеца един след друг. Останахме си приятели. Зае ми пари да започна дърводелския си бизнес. Не поиска да чуе „не“ за отговор, като разбра, че ще ходя в банката, за да задвижа нещата.

— Цял живот сте живели тук.

— Тъй е. Тук съм роден, предполагам и че тук ще умра след двайсет-трийсет години. — Ухили се на остатъка от бирата си. — Много работа свърших в Блъф Хаус през годините. От известно време се бях пенсионирал, ама когато Хестър си науми да преобзаведе оная стая на втория етаж и да я направи на гимнастически салон, ми донесе плановете да ги видя. Радвам се, че се оправя. Уиски Бийч не е същият без нея в Блъф Хаус.

— Не е. Доста добре познавате къщата.

— Бих казал толкова добре, колкото и тези, дето са живели там. По едно време оправях и канализацията там. Нямам разрешително за водопроводчик, но пък имам сръчни ръце. Винаги съм имал.

— Какво мислите за Зестрата на Есмералда?

Старецът изсумтя.

— Мисля, че дори някога да го е имало това чудо, то отдавна е изчезнало. Не ми казвай, че го търсиш. Ако е тъй, значи си наследил очите на дядо си, но не и здравия му разум.

— Не го търся. Някой обаче го търси.

— Я разкажи.

Понякога начинът да получиш информация беше да дадеш такава. И Илай разказа.

Стоуни задъвка долната си устна и се замисли.

— Че какво, по дяволите, може да е било заровено в онуй мазе? Подовете там са повече камък, отколкото пръст. Има по-добри места да се скрие съкровище, ако човек тръгне да го крие. На първо място, не е особено умно човек да реши, че е скрито в къщата. Поколения са живели там, прислуга, работници като мен и хората ми. Сума народ е минал през всяко нейно кътче по едно или друго време, включително и по коридорите за прислугата.

— Коридори за прислугата?

— От времената много преди теб. Зад стените имаше стълбища и коридори, по които прислугата да минава, без да притеснява семейството или гостите. Едно от първите неща, които Хестър направи, щом заживяха в къщата, беше да ги затвори. Илай бе направил грешката да ѝ каже как деца са се губили и са оставали заключени зад стените. Повечето неща си ги измисли. Предполагам, че така разбираше добрата история. Обаче Хестър тропна с крак. Сам ги затворих, заедно с още трима, които бях наел за работата. А каквото Илай не затвори, го отвори. Стая за закуска, още една спалня с баня на втория етаж...

— Нямах представа.

— Беше бременна с баща ти, когато работехме. Всеки, който е живял в Блъф Хаус, си е оставял отпечатъка по един или друг начин. Ти какво си намислил?

— Не съм мислил за това. Това е домът на баба ми.

Стоуни се усмихна и кимна.

— Върни я у дома.

— Такива са ми плановете. Може да ми обясниш къде са били ония коридори.

— Мога да направя нещо по-добро. — Стоуни вдигна една салфетка и измъкна молив от джоба си. — Ръцете ми вече не са така сръчни като някога, ама на паметта ми й няма нищо.

Останаха, докато барът затвори. Макар Стоуни да го беше надпил с две към едно, Илай беше дяволски щастлив, че няма да кара към вкъщи. И още повече се зарадва, когато старецът му каза, че е дошъл пеш.

— Ще те закараме до вас — каза му Илай.

— Няма нужда. Живея на една крачка оттук. Пък и ми се струва, че още един Ландън е хвърлил око на мое момиче.

— Не знам дали този тук може да ми поправи комарника на вратата. — Абра прегърна Стоуни през рамо. — Ще взема ключовете на Илай и ще откарам и трима ни.

— Не съм с кола. Мислех, че ще се върна вкъщи с теб.

— Дойдох пеш.

Илай се намръщи на високите й черни токчета.

— С това?

— Не. Ето с тези. — Измъкна чифт зелени маратонки от сака си. — И изглежда, че пак ще си ги обуя, защото и тримата ще се прибираме пеш.

Преобу се и дръпна ципа на якето си. Когато излязоха, хвана двамата мъже за ръцете.

— Май тази вечер ударих джакпота. Двама хубави мъже.

Но и двамата бяха малко пияни, каза си тя, докато вървяха.

Въпреки протестите му настояха да придружат Стоуни до вратата на малката му къща. Осъществяването не се бяха приближили, когато ги посрещна силен лай.

— Добре, Приси! Добре!

Лаят премина в радостно скимтене.

— Старото момиче е полусляпо — обясни Стоуни, — ама си чува много добре. Никой не може да премине покрай старата Приси. Вие двамата вече можете да си вървите. Вървете и правете това, което здравите млади хора са длъжни да правят в петъчната вечер.

— Ще се видим във вторник.

Абра го целуна по бузата.

Отдалечиха се, но изчакаха светлините да се включат, преди да завият към крайбрежния път.

— Вторник? — запита Илай.

— Чистя у тях всеки вторник. — Намести сака си по-удобно на рамо. — Не познавам неговата Мери, починала е преди пет години. Имат три деца. Син и две дъщери. Синът е в Портланд, Мейн, едната дъщеря живее в Сиатъл. Най-близко е тази в столицата, обаче редовно идват да го виждат. И внуците също. Осем са. И пет правнуци досега. Може да се грижи за себе си, но не вреди някой да идва да го наглежда от време на време.

— Значи всяка седмица чистиш у тях?

— И му нося покупки. Не кара много напоследък. Съседът му има дете на десет. То е лудо по Стоуни, така че рядко минава и ден, без някой да отиде у тях или да му се обади. Наистина го харесвам много. Ако се омъжа за него, ми е обещал да ми построи собствено студио за йога.

— И аз мога... — Илай обмисли дърводелските си умения. — И аз мога да ти построя студио за йога.

Абра изпърха с клепки и леко притисна лице към неговото.

— Това предложение ли беше?

— Какво?

Тя се разсмя и обви рамото му с ръка.

— Трябваше да те предупредя, че Стоуни притежава изключителен капацитет за поемане на алкохол. Обича да казва, че е отгледан с уискито на Уиски Бийч.

— Редувахме се. Първо черпи той, след това черпих аз. После той пое третата поръчка и се почувствах задължен. Не помня точно колко пъти се чувствах задължен. Адски много свеж въздух има тук.

— Така си е. — Абра го хвана по-здраво, когато той леко се олюля. — И гравитация също. Това място е тъпкано с въздух и гравитация. Трябва да се прибираме. Моята къща е по-близо.

— Да, можем... Само дето не искам да оставям Блъф Хаус празна. Не ми изглежда редно.

Тя кимна и забрави за кратката разходка.

— Ще ти е от полза да походиш на чист въздух и гравитация, така или иначе. Радвам се, че дойде тази вечер.

— Нямаше, обаче все си мислех за теб. А после стана цялата оная великденска история.

— Великденският заек вече е дошъл?

— Какво? Не. — Той се засмя и звукът отекна в тихата улица. —  
Още не е приключил със снасянето на яйцата.

— Илай, великденското пиле снася яйца. Зайчето ги крие.

— Все тая, обаче каквото и да правят, тази година ще е в Блъф Хаус.

— Нима? — Абра погледна къщата си, докато минаваха оттам, но реши, че няма възможност да влезе и бързо да се преоблече, защото когато излезеше, можеше да завари Илай да спи свит на кълбо на сред улицата.

— Така каза майка ми. Идват в събота.

— Това е чудесно. Хестър ще може ли да пътува?

— Първо ще говорят с лекарите, но изглежда, че ще ѝ се отрази добре. Всички идват. Сума ти неща трябва да се направят дотогава. Точно сега не мога да се сетя какви, освен че няма да ми се налага да пека бут. Обаче ти трябва да дойдеш.

— Ще се натреса със сигурност. Ще се радвам да ги видя, особено Хестър.

— Да.

След като се почувства по-стабилен заради морския бриз, Илай внезапно изпита страстно желание за пържени картофки. Или брецели. Или каквото и да е, което да попие малко от бирата в стомаха му.

— Ти трябва да бъдеш там — продължи. — За събитието. Великден. Реших, че трябва да кажа на майка ми, че с теб се виждаме, за да не им се стори странно. Обаче то стана странно, все едно съм спечелил първа награда или нещо такова, а после тя се разрева.

— О, Илай.

— Каза, че плачела от щастие, което не успях да разбера, ама вие жените си знаете.

Погледна я за потвърждение.

— Да, знаем си.

— Така че сигурно ще бъде странно, обаче ти обезателно трябва да дойдеш. И трябва да купя разни неща. И други работи.

— Ще си отбележа нещата и другите работи в списъка.

— А, добре. — Той отново се олюля. — Това не е от бирата. Пътят е неравен.

— Обзалагам се, че това е причината.

— Дядо ми е карал мотор с кош. Не знаех това. Ама май е трябвало да го знам. Не знаех и че в къщата е имало коридори за прислугата. Много неща има, дето не знам.

— Виж ти!

Блъф Хаус се очертаваше на фона на звездното небе, осветен отвътре.

— Винаги съм го приемал за даденост.

— Не мисля, че е така.

— Поне повечето. Не съм обръщал особено внимание, особено през последните години. Прекалено зает бях със собствените си неща и не успях да изплувам оттам. Трябва да се справя по-добре.

— Тогава ще успееш.

Спря за момент и ѝ се усмихна.

— Малко съм пиан. Изглеждаш страхотно.

— Изглеждам страхотно, защото си малко пиан?

— Не. Прекрасна си, отчасти защото знаеш коя си и си приела това, правиш каквото правиш и... ами... щастлива си, че го правиш. И отчасти заради тези очи на морска вещица, тази секси уста с малката бенчица точно тук... Линдзи беше красива. Спираше дъха.

Малко е пиан, напомни си Абра. Можеше да направи някои отстъпки.

— Знам.

— Ама пък тя... мисля, че тя не знаеше коя е наистина и не се чувстваше добре от това. Не беше щастлива. Не я направих щастлива.

— Всеки трябва да направи щастлив първо себе си.

— Бях забравил какво е да си щастлив, докато не дойдох тук. Докато не те срещнах.

— А, спомни си значи.

— Помня. — Наведе се, за да я целуне в сянката на голямата къща под обсипаното със звезди небе. — Трябва малко да изтрезнея, защото искам да се любя с теб, а държа да съм сигурен, че ще запомня и това.

— Тогава да го направим незабравимо.

Още щом влязоха и той въведе кода на алармата, я придърпа към себе си.

Тя прие устните му, ръцете му, но се отдръпна.

— Първото си е първо — каза му, като го задърпа навътре. — Трябва ти голяма чаша вода и два аспирина. Хидратацията предпазва от махмурлук. А пък аз ще пия чаша вино, за да не съм толкова далеч от теб.

— Става. Наистина искам да ти разкъсам дрехите. — Хвана я и подпря гърба ѝ на кухненския плот. — Само да ги разкъсам, защото знам какво има под тях и то ме подлудява.

— Май този път ще опрем до пода в кухнята. — Зъбите му бяха на гърлото ѝ и тя наведе глава назад. — Мисля, че ще бъде страотно.

— Не само... почакай.

— О, разбира се, сега да чакам, след като ти...

— Чакай.

Седна до нея с каменно изражение на лицето. Абра проследи погледа му към панела на алармената инсталация.

— Как си успял да го оплескаш така? Ще го изчистя утре — каза му и се протегна към него.

— Не съм. — Стана и огледа вратата. — Мисля, че вратата е била насилена. Нищо не пипай — предупреди я рязко, когато отиде до него. — Обади се на полицията. Веднага.

Зарови в сака си, а после ръцете ѝ се вцепениха, когато той издърпа нож от поставката.

— За бога, Илай.

— Ако стане нещо, бягай. Чуваш ли ме? Излизаш от тази врата, побягваш и не спиращ, докато не си в безопасност.

— Не, а сега ти почакай. — Започна да натиска копчетата на телефона. — Вيني, Абра е. Илай и аз тъкмо се върнахме в Блъф Хаус. Мислим, че някой е влизал тук. Не знаем дали е още вътре. В кухнята. Да. Да. Добре.

— Идва — обясни на Илай. — Ще се обади и идва. Искане да останем където сме. Ако видим или чуем нещо, излизаме и се махаме.

Сърцето ѝ бясно заби, когато видя как Илай отклонява поглед към вратата на мазето.

— Ако идеш там и аз ще дойда с теб.

Без да ѝ обръща внимание, той завъртя бравата.

— Заключена е от тази страна. Както я оставих.

Все още с ножа в ръка, отиде до задната врата, отключи я, отвори я и после се наведе.

— Тук има пресни следи. Задната врата, точно срещу нощния бряг. Няма кой да види. Трябвало е да знае, че не съм тук. Но как е разбрал?

— Сигурно е наблюдавал къщата. Видял те е да излизаш.

— Пеш — напомни той. — Би могло просто да съм излязъл на разходка и да се върна след десет или петнайсет минути. Рискът е голям.

— Може да те е проследил, да те е видял да влизаш в бара. Преценил е, че ще разполага с повече време.

— Може.

— Таблото на алармата. — Абра внимателно се приближи. — Гледала съм го някъде, във филм по телевизията, но си мислех, че е просто измислица. Пръскаш нещо на таблото, така че следите от отпечатъците да се видят. Вече знаеш кои числа са били натиснати. После ги пускаш в компютъра и той ти дава различни комбинации, докато разбиеш кода.

— Нещо такова. Може така да е влязъл предния път, когато баба беше тук. Да е успял да се добере до ключовете ѝ и да им направи копия. А след това е можел да влиза когато си иска, копелето. Обаче не е знаел, че сме сменили кода, затова последният път е прекъснал електричеството, когато старият код не е проработил.

— Доста глупава постъпка.

— Може би е отчаян или паникьосан. Може просто да е вбесен.

— Искаш да слезеш долу. Виждам го. Искаш да разбереш дали отново е почнал да копае. Вини всеки момент ще е тук.

Ако слезеше долу и тя дойдеше с него, той щеше да носи отговорността. Ако слезеше, а тя останеше тук и нещо се случеше, пак той щеше да е виновен.

Така че явно беше в безизходица.

— Нямаше ме три часа. По дяволите. Осигурил съм му голям и хубав прозорец от време.

— А какво трябва да правиш? Като мис Хавишъм никога да не излезеш от къщата?<sup>[1]</sup>

— Алармената инсталация определено не върши никаква работа. Ще трябва да подсилим системата.

— Да. — Абра чу воя на сирените. — Това е Вини.

Илай отново напъха ножа в поставката.



— Да го посрещнем.

Ченгетата отново претърсиха къщата. Вече започна да свиква с това. Сипа си кафе и тръгна с тях, като започнаха от мазето.

— Решително копеле — отбеляза Вини, докато оглеждаха изкопа. — Изкопал е още няколко стъпки. Сигурно си е донесъл инструменти, но този път ги е отнесъл със себе си.

Илай се обърна, за да бъде сигурен, че Абра не е слязла долу.

— Мисля, че е луд.

— Е, не е умник.

— Не, Вини, имам предвид луд. Рискува да проникне отново, и да прекара няколко часа, дълбаейки тоя под? Нищо няма тук. Тази вечер говорих със Стоуни Трибет.

— Той е човек с име.

— Така е и освен това каза нещо, дето има смисъл. Защо някой би заровил нещо тук? Това е дяволски твърда смес от почва и скала. Ето защо никога не сме бетонирали. Ако заровиш нещо, стига да не е тяло, обикновено го правиш, защото смяташ по някое време да го изкопаеш.

— Най-вероятно.

— Тогава защо някой да си дава толкова труд? Ами да го закопае в градината и да бучне някой скапан храст отгоре му. Отпред, където почвата е по-мека, или там, където е песьчлива. Или пък може и да не го зарови въобще, а да го скрие под дъските на пода, зад стените. Ако тръгна да търся съкровище, никога няма да копая с кирка и лопата там долу. Или ако съм достатъчно откачен да мисля, че е там, ще изчакам, докато се уверя, че къщата е празна за няколко дни — когато баба ми идва в Бостън например — а после ще сляза там с пневматичен чук.

— Няма да споря, но нещата са такива, каквито са. Ще уведомя Корбет за това и ще подсилим охраната. Ще вдигнем шум с допълнителните патрули — добави Вини. — Ако е в района, ще чуе за това. Ще премисли, преди да опита отново.

Илай се усъмни дали премислянето би спряло човек, готов да рискува толкова много заради една легенда.

---

[1] Героиня от „Големите надежди“ на Чарлз Дикенс. Огорчена от годеника си, който я изоставя в сватбения ден, тя се затваря в къщата си до края на живота си. — Б.пр. ↑

## 17.

На сутринта Абра се върна в Блъф Хаус след урока си по тай-чи, но този път не мина само през супермаркета. Не можеше да е сигурна как Илай ще приеме това, което му носеше, но имаше доста ясна представа каква щеше да бъде реакцията му, поне в началото.

Трябваше да поработят над това. Или по-скоро, призна си, тя би трябвало да поработи над него. Не беше съвсем честно, а и Абра наистина мразеше да манипулира. Но в този случай твърдо вярваше, че е за добро.

Прецени времето си, докато разтоварваше колата. В списъка ѝ, освен редовното почистване присъстваше и подреждането след полицейското претърсване. Но нямаше причина да не се справи, може би щеше да забърка нещо за ядене, а после да се върне вкъщи за курса си по йога.

Всичко беше въпрос на приоритети.

Влезе вътре и моментално преизчисли всичко, тъй като вместо да работи в кабинета си, Илай седеше на масата в кухнята и пиеше кафе.

— Мислех, че ще работиш.

— Работих. Работя де. Трябваше да се поразтъпча наоколо, за да помисля за...

Млъкна, обърна се и погледна надолу към голямото кафяво куче, което душеше ръбовете на панталона му.

— Какво е това?

— Това е Барби.

— Барби? Сериозно?

Автоматично почеса голямата глава между ушите.

— Знам. Барби е руса и с големи цици, но на кучетата не им се налага да избират имената си.

Абра го гледаше с ъгълчето на очите си, докато вадеше покупките. Той беше спрял да пие кафе, за да поглези кучето, а на лицето му бе изписано онова изражение, с което се отличават любителите на кучета.

Дотук добре.

— Ами тя е хубава. Да, хубава си — каза Илай на Барби, докато я чешеше, а тя изръмжа доволно и легна срещу него. — Ти куче пазач ли си?

— Не точно. Барби е сладурче. На четири е. Стопанинът ѝ почина преди няколко седмици. Дъщеря му се опита да я вземе, обаче съпругът ѝ е алергичен. Има и внук, но живее в апартамент, където не се допускат животни. Така че горкичката Барби загуби най-добрия си приятел и все не можеше да си намери семейство. През последните седмици за нея се грижи местна организация, която се опитва да ѝ намери хубав дом.

— Едва ли ще е трудно. Тя е хубаво куче с добри обноски.

— О, да, такава е. Наистина добре дресирана, здрава, кастрирана. Обаче хората обикновено искат кутрета, така че по-големите кучета се застояват, особено ако целта е да останат в Уиски Бийч, а това си е нейният дом.

— Тукашна си, а, Барби — ухили се Илай и се наведе, когато Барби се завъртя по гръб, за да я почешат по коремчето.

Почти е готово, пресметна Абра.

— Добра кучка си е тя — започна. — Обаче е толкова сладка, че е трудно човек да използва тази дума. Всъщност мислех да си я взема за мен. Полагам доброволен труд в убежището. Но с моя график просто не съм си достатъчно често вкъщи. Не ми се струва честно към нея, след като е свикнала с компания. Тя е чесапийк бей ретривър с още някакъв примес в нея. Ретривърите обичат да са с хора.

Затвори последния долап и се усмихна.

— Тя наистина те харесва. А ти обичаш кучета.

— Да. Винаги сме имали куче. Всъщност мисля си, че нашите ще доведат... — Изправи се, внезапно осенен. — Я чакай.

— Работиш си вкъщи.

— Не си търся куче.

— Понякога най-добрите неща, които получаваш, са онези, които не си търсил. А и тя идва с един голям бонус.

— Какъв?

— Барби? Говори!

Както си седеше, кучето вдигна глава и послушно изджафка два пъти с доволен израз.

— Прави номера.

— Тя лае, Илай. Идеята ми хрумна, когато кучето на Стоуни излая, като го придружихме до дома му. Някой се е вмъкнал в къщата и е преодолял модерната ти аларма. Така че минаваме на не толкова високи технологии. Лаещите кучета предотвратяват проникването с взлом. Можеш да го провериш и в Гугъл.

— Мислиш, че трябва да гледам куче, защото може да лае по команда?

— Лае, когато чуе, че някой се приближава до вратата, а по команда спира да лае — пише го в биографията ѝ.

— В биографията ѝ? Занасяш ли ме?

— Не.

— Повечето кучета лаят — изтъкна той. — С или без биографии, паспортни снимки или каквото там още има тя. Това не е достатъчна причина да си взема куче.

— Мисля, че засега можете да се вземете взаимно. Защото тя лае, има нужда от дом в Уиски Бийч и двамата ще си правите компания.

— Кучетата трябва да се хранят, да се поят и да се разхождат. Имат нужда от ветеринар, екипировка, внимание.

— Всичко това е вярно. Тя си идва с купичките, каишката, медицинските данни — всичко е попълнено. Отгледана е от бебе от осемдесетгодишен човек и е много добре възпитана, както можеш да се убедиш и сам. Освен това наистина обича мъжете, щастлива е около тях, тъй като е отгледана от мъж. Обожава да играе на „хвърли и донеси“, държи се чудесно с деца и лае. Ако ти се наложи или ти се прииска да излезеш от къщи за няколко часа, вътре ще има някой.

— Тя не е някой. Тя е куче.

— Следователно лае. Слушай, защото не опитах няколко дни, да видиш как е? Ако работата не върви, ще я взема аз или ще уговоря Морийн да я вземе. Тя е мека душа.

Кучето седна изправено като дама и го загледа с големите си кафяви очи, наклонило леко глава, сякаш питаше: „Добре, какво ще стане?“.

Илай усети как се поддава.

— Един мъж не бива да има куче на име Барби.

Победа, реши Абра и пристъпи към него.

— Никой няма да използва това срещу теб.

Барби учтиво потърка носле в ръката му.

Поддаваше се все по-бързо.

— Няколко дни.

— Става. Ще ида да ѝ донеса нещата. Мислех, че днес ще почна от горния етаж и ще тръгна надолу. А ти трябва да си починеш.

— Става. Знаеш, че това беше капан. И знаеш, че аз знам, че ти знаеш.

— Така е — обгърна лицето му с длани Абра. — Капан си беше и го знам. — Притисна устни към неговите, нежно и продължително. — Ще намеря начин да ти се реванширам.

— Това е насърчително.

— Именно. — Засмя се и отново го целуна. — Сега ще трябва двойно да се реванширам. Отивай да работиш — предложи му, като тръгна да излиза. — Ще покажа къщата на Барби.

Илай огледа кучето. Кучето огледа Илай. После вдигна приканващо лапа. Само безсърдечен човек би отказал да приеме вдигната за поздрав лапа.

— Изглежда, че си имам куче на име Барби. За няколко дни.

Щом понечи да излезе, Барби тръгна по петите му и ентусиазирано заразмахва опашка.

— Май идваш с мен.

Тя го последва и влезе с него в кабинета му. Когато Илай седна, се приближи да подуши клавиатурата му. После се завъртя из стаята, а ноктите ѝ тихо потракваха върху дъсчения под.

Добре, значи не беше досадна. Точка за Барби.

Илай работи цяла сутрин, после се облегна назад и проведе вътрешен дебат, преди да предприеме решителното действие.

Писа на агентката си, с която се познаваха още от следването му, за да ѝ съобщи, че вече е подготвил достатъчно материал и може да ѝ го прати да го види. Постара се да пребори паникьосаните гласове в главата си и прикачи първите пет глави. Натисна „изпращане“.

Свърших, каза си.

И реши да излезе от къщата, далеч от ония гласове. Изправи се и почти се спъна в кучето.

През последните няколко часа Барби беше лежала тихо като призрак, свита на кълбо до стола му.

Сега вдигна очи към него и учтиво потропа с опашка по пода.

— Предполагам, че си много добро куче.

Опашката взе да тропа още по-силно.

— Искаш ли разходка на брега?

Не разбра дали е налучкал някоя дума, или тя просто разбираше всичко, което ѝ се казва, но Барби скочи на крака с блеснали от радост очи. Сега не само размахваше опашка, но и подскачаше.

— Ще приема това за „да“.

Тя хукна надолу по стълбите с него, отново подскочи, когато той взе каишката, оставена от Абра на масата, а после радостно изджафка, щом влязоха в пералното помещение, където завариха Абра да вади прането от сушилнята.

— Ей, какво става? — Тя постави прането в коша и почеса Барби. — Денят ви май върви добре?

— Смятам да изляза на разходка. Тя настоя да дойде. — Илай си взе якето от закачалката. — Защо не дойдеш и ти?

— Бих искала, но имам други планове.

— Шефът ти казва, че можеш да си починеш.

Абра му се усмихна.

— Сама съм си шеф. Ти само ми плащаш. Излез с Барби. Като се върнете, можеш да хапнеш нещо за обяд. А, я вземи това. — Извади червена топка от сака с кучешките играчки върху пералнята. — Обича да носи.

— Добре.

Права беше и за това, че сама си е шеф. Илай харесваше и уважаваше това в нея, способността ѝ да намира и да върши работа, която я удовлетворява на толкова много нива. Някога си беше мислил, че е намерил същото в правото, а писането му беше служело като творческа почивка.

Сега му беше останало само то и животът му — на толкова много нива — зависеше от реакцията на онази жена в Ню Йорк с цветната колекция слънчеви очила, натрапчив бруклински акцент и остър критичен поглед.

Поведе Барби надолу по стълбите към бреговата ивица и реши, че няма да мисли за това. И понеже не можеше да спре да мисли, спря и огледа плажа, докато кучето подскачаше и се въртеше от радост.

По закон Барби трябваше да е с каишка, обаче долу нямаше никого... или почти никого.

Илай откачи каишката ѝ, извади топката от джоба си и я подхвърли.

Тя хукна сред облаци пясък. Захапа топката, втурна се обратно към него и я пусна в краката му. Той отново я хвърли и после пак. Загуби им броя. Ако Илай изчислише добре траекторията, Барби беше достатъчно бърза и внимателна, за да скочи и да улови топката още във въздуха.

И всеки път, щом тя се върнеше, за да остави топката в краката му, двамата се усмихваха един на друг.

Не гонеше птиците, за щастие, макар да им хвърляше изпълнени с копнеж погледи.

Илай заспори със себе си, но любопитството и малкото момче в него победиха. Метна топката към водата, за да я види какво ще направи.

Барби излая с неподправена радост и се втурна към морето. Плуваше като... ами като ретривър, реши той и се смя през цялото време, докато не му се наложи да притисне ръце до бедрата си. Тя заплува обратно към брега с червената топка в зъбите, а от големите ѝ кафяви очи струеше дива радост.

Отново пусна топката в краката му и се изтръска. Напръска го.

— Какво правиш? — викна той и пак хвърли топката във водата.

Стоя там по-дълго, отколкото беше планирал — докато ръката, с която хвърляше топката, не омекна като преварен макарон. Но накрая и мъжът, и кучето бяха отпочинали и доволни един от друг по пътя обратно към Блъф Хаус.

На кухненския плот го очакваше чиния със студен сандвич, две нарязани по дължина кисели краставички и купа макаронена салата. До тях лежеше кучешка бисквитка.

На залепената бележка прочете: „Познай кое за кого е“.

— Забавно. Както виждам, ще ядем.

Вдигна кучешката бисквитка. Още щом я забеляза, Барби седна на пода с нетърпелив поглед в очите. Като на някой пристрастен към бисквитки, помисли си Илай.

— Добре де, Барби. Ти си добро куче.

Излезе на верандата и изяде обяда си на слънце, а кучето щастливо се изтягаше до стола му.

Май животът му, ако не се брояха убийството, взломът и облаците подозрение, към момента беше дяволски добър.

Когато се качи горе, чу Абра да пее. Първо надникна в спалнята си и понеже кучето влезе, за да огледа, той го последва, за да види как е нагънала хавлията на леглото този път.

Определено приличаше на куче. А на бележка от хартиено кубче с нарисувано на нея сърчице пишеше: „Барби обича Илай“.

Илай се огледа и видя, че Абра е донесла голяма кафява възглавница. Лежеше на земята до вратата на верандата. По начина, по който кучето се намести отгоре ѝ, си пролича, че това си е било неговото легло. Така де, чувствай се като у дома си.

Остави кучето и проследи пеенето.

Завари я в спалнята на баба си. Беше разтворила широко вратите на терасата, макар все още да беше доста хладно. Видя спалното бельо, провесено на някакъв портативен простор, да се ветрее на вятъра.

И макар Хестър да я нямаше там, на нощното ѝ шкафче стоеше вазичка с диви теменужки.

Малки неща. Абра много я биваше с малките неща, които създаваха голяма разлика.

— Здравсти. Как мина разходката? — Вдигна възглавница и я измъкна от калъфката.

— Чудесно. Кучето обича да плува.

Беше ги видяла от верандата. И докато ги гледаше, сърцето ѝ направо се бе размекнало.

— Тя много се радва, като е на плажа.

— Да. Сега си е в леглото и подремва.

— Плуването изтощава, да.

— Да — съгласи се отново той, докато Абра оправяше леглото.  
— Какво правиш?

— Реших, че щом семейството ти ще идва, трябва да проветря чаршафите, за да са хубави и свежи.

— Добра идея. Те вече изглеждат хубави и свежи.

Дръпна я назад и тя падна на леглото под него.

— Илай. Графикът ми.

— Сама си си шеф — напомни ѝ той. — Можеш да го пренаредиш тоя график.



Тя прие поражението си, когато ръцете и устните му се оказаха заети, но опита символичен протест.

— Мога. Но дали трябва?

Той надигна глава, колкото да смъкне горницето ѝ.

— Ще задържа кучето. А това си беше клопка — продължи, когато очите ѝ блеснаха. — Така че все още ми дължиш реванш.

— Ами щом поставяш нещата така...

Изправи се и издърпа ризата му.

— Някой е работил над себе си — отбеляза и плъзна език по гърдите му.

— Може да се каже.

— И си е ял протеините. — Обви крака около кръста му, протегна се и го катурна по гръб. — Предполага се, че трябва да ти чистя къщата и да си заработвам надника, а не да се въргам гола с теб в това великолепно старо легло.

— Ами можеш да ми викаш господин Ландън, ако това ще облекчи съвестта ти.

Смехът ѝ затопли кожата му.

— Мисля, че в този случай съвестта ми може да прояви гъвкавост.

И тя беше такава, гъвкава, реши Илай. Изящните ръце, дългите крака, тънкото ѝ тяло. Движеше се гладко като течност отгоре му, а косите ѝ галеха кожата му.

Мускулите му, които отново започваха да се оформят, се заиздуваха и застягаха, когато тя притисна устни към неговите, а умелите ѝ ръце натискаха, масажираха, галеха. Възбуждаше, утешаваше и прелъстяваше този, който вече беше прелъстен.

Гола в леглото. Ето така я искаше.

Смъкна плътно прилепналия ѝ клин и изследва краката ѝ сантиметър по сантиметър чак до глезените. А после обратно по нежните извивки на прасците ѝ, дългите стегнати бедра до горещата влажна сърцевина.

Абра се изви, зарови пръсти в чаршафите и стисна ръце в юмруци, докато удоволствието я обливаше. И то се наслагваше и наслагваше, докато я погълна и тя се предаде на натиска на чувствеността.

Надигна се, придърпа го към себе си, обгърна го с ръце, докато не се озоваха коленичили един срещу друг на леглото.

Топлината нахлу в нея, кръвта ѝ кипна във вените, а морският бриз нахлу през отворената врата и ги прегърна.

Затанцува в косите ѝ, а слънцето я обля с лъчите си като разтопено злато. Все едно бяха на необитаем остров, където безмилостният шум на вълните се носеше във въздуха заедно с крясъка на чайките, гонещи се в синьото небе.

Тя се бе обвила около него, изискваща, приканваща, молеща. Той прие това, което му предлагаше, и в замяна ѝ даде това, което тя желаше от него. Тялото му се гмурна в нейното и срещна неутолимия ѝ глад.

По-бързо, по-силно... Абра отметна глава и устните му се впиха в гърлото ѝ, където пулсът ѝ биеше лудешки.

А после тя извика името му, само името му, и той почувства как контролът, който упражняваше с мъка, рязко го напусна.

Легна по очи, тя лежеше по гръб и двамата едва си поемаха дъх. Със затворени очи Абра протегна ръка, докосна неговата и сплете пръстите си с неговите.

— Ето това беше следобедна почивка.

— Точно каквато я обичам — измърмори той с приглушен от матрака глас.

— Наистина трябва да ставам и да се връщам на работа.

— Чакай да напиша извинителна бележка до шефа ти.

— Няма да мине. Наистина е много стриктна.

Илай обърна глава и сънливо огледа профила ѝ.

— Не, не е.

— Не ти работиш за нея. — Сега тя се обърна към него. — Може да бъде истинска кучка.

— Ще ѝ кажа, че ѝ викаш така.

— По-добре недей. Ще вземе да ме уволни и после кой ще чисти къщата?

— Има логика. — Обви ръка около тялото ѝ. — Ще ти помогна да се справиш с останалата част от тази къща.

Абра се опита да отклони предложението, бързо и учтиво. Била свикнала и той само щял да ѝ се пречка. Но засега можеше и да отстъпи.

— Защо не се заемеш с твоята си работа?

— Остатъкът от деня ми е свободен.

— Заради кучето, а?

— Не. — Прокара пръсти през косата й, преди да седне. — Довърших и изгладих текста достатъчно, за да пратя част на агента си. И го направих.

— Това е страхотно. — Тя също седна до него. — Нали?

— Предполагам, че в следващите няколко дена ще се разбере.

— Дай ми да я прочета.

Когато Илай поклати глава, тя завъртя очи.

— Добре де, схванах, поне донякъде. Защо не ми дадеш да прочета поне една глава? Само една. Или страница?

— Може би. Може би по-късно.

Реши да действа заобиколно, както правеше тя понякога. Както направи с кучето.

— Първо ще те напия с вино, за да те замая.

— Не мога да бъда замаяна тази вечер. Имам курс по йога у нас.

— По някое време по-късно. Ще ти помогна да подредиш някои от нещата, които полицаите разхвърляха.

— Добре, можеш да оправиш леглото — това е основното.

Докато се изправяше, кучето изджафка предупредително три пъти.

— Страхотно — измърмори Илай и сграбчи панталоните си. Чу как Барби бяга надолу по стълбите, лаейки като пощуряла.

— Както ти казах — натърти Абра миг преди да звънне звънецът. — Страхотно куче пазач е.

— Печелиш по тази точка. — Навлече ризата си. — Ти гола ли си?

— Ще взема мерки.

— Лоша работа. Гола икономка би изглеждала доста забавно.

Тя се ухили, когато той изхвъркна навън и завика след кучето.

Явно беше, че Илай Ландън връщаше силите си.

Той слезе на първия етаж и нареди на кучето да млъкне. То го изненада, като направи точно това, обаче седна до него, докато отваряше вратата.

Първоначално Илай замалко да затвори отново, инстинктивно обхванат от паника, щом видя полицаите. Тъмният облак отново

надвисна над главата му.

Поне не беше Улф.

— Детектив Корбет, Вини.

— Хубаво куче — обади се Корбет.

— Я, това Барби ли е?

Когато кучето веднага джафна за поздрав и размаха опашка, Вини се наведе да я почеше.

— Взел си Барби, кучето на господин Бридъл. Почина в съня си преди няколко седмици. Съседът му отишъл да види как е, както правел обикновено, и открил Барби да пази край леглото му. Добро куче е тя, да.

После внезапно се опомни и се изправи.

— Съжалявам. Просто се радвам да видя, че е в добър дом. Чудесно куче е.

— Хубаво момиче — обади се и Корбет. — Имате ли няколко минути, господин Ландън?

— Доста ваши колеги ми задават този въпрос.

Обаче отстъпи и ги пусна да влязат.

— Полицай Хенсън ме уведоми за последното проникване тук, така че го помолих да дойде с мен и да разговаряме с вас. Имахте ли възможността да огледате внимателно къщата и да проверите дали нещо липсва или не си е на мястото?

— Доста неща вече не са си на мястото след претърсването. Връщаме ги по местата им, а междувременно не съм забелязал нещо да липсва. Той не е крадец, не и в класическия смисъл на думата.

— Имам показанията ви за изминалата вечер, но се чудя дали утре вечер ще можете да се откъснете от задълженията си заради мен.

Корбет погледна към Абра, която напълно облечена слизаше по стълбите с кош за пране.

— Госпожице Уолш.

— Детектив Корбет. Здравсти, Вини. Ден за чистене. Да ви предложи кафе или нещо разхладително?

— Не, но благодаря. Били сте с господин Ландън, когато проникването е било разкрито.

— Точно така. Работя в местния бар през повечето петъчни вечери. Илай дойде някъде към девет, предполагам. Двамата със Стоуни Трибет виснаха на бара и взеха да се надлъгват.

— Стоуни е местен чешит — обясни Вини.

— Останахме, докато не затвориха — продължи Илай. — Дватамата с Абра изпратихме Стоуни до тях, после се върнахме тук пеш.

— Полицай Хенсън е регистрирал обаждането ви до него в един и половина.

— Така е. Отидохме в кухнята, аз видях, че таблото на алармата е зацапано, после проверих вратата и открих пресни следи от взлом. И сетне смених кода. Отново.

— И подсили охраната — добави Абра, като почеса Барби.

— Да сте видели някакви коли, които не познавате, някого на плажа, на улицата?

— Не, тогава не гледах за това. Бях излязъл рано навън, провеждах някои изследвания — четях на верандата. Не съм забелязал нещо или някого. Не бях планирал да отивам до бара. На никого не казах, че ще ходя. Решението беше импулсивно.

— Имате ли навик да ходите там в петък вечер?

— Само веднъж съм бил там.

— Да сте видели някого в бара, който по някакъв начин ви е направил впечатление? Някой, който е действал необичайно?

— Не.

— Ще сложа това в пералнята — започна Абра. Направи две стъпки и се обърна. — Тоник с лимон?

— Моля?

— Нищо. Сигурна съм, че няма нищо, но сервирах на един мъж, сам на маса, не го познавам. Седеше в дъното сам, пиеше тоник с лимон. Поръча си три, но не остана за третото питие.

— Защо да е необичайно? — запита Корбет.

— Повечето хора, които идват, са с приятели или идват при приятели, или ако просто минават оттук, най-често си поръчват бира или чаша вино. Все пак той може би не пие или пък просто е искал да послуша групата. Добри са. Обаче...

— Продължавайте — подкани я Корбет.

— Ами просто, като си мисля сега, той си тръгна точно когато Илай дойде. Взех поръчката му, прибавих я към другите и се върнах на бара да ги предам. Останах няколко минути, ако имаше и толкова, поговорих със Стоуни. Гледах към главния вход, така че видях Илай да

влиза. Запознах ги, след това взех готовите поръчки. А когато отидох навътре, видях, че онзи си е тръгнал и е оставил пари на масата.

— Знам го бара. — Корбет присви очи, като се замисли. — Има и друг изход, обаче трябва да се мине през кухнята.

— Точно така. Не мисля, че щях да го видя да си тръгва, ако си е отишъл, след като Илай дойде, защото се обърнах и вече не стоях с лице към вратата. Освен ако не е излязъл през кухнята, си е тръгнал в отрязъка от време от вземането на поръчката му до идването на Илай. При всички случаи това означава най-много пет минути, след като си поръча тоника.

— Помните ли как изглежда?

— Ами смътно. Бял, в края на трийсетте, мисля. Кестеняв... или тъмнорус. Вътре е сумрачно. Косата му беше малко дълга, някъде до яката. Не мога да кажа нищо за цвета на очите му. Не мога да определя и телосложението му, защото седеше. Имаше широки длани. Може да се сетя и повече, ако успея да се съсредоточа.

— Ще го опишете ли на полицейски портретист?

— Ами да, обаче... Наистина ли мислите, че може той да е човекът, който е влязъл тук?

— Струва си да се провери.

— Съжалявам. — Абра премести поглед от Илай към Вини. — Снощи не помислих за това.

— Точно затова ви насърчаваме да си спомните — каза ѝ Вини.

— Не знам колко ще мога да помогна. Знаете какво е осветлението там, особено когато има и музика. А той седеше в задната част, където е дори още по-мрачно.

— Той какво ви каза, говорихте ли? — запита Корбет.

— Не много. Тоник с лимон. Запитах го дали чака някого, защото беше заел цяла маса, а можеше да дойдат хора, но той само повтори поръчката. Не изглеждаше приятелски настроен.

— Добре, ще гледаме да нагласим работата с художника така, че да ви е удобно. Ще държим връзка. — Тъй като Барби душеше обувките му, Корбет също се наведе да я погали по главата. — Това с кучето е добра идея. Голямо куче, което лае отвътре, кара доста потенциални взломаджии да премислят.

Когато Илай ги покани вътре, Абра остана на място с коша за пране на бедрото си.

— Съжалявам, Илай.

— За какво?

— Ако се бях сетила за онзи мъж снощи, вече можехме да имаме рисунката. Сега не знам колко добре мога да го опиша. Наистина не се загледах внимателно в лицето му, след като стана недвусмислено ясно, че иска да бъде оставен на мира.

— Дори не знаем, че има нещо общо с това. А ако има, колкото и смътно да го помниш, поне разполагаме с нещо.

— По-късно ще медитирам, за да видя дали ще мога да изчистя нещата, да си го припомня. И не се надсмивай на медитацията.

— Нищичко не съм казал.

— Обаче си помисли. Ще сложа прането. — Погледна часовника си. — Определено изоставам от графика. Утре ще отделя време, за да оправя спалните, които не можах да оправя днес. Приключих с тази на баба ти и ще видя какво още мога да направя до пет. Имам да свърша и някои неща вкъщи преди курса.

— Ще дойдеш ли след урока?

— Наистина имам работа, която бях занемарила, а и започвам да тъгувам за празната си къща — без твоите недоверчиви вибрации. Искам да медитирам. Освен това двамата с Барби трябва да затвърдите връзката си. Ще се върна утре. Трябва да заредя пералнята — повтори и излезе.

— Само аз и ти, Барби — измърмори Илай. Може пък да беше най-добре. Само дето вече беше почнал да свиква с присъствието на Абра. Може би и за двамата беше по-добре да си дадат малко време, малко пространство.

Но определено не се чувстваше по-добре.

## 18.

Абра реши, че се е заключила. Заключена беше, това трябва да е отговорът. Беше медитирала, беше работила с художника на полицията, опита с визуализация — с което не я биваше особено — но всичко това плюс усилията и уменията на художника произведе рисунка, която можеше да представлява почти всеки мъж между трийсет и четирийсет години.

Всеки мъж, помисли си Абра, докато отново разглеждаше копието на рисунката — слабо лице, дълга, малко разрошена кестенява коса и тънки устни.

Не можеше да се закълне за устните, ако се стигне до това. Наистина ли бяха тънки, или си ги беше представила такива, защото се бе държал като задник?

Толкова за наблюдателността ѝ. Намръщи се. А до този момент си беше мислила, че нивото ѝ е над средното.

Разбира се, нямаше никакво доказателство, че онзи смучец тоник с лимон задник има нещо общо с каквото и да било. И въпреки това...

Нямаше какво да се направи по въпроса поне до края на уикенда. Абра добави последното сребърно топче, за да довърши чифта обици от сребро и цитрин. Докато ги описваше на етикета, си представи, че семейството на Илай вече пътува насам.

Това беше едно хубаво нещо. Друго? Семейният празник в къщата се вписваше добре в представите ѝ. Поне суетенето около това успя да отклони ума ѝ от жалкия ѝ провал с художника.

Искаше напредък. Взе очилата си за четене. Признаваше си, че се беше надявала да участва в разпознаването на нарушителя и потенциален убиец. Да помогне на Илай да разреши проблемите си, като донякъде допринесе за разрешаване на загадката. Искаше да направи всичко така, че да е подредено и спретнато, докато с пълна увереност съзнаваше, че животът е точно обратното.

Сега не можеше да се отърси от натрапчивото чувство на неудобство и нарастващо безпокойство.



Поне новите ѝ бижута тръгнаха добре, ако можеше да се каже така. Но надеждата ѝ, че творческата енергия ще успее да я отключи, продължи кратко.

Изправи работната си маса в малката си втора спалня и подреди нещата си по местата им. Щеше да занесе новата стока в магазина и може би да си купи нещо с печалбата.

Реши да иде пеш, за да се порадва на играта на нарцисите и зюмбюлите, които весело надничаха от пъпките си, на шарените великденски яйца, които се полюшваха от клоните на дърветата, на златните звънчета на форзициите.

Винаги ѝ беше харесвало раждането на новия сезон, все едно дали носеше първата зеленина на пролетта или първия зимен сняг. Но днес тревогата я беше налегнала, така че поиска да спре при Морийн и да я убеди да слезе с нея до града.

Глупаво беше това чувство, че я наблюдават. Просто остатъчна реакция от станалото в Блъф Хаус. И фарът, помисли си, щом се обърна и изгледа бялата кула. Никой не я следеше... макар че не можеше да устои да не поглежда през рамо, нямаше как да пренебрегне мравките, лазещи по гърба ѝ.

Познаваше къщите, познаваше повечето хора, които живееха в тях или ги притежаваха. Мина покрай крайбрежния бар и пребори пронизващия ужас и внезапното желание да се обърне и да побегне към вкъщи.

Нямаше да се остави на глупавите си мисли. Нямаше да се откаже от удоволствието на разходките из градчето, което беше превърнала в свой дом.

И нямаше да мисли как я сграбчват откъм гърба в тъмна празна къща.

Слънцето грееше, птиците пееха, колите бръмчаха по пътя, но все пак въздъхна с облекчение, когато навлезе в основната част на града с магазините, ресторантите и хората.

Зарадва се, като видя през прозореца клиентите в магазина за сувенири. Туристи, които щяха да изкарат почивката си на плажа, семейства като това на Илай, които идваха за уикенда. Понечи да влезе, когато видя Хедър зад щанда.

Отстъпи назад и си тръгна.

— Мамка му — изръмжа. — Мамка му.

Не беше я виждала, откак бе напуснала разрешаване на урока по йога. Хедър не беше идвала и на домашните упражнения, нито на следващите уроци в графика. А вътре в себе си Абра таеше достатъчно гняв и негодувание, за да се възпре да ѝ се обади.

Негативна енергия, предупреди се тя и спря. Беше време да я прогони, да възстанови своето чи. И може би най-сетне щеше да се отключи.

Във всеки случай Хедър си беше такава. Нямахме никаква причина да се трупат лоши чувства и от двете страни.

Абра се насили да се върне и да пристъпи вътре. Благоухания, приятна светлина, местни изделия и произведения на изкуството. Наложил си да си оправи настроението и да влезе.

Махна небрежно на другата продавачка и забеляза, че жената леко се намръщи, докато продължаваше да чака клиента си. Нямахме съмнение, че Хедър е споделила обидните си опасения с колегите си.

Кой би могъл да я вини, наистина?

Нарочно отиде при нея и търпеливо изчака, защото беше преднамерено игнорирана. Когато Хедър приключи с продажбата, Абра пристъпи напред.

— Здравей. Днес си заета. Трябват ми само пет минути. Мога да изчакам, докато ми ги отделиш.

— Наистина не знам кога ще стане това. Имаме клиенти.

Стиснала зъби, Хедър се извъртя зад тезгяха и се запъти към три жени.

Абра усети как гневът я стиска за гърлото. Вдиша дълбоко и издиша, след което импулсивно взе комплект ръчно изработени винени чаши, на които се възхищаваше от седмици, но не можеше да си ги позволи.

— Извинявай. — Изписала усмивка на лицето си, тя ги занесе при Хедър. — Ще ми обърнеш ли внимание? Ужасно ми харесват тези. Не са ли прекрасни? — обърна се към една от жените и получи възхитено одобрение, като едната от тях дори се наведе да вземе комплект чаши за шампанско от същия майстор.

— Ще бъдат чудесен сватбен подарък.

— Нали? — Сърдечно усмихната, Абра завъртя една от чашите си към светлината. — Направо съм влюбена в гравираниите столчета.

Просто не можете да сбъркате със стоките в „Заровените съкровища“ — добави, забила поглед в Хедър.

— Разбира се. Ако имате въпроси, просто питайте — каза Хедър на клиентките, а после се върна на щанда.

— Сега аз съм клиент — обяви Абра. — Първо, липсваше ни на курса.

Все още стискайки зъби, Хедър измъкна мехурчеста опаковка изпод тезгяха и започна да я увива около чашата.

— Бях заета.

— Липсваше ни — повтори Абра и сложи ръка върху дланта на Хедър. — Съжалявам, че се скарахме и че казах неща, които те разстроиха и нараниха чувствата ти.

— Накара ме да се почувствам, все едно съм интригантка, а аз...

— Съжалявам — отново каза Абра. — Аз обаче имам връзка с Илай. Грижа ме е за него. Някои от нещата, които ти каза, нараниха мен.

— Там имаше полиция.

— Знам. Но не защото е направил нещо нередно. Някой проникна в Блъф Хаус на два пъти, сигурни сме в това. А първия път ме нападна, който и да е бил той.

— Знам. Още една причина да се тревожа.

— Оценявам загрижеността ти, но не Илай се опита да ме нарани. Той беше в Бостън. И не той е този, който... — Огледа се бързо наоколо, в случай че някой от клиентите стои твърде близко, за да я чуе. — Не той е убил детектива от Бостън, защото бях с него, когато е станало това. Това са фактите, Хедър, потвърдени от полицията.

— Претърсвах Блъф Хаус.

— За да бъде всичко както трябва. Биха могли да претърсят и моята къща.

— Твоята? — Шок и искрена загриженост се изписаха на лицето на Хедър. — Защо? Това е тъпо. Не е правилно.

Щом Хедър изписука обидено, Абра разбра, че ледът се е пропукал.

— Защото има едно, само едно ченге от Бостън, което не може да приеме фактите и доказателствата и от цяла година преследва Илай. Сега си е наумил да дебне и мен.

— Мисля, че това е ужасно.

— И аз, но тъй като нямам какво да крия, нека се забавлява. В момента нашата местна полиция също разследва. На тях много повече вярвам, че ще открият какво става и кой е отговорен.

— Ние ще се погрижим за себе си — обяви Хедър с нотка на гражданска гордост. — Само бъди внимателна.

— Ще бъда.

Абра се опита да не настръхне, когато Хедър се зае да опакова чашите. Сбогом, сладък нов екип за йога. Но когато бръкна в чантата си, за да си извади кредитната карта, се сети за бижутата.

— За малко да забравя. Направих десетина от тези. — Извади ги и ги сложи на щанда, всяко в своя опаковка. — Можеш да им хвърлиш едно око, когато ти се отвори време. Само ми кажи.

— Ще ги видя. Ау, много харесвам тези! — Хедър измъкна обиците от сребро и цитрин, последните, които Абра беше направила. — Малки сребърни лунички и звездички, а пък цитринът е като слънчице.

— Наистина са много хубави. — Жената с винените чаши се доближи до тях.

— Абра е от местните майстори. Донесла е някои нови неща.

— Имаме късмет, нали? О! Джоана, ела да видиш това колие. Толкова ти подхожда.

Абра размени самодоволен поглед с Хедър, докато ѝ подаваше кредитната си карта. Като видя как трите жени се скупчиха около бижутата, разбра, че накрая май щеше да си позволи сладкия нов екип за йога.

Половин час по-късно си взе сладолед във фунийка и тръгна към вкъщи в доста по-добро настроение. Беше продала половината от бижутата, които беше занесла, както и две бройки от тези, оставени отпреди в магазина. Определено си беше време за нов екип и тя тъкмо го бе отбелязала на любимия си сайт.

А на всичкото отгоре беше спечелила и разкошни чаши за вино. Така ѝ се отваряше шанс да покани Илай у дома на вино и вечеря на свещи.

Сега обаче щеше отново да опита медитация. Може би този път нещо щеше да се получи. Обикновено предпочиташе свежия морски въздух, но това не беше дало резултат. Реши, че е нужна промяна.

Прибра се, позабавлява се, като разопакова и изми новите си чаши, преди да ги подреди на кухненската лавица. Може би докато им се радва, позитивното ѝ настроение ще получи нов тласък.

Водена от надежда, взе молив, бележник, копието от рисунката и подреди всичко на възглавницата си за медитация в спалнята си. Макар талантът ѝ за рисуване да заслужаваше най-много тройка по собствената ѝ преценка, надяваше се, че ще може да нанесе някои корекции или добавки. Започна да диша, отиде до шкафа, в който държеше тамяна, ароматните пръчици и различни поставки, които беше събирала с времето.

Прецени, че може би миризмата на лотос ще ѝ помогне да отвори третото си око. Наистина би трябвало да опита това по-рано.

Взе кутията от най-горната лавица и я отвори.

И я изпусна със сподавено ахване, сякаш вътре имаше съскаща змия.

Благовонията ѝ се разпиляха, поставките издрънчаха. А пистолетът тупна на пода. Инстинктивно отскочи от него. Първата ѝ реакция беше да избяга, но после се намеси логиката.

Който и да беше сложил пистолета там, нямаше да седи в къщата и да я чака да го намери. Пистолетът беше там, сети се тя, след като започна да диша, за да го намери полицията.

Това означаваше, това трябваше да означава, че последният, който беше държал пистолета, е извършил убийство.

Отиде право при телефона.

— Вини. Имам наистина голям проблем. Можеш ли да дойдеш?  
След по-малко от десет минути го посрещна на вратата.

— Не знаех какво друго да направя.

— Правилно си постъпила. Къде е?

— В спалнята. Не съм го пипала.

Поведе го към спалнята си и зачака, докато Вини го оглеждаше.

— Това е калибър 32-ри...

— От същия вид, дето...

— Аха.

Вини се изправи, извади телефона си и направи няколко снимки.

— Не си в униформа — сети се тя. — Не беше на служба. Беше си у вас със семейството си. Не трябваше да ти...

— Аби — обърна се Вини, прегърна я и я потупа бащински по гърба. — Успокой се. Корбет ще иска да научи за това.

— Заклевам се, че пистолетът не е мой.

— Знам, че не е твой. Никой не би си помислил друго. Успокой се — повтори той. — Ще оправим това. Имаш ли нещо студено?

— Студено?

— Да, кока-кола, сладолед, каквото и да е?

— А, разбира се.

— Бих пийнал нещо студено. Отиди да ми донесеш, а аз ще се погрижа за това.

Караше я да върши обичайни неща, за да я успокои, досети се тя. Така че щеше да се успокои.

Извади тиган, сипа вода и захар, после го сложи на котлона, за да се разтопи захарта, докато цедеше лимони.

Когато Вини дойде, тя тъкмо сипваше лимонадата във висока чаша.

— Нямахте защо да правиш чак такива неща.

— Гледах да съм заета.

— Прясна лимонада, току-що направена.

— Заслужаваш я. Кажу ми на Карла, че съжалявам, задето ви съсипах уикенда.

— Омъжена е за ченге, Абра. Наясно е с риска. Корбет е на път. Искане да види всичко на място.

А тя искаше пистолетът и смъртта, която го обвиваше, да напуснат дома ѝ.

— И тогава ще го махнете оттук.

— Тогава ще го махнем — обеща той. — Ще го взема с мен.

— Излязох, отидох пеш до града, прекарах известно време в магазина за сувенири. Купих си фунийка сладолед и се прибрах.

Докато обясняваше, изсипа лимонадата върху леда и добави чиния хрупкави бисквити върху масата.

— Не може да съм отсъствала повече от час, час и петнайсет минути.

— Заклучи ли вратите?

— Да. Много внимавам — обикновено — след проникванията в Блъф Хаус.

— Кога последно си отваряла онази кутия?

— Не ползвам често благовония и не съм купувала от доста време. Писна ми да купувам, да не ги ползвам и да ги подарявам. — Взе една от чашите. — Не знам точно, но бих казала, че поне от две седмици. Или може би три.

— Прекарваш доста време вън от къщи, доста време в Блъф Хаус.

— Да. Курсове, чистене, пазаруване — за мен и за клиенти. Поръчки. И повечето нощи прекарвам с Илай. Този, дето е убил Кърби Дънкан, го е подхвърлил, Вини, за да се опита да ме накисне.

— Това е повече от сигурно. Ще огледам вратите и прозорците, нали? Лимонадата е вкусна — добави. — А също и бисквитите.

Абра си остана на мястото, вместо да му се пречка. Огледът на къщата ѝ нямаше да отнеме много време. Малка по размер, имаше три спални, макар че едната трудно би влязла и в определението за килер и ѝ служеше като работилница. Кухня и дневна, цялата обляна в слънчева светлина. Две малки бани.

Не, нямаше да отнеме време. Изправи се и излезе на задната веранда. Още един плюс на къщата — голямото открито пространство. Толкова обичаше да работи там при хубаво време. Гледката, нащърбеният силует на малкия нос с фара, морската шир и синьото небе...

Точно това, което винаги беше искала — постоянното спокойствие и комфорт.

А сега някой се бе намесил в това, беше я наранил. Някой беше влизал в дома ѝ, беше бродил из спалните и беше оставил след себе си смърт.

Обърна се, когато Вини се върна, изчака го да погледне вратата на верандата и прозорците от задната страна.

— Прозорците ти тук са отключени, два отпред — също.

— Аз съм идиотка.

— Не си.

— Обичам къщата да е отворена, да е проветрена. Маниачка съм в това отношение. — Прокара пръсти през косата си и се оскуба, защото ѝ беше по-лесно, отколкото да се ритне. — Чак съм изненадана, че съм заключила някои прозорци.

— Тук има няколко нишки. — Вини направи снимки с телефона си. — Имаш ли пинцети?

— Да. Ще ти ги донеса.

— Не се сетих да донеса инструменти — каза той, когато тя се отдалечи. — Донесох торба за пистолета, но нищо друго. Това трябва да е Корбет — продължи, когато на вратата се почука. — Да го поканя ли?

— Не, аз ще го поканя.

С пинцети в ръка отвори входната врата.

— Детектив Корбет, благодаря ви, че дойдохте. Вини... Полицай Хенсън е отзад в кухнята. А пистолетът... Ще ви го покажа.

Поведе го към стаята.

— Изтървах кутията, всичко, като го видях вътре. Искях да взема малко благовония, а той беше там.

— Кога за последно отваряхте кутията?

— Казах на Вини, че преди може би около три седмици. Той, такава, направи снимки — обясни, когато Корбет извади фотоапарата си.

— А сега ще направя и аз. — Наведе се, извади молив и закачи предпазителя. — Имате ли пистолет, госпожице Уолш?

— Нямам. Никога не съм имала пистолет. Никога дори не съм държала пистолет. Дори играчка, наистина. Майка ми беше категорично против военните играчки, а аз обичах пъзели и конструктори, и... Говоря глупости. Нервна съм. Не ми харесва вкъщи да има пистолет.

— Ще вземем този с нас.

Корбет си сложи ръкавици, а Вини влезе.

— Детектив, тук има някои незаключени прозорци. Абра ми каза, че невинаги ги заключва. Взех някои нишки, закачени на един от задните.

— Ще ги огледаме. Кой е бил в къщата през последните две седмици?

— О, ами провеждам курсове по йога веднъж седмично вечерта, така че тук са били курсистите ми. И децата на съседите са идвали. О, господи, децата. Това заредено ли? Заредено ли е това чудо?

— Да, заредено е.

— Ами ако някое от тях беше дошло тук... Не разсъждавам логично. Нямаше да дойдат тук и да вземат тази кутия от най-горния рафт в килера ми. Но ако бяха... — Затвори очи.



— Да са идвали някакви техници, майстори? — запита Корбет, докато вадеше торба за събиране на доказателства от джоба си.

— Не.

— Хазяин, от кабелната, нещо такова?

— Не. Курсистите ми и децата.

— Илай Ландън?

Очите ѝ блеснаха. Корбет просто я наблюдаваше.

— Казали сте му, че знаете, че е невинен.

— И все пак трябва да задам този въпрос.

— Не е идвал тук през последните няколко седмици. Гледаше да е близо до Блъф Хаус след първото проникване. Трябваше да го умолявам да излезе от къщата за достатъчно дълго време, за да напазарува за семейството си, което ще идва този уикенд.

— Добре.

Корбет се изправи.

— Да погледнем нишките.

Абра изчака, докато двамата ги оглеждаха, а после зашепнаха нещо, хванаха ги с пинцетите и ги прибраха.

— Ще искате ли малко лимонада, детектив Корбет? Току-що я направих.

— Би било чудесно. А после защо не поседнете?

Нещо в начина, по който го каза, накара ръцете ѝ да се изпотят. Сипа лимонадата и седна на масата.

— Да сте виждали някой да се мотае наоколо?

— Не. И не съм виждала повече мъжа от бара. Или поне не мисля, че съм го виждала. Би трябвало да го позная, въпреки че не можах да помогна кой знае колко с описанието. Точно затова отидох да взема благовония. Мислех, че може да ми помогне, ако опитам малко медитация. Напоследък съм доста изнервена и смятах, че това може да ме успокои.

— Изнервена?

— С всичко, което става, е разбираемо. А и... — По дяволите, щеше да го каже. — Някой ме следи.

— Видяхте ли някого?

— Не, но го почувствах. Не е плод на въображението ми, почти съм убедена, че не е. Вече знам какво е да те следят. Знаете какво ме сполетя преди няколко години.

— Да, така е.

— Е, чувствам го. Имам това чувство от няколко дни.

Погледна прозореца, който беше оставила отключен, погледна през стъклената врата на верандата към саксиите със смесени цветя, които беше подредила на слънцето.

— Доста време не съм в къщата и прекарвам повечето ноци при Илай. И тъй като съм била достатъчно небрежна, за да оставям прозорците незаключени, му е било забележително лесно да се вмъкне и да остави пистолета тук. Но защо? Не разбирам защо тук, защо мен. Или пък разбирам, но е заплетено. Ако някой е искал да ме дискредитира, да ме замеси, за да се хвърли съмнение върху алибито на Илай, защо просто не е подхвърлил оръжието в Блъф Хаус след взлома?

— Претърсили сме, преди да успее да го подхвърли, или не е планирал да го остави там — допусна Вини. — Извинете, детектив, избързах.

— Не, всичко е наред. През последните два дни Улф натискаше за разрешително за обиск за вашия дом. Началниците му не го подкрепят, моите — също. Той обаче не се отказва. Твърди, че някой му се обадил анонимно и му казал, че е видял жена, жена с дълга къдрава коса, която се отдалечавала от фара в нощта на убийството на Дънкан.

— Разбирам. — В стомаха ѝ зейна хралупа. — А вие намирате пистолета тук. Така че или съм убила Дънкан, или съм била съучастник. Трябва ли ми адвокат?

— Няма да навреди, но точно сега нещата изглеждат такива, каквито са. Постановка. Това не означава, че ще прескочим процедурата.

— Разбирам.

Детективът опита лимонадата.

— Вижте, госпожице Уолш. Абра. Ще ви кажа как изглежда ситуацията и как ще я види шефът ми. Ако сте убили Дънкан, защо, за бога, не сте изхвърлили пистолета от скалата, особено след като претърсихме Блъф Хаус? А вместо това го криете в килера на спалнята си сред разни благовония? Подобно действие ви изкарва практически малоумна, а няма нищо, което да сочи, че не сте с всичкия си.

Абра само кимна. Все още не се доверяваше на гласа си.

— Намерихте го и ни се обадохте. Съвсем случайно водещият детектив по случая с убийството на съпругата на Ландън получава обаждане от анонимен източник — предплатена карта, както се установи — който три седмици след убийството твърди, че е видял жена с коса и тяло като вашите, която се отдалечавала от местопрестъплението във въпросната нощ.

— И детектив Улф му вярва.

— Може би да, може би не, но иска да си издейства разрешение за обиск заради това. Работата вони на постановка, некадърна при това, така че не вярвам Улф да ѝ се върже, но както казах, не би имал нищо против да претърси дома ви.

— Тук няма нищо. Нищо... освен този пистолет.

— Ще постъпим според процедурата. Мога да издействам разрешение за обиск, но при всички положения ще бъде много полесно, ако просто ни допуснете.

Не ѝ се искаше. От тази мисъл малко ѝ призляваше. Но още повече ѝ се щеше всичко да свърши.

— Добре, гледайте, търсете, правете каквото там трябва да правите.

— Благодаря. Когато приключим, искам да съм убеден, че това място е заключено, включително и прозорците.

— Да, ще се погрижа. И мисля, че ще прекарвам нощите или в Блъф Хаус, или при съседите, докато... за известно време.

— Най-добре.

— Трябва ли сега да кажете и на Илай? — Отпусна ръка, щом осъзна, че е стиснала колието от опушен кристал, което носеше — беше си го направила сама в ателието си — и усукваше верижката му. — Работата е там, че семейството му идва... сигурно вече са тук, за Великден. Мисля, че това ще разстрои всички.

— Докато не се наложи да говорим с него отново, не се налага да му казвам нищо.

— Добре.

— Обадох се да дойдат и да проверят за отпечатьци, но...

— Няма да има. Но такава е процедурата.

— Именно.

Щеше да го изтърпи. Къщата беше малка, нямаше да продължи дълго. Щеше да стои отвън, нямаше да се пречка. Осъзна, че така се е

чувствал и Илай, когато полицията беше дошла да проверява, да се рови, да търси доказателства. И в онзи промеждутък от време той е имал чувството, че къщата не му принадлежи. Че вещите му не са негови.

Вини излезе навън.

— Приключват. Нищо. Няма отпечатъци по прозореца, по кутията, по съдържанието й. — Потупа я по гърба. — Претърсването е формалност, Абс. Съгласието ти за претърсване, без да се вади разрешително, само добавя допълнителни основания да се смята, че това е постановка.

— Знам.

— Искаш ли да постоя малко с теб?

— Не, трябва да се прибереш при семейството си. — Да боядисват великденски яйца с момченцето си, помисли си тя. — Не трябваше да оставаш толкова време.

— Искам да ми се обаждаш по всяко време, за всичко.

— Ще го направя. Разчитай на това. Ще се пооправя малко и ще отида до Блъф Хаус. Искам да видя Хестър.

— Предай й поздрав от мен. Мога да те изчакам, докато си готова да тръгнеш.

— Не, добре съм. По-добре. Посред бял ден е. На плажа има хора. Онзи няма причина да ме притеснява за момента.

— Ти все пак дръж вратите и прозорците заключени.

— Ще го направя.

Изпрати го. Съседът й от отсрещната страна на улицата й помахаша, а после продължи да копае градината си. Няколко момчета минаха на велосипеди.

Твърде оживено беше, че някой да се опита да се вмъкне, постара се да се убеди. А и нямаше причина точно сега да го прави.

Взе торбата за боклук и влезе в спалнята. Коленичи и събра всичко от пода, кутията и всичко останало. Нямаше как да знае какво е докосвал. Ако можеше, щеше да изхвърли цялото съдържание на килера.

Вместо това оправи грима си и събра някои неща в малка чанта, включително и рисунката. След като подреди кухнята, взе пайовете от

ягода и ревен, които беше опекла, и ги опакова в кутия.

Отнесе ги в колата си и се върна за чантата и портмонето си. А когато заключи входната врата, сърцето ѝ се сви.

Обичаше малката къща, а не знаеше кога отново ще се почувства сигурна в нея.

## 19.

Хора, шум и движение изпълваха Блъф Хаус. Илай беше забравил усещането толкова много гласове да ти говорят наведнъж, толкова много хора да вършат толкова различни неща, толкова много въпроси, на които трябваше да се отговаря.

След първоначалния шок установи, че се радва на компанията и хаоса. Завлече багажите на горния етаж, внесе торбите с провизии и подноси в кухнята, гледаше как племенницата му щипука навсякъде и как провежда напрегнат диалог с кучето, отбеляза изненаданото одобрение на майка си, когато предложи отрупан с плодове и сирена поднос за почерпка след пътя.

Но най-голямо удовлетворение получи, когато видя баба си да стои на верандата, а бризът да развява косите ѝ, докато тя гледа морето.

Излезе навън при нея и я остави да се облегне на рамото му.

Изтегнато на едно слънчево петно, старото куче Сейди вдигна глава, размаха опашка и отново заспа.

— Слънцето напича старите кости — каза Хестър. — Моите и на Сейди. Липсваше ми това.

— Знам. — Илай обви ръка около раменете ѝ. — И аз си мислех, че ти липсва.

— Така си е. Засади си теменужки.

— Абра ги посади. Аз само ги поливам.

— Работата в екип е хубаво нещо. Помагаше ми да знам, че си тук, Илай. Не само от практични съображения, в къщата да има някого, а защото *ти* си този някой. Мисля, че и на теб ти липсваше това.

Обля го познатото чувство на вина и разкаяние.

— Съжалявам, че толкова дълго стоях настрани. Съжалявам повече, отколкото си мислех.

— Знаеше ли, че мразех да плавам?

Той я изгледа с неподправена изненада.

— Ти, Хестър? Първи помощник-капитан Ландън? Мислех, че обожаваш плаването.

— Дядо ти го обожаваше. А аз трябваше да пия хапчета, за да не ми се обръща стомахът. Обичам морето, но ми е по-добре да го гледам от сушата. Бракът е поредица от компромиси, които в най-добрия случай създават живот, партньорство. Ти направи компромис, Илай, и няма за какво да се извиняваш.

— Мислех утре да те изведа.

Това я разсмя.

— По-добре не.

— Защо си запазила яхтата?

Когато го изгледа простичко и му се усмихна, той разбра. От любов, помисли си и я целуна по бузата.

Тя се отдръпна и го погледна в очите.

— Значи си имаш куче.

— Май да. Имаше нужда от дом. Мога да обясня.

— Кучето е здравословна стъпка. — Отново го огледа и се облегна на бастуна си. — Изглеждаш по-добре.

— Дяволски се надявам да е така. И ти изглеждаш по-добре, бабо.

— Дяволски се надявам да е така. — Отново се засмя. — Ние с тебе сме двама ранени воители, нали така, млади ми Илай?

— Които в момента се изцеряват и стават все по-силни. Да се прибираме вътре, бабо.

Хестър въздъхна и стисна пръстите му, а след това, подпирайки се на бастуна си, отиде до стола и седна.

— Още има да се лекувам.

— Можеш да се лекуваш и тук. Ще остана с теб толкова, колкото трябва.

Очите ѝ проблеснаха. За миг Илай се притесни, че ще види в тях сълзи, но се оказа светлина.

— Седни — нареди му тя. — Определено възнамерявам да се върна, но сега не му е времето. Ще е непрактично и неразумно да се натреса тук, докато всички ония лекари и физиотерапевти ме чакат в Бостън.

— Мога да те водя за процедурите. — Досега не си беше давал сметка колко много иска тя да се върне, не и докато не я видя на верандата, вперила поглед в морето. — Можем да уредим терапията ти да се провежда тук.

— Боже, колко много приличаш на мен по начина, по който мислиш. Точно това обмислях от момента, в който се свестих в болницата. Завръщането ми тук е едно от основните неща, които ми дават сила. Идвам от здрав род и бракът ми с Ландън само ме подсили още повече. Ще им натрия носовете на ония лекари, когато се оправя и си стъпя отново на краката.

— Те не познават Хестър Ландън.

— А, вече ме познават. — Тя отново седна. — Но все пак ми е необходимо още време. Имам нужда от майка ти. О, и от баща ти също. Той е добър син и винаги е бил. Но ми трябва Лиса, Бог да я поживи, поне за още известно време. Вече почвам да си стъпвам на краката, но все още не съм толкова добре, колкото бих искала, толкова, колкото ще бъда. Така че ще остана в Бостън, докато не се оправя до степен да съм доволна от себе си. А ти ще бъдеш тук.

— Толкова, колкото пожелаеш.

— Добре, защото точно тук те искам. Чудех се дали няма да се окажа последната Ландън в Блъф Хаус. Последният член на семейството, който ще живее в Уиски Бийч. Питала съм се повече от веднъж дали причината така и да не харесам Линдзи не е в това, че тя те задържаше в Бостън.

— Бабо...

— Добре де, все едно колко е егоистично и себично, това си беше част от въпроса. Не целят, но част от него. Щях да го приема или поне бих опитала, ако тя те беше направила щастлив... така, както Триша е щастлива в семейството си и от работата си в „Ландън Уиски“.

— Тя определено случи, нали така?

— Тя е следващата след баща ти и дядо ти. Родена е и е отгледана за това. Ти си повече като мен. О, можем да се оправяме с бизнеса, когато се наложи, а и не сме глупаци. Но това, което ни влече, е изкуството.

Протегна се и го потупа по ръката.

— Дори когато се ориентира към правото, това, което те правеше щастлив, беше писането.

— Струваше ми се прекалено забавно, за да се нарече работа. А сега, когато ми е работа, вече не ми е толкова забавно. Когато



практикувах право, имах чувството, че върша нещо важно, нещо солидно. А сега изливам фантазията си на хартия.

— Това ли е всичко, което представлява писането за теб? Фантазиране?

— Не. Линдзи го наричаше така. — Почти беше забравил. — Не че беше груба, обаче... няколко разказа не й изглеждаха толкова впечатляващи.

— Предпочиташе впечатляващите неща и не го казвам грубо. Тя си беше такава, каквато си беше. Но в поредицата компромиси Линдзи рядко правеше отстъпки. Или поне аз не ги виждах. Хората, които казват, че за мъртвите се говори само добро или нищо, просто нямат смелостта да кажат каквото мислят.

— Ти имаш достатъчно смелост.

Не беше очаквал да говори за Линдзи, не и тук, с баба си. Но може би точно това беше мястото някои неща да намерят покой.

— Вината не беше само нейна.

— Вината рядко е само на един човек.

— Мислех, че ще тръгнем по собствен път, ще обединим силите си, слабостите си, целите си. Обаче се ожених за принцеса. Баща й винаги я наричаше така. Принцеса.

— Да, спомням си.

— Винаги получаваше каквото иска. Беше отгледана с вярата, че може, трябва и ще бъде така. По природа беше чаровна, невероятно красива и вярваше безрезервно, че животът й ще бъде съвършен, и то точно по начина, по който го иска.

— А животът не е сборник с приказки дори и за принцесите.

— Предполагам, че не — тихо каза той. — Стана така, че животът й просто не беше съвършен с мен.

— Тя беше млада и разглезена. Можеше да получи шанс да съзрее и да спре да бъде толкова егоцентрична. Наистина притежаваше чар и прекрасен вкус за изкуство, обзавеждане и мода. С времето би могла да постигне нещо с това. Но суровата истина е, че тя не ти подходеше, а и не беше любовта на живота ти. Нито пък ти — нейната.

— Не — призна той. — И двамата не бяхме един за друг.

— В най-добрия случай може да се каже, че и двамата допуснахте грешка. Тя плати твърде висока цена за грешката си и

съжалявам за това. Беше млада и красива жена, а смъртта ѝ беше безсмислена и жестока. Но вече е минало.

Не, помисли си Илай, не и докато виновникът не си плати.

— Имам въпрос към теб — продължи Хестър. — Щастлив ли си тук?

— Щях да съм луд, ако не бях.

— И работата ти върви добре?

— По-добре, отколкото очаквах или се надявах. През по-голямата част от изминалата година писането беше по-скоро бягство, начин да успея да се откопча от мислите си. Сега ми е работа. Искам да бъда добър в това, което правя. Мисля, че престоят ми тук ми помага.

— Защото твоето място е тук, Илай. Принадлежиш на Уиски Бийч. Триша? Всички знаем, че животът ѝ, семейството ѝ, домът ѝ са в Бостън. — Погледна през вратата на верандата, където Селина се беше проснала на пода до изпадналата в екстаз Барби. — За нея това е място, където да дойде, да изкара уикенда, лятната си отпуска, някоя почивка през зимата. Това никога не е бил домът ѝ.

— Това е техният дом, бабо.

— Дяволски си прав, така е. — Хестър повдигна брадичка, погледът ѝ стана дълбок и мек, когато се загледа над люлеещите се теменужки към плискащите се вълни. — На този плаж се влюбих в дядо ти през една омайна пролетна нощ. Знаех, че ще бъде мой и че ще устроим дома си в тази къща, ще отгледаме тук децата си, ще живеем живота си. Това е моят дом, а което е мое, съм готова да го отстъпя.

Обърна се към Илай и мекият поглед стана твърд като стомана.

— Освен ако не ми кажеш и не успееш да ме накараш да ти повярвам, че не го желаеш, ти ще заживееш тук и ще бъдеш щастлив. Ще направя постъпки да ти припиша къщата.

Той застина и се втренчи в нея.

— Бабо, не можеш да ми оставиш Блъф Хаус.

— Мога да правя всичко, каквото си поискам, младежо — чукна го тя с пръст по дланта. — Винаги съм възнамерявала да направя точно това.

— Бабо...

Отново го чукна с пръст, този път като предупреждение.

— Блъф Хаус е къща, а в къщите трябва да се живее. Тя е твое наследство и твоя отговорност. Искам да знам дали желаш да я превърнеш в свой дом, дали желаш да останеш, когато се върна, и после — когато си отида. Има ли друго място, където предпочиташ да бъдеш?

— Не.

— Ами тогава го уредихме. Един проблем по-малко, за който да мисля.

С доволна усмивка отново погледна морето.

— Просто така?

Тя се усмихна и нежно положи ръка върху неговата.

— Вече си имаш и куче.

Илай се разсмя, а Триша отвори вратата на верандата.

— Ако двамата успеете да се откъснете оттук, време е за боядисване на яйцата.

— Да се залавяме. Помогни ми, Илай. Мога да сядам, но още ми е трудно да се изправям.

Той ѝ помогна да стане и обви ръка около раменете ѝ.

— Ще се грижа добре за къщата, обещавам ти. Обаче гледай скоро да си дойдеш у дома.

— Такъв е планът.

Хестър му остави доста храна за размисъл, но боядисването на великденски яйца с малката Селина — да не говорим за неотстъпващия ѝ по нищо петдесет и осем годишен дядо — затрудняваха мисленето доста. Така че Илай просто се примири. Когато звънецът на входната врата звънна, локви боя бяха зацапали вестниците, с които беше покрит кухненският плот.

С кучето до себе си, той отвори вратата на Абра. Две торби висяха от раменете ѝ, а в ръцете ѝ се крепеше покрит поднос.

— Съжалявам, нямах достатъчно ръце, за да си отворя сама.

Той се ухили и се наведе над подноса, за да я целуне.

— Тъкмо щях да ти звъня. — Взе подноса и се извъртя така, че тя да се озове до него. — Мислех, че ще дойдеш по-рано, но с нечовешки усилия успях да ти запазя няколко яйца.

— Благодаря. Просто трябваше да оправя някои неща.

— Проблем ли има?

— Какъв проблем? — Остави торбите. — Здравей, Барби. Здрасти.

Реши, че е по-добре да увърта, вместо да натресе тревожните вести на семейния празник.

— Пайовете отнемат време.

— Пайове?

— Пайове. — Взе отново подноса и тръгна към вътрешността на къщата. — По звуците мога да предположа, че купонът вече тече.

— Все едно са тук от цяла седмица.

— Това добре ли е, или зле?

— Добре е. Наистина е добре.

И сама видя, че е така, щом влязоха в кухнята. Всички се бяха скупчили около плота. Яйца, боядисани с различна степен на умение и творчески способности, вече бяха подредени в кошнички. Абра изписа на лицето си усмивка и се опита да забрави ужасния си ден, когато привлече вниманието им.

— Честит празник! — Втурна се да остави пайовете и веднага се обърна към Хестър. Прегърна я, затвори очи и я залюля. — Толкова е хубаво да те видя тук. Толкова е хубаво, че те виждам.

— Чакай да те огледам — отдръпна я Хестър назад. — Липсваше ми.

— Трябваше по-често да ти идвам на посещения.

— С твоя график? Да седнем — ти с чаша вино, а аз — с мартини, за да ми кажеш всички клюки. Понеже не ме е срам да си призная, че това също ми липсваше.

— В крак си с почти всички събития, но мога да заменя още някоя пикантна история за чаша вино. Роб. — Абра се изправи на пръсти, за да прегърне бащата на Илай.

Илай я наблюдаваше как се държи със семейството му. Прегръдките ѝ идваха естествено — физическият контакт, интимното докосване. Но като я виждаше със семейството си, осъзна, че е влязла в живота им по начин, който му беше непонятен.

Даде си сметка, че е стоял... далеч. Беше се дистанцирал. Прекалено се беше отдалечил.

Само след минути Абра седеше до сестра му, използваше восьъчен писец, за да рисува небоядисано яйце, и обсъждаше вероятни имена за новото бебе.

Баща му дойде при него.

— Докато са заети тук, хайде да ме заведеш долу и да ми покажеш тая работа в мазето.

Не беше най-приятната задача, но и това трябваше да се направи. Слязоха долу, тръгнаха през мазето и Роб се спря пред винарската изба.

Спря се там, мъжът, който беше предал телосложението си, ръста и очите на Ландън на сина си, с ръце, пъхнати в джобовете на панталоните му в цвят таки.

— По времето на баба ми тук всичко беше пълно с конфитюри, желета, плодове, зеленчуци. Щайги с картофи и ябълки. Тук винаги ми е миришело на есен. Баба ти продължи традицията, макар не чак в такива мащаби. Но дните на безкрайните изтънчени приеми останаха в миналото.

— Помня някои изтънчени приеми.

— Нищо не е като едно време — каза Роб, щом продължиха. — Стотици хора, десетки от тях оставаха с дни, че дори и седмици, докато траеше сезонът. За това бяха нужни купища свободно време, килери с храна и напитки, къща, пълна с прислуга. Баща ми беше бизнесмен. Ако имаше някаква религия, то това беше бизнесът.

— Никога не съм знаел, че е имало коридори за прислугата. Наскоро чух за това.

— Затворили са ги още преди да се родя, за което съжалявах ужасно, като бях малък. Мама заплаши да направи така и с част от мазето. Обичах да се промъквам там с приятелите си, един господ знае защо.

— И аз така правех.

— Да не мислиш, че не знаех? — Роб се изкикоти и плесна сина си по рамото.

Щом се озоваха до старата част, отново спряха.

— Боже всемогъщи. Да де, каза ми колко е голямо, но не ти повярвах напълно. Що за лудост е тая?

— Треска за съкровища, боя се. Нищо друго няма смисъл.

— Човек няма как да е отраснал в Уиски Бийч и да не е прихванал от треската, пък дори и леката ѝ форма.

— Ти?

— Като юноша трескаво вярвах в Зестрата на Есмералда. Преравах книгите, издирвах карти. Взимах уроци по гмуркане, за да се подготвя за търсенето на съкровището. Надраснах го, но нещо от магията остана. Обаче това... това е безсмислено. И опасно. Полицията има ли някакви предположения?

— Засега не, или поне не ги споделят с мен. А и в момента имат убийство на главата си.

Илай го беше обмислял, бе изчислявал плюсовете и минусите на това да сподели всичко с баща си. Но до този момент не бе разбрал, че е решил да се довери.

— Мисля, че може да са свързани.

Роб го изгледа.

— Хайде да изведем кучетата на разходка, а ти ще ми кажеш защо мислиш така. И каква е връзката.

Абра седеше с Хестър в дневната.

— Хубаво е — обяви младата жена. — Толкова ми липсваха тези мигове.

— Грижила си се за къщата прекрасно. Знаех, че мога да разчитам на теб. — Хестър махна към саксиите с цветята на верандата отвън. — Знаех си и съм била права.

— Получих помощ, но не голяма. Илай не го бива много за градинар.

— Това може да се промени. Друг човек е, откакто е тук.

— Имаше нужда от време, от пространство.

— Не само от това. Виждам отблясъци от човека, който е бил, както и от този, в който се превръща. Това радва сърцето ми, Абра.

— По-щастлив е, отколкото като дойде. Изглеждаше толкова тъжен, така изгубен, с толкова гняв под всичко това.

— Знам, и причината не е само в събитията от изминалата година. Позволи си да изгуби голяма част от себе си, защото даде обещание, а спазването на обещания е важно.

— Той обичаше ли я? Не ми се струва редно да питам.

— Мисля, че обичаше някои нейни черти и искаше да постигнат заедно каквото могат, искаше го достатъчно, за да даде обещание.

— Обещанието е страшно нещо.

— За някои — да. За хора като Илай. И за теб. Ако бракът му се беше оказал щастлив, може би щеше да се превърне в друг човек, в някакво ново издание на самия себе си. В някой, който би могъл да е щастлив от работата си като адвокат, от живота си в Бостън, а щеше и да е изпълнил обещанието. Щях да изгубя момчето, което някога растеше в Уиски Бийч, но това нямаше да е нещо лошо. Същото би могло да се каже и за теб.

— Предполагам, че може.

— Среща ли се с хора?

— Харесва самотата си, ала тя върви с работата, която си е избрал. Но, да. Май си допаднаха с Майк О’Мали и поднови познанството си с Вини Хенсън.

— А, онова момче. Кой би си помислил, че полуголият нехранимайко, дето пушеше трева, ще стане градски полицай.

— Винаги си го харесвала — личи си.

— Ами беше толкова приветлив. Радвам се, че Илай отново се е свързал с него и че е приятел с Майк.

— Мисля, че той лесно създава и запазва приятелства. А, и прекара една вечер на приказки със Стоуни. В бара. Двамата *наистина* се харесаха.

— Леле боже. Надявам се някой да го е докарал вкъщи... нямам предвид Стоуни.

— Прибрахме се пеш. — Абра осъзна какво е казала в момента, в който Хестър вдигна вежди.

— Чудех се. — С лека усмивка Хестър вдигна чашата си с мартини. — Лиса ми се стори много възхитена, че ще си с нас за уикенда.

— Не искам да става неудобно. Хестър, означаваш толкова много за мен.

— Че защо да ти е неудобно? Когато помолих Илай да остане, се надявах да намери онова време и пространство, да намери самия себе си. Освен това се надявах вие двамата да почнете да се прибирате заедно.

— Наистина ли?

— Защо да те лъжа? Всъщност възнамерявах сама да се заема с тая работа, ако се наложи, след като си стъпя напълно на краката. Обичаш ли го?

Абра отпи голяма глътка вино.

— Бързо действаш.

— Стара съм. Нямам време за губене.

— Стара, да бе.

— Но не толкова, че да не забележа, че не отговори на въпроса ми.

— Не знам отговора. Харесва ми да съм с него, да го наблюдавам как се превръща в човека, за когото говориш. Знам, че нещата и за двама ни са сложни, но съм щастлива.

— Усложненията са част от живота. — Хестър помълча и опита една от маслините в чашата си. — Знам част от това, което е ставало тук, но не всичко, мисля. Всички около мен са ужасно внимателни. Имам дупки в паметта си, но съм си съвсем наред с ума.

— Естествено, че е така.

— А скоро и останалата част от мен ще е наред. Знам, че някой е влизал в Блъф Хаус и това е притеснително. Знам и че някой е бил убит и полицията е претърсвала къщата, а това е още по-притеснително.

— Главният детектив не подозира Илай — побърза да каже Абра. — Всъщност той не вярва, че Илай има нещо общо с убийството на Линдзи.

С изписани на лицето облекчение и раздразнение, Хестър се облегна назад.

— Защо никой не ми е казал *това*?

— Предполагам, че не са искали да те тревожат с всичко, което става. Но колкото и неприятна да е ситуацията, тя помогна на Илай да се съвземе. Той се вбеси, Хестър, сериозно се вбеси и вече е готов да стане и да се защитава. Това е хубаво.

— Много хубаво. — Хестър погледна навън към морето. — А това е много хубаво място човек да се защитава.

— Извинете, че ви прекъсвам. — Лиса влезе и потупа часовника на китката си.

— О, ето го и директора — измърмори Хестър.

— Трябва да си починеш.

— Седя. Пия страхотно мартини. Почивам си.

— Имахме договорка.

Със сумтене Хестър допи мартинито си.



— Добре де, добре. От мен се иска да си дремна точно като малката Сели.

— А ако не дремнеш, ставаш раздразнителна като Сели, ако си е пропуснала следобедния сън.

— Снаха ми хич не се притеснява да ме дразни.

— Затова ме обичаш — отвърна Лиса и помогна на свекърва си да се изправи.

— Не само по тази причина. Ще поговорим по-късно — каза на Абра.

Щом остана сама, Абра си позволи моментна депресия, миг на тревога. Дали не трябва да се извини и бързо да се върне вкъщи? За какво? За да е сигурна, че никой не е влизал и не е оставял други уличаващи доказателства?

Нищо нямаше да спечели, като се вманиачва, като постоянно трови съзнанието си. По-добре щеше да ѝ е тук, реши, с хората. По-добре да се радва на мига.

Един бог знае какво може да стане после.

Изправи се и тръгна към кухнята. Би ѝ харесало да сготви нещо, но си даде сметка, че в момента не е икономка, а гостенка.

Трябваше да занесе нещата си горе и да извади малките торбички с подаръци, които беше направила за семейството.

Трябваше да бъде заета.

Обърна се, когато Лиса влезе.

— Хестър все се оплаква за почивката, обаче редовно спи като пън за час.

— Винаги е била толкова активна и независима.

— Все едно не знам. Но един час почивка е нищо. В началото след злополуката рядко оставаше будна за цял час. Но опроверга всички лоши прогнози, а и аз не бих очаквала по-малко.

— Нека ти сипя вино. Чудех се с какво мога да помогна. С вечерята, с каквото и да е.

— О, ще ти обясня за вечерята. И сама мога да се оправям в кухнята, когато нашата Алис ме остави. Но не съм Марта Стюарт. А ти трябва да си чудесна готвачка.

— Трябва?

— Хестър така казва, а и сама мога да видя доказателствата. Илай е спрял да се топи и е почнал да трупа килца. Задължена съм ти

за това.

— Обичам да готвя, а той се сети, че обича да яде.

— И си е спомнил, че обича кучета и разходки по плажа. И компания. Благодарна съм ти, Абра.

— Радвам се, че го накарах да си спомни.

— Няма причина да се притесняваш. Поддържаме приятелски връзки още преди да почнете да се виждате с Илай.

— Права си — въздъхна с облекчение Абра. — От дълго време не съм имала връзка с никого, особено с човек, който е близък със семейството си. Истината? Толкова съм свикнала да върша всичко, което трябва да се свърши тук, и все да търся нещо, което трябва да се направи. Не съм сигурна какво трябва да правя и какво не трябва, като съм гостенка.

— Защо не спреш да си гостенка и не приемем, че сме семейство? Хестър мисли за теб като за част от семейството. Илай също. Защо не почнем оттам?

— Би ми харесало. После мога да спра да се терзая.

— Накарах Макс да занесе нещата ти в спалнята на Илай. — Лиса се усмихна непринудено и намигна. — Не виждах смисъл в терзаенето.

Абра се засмя изненадано и кимна.

— Това улеснява нещата. Защо не ми кажеш какво предвиждаш за празничното меню, за да се погрижа?

— Можем да го направим. Но когато ни се отвори свободна минута, искам да ми кажеш точно какво става тук. Илай е навън и използва онова симпатично куче и горкичката стара Сейди като извинение, за да сподели с баща си всички подробности, които е премълчал пред мен. Да защитим женорята, че да не си разтревожат красивите главици.

Абра сви юмруци и постави ръце на кръста си.

— Наистина?

— Е, не е чак толкова зле, но не съм и много далеч. И аз преживях изминалата година, Абра. Всеки ден от нея. Всеки час. Искам да знам какво става със сина ми.

— Тогава ще ти кажа.

Надяваше се, че е постъпила правилно, но това, изглежда, беше единственият начин. Прямите въпроси изискваха директни отговори. Сега, ако можеше да се довери на преценката на Лиса, и двамата родители на Илай бяха запознати със ситуацията.

Без повече заобикалки и избягване на неприятните факти.

А и какво вършеше самата тя? Нима не заобикаляше и не избягваше неприятните факти? Илай определено имаше правото да знае за подхвърления пистолет, за претърсването на полицията. Не трябваше ли да му се довери напълно, да се разкрие напълно?

— А, ето ви. — Илай влезе усмихнат, с разрошена от вятъра коса. — Барби дезертира от мен и се предаде на баща ми и на новата си най-добра приятелка Сейди. Мисля, че твърде лесно се поддава.

— Добре, че е кастрирана. Някой хубав пес би могъл да я прелъсти.

— Наистина се радвам, че си тук. Разказах на татко за всичко, до най-дребните и неприятни детайли. Реших, че е време.

— Добре, защото тъкмо разказах същото и на майка ти.

— Какво...

— Илай, тя ме попита директно. Аз отговорих. А и ще се тревожи по-малко, като знае, вместо да се чуди.

— Само исках да се чувства спокойна и в безопасност за два дни.

— Разбирам. И аз си помислих същото и затова не... Това не е ли Хестър?

Крясъкът още не бе стихнал, когато Илай беше вече във вратата, преди Абра да е успяла да довърши въпроса си. Хукна към спалнята на баба си.

Въпреки токчетата си Абра също се втурна и видя Хестър, бяла като платно, да седи в леглото. Дишаше учестено и ръцете ѝ трепереха, като ги протегна към Илай.

Бързо отиде в банята да сипе вода.

— Всичко е наред. Тук съм. Успокой се, бабо.

— Ето, Хестър, пий малко вода. Контролирай дишането си. — Гласът на Абра беше като балсам. — Дръж ѝ чашата, Илай, докато намества възглавниците. Искам да се облегнеш и да дишаш.

Хестър продължи да стиска Илай за ръката и бавно отпи, преди да остави Абра да я намести на възглавниците.

— Чух шум.

— Хукнах нагоре — започна Илай. — Не помислих.

— Не. — Без да сваля поглед от него, Хестър поклати глава. — Онази нощ. Онази нощ чух шум. Събудих се, защото чух шум. Спомням си... Помня, че станах.

— Какъв шум?

— Стъпки. Помислих си... Но после реших, че си въобразявам. В старите къщи има шумове. Свикнала съм. Реших, че е вятърът, но онази нощ беше лек, почти нямаше вятър. Само къщата, която скърцаше като някаква старица. Реших да си направя чай, от оня специалния, билковия, дето ти ми го даде, Абра. Успокоява. Щях да си направя чай и отново да заспя. Станах и тръгнах към стълбите. Откъслеци. Само откъслеци.

— Всичко е наред, бабо. Не е нужно да си спомняш всичко.

— Откъслеци — повтори тя. — Дали запалих осветлението? Не съм сигурна. Имаше ли достатъчно лунна светлина? Не съм сигурна. Исках чай и тръгнах надолу по стълбите.

Стисна още по-силно ръката на Илай.

— Видях нещо. Някого. Някого в къщата. Побягнах ли? Паднах ли? Не помня.

— Кого видях?

— Не знам. Не съм сигурна. — Гласът ѝ заглъхна крехък като кристал. — Не мога да видя лицето му. Опитах се да тръгна нагоре, но той беше зад мен. Мисля... Реших, че няма да успея да се кача, затова хукнах надолу. Чувам го, чувам го как идва зад мен. А после не мога да си спомня нищо до момента, в който се събудих в болницата. Ти беше там, Илай. Първо тебе видях, когато се събудих. Знаех, че ще се оправя, защото те видях.

— Ти се справи.

Целуна я по ръката.

— Имаше някого в къщата. Не съм сънувала.

— Не, не си сънувала. Няма да го оставя да се върне, бабо. Няма да те нарани отново.

— Сега ти си в къщата, Илай. Трябва да се пазиш.

— Ще се пазя. Обещавам ти. Сега Блъф Хаус е моя отговорност. Довери ми се.

— Вярвам ти повече, отколкото на всеки друг. — Хестър затвори очи за миг. — Зад гардероба на третия етаж... големия двоен гардероб,

там има механизъм, който отваря стена.

— Мислех, че коридорите са запечатани.

Дишането ѝ отново се ускори и когато пак отвори очи, погледът ѝ беше изпълнен с решимост.

— Да, повечето са затворени, но не всички. Любопитните момченца не могат да помръднат този тежък гардероб или етажерките в мазето, в старата му част, където дядо ти за известно време си беше направил работилница. Има още една стена зад етажерките. Останалото го запечатах. Компромис.

Сега успя да му се усмихне.

— Дядо ти ми правеше отстъпки, аз също му правех отстъпки. Така че не затворихме тези двата, за да не зазидаме окончателно традициите на Блъф Хаус. Никога не казах на баща ти, дори когато порасна достатъчно, за да не се прави на глупак.

— Защо?

— Мястото му е в Бостън. Твоето е тук. Ако ти се наложи да се криеш, да бягаш, използвай подвижните стени. Никой друг не знае, освен Стоуни Трибет, ако въобще помни и той.

— Той си спомня. Направи ми скица на коридорите, как са били някога. Но не ми каза, че има два отворени.

— Лоялност — простичко отвърна Хестър. — Помолих го да не казва на никого.

— Добре. Сега знам и не трябва да се притесняваш за мен.

— Трябва да видя лицето му, на мъжа, който беше в къщата онази нощ. Ще го видя. Ще събера парчетата.

— Защо да не ти направя от онзи чай? — предложи Абра.

— Мина му времето на чая. — Хестър изправи рамене. — Можеш обаче да ми помогнеш да стана и да сляза долу. А после да ми сипеш една хубава чаша уиски.

## 20.

На два пъти през нощта Илай става, за да обикаля къщата, а кучето вярно вървеше до него. Провери вратите, прозорците, алармата, дори излезе на голямата веранда, за да види дали няма някакво движение на плажа.

Всички, за които го беше грижа, спяха в Блъф Хаус, така че нямаше да рискува.

Това, което баба му си беше припомнила, промени нещата. Не за присъствието на нападателя — Илай и без това вече вярваше, че човекът е бил там в нощта, когато тя падна. А за мястото. Баба му каза, че е видяла някого на горния етаж и се втурнала надолу, или поне се е опитала. Значи не ставаше дума за човек, който излиза от мазето на основния етаж.

Сега имаше три възможности.

Съзнанието ѝ да е объркано. Възможно, разбира се, особено след претърпяната травма. Това обаче не му се вярваше.

Съществуваше и възможността да става въпрос за двама различни нарушители, които можеха да са свързани или да са напълно независими един от друг. Не можеше и нямаше да пренебрегне тази възможност.

Последната възможност беше един нарушител, същият, който беше влязъл с взлом и беше нападнал Абра, същият, който беше копал в старото мазе. Което поставяше въпроса какво е правил на горния етаж. Каква е била целта му?

Щом семейството му си тръгнаше за Бостън, Илай щеше отново да обиколи къщата, стая по стая, кътче по кътче, и да потърси някои отговори.

Дотогава двамата с Барби щяха да са на пост.

Легна до Абра и остана буден, опитвайки се да събере парчетата. Безименен бандит, партньор с Дънкан? Кражбата, безчестието, а после убийството на Дънкан от неизвестния, който премахва от кабинета му всички следи, свързващи го с детектива.

Възможно беше.

Клиентът на Дънкан, нападателят, го наема. Дънкан научава, че клиентът му е влязъл с взлом и е нападнал жени. Скарва се с него, може би заплашва да уведоми полицията или пък опитва изнудване. А клиентът го убива и заличава доказателствата.

И това беше възможно.

Нападателят или нападателите са нямали връзка с Дънкан по никакъв начин. Докато си е вършел работата, ги е разкрил и е бил убит.

И това беше възможно, но невероятно — или поне такава изглеждаше в четири сутринта.

Илай се опита да превключи на работата си. Поне в сюжета на романа му имаше линии и ситуации, които би могъл да разреши до сутринта.

Замисли се да противопостави на главния си герой някой антагонист, жена, властите. В объркания си живот се сблъскваше с конфликти и последствия на всички нива. Всичко се оказваше въпрос на избор. Наляво ли да тръгне, или надясно, дали да остане да седи и да чака?

Размишлява над възможностите, докато най-накрая мозъкът му се предаде и заспа.

И някъде в лабиринта на подсъзнанието му въображението и реалността се смесиха. Илай отвори предната врата на къщата в Бек Бей.

Познаваше всяка стъпка, всеки звук, всяка мисъл, но все още не можеше да си наложи да промени каквото и да е. Трябваше само да се обърне и да излезе навън на дъжда. Само да замине с колата. Вместо това повтори действията си от нощта в убийството на Линдзи, които оттогава постоянно му се явяваха насън.

Не можеше нищо да промени и все пак то се промени. Отвори вратата на къщата в Бек Бей и се озова в мазето на Уиски Бийч.

Държеше фенерче, докато се движеше в мрака. Някаква част от съзнанието му подсказа: електричеството е прекъснато. Отново нямаше ток. Трябваше да срита генератора, за да го подкара.

Тръгна покрай стелажите, препълнени с проблясващи буркани, всички прилежно надписани. Конфитюр от ягоди, от грозде, круши, консервиран зелен боб, доматиен сок.

Някой е бил доста зает, каза си, докато обикаляше из купищата картофи. Много гърла за хранене имаше в Блъф Хаус. Семейството му

спеше по леглата си, Абра спеше в неговото. Много гърла за хранене, много хора, които трябва да защитава.

Беше обещал, че ще се грижи за къщата. Ландън спазваха обещанията си.

Трябваше да оправи тока, да върне светлината, топлината, сигурността, да защити това, което е негово, което обича и което е уязвимо.

Докато доближаваше генератора, чу бученето на морето — шумът се усилваше и заглъхваше, усилваше и заглъхваше...

А наскре бученето дочу ясното блъскане на метал по камък. Като метроном, отмерващ времето.

Имаше някого в къщата, някой блъскаше вътре в къщата. Заплашваше всичко, което Илай беше длъжен да пази. Усети оръжието в ръката си и погледна надолу, за да види как проблясва един от пистолетите за дуел, син и тайнствен като морето.

Продължи напред, докато бученето не се превърна в рев.

Но когато стигна до най-старата част, не видя нищо, освен ямата, белязала пода.

Пристъпи, погледна надолу и я видя.

Не Линдзи, не тук. Абра лежеше в онази дълбока яма, убийствено червена кръв беше напоила блузата ѝ и замацваше прекрасните ѝ диви къдрици.

Острите като ножове нокти на ужаса се впиха в гърлото му и го задраха. Болка, леденостудена болка заби ками в стомаха му, докато се мъчеше да прошепне името ѝ. Опита да се спусне към нея, роден от тънка като конец надежда.

Улф пристъпи от сенките и застана в синята светлина.

Помогни ми. Помогни ѝ. Илай падна на колене, за да я докосне. Студена. Твърде студена. Спомни си Линдзи, докато кръвта на Абра багреше ръцете му.

Твърде късно... не, не може да е късно. Не отново. Не и с Абра.

Беше мъртва, като другата. Улф вдигна служебния си пистолет. Ти си виновен, кръвта ѝ е по ръцете ти. Този път няма да се измъкнеш.

Изстрелът отекна и изтръгна Илай от кошмара, за да го потопи в обятията на паниката. Докато се опитваше да си поеме дъх, притисна въображаемата болка в гърдите си и погледна убеден, че ще види как



кръвта му се стича между пръстите му. Под дланта му сърцето му биеше лудо като побеснял барабан срещу атавистичния страх.

Наведе се към Абра и откри, че мястото ѝ е студено и празно.

Сутрин е, убеди се той. Онова е било само сън, сега слънцето грееше през вратите на верандата и разпръскваше бели звезди върху водата. Всички в Блъф Хаус бяха в безопасност. Абра вече беше станала и посрещнала деня.

Всичко беше наред.

Изправи се, видя кучето, което се беше свило в леглото си, сложило собственически лапа върху кокал играчка. По някаква причина спящото куче му вдъхна увереност, напомни му, че реалността може да е проста като добро куче и слънчева неделна сутрин.

Щеше да я кара по-спокойно, колкото се наложеше, докато преодолее усложненията и неволите на сънищата.

Още щом краката му докоснаха пода, Барби скочи и размаха опашка.

— Всичко е наред — каза той високо.

Обу дънките си и си сложи риза, след което отиде да потърси Абра. Не се изненада, че я откри в гимнастическия салон, а че видя там и баба си. Искрено се сащиса, когато се натъкна на несломимата Хестър Ландън, седнала с кръстосани крака на червена рогозка, обута с черен клин до коленете и лавандулово горнище, което оставяше ръцете и по-голямата част от раменете ѝ голи.

Видя белега от операцията ѝ, който се спускаше от лявото ѝ рамо към лакътя — дълбоки белези като тези в мазето. Белези по това, което беше негово, което обичаше и което трябваше да пази.

— Като вдишваш, наклони се наляво. Не се изпъвай прекалено, Хестър.

— Занимаваш ме с йога за бабички.

Досадата в гласа на Хестър направи ситуацията с една идея по-нормална.

— Просто трябва да сме внимателни. Дишай. Вдишвай с вдигнати нагоре ръце, докосни дланите си. Издишай. Вдишай и се наклони надясно. Двете ръце нагоре. Повтори това два пъти.

Докато говореше, Абра коленичи зад Хестър и разтри раменете ѝ.

— Здрави ръце имаш, момиче.

— А ти си много напрегната. Успокой се. Раменете надолу и назад. Просто се отпускаме, това е всичко.

— Бог ми е свидетел, че имам нужда от това. Събуждам се схваната като дъска и после цял ден съм така. Губя гъвкавостта си. Дори не знам дали някога ще успея пак да докосна палците на краката си.

— Ще се справиш. Какво ти казаха лекарите? Не би пострадала по-лошо...

— Не умрях — прекъсна я Хестър и Илай видя как Абра потръпва и затваря очи.

— Защото имаш здрави кости и здраво сърце.

— Здрава глава.

— Не мога да го оспоря. Цял живот си се пазила и си била активна. Сега се лекуваш и трябва да бъдеш търпелива. До лятото ще можеш да изпълняваш отново асаните.

— Често си мисля, че е голяма загуба, дете не ги знаех всичките тия пози, докато моят Илай беше жив.

На Илай му трябваше миг, за да схване думите ѝ, а после да се шокира и потресе. Абра я разбра веднага и мръсничко се засмя.

— В памет на обичния ти Илай сега издишай, изправи гърба и се наведи напред. Леко. Леко.

— Надявам се младият Илай да оценява колко си гъвкава.

— Мога да потвърдя.

А младият Илай реши да прояви дискретност и да се оттегли.

Щеше да направи кафе, да си сипе чаша и да разходи кучетата. Докато приключеше с това, баба му вече би трябвало да се е облякла като неговата баба. И може би дори представата как тя прави секс с дядо му щеше да се е изпарила от ума му.

Долови аромата на кафе, докато вървеше към кухнята, и откри сестра си по пижама да вдъхва уханието над една чаша.

Сейди се беше излегнала на кухненския под, но се изправи и отиде при Барби, за да се подушат.

— Къде е бебето?

— Ето тук. — Триша потупа големия си корем. — Кака ѝ е горе за неделно гушкане с тати. Отвори ми се малко спокойствие и се

наслаждавам на единствената чаша кафе, която ми се полага за деня. И ти можеш да си сипеш една, а после да ми помогнеш да скрия яйцата.

— Мога, но след като разходя кучетата.

— Става. — Триша се наведе и почеса Барби. — Такава душичка е и е добра компания за Сейди. Ако имаше брат или сестра, щях да си взема. Много мила е със Сели. Толкова търпелива и любезна.

— Да.

Ето ти куче пазач, каза си Илай, докато си сипваше кафе.

— Нямах много време да разговарям с теб насаме. Бих искала да ти кажа, че изглеждаш добре. Добре изглеждаш, Илай.

— Че как изглеждах преди?

— Като изпития, блед и тъп чичо на Илай.

— Е, благодаря.

— Ти попита. Все още си малко мършав, но вече приличаш на себе си. Ето защо обичам Абра. Много.

Той я изгледа косо и Триша наклони глава.

— Да не се каниш да ми кажеш, че тя няма нищо общо?

— Не. Канех се да кажа, че не знам как съм живял досега в това семейство, без да подозирам за манията му по секса. Току-що чух баба да загатва на Абра за сексуалния си живот с дядо.

— Сериозно?

— Сериозно. И сега трябва да го залича от паметта си. Хайде, Барби. Да изведем Сейди на разходка.

Сейди обаче отново се излегна и се прозя широко.

— Тя май пасува — отбеляза Триша.

— Ами добре. Само аз и ти, Барби. След малко се връщаме, за да си поиграем на Великденското зайче.

— Става. Аз нямах предвид само секса — натърти тя.

Той я погледна откъм пералното помещение, докато откачаше каишката.

— Знам.

Щеше да опита нещо различно, след като нямаше да му се налага да се съобразява с достойната походка на Сейди. Реши да слезе до брега в ранната великденска сутрин. Щом допи кафето си, забодде чашата в пясъка до стълбите и забърза хода си до леко тичане. Когато запита тялото си как намира идеята, получи несигурен отговор.

Но на кучето му хареса. Хареса му достатъчно, за да забърза стъпките си, докато Илай не затича с всички сили. Нямаше съмнение, че по-късно щеше да си плати за това. Слава богу, че разполагаше с масажистка терапевтка.

Привидя му се сцената от съня му, Абра бледа, окървавена, простряна върху ледения каменен под на мазето. От това сърцето му заблъска по-бясно, отколкото от бягането.

Най-сетне успя да укроти кучето и отново започнаха да вървят. Вдъхна от влажния въздух, за да облекчи пресъхналото си гърло.

Явно беше по-разтревожен от проникванията в къщата, отколкото бе склонен да повярва. По-загрижен за семейството си и за Абра, отколкото би искал да признае в студената дневна светлина.

— Ще трябва да прибегнем до нещо по-сериозно от лаенето — каза на кучето и го поведе обратно към вкъщи. — Но първо трябва да избутаме днешния ден и утре сутринта.

Погледна към Блъф Хаус и се изненада, като видя колко се бяха отдалечили.

— Леле майчице.

А бяха минали по-малко от два месеца, откакто се задъхваше облян в пот, щом изминеше половин миля. Днес беше пробягал двойно по-голямо разстояние.

Може би отново беше станал себе си.

— Добре, Барби, да опитаме да се върнем.

Побягна обратно с радостното куче до себе си. Когато отново погледна нагоре към Блъф Хаус, видя Абра на верандата, облякла анорак с качулка върху екипа си от йогата. Помаха му с ръка.

Ето тази картина си обеща да запомни. Абра с Блъф Хаус зад гърба ѝ, с морския вятър, който танцуваше в косите ѝ.

След като изкачи стълбището се почувства изтощен, но по един страхотно приятен начин.

— Мъжът и неговото куче — обяви Абра и поздрави и двамата.

— Мъжът, неговото куче и музиката от „Роки“. Ейдриън<sup>[1]</sup>! — Вдигна я във въздуха.

Абра се разсмя, когато той я завъртя.

— Какво имаше в това кафе? Остана ли още от него? — попита тя.

— Денят ще е чудесен.

— Така ли?

— Разбира се. Всеки ден, който започва с шоколадови зайчета и желирани бонбони за закуска, е добър. Трябва да скрием яйцата.

— Вече го направихме, Роки. Ти го пропусна.

— Още по-добре. Сега ще трябва да ги търся. Дай ми някой жокер де — настоя. — Може да не си наясно, но Робърт Едуин Ландън, изпълнителен директор на „Ландън Уиски“, председател и съпредседател на безброй достойни благотворителни организации и глава на семейство Ландън, с всички сили ще се постарее да попречи на мъничката си внучка да победи в търсенето на великденските яйца.

— Няма да го направи.

— Добре де, може да остави детето да победи, но е адски сигурно, че ще бие единствения си син.

— Може и така да е, но от мен няма да получиш жокери. Влизай да си вземеш великденската кошничка, преди баща ти да е слязъл да търси.

Денят беше хубав, нищо че се натъпка със сладкиши, макар да знаеше, че от вафли на закуска малко му прилошава. Все пак ги изяде и остави тревогите си настрана, за да се наслади на приятните мигове.

Баща му с щръкналите заешки ушички и Селина, която се смее с цяло гърло. Удоволствието по лицето на баба му, когато ѝ подари красива купа, пълна с уханни пролетни цветя.

Веселата война с водни пистолети със зет му и случайното (донякъде) смъртоносно прострелване на сестра му в сърцето, когато тя отвори вратата на верандата.

Изненадата на Абра, когато ѝ даде яркозелената орхидея, защото цветето му напомняше за нея.

Ядоха бут с печени картофи, крехки аспержи и билковия хляб на Абра, фаршировани яйца, обелени от шарените си черупки, и какво ли още не в официалната трапезария. Свещите грееха, кристалът искреше, морето пееше своята песен, блъскайки се в скалистия бряг, и създаваше съвършения музикален фон за прекрасния ден, който Илай беше предрекъл.

Не можеше да си спомни предишния Великден със скорошното убийство на Линдзи, с часовете, които беше прекарал по разпити, с оживелия страх, че полицията отново може да похлопа на вратата му. И този път да го отведе с белезници. Сега всичко това беше замъглено

— бледите изопнати лица на семейството му, постепенното и постоянно отдръпване на онези, които беше смятал за приятели, загубата на работата, обвиненията, които го заливаха, ако дръзнеше да се появи сред хора.

Вече беше преминал през това. Каквото и да го дебнеше сега, щеше да се освободи и от него.

Нямаше да загърби отново чувството за дом и надеждата.

За Уиски Бийч, помисли си Илай. Вдигна чаша и улови погледа на Абра, усмивката на Абра. Пи за всичко това, за всички.

Когато в понеделник сутринта помогна да натоварят колите, чувството на надежда все още беше в него. Прегърна баба си за довиждане.

— Ще запомня всичко това — прошепна тя в ухото му. — Пази се, докато се пазя и аз.

— Добре.

— И да кажеш на Абра, че няма още дълго да води сутрешния си урок по йога без мен.

— Ще й кажа.

— Хайде, мамо, да те вкараме в колата. — Роб прегърна сина си по мъжки, с една ръка, и го потупа по гърба. — Ще се видим скоро.

— Лятото идва — отвърна Илай, като помагаше на баба си. — Предвидете си време.

— Ще го направим. — Баща му отиде до шофьорското място. — Хубаво беше отново да се съберем всички Ландън в Блъф Хаус. А ти ни чакай. Ще се върнем.

Илай им помахаше и гледа след тях, докато не се скриха зад завоя. До него Барби тихичко изскимтя.

— Чу го. Ще се върнат. — Обърна се и огледа къщата. — Но преди това имаме работа за вършене. Ще открием какво точно търси онова копеле. Ще претършуваме Блъф Хаус от горе до долу. Нали?

Барби завъртя опашка.

— Ще приема това за „да“. Хайде.

Започна най-отгоре. На третия етаж някогашните слугински помещения служеха за склад на стари мебели, скринове със стари дрехи или вещи, които не бяха изхвърлени от предишните Ландън заради прекалена сантименталност или по практични съображения.

След претърсването полицаите не си бяха дали труд да върнат по местата им чаршафите против прах, така че сега лежаха на бели купчини като снежни преспи на пода.

— Ако бях вманиачен търсач на съкровища, какво щях да търся тук горе?

Не и самото съкровище, реши той. Освен откраднатото писмо, скрито на видно място като в романа на По, нямаше какво друго. Никой не би могъл да вярва, че някой от предишните обитатели ще сбута сандък със съкровища до продънения диван или зад замъгленото огледало.

Обиколи помещенията, надничаше в кутии и сандъци, мяташе чаршафите обратно върху мебелите. Слънчевите лъчи прорязваха пращинките, а тишината в къщата се подчертаваше от шума на прибоа.

Не можеше да си представи да живее с цяла армия от слуги, които някога бяха спали в лабиринтите от стаи и се бяха събирали да се хранят или да си бърбят. Никога не би могъл да бъде напълно сам, никога не би било съвсем тихо, а за истинско лично пространство и дума не би могло да става.

Предположи, че са направили компромис. За да се поддържа такава къща, да се живее в нея и да се осигуряват забавления, както е било при предците му, е била необходима цяла армия. Баба му и дядо му бяха избрали не толкова сложен начин на живот.

Във всеки случай времето на Гетсби беше отминало... поне в Блъф Хаус.

Все пак му се струваше срамота и загуба един цял етаж да е зает от покрити с чаршафи мебели, сандъци с книги, скринове, натъпкани с дрехи, покрити с платница и пакетчета лавандула.

— Тук бих могъл да си направя ателие, нали? — запита той Барби. — Стига да можеш да рисувам де. Баба може, обаче толкова много неща трябва да се махнат, а и тя обича да използва дневната си за това или пък да рисува на верандата.

Поспря да си почине и завъртя рамене, както му беше препоръчала Абра, след което тръгна из някогашното слугинско помещение.

— И все пак светлината тук е чудесна. Ей там има място за малка кухня. Мивката се оправя, слага се микровълнова... тази баня се ремонтира — добави, като видя тоалетната със старото казанче с

верижка. — Или още по-добре, всички тези стари неща се поправят. Мебелите да влязат в употреба, вместо просто да си стоят тук.

Намръщи се, отиде до прозорците, които гледаха към брега. Огромни прозорци, удивителна гледка — най-вероятно в резултат на архитектурно решение, което не е било предвидено точно за удобство на прислугата.

Отиде до еркера и се замисли за първия си обход в деня, в който се беше върнал.

Да, може да работи тук, каза си отново. Нямаше да е нужно много, за да се пооправи мястото, а и на него не му трябваше кой знае какво. Да качи бюрото си, някои папки, полици... и да модернизира банята.

— Че кой писател не би искал мансарда. Да, може би. Може да го направя, след като баба най-сетне се върне вкъщи. Ще помисля над това.

Което нямаше нищо общо с целта му, призна си той, така че предприе втори обход. Представи си как камериерките слизат от железните си легла на зазоряване, босите крака по студения под. Икономът облича колосаната си бяла риза, главната икономка си прави списък със задълженията си за деня.

Тук беше съществувал цял един свят. Свят, за който семейството вероятно знаеше малко. А това, което не съществуваше, доколкото можеше да види, не си струваше влизането с взлом, нито пък потрошаването на костите на възрастна жена.

Върна се в просторния салон и огледа стария гардероб, облеган на стена с ужасни според Илай тапети на цветя. При близък оглед не забеляза следи да е бил местен през последното десетилетие или повече.

Обхванат от любопитство, се опита да го избута, като притисна гръб в него. И не го помести с повече от сантиметър или два. Опита се да достигне тясното пространство зад него, после да подпъхне ръката си отдолу.

Не само непослушните малки момчета не биха могли да го мръднат, с това не би се справил и възрастен мъж. Не и сам.

Инстинктивно извади телефона си и превъртя списъка си с контакти, които Абра беше въвела. Избра номера на Майк О'Мали.

— Здравей, Майк, Илай Ландън е. Да, добре. Благодаря.



Отново се облегна на гардероба, солиден и стабилен като секвоя.

— Виж, дали днес ще имаш някоя свободна минута?... Наистина? Щом имаш свободен ден, не искам да нарушавам плановете ти... В такъв случай мога да се възползвам от помощта ти за една работа. Имам нужда от малко мускули. — Засмя се, когато Майк го попита кои мускули точно. — Всички... Задължен съм ти.

Затвори и погледна Барби.

— Вероятно е глупаво, а? Но кой може да устои на тайна стена?

Слезе надолу по стълбите и постоя в кабинета си, като си представяше как го мести на третия етаж. Реши, че идеята не е съвсем луда. По-скоро... ексцентрична.

Тапетите трябваше да се разкарат и сигурно щеше да се отвори работа с отоплението, тока, канализацията. И накрая трябваше да измисли какво да прави с останалото пространство там горе.

Но беше хубаво да мисли за това.

Барби надигна глава. Излая три пъти миг преди звънецът на вратата да се обади.

— Какви уши имаш! — възхити се Илай и тръгна с нея надолу по стълбите.

— Много си бърз.

— Защото ме спаси от работата по двора. Хей, здрасти! — Майк почеса Барби, докато тя душеше панталона му. — Чух, че си взел куче. Как му е името?

— Нейното име? — Илай потисна тръпка. — Барби.

— О! — Болка и съчувствие покриха лицето на Майк. — Сериозно?

— Ами дойде си с името.

— Става, стига да не й вземеш приятел и да го наречеш Кен. От известно време не съм идвал тук — добави Майк, като пристъпи във фойето. — Адски голямо пространство. Морийн каза, че семейството ти е идвало за Великден. Как е госпожа Ландън?

— По-добре. Много по-добре. Надявам се да се завърне в Блъф Хаус до края на лятото.

— Чудесно ще е отново да е тук. Не че искаме да се разкараш от Уиски Бийч.

— Оставам.

— Без майтап? — Майк се ухили широко и го потупа по рамото. — Радвам се да го чуя, човече. Можем да използваме малко прясно месо в месечните си сбирки на покер. Ще вдигаме мизата и ще задържаме, когато вдигаш ти.

— С колко се влиза?

— С петдесет. Малък отбор сме.

— Кажи ми, когато се събирате следващия път. Онова чудо е нагоре по стълбите — каза Илай, като посочи и тръгна към стълбището. — Третият етаж.

— Страхотно. Никога не съм бил там.

— И аз не бях влизал от дете. Играехме горе, когато времето беше лошо, а един-два пъти сме си лягали там и си разказвахме истории за духове. Сега обаче е само склад.

— Значи ще сваляме нещо долу?

— Не. Само ще го преместим. Огромен гардероб. Двоен гардероб — добави Илай, като тръгнаха по стълбите. — Ей тук вътре.

— Хубаво пространство, ужасни тапети.

— Говори ми.

Майк огледа стаята и погледът му се спря върху гардероба.

— Огромен звяр. — Приблужи се до него и прокара пръсти през гравираната му повърхност. — Красавец. Махагон, нали?

— Така мисля.

— Имам братовчед, който се занимава с антики. Ще се подмокри от кеф, ако му попадне нещо такова. Къде ще го местим?

— Само на няколко стъпки. — Под озадачения поглед на Майк Илай сви рамене. — Ами... Зад него има преграда.

— Преграда?

— Вход към коридор.

— Брей, мамка му! — Майк размаха юмрук във въздуха и погледът му засия. — Таен коридор? Накъде води?

— Надолу към мазето според това, което са ми разказвали. Само са ми казвали. Идея си нямах. Били са коридори за прислугата — обясни той. — Притеснявали са баба ми, така че ги затворила, но този и още един в мазето само ги покрила.

— Това е страхотно. — Майк потърка ръце. — Да го преместим това копеле.

Откриха, че е по-лесно да се каже, отколкото да се направи. Тъй като нямаше как да го вдигнат, а да го избутат се оказа невъзможно, застанаха първо в единия му край, а после в другия, като го побутваха с по няколко сантиметра всеки път.

— Следващия път ще си вземем кран. — Майк се изправи и раздвижи рамене.

— Как ли са го домъкнали тук, по дяволите?

— Десет мъже и една жена, която обявява, че сигурно ще изглежда по-добре на отсрещната стена. И ако кажеш на Морийн, че съм казал това, ще се закълна, че си гнусен лъжец.

— Току-що ми помогна да мръдна десеттонен гардероб. Лоялността ми е твоя завинаги. Виждаш ли тук? Това е краят на преградата. Гадният тапет малко я прикрива, но като знаеш, че е там...

Опипа около тапетния бордюр, докато не напипа механизма. Когато чу слабото изщракване, погледна Майк.

— В играта ли си?

— Шегуваш ли се? Второто ми име е Играча. Отваряй.

Илай натисна преградата, усети как поддава леко, а после се откряна на два пръста към него.

— Я се отвори — измърмори той и натисна, докато отвори напълно.

Видя тесен коридор, а после — стълби, спускащи се мрака. Инстинктивно опипа стената за ключ за осветление и се изненада, като се натъкна на такъв. Но когато го натисна, не стана нищо.

— Или тук няма ток, или няма крушка. Ще взема две фенерчета.

— И може би самун хляб. За да пускаме трохички — обясни Майк. — И голяма тояга, в случай че има плъхове. Добре де, само фенерче — поправи се, като видя студения поглед на Илай.

— Ей сега се връщам.

Взе две бири заедно с фенерчетата. Поне това можеше да направи.

— По-добре от самун хляб. — Майк взе бирата и фенерчето и освети тавана на коридора. — Няма крушка.

— Следващия път ще донеса. — Въръжен с фенерче, Илай пристъпи в коридора. — Доста е тесен и все пак е по-широк, отколкото си го представях. Предполагам, че са имали нужда от място, за да

разнасят подноси и други такива. Стълбите изглеждат здрави, обаче внимавай.

— Може да има змии, и то много опасни. Ти влез първи.

Илай се засмя и тръгна надолу.

— Съмнявам се да се натъкнем на скелета на някой мразен иконом или на последните слова на небрежна домоуправителка, издълбани на стената.

— Може да видим призрак. Достатъчно зловещо е.

И прашно, и влажно. Стълбите скърцаха под краката им, но поне нямаше плъхове, които да ги гледат с червените си очички.

Илай спря, когато светлината от фенера му се спря на друга преграда.

— Чакай да помисля. — И да се ориентирам, добави наум. — Това трябва да се пада вторият етаж. Виждаш ли тук? Трябва да излиза към спалнята на баба ми. Сигурно тук е главният коридор. Боже, като деца бихме убили, за да ги отворим. Можех да се промъкна, да изскоча и да изкарам ангелите на сестра си.

— И точно това е била причината баба ти да запечата вратите.

— Аха.

— Мислиш отново да ги отвориш?

— Аха. Няма причина за това, но да.

— Това, че е яко, е достатъчна причина.

Продължиха по коридора, слизаха надолу, завиваха.

От скицата, която беше запомнил, Илай отсъди, че вратите някога се бяха отваряли на стратегически места из къщата, в гостните, кухнята, дневната, вестибюла и някъде в дебрите на мазето.

— По дяволите. Първо трябваше да преместим стелажите, които затварят другата стена.

Обаче намери лоста и издърпа вратата към себе си, така че двамата с Майк се озоваха срещу стари буркани и ръждясали инструменти, зад които видяха мазето.

— Трябва да отвориш отново тези коридори, човече. Помисли си за партитата за Хелюин.

Илай обаче мислеше за нещо друго.

— Мога да го вкарам тук — измърмори той.

— А?

— Оня задник, дето влезе и копа тук долу. Трябва да помисля за това.

— Вмъкваш се тук и го примамваш вътре. Класически капан — съгласи се Майк. — И после какво?

— Мисля за това.

Затвори вратата, закле се да премести стелажите и да измисли план.

— Каж ми. Нямам нищо против да участвам в залавянето на оня. Морийн все още е напласена — обясни Майк, като тръгнаха обратно нагоре. — Не знам дали ще се успокои, докато не го заловят, особено след като всички смятат, че е същият, дето пречука детектива. Логично е.

— Да, така е.

— А когато разбра, че оня изрод е подхвърлил пистолета в къщата на Абра, съвсем се наплаши.

— Не мога да я виня, че... Какво? Какъв пистолет? Какви ги говориш?

— Пистолетът, дето Абра откри в... О. — Майк потрепери и пъхна ръце в джобовете. — Ами, по дяволите, тя не ти е казала.

— Не, не ми е казала. Но ти ще го направиш.

— Донеси ми още една бира и ще си кажа.

---

[1] Героиня от филма „Роки“ (1976). — Б.пр. ↑

## ОБЕЩАНИЕ

*„Тържествена и сладка мисъл  
отново и отново ме облива.  
Днес най-близо до дома съм,  
отколкото нявга съм била.“*

Фийби

Кари

## 21.

В края на дългия ден — два курса, голямо почистване и два масажа, Абра докара колата до дома си.

И просто остана да седи в нея.

Не искаше да влиза. С ненавист осъзна, че няма желание да влезе в собствения си дом, да докосва собствените си вещи, да използва собствената си баня.

Обичаше Лафинг Гъл, влюби се в къщата още в първия миг, щом я видя. Искаше си обратно това чувство, достойнството, удобството, правото над него, а в момента усещаше единствено страх.

Онзи беше развалил всичко, който и да беше, като бе влязъл в дома ѝ и бе оставил след себе си насилие и смърт. Чудовището от гардероба с формата на пистолет.

Беше я изправил пред два избора. Да остави победата на чудовището — да се предаде, да седне и да се терзае. Или да се бори и да го победи.

Но погледнато по този начин, въобще нямаше избор.

Излезе от колата, извади масажната дъска и сака си и ги помъкна към вратата. Влезе и облегна дъската на стената, преди да внесе сака си в дневната.

Беше карала близо трийсет километра нагоре по крайбрежието, за да купи връзки сушени билки, с което натовари и без това заетия си ден, но щом ги извади от сака, сякаш усети благотворно въздействие.

Реши да запали малко от тях и да прочисти дома си. Почувстваше ли, че къщата е прочистена, значи беше прочистена. И когато отново си върнеше дома си, сериозно щеше да се заеме със създаването на малка оранжерия, така че да може да отглежда собствени билки в по-големи количества. Щеше сама да си прави скапаните връзки и да си има свежи подправки за готвене през цялата година.

А можеше и да ги продава. Още едно предизвикателство. Да произвежда собствени пликчета със сушени треви.

Нещо, над което да помисли.

Но засега щеше да даде всичко от себе си, за да прочисти ума си, да допусне в него само чисти и положителни мисли, докато пали стръковете билки за безопасност над голямата мидена черупка и раздухва огъня, за да започне да пуши. Нейният дом. Подовете, таваните, дори ъглите си бяха нейни.

Процесът на преминаване от стая в стая с аромата на бял градински чай и лавандула я успокои, докато не си припомни какво точно прави тук за себе си и за другите.

От вратата и надеждата се изковаваше сила.

Щом приключи с къщата, пристъпи в малкия вътрешен двор, като внимателно размахваше сухите треви, за да изпрати цялата си надежда и вяра във въздуха.

И видя Илай и кучето да изкачват стълбите от плажа.

Това я накара да се почувства малко глупаво, както си стоеше там с димящите клонки, докато вечерта се спускаше над плажа и мъжът и щастливото куче се катереха към нея.

Абра натика билките между речните камъни около малкия си дзен фонтан, където щяха да изтлеят безопасно.

— Каква красива двойка. — Усмихна се и тръгна към тях да ги поздрави. — И прекрасна изненада. Тъкмо се прибрах, едва преди няколко минути.

— Какво правиш?

— О. — Проследи погледа на Илай към димящия букет. — Просто малък домашен ритуал. Нещо като пролетно почистване.

— Гориш билки? Сигурно това гони злите духове?

— Мисля, че по-скоро прогонва отрицателните ни мисли. Семейството ти тръгна ли си сутринта?

— Да.

— Съжалявам, че не можах да остана да ги изпратя. Днес ми е доста натоварен ден.

Нещо не е наред, помисли си Абра, или нещо не е съвсем в ред. В този миг искаше единствено спокойствие, мир... и колкото и да беше необичайно за нея, да остане сама.

— Имам още доста за вършене — продължи тя. — Защо не мина покрай теб сутринта преди курса ми, за да взема списъка ти за пазаруване? Мога да купя нужните неща, преди да се върна, за да оправя къщата.



— Това, от което имам нужда в момента, е да ми кажеш защо трябваше да чуя от Майк, че някой е оставил пистолет в дома ти и че полицията е била тук за обиск. Ето от това имам нужда.

— Не исках да натоварвам семейството ти. Полицията я повиках аз — добави.

— Но не повика мен. Не ми се обади, не ми и каза.

— Илай, нямаше нищо, което би могъл да направиш, а и с къщата ти, пълна с хора...

— Това са глупости.

Абра изтръпна. Спокойствието, което беше постигнала чрез ритуала си, се сблъска с гнева му, както и с нейния собствен, кремък срещу стомана.

— Не са. Нямаше никаква причина да нахлуя в Блъф Хаус в събота и да обявя, че току-що съм намерила оръжието на убийството в кутията си с благовония, а ченгетата претърсват цялата ми къща.

— Откъдето и да го погледнеш, трябваше да ми кажеш. Адски сигурен съм, че трябваше.

— Е, не съм съгласна. Това си беше мой проблем, решението също беше мое.

— Твой проблем? — В гласа му се смесиха обида и гняв. — Така ли стана? Можеш да идваш в дома ми с разни супници, масажни дъски, кучета и бог знае още какво. Можеш да идваш посред нощ, за да затваряш разни скапани прозорци и да се отбраняваш от нападатели, но когато някой подхвърля пистолет в дома ти и се опитва да те накисне за убийство, това си било твой проблем? Убийство, което най-вероятно е свързано с мен! Но това не е моя работа?!

— Не съм казала това. — Дори в собствените й уши защитата й се видя слаба. — Нямах това предвид.

— А какво имаше предвид?

— Не исках да стоваря всичко това върху теб и семейството ти.

— Ти си забъркана в това, защото си с мен. И го постигна, като ме подтикваше и примамваше.

— Подтиквах те и те примамвах? — Собствената й обида изригна и тя се извъртя, за да улови малко от дима и да си възвърне спокойствието, но веднага разбра, че ще й трябва букет сушени билки с размера на Блъф Хаус, за да го постигне. — Примамвах те?

— Точно това правеше от мига, в който дойдох тук. Сега си забъркана, но не искаш да ми стоварваш проблемите си? Че ти не даваш на никого шанса да стоварва каквото и да било. Седиш и чакаш с лопата, преди първата буца да докосне земята. Но когато калта падне отгоре ти, не ми се доверяваш достатъчно, за да помогна.

— Боже. Боже! Не става въпрос за доверие. Моментът не беше подходящ.

— Ако това беше вярно, щеше да намериш време да ми кажеш. Намерила си време да кажеш на Морийн.

— Тя беше...

— Вместо да намериш време, седиш тук, палиш градински чай и размахваш димящи стръкове.

— Не се подигравай на ритуала ми.

— Хич не ми пука, дори да запалиш цяла поляна с градински чай или да решиш да принесеш кокошка в жертва. Но това, дете не ми каза, че си в беда, ето за това ми пука!

— Не съм в беда. Полицията знае, че пистолетът не е мой. Обадох се на Вини в мига, когато го открих.

— Но на мен не се обади.

— Не. — Тя въздъхна и се зачуди как стремежът ѝ да постъпи правилно се беше объркал до такава степен. — Не ти се обадох.

— Тази сутрин семейството ми си тръгна, но ти пак не ми каза. И сега нямаше да ми кажеш.

— Имах нужда да окадя наоколо и отново да се почувствам удобно в дома си. И става студено. Искам да вляза.

— Добре. Влизай и си събирай багажа.

— Илай, искам просто да остана сама и на спокойствие.

— Можеш да си сама и на спокойствие и в Блъф Хаус. Къщата е достатъчно голяма. Но няма да стоиш тук сама, докато цялата тая гнусна каша не приключи!

— Това си е моят дом. — Очите ѝ засмъдяха и ѝ се прииска да обвини за това бавно стелеция се пушек. — Няма да позволя някакво копеле да ме прогони оттук.

— Тогава ние ще дойдем тук.

— Не искам да идваш тук.

— Ако не ни искаш вътре, ще останем тук. Но ще останем!

— О, за бога.

Абра се завъртя на пети и си влезе. Не каза нищо, когато Илай и леко двоумящата се Барби я последваха.

Вместо това отиде право в кухнята, отвори си бутилка бира и си сипа една чаша.

— Знам как да се грижа за себе си.

— Не споря. Знаеш как да се грижиш за себе си и за всички останали. Очевидно обаче не знаеш как да оставиш някой да се погрижи за теб. Това е самонадеяност.

Абра тресна чашата върху плота.

— Това е независимост и способност.

— До известна степен е така. А после се превръща в самонадеяност и инат. Като в твоя случай. Това не ти е да имаш пробита тръба и да награбиш гаечния ключ или пък да извикаш водопроводчика вместо човека, с когото спиш. Мъжът, с когото спиш, е замесен в цялата гадост. И освен това е адвокат.

— Обадох се на адвокат — каза тя и моментално си пожела да си бе премълчала.

— Страхотно. Добре. — Илай пхна ръце в джобовете си и направи няколко кръгчета из кухнята. — Значи разговаря с полицията, с адвокат, със съседите си. С някого другиго... освен мен, естествено?

Абра поклати глава.

— Не исках да проваляя гостуването на семейството ти. Съвсем безсмислено беше да ви тревожа.

— Ти беше разтревожена.

— Аз исках да... Да, така е. Бях разтревожена.

— Искам да ми разкажеш какво е станало, в детайли. Искам да ми кажеш какво си казала на полицията и те какво ти казаха. Всичко, за което се сещаш.

— Защото си адвокат.

Продължителният му спокоен поглед направи това, което думите не успяха. Накара я да се почувства глупаво. Да почувства, че е постъпила погрешно.

— Защото сме свързани. — Тонът му, спокоен като погледа му, довършиха работата. — Защото това започна с мен, с Блъф Хаус или и с двете. И защото съм адвокат.

— Добре. Първо да си събере нещата. — Когато Илай повдигна вежди, тя сви рамене. — Твърде студено е да те оставя да спиш навън.

Освен това знам, че няма причина онзи да се върне тук отново. Има обаче причина да иска отново да се вмъкне в Блъф Хаус. Или поне така изглежда. Така че ще си събера някои неща и идвам с теб.

Илай се зачуди дали това не беше компромис. Дали не е онова, за което баба му беше говорила. Това щеше да помогне и на двете страни да намерят равновесието.

— Добре.

Щом тя излезе от кухнята, той надигна недопитото й вино.

— Спечелихме тази битка — каза на Барби. — Но не мисля, че сме спечелили войната. Все още.

Остави Абра на спокойствие, докато пътуваха към дома му и остана долу, когато тя се качи, за да си разопакова нещата. Ако се настанеше в друга стая, щеше да се оправя с това по-късно. Засега му беше достатъчно да знае, че тя е с него и в безопасност.

Влезе в кухнята и затършува из хладилника и фризера. Имаше останало малко от бута и много от мезетата. Дори и той можеше да спретне сваятна вечеря.

Когато тя слезе, вече бе подредил върху масата за закуска типичната за понеделник вечеря от неделните остатъци.

— Можеш да ми разказваш, докато се храним.

— Добре. — Абра седна и изпита смътно удовлетворение, когато Барби избра да се свие в нейните крака вместо в неговите. — Съжалявам, че те накарах да се чувстваш така, сякаш не ти се доверявам. Това не е така.

— Отчасти имаш право, но ще стигнем дотам по-късно. Разкажи ми точно какво стана. Стъпка по стъпка.

Отговорът му само угнети и без това лошото й настроение.

— Искан да медитирам — започна тя и му разказа всичко по възможно най-точния начин.

— И въобще не си докоснала пистолета?

— Не. Падна, когато изтървах кутията, и го оставих там.

— И доколкото ти е известно, не са намирали отпечатъци, които не би трябвало да бъдат там?

— Не, само влакна.

— Полицията не ти се е обаждала оттогава?

— Днес Вини ми се обади, само да провери. Каза, че резултатите от балистичната експертиза трябва да са готови утре или в сряда, но

по-вероятно в сряда.

— Какъв беше пистолетът? Регистриран ли е бил?

— Не ми съобщи. Мисля, че трябваше да внимава какво ми казва. Обаче знаят, че не е мой. Никога не съм притежавала оръжие. Никога дори не съм държала оръжие. А ако това е пистолетът, убил Кърби Дънкан, те знаят, че съм била тук, с теб.

Двамата се прикриваха умело. Нали точно това щеше да реши Улф?

— Какво каза адвокатът ти?

— Да му звънна, ако поискат отново да ме разпитват, и че той ще се обади директно на детектив Корбет. Да не се тревожа, че ме подозират за убийство. Никой не мисли, че съм убила Дънкан.

— Може аз да съм подхвърлил пистолета в дома ти.

— Което би било тъпо, а ти не си такъв.

— Може да съм те използвал за секс и потенциална жертва.

За първи път от няколко часа тя се усмихна.

— Никакъв секс повече, ако ще съм ти жертва. И въобще няма логика да си направил това, защото така само отново ще привлечеш вниманието им върху себе си. Точно каквото е искал оня, който е подхвърлил пистолета и после се е обадил анонимно на Улф. Всичко това вони на постановка, а Корбет не е идиот.

— Не, не мисля, че е. Но ето още нещо. Имаш досег с убиеца може би три пъти досега. Тук, в Блъф Хаус, след това в бара и после, като е слагал пистолета у вас. Това е притеснително, знаеш, че е така. И ти не си идиотка.

— Нищо не мога да направя по въпроса, освен да внимавам.

— Можеш да заминеш за известно време, да идеш при майка си. Но няма да го направиш — добави Илай, преди Абра да успее да му отговори. — И не мога да те виня. Но това е възможност. Друга възможност е да ми се довериш.

Да го чуе как ѝ го казва, да знае, че му е дала причина да ѝ каже това, я накара да се почувства напълно отчаяна.

— Илай, имам ти доверие.

— Не и когато стане напечено. Не знам дали би трябвало да те виня за това. Мъжете са те предавали. Баща ти например. Може между него и майка ти да не е потръгнало, но този човек си остава твой баща.

Въпреки това той е избрал да не бъде такъв, да не е част от живота ти. Предал те е.

— Не живея с тази мисъл.

— Това е правилно, но фактите са си факти.

Тя се призна за победена.

— Да, така е. Наистина не означавам нищо за него, никога не съм означавала. Не живея с тази мисъл, но така стоят нещата.

— Не живееш с тази мисъл, защото е непродуктивна, а ти обичаш да създаваш.

— По интересен начин го извърташ. — Устните ѝ отново се закривиха в усмивка. — Но е истина.

— И не се терзаеш от това, защото знаеш, че вината е негова. После идва онова копеле, което те е наранило. И те е сломило за дълго време. Ти си се грижела за него, вярвала си му, допуснала си го до себе си, а той се е обърнал срещу теб. Насилил те е.

— Колкото и лошо да беше, ако не беше станало, можеше да не бъде тук.

— Позитивно мислене. Но е станало. Доверила си се на някого, а той те е предал. Защо да не ти се случи отново?

— Не мисля по този начин. Не живея по този начин.

— Водиш отворен, енергичен и удовлетворяващ живот, който често намирам за удивителен. За такъв живот се иска да имаш гръбнак и сърце. Възхитително е. Не разчиташ често на чужда помощ, което също е възхитително, докато не се стигне до момента, в който може и трябва да потърсиш помощ, но не го правиш.

— Щях да ти кажа, ако семейството ти не беше там. — След това се реши и каза цялата истина. — Вероятно щях да отложам за известно време. Може би щях да се убедя, че ти все още си под напрежение и няма смисъл да те тревожа допълнително, докато не науча повече или нещата не се разрешат по някакъв начин. Можеше и така да стане. Но това не е въпрос на доверие.

— Състрадание?

— Загриженост. И вярва в себе си. Не обичам думата самоувереност. Имах нужда да се погрижа за себе си, да вземам решения, да се справям с проблеми... и, да, може би да се нагърбвам с проблемите и на други хора, за да си възвърна доверието, което Дерек

унищожи. Имах нужда да знам, че мога да се справям с проблемите си, когато единствена аз завися от себе си.

— А когато има и друг?

Може би отново беше прав и тук вече нещата ставаха сложни. А може би беше време за малко самооценка.

— Не знам, Илай. Просто не знам отговора, защото не съм заставала пред такъв избор от дълго време. И все пак аз се облегнах на тебе онази нощ, след като бях нападната. Облегнах се, а ти не ме подведе.

— Не мога отново да се свържа с човек, който не дава толкова, колкото взема, или не взема толкова, колкото дава. Открих по трудния начин, че това те оставя с празни ръце и те озлобява. Мисля, че и двамата трябва да решим колко можем да дадем и колко можем да вземем.

— Нараних те, защото не потърсих помощ от теб.

— Да, така е. И освен това ме вбеси. И ме накара да мисля. — Изправи се и вдигна чиниите. Никой от двамата не си беше изял денето. — Аз подведох Линдзи.

— Не, Илай.

— Да, така е. Бракът ни може и да е грешка, но беше наша обща грешка. Никой от двамата ни не получи това, което искаше или очакваше. Накрая не можах да предотвратя това, което я сполетя. Все още не знам дали не е мъртва заради някакъв мой избор, заради избор, който и двамата сме направили, или просто се е оказала жертва на лош късмет. Подведох и баба ми, като взех да идвам тук все по-рядко и по-рядко и накрая въобще спрях да я посещавам. Не заслужаваше това. Почти я изгубихме. Щеше ли това да стане, ако прекарвах повече време тук, ако се бях завърнал след убийството на Линдзи?

— Значи сега ти си център на вселената? Да си поговорим за самонадеяност?

— Не, обаче знам, знам, че съм някъде в центъра на всичко това и че всичко е свързано.

Обърна се към нея, но не я доближи, не я докосна, просто застана на разстояние.

— Казвам ти, Абра, няма да те подведа. Ще направя всичко, все едно дали ти харесва, или не, все едно дали спиш с мен, или не, за да съм сигурен, че нищо лошо няма да те сполети. И когато всичко

приключи, предполагам, ще разберем докъде сме стигнали и накъде да продължим след това.

Абра се почувства донякъде в безизходица и се изправи.

— Ще измия чиниите.

— Аз ще се заема.

— Баланс... или както каза, получаваш и вземаш — напомни му тя. — Ти се погрижи за вечерята, аз ще измия чиниите.

— Добре. Искам копие на графика ти.

Буквално усети как по врата ѝ плъпнаха мравки.

— Илай, той се променя. В това е красотата му.

— Искам да знам къде си, когато не си тук. Не съм някакъв скапан воайор. Не съм облепил стената си с твои снимки.

Абра остави върху плота чиниите, които държеше, и си пое дъх.

— Искам да ти кажа, че не съм имала това предвид. И освен това осъзнах нещо, за което не бях мислила до днес, докато не стана всичко това. Разбрах, че съм донесла тук повече багаж, отколкото съм смятала. Искам... надявам се да го сведа до малка ръчна чанта. Надявам се да измисля как да се отърва от него.

— Това отнема време.

— Мислех, че съм го оставила в миналото, но явно, че не е точно така. Ами... — Отново вдигна чиниите и ги пхна в съдомиялната. — Тук съм през по-голямата част от деня. Имам сутрешен курс в сутерена на църквата, а в четири и половина съм на масаж. При Грета Париш.

— Добре. Благодаря.

Абра приключи със зареждането на съдомиялната и се зае да почиства плота.

— Не си ме докоснал нито веднъж, откак изкачи стълбите към вкъщи. Защо? Защото си ядосан?

— Може би донякъде, но най-вече защото не знам как ще се почувстваш след всичко това.

Погледът ѝ срещна неговия.

— Че откъде да знам как ще се почувствам, щом ме докоснеш, ако не го правиш?

Илай прокара пръсти през ръката ѝ, а после я обърна към себе си и я издърпа.

Тя пусна парцала и обви ръце около раменете му.



— Съжалявам. Таях всичко в себе си. Обаче... Господи, Илай, той беше в дома ми. Ровил се е в нещата ми. Пипал е вещите ми. И Дерек беше ровил в дома ми, беше чупил, докато ме е чакал да се прибера.

— Няма да те нарани. — Илай притисна устни към челото ѝ. — Няма да го оставя да те нарани.

— Трябва да се преборя с това. Трябва.

— И ще го направиш.

Но не и сама. Не и без него.

Когато Абра излезе на следващата сутрин, Илай си наложи да не се тревожи. Църквата беше само на три километра отгук, а и не можа да измисли и една причина някой да ѝ стори нещо лошо.

Тя щеше да се прибере преди обед и щом я видеше, че е в безопасност къщи, той щеше да може да работи. Тъй като сега умът му беше твърде зает, за да се потопи в историята, Илай слезе в мазето и прекара близо час, като изпразваше лавици.

Отне му повече време да отвори панела откъм мазето, но щом успя, реши да смаже пантите.

Скърцането им придаваше интересна атмосфера, но ако искаше да изненада някого, му беше нужна тишина. Въръжен с фенерче и кутия крушки, тръгна по коридора, като проверяваше всяка лампа, докато не стигна третия етаж.

Най-сетне смаза пантите, после натъкми един стол пред панела, провери, за да е сигурен, че ще може да го отвори и затвори, и после тръгна да се връща.

Премести лавиците, отново провери дали може лесно да се придвижва около тях, да отваря и да затваря замаскирания вход. След това отново подреди нещата върху тях.

Това му трябваше, камуфлаж.

От обикалянето из коридорите насъбра прах и мръсотия, така че се преоблече, почисти, а после прекара известно време в интернет, проверявайки за различни видове видеокамери. Тъкмо си сипваше първото „Маунтин Дю“ за деня, когато Абра се върна с пазарските торби.

— Здравсти! — Пусна ги и се пресегна към едната. — Виж какво ти нося! — обърна се към Барби с голям кожен кокал. — Това е за доброто куче. Беше ли добро куче, а?

Барби отпусна дупето си на пода.

— Така си и мислех. А ти беше ли добро момче? — попита Абра Илай, докато разопаковаше кокала.

— Трябва ли да сядам на пода?

— Взех продукти за моята лазаня, за която се носят легенди, а също и за тирамису.

— Можеш да правиш тирамису?

— Скоро ще разберам. Днес съм решила да бъда положително настроена и това в основната си част зависи от баланса. Или в увереността, че работим за постигането на баланс. — Обви ръце около Илай и се притисна силно към него. — Открих, че не таиш яд.

— Мога много добре да си тая яд — отвърна ѝ той. — Но не и срещу човек, за когото ме е грижа.

— Ядът е отрицателна енергия, насочена навътре, затова ми харесва, че си се отървал от нея. И като говорим за отрицателна енергия, минах през вкъщи и там беше по-добре. Не чак както преди, но по-добре.

— Заради оня миризлив пушещ изсушен букет?

Тя го сръга с пръст в стомаха.

— На мен ми свърши работа.

— Радвам се и искрено се надявам да не решиш, че ни трябват няколко кутии от миризливи димящи изсушени букети, за да гоним отрицателната енергия от Блъф Хаус.

— Няма да навреди, но можем да го обсъдим и по-късно.

Много, много по-късно, искрено си пожела той.

— Ще се захванеш ли сега за работа? Само ще оправя леглото и ще взема нещата за пране, след което няма да ти се пречкам, докато не си дадеш почивка.

— Става. Преди това обаче искам да ти покажа нещо.

— Разбира се. Какво?

— Горещ. — Вдигна пръст към тавана, преди да хване ръката ѝ. — Пропуснала си да почистиш нещо.

— Не съм! — засегна се Абра и ускори крачка, щом тръгнаха нагоре.

— Наистина голямо петно — добави той. — Нагоре.

— На третия етаж? Там минавам само веднъж в месеца. Горе е пусто и прашно. Ако си искал отново да се използва, е трябвало да...

— Не, не това. Мисля си да преместя кабинета си горе, при южния еркер.

— Илай, това е чудесна идея!

— Да, забавлявам се с нея. Светлината е страхотна, гледката оттам е невероятна. И е наистина тихо. Много жалко, че не рисувам или не съм скулптор, защото старото слугинско помещение е само за ателие.

— И аз съм си го мислила. Някоя от спалните към плажа може да стане чудесна малка библиотека, например за твоите специализирани книги. Нещо като библиотека и дневна, когато поискаш да си починеш, без всъщност да спреш да работиш.

Не беше го обмислял чак дотам, но...

— Може би.

— Мога да ти помогна да подредиш, ако решиш. О, тези страхотни тавани. Толкова много потенциал, а и винаги съм си мислила, че е срамата да не се използва цялата къща. Хестър ми каза, че преди години е рисувала горе, но накрая установила, че по-добре си работи в нейната си дневна, а най-добре — навън. Във всеки случай ще ѝ е трудно постоянно да се качва и да слиза.

— Точно това си мисля — да използвам отново цялата къща. — Илай тръгна напред и отвори замаскирания вход.

— О! Боже мой, ама това е страхотно. Само погледни. Това е толкова... яко!

— Осветлението работи — показа ѝ той. — Вече. И слиза чак до мазето. Преместих стелажите, за да може да се отваря и оттам.

— Ако бях дете, тук щях да си играя на принцеса воин.

— Нима?

И откри, че си го представя съвсем успешно.

— Щях да щурмувам замъка на врага или да залагам капани. Обаче сигурно на прислугата не ѝ е било забавно да мъкне тежки подноси нагоре и надолу. Прахоляк и паяжини.

— Видя ли? Като ти казвам, че си пропуснала да почистиш...

— Ще го направя, стига преди това да разкараш всеки паяк, по-голям от муха. Трябва да отвориш всички входове.

— Обмислям го.

— И като си помислиш, че толкова пъти съм чистила тук, а не съм си давала сметка, че това съществува. Това е... Той не знае за това.  
— Очите й пламнаха и тя го изгледа. — Не знае.

— Не мисля, че знае. Дяволски сигурен съм, че не го е използвал. Двамата с Майк здравата се изпотихме, докато преместим този гардероб. И ми отне повече от час да избутвам стелажите, за да отворя достатъчно място, че да мога да мина.

— Какъв добър капан, Илай...

— И това обмислям.

— Атака вместо защита. — Абра сложи ръце на кръста си и се завъртя из стаята. — Знаех си, че днес ще е чудесен ден. Можем да направим нещо. Можем да го хванем на местопрестъплението.

— Мислех си и за това. Не е толкова просто, като да изскочим и да му кажем „бау!“. Той не е обикновен взломаджия. Той е убиец. Не бива да се набутаме в това просто така.

— Трябва ни план — съгласи се тя. — Мисля творчески, докато чистя. Така че почвам и ще мислим и двамата.

— И ще почакаме полицията да ни се обади.

— О, да. — Ентузиазмът й малко спадна. — Май така трябва. Може пък да проследят пистолета и цялата тази история да приключи. Така ще бъде по-добре. Не толкова вълнуващо, но ако сме реалисти, по-добре ще е.

— Каквото и да стане, няма да те подведа.

— Илай — взе ръцете му в шепите си Абра. — Нека сключим нов договор и да си обещаем, че няма да се подведем взаимно.

— Ето това е сделка.

## 22.

Трябваше да работи. Остави кроежите и плановете за успешни клопки да къкрят в подсъзнанието му, защото трябваше да довърши историята, да изложи думите на хартия.

Не се беше чувал с агентката си, откак ѝ беше изпратил материала, но празничният уикенд бе забавил нещата. А и си напомни, че не ѝ е единствен клиент.

Дори не беше важен клиент.

По-добре да продължи историята, за да има какво още да ѝ даде. Ако това, което вече ѝ беше пратил, се окажеше проблемно, щеше... да се оправи.

Можеше да се върне назад, да доизкусури последните пет глави и да ги изпрати — така щеше да ѝ даде по-голямата част от книгата. Историята обаче беше набрала скорост и не искаше да я забавя.

Илай не спря за почивка чак до следобеда, когато Барби го откъсна от работата му, като седна на крака му и го загледа.

Това беше нейният сигнал — вече го беше научил: извинявай, че те безпокоя, обаче трябва да изляза!

— Добре, добре, само секунда.

Запази работата си и осъзна, че се чувства малко замаян, сякаш беше изгълтал набързо две чаши хубаво вино. Още щом се изправи, Барби изхвърча от стаята. Чу я как търчи надолу по стълбите.

Знаеше, че ще го чака нетърпеливо в кухнята, докато вземе каишката. Повика разсеяно Абра и намери кучето точно там, където беше очаквал.

Откри върху плота и майсторски направен клуб сандвич, покрит с чиста кърпа и с листче, лепнато върху нея.

„Да хапнеш, след като разходиш Барби.  
Прегръдки и целувки.“

Абра

— Никога не пропуска — измърмори Илай.

Изведе Барби и се порадва на разходката почти колкото нея, дори когато започна да ръми студен дъжд. С мокра коса, мокро куче и със съзнание, зареяно в книгата, отговори на телефона, който звънеше в джоба му, докато се катереше нагоре по стълбите на плажа.

— Господин Ландън. На телефона е Шерилин Бърк от детективска агенция „Бърк и Мейси“.

— Да. — Стомахът му леко се сви от очакване и притеснение. — Хубаво е, че се чуваме.

— Имам доклад за вас. Можех да ви го пратя по имейла, но бих предпочела да говорим лично. Ще дойда при вас утре, ако ви е удобно.

— Има ли нещо, за което трябва да се притеснявам?

— Да се притеснявате? Не. Просто предпочитам личния контакт, господин Ландън, когато и двамата ще можем да питаме и да отговаряме. Ще бъда при вас към единайсет.

Бързо, професионално, твърдо, реши той.

— Съгласен. А защо междуременно не ми изпратите доклада, за да съм осведомен, преди да почнем да се питаме и да си отговаряме.

— Добре.

— Знаете ли как да стигнете до Уиски Бийч?

— Само преди две години изкарах там чудесен уикенд. А който е бил в Уиски Бийч, знае и къде е Блъф Хаус. Ще ви намеря. В единайсет часа.

— Ще ви чакам.

Няма за какво да се притеснявам, каза си Илай, докато вкарваше Барби вътре. Но разбира се, всичко около убийството на Линдзи, полицейското разследване и собственото му положение го тревожеше.

Обаче искаше отговори. Нуждаеше се от тях.

Взе айпада си и сандвича в библиотеката. Предположи, че Абра върши нещо горе. Дъждът го накара да поиска огън. Запали камината и седна с таблета си. Щеше да чете доклада, докато яде.

Засега игнорира другите имейли и свали прикачения от детективката файл.

Тя лично беше разпитала отново приятели, съседни и колеги — негови и на Линдзи. Освен това пак беше говорила с Джъстин и Идън Съскайнд, както и с някои техни съседни и колеги. Беше се срещнала с Улф и с един от помощник-прокурорите.

Бе обходила местопрестъплението, макар да беше минало много време и всичко да бе почистено и дори къщата обявена за продажба. Беше направила и собствена възстановка на убийството на Линдзи.

Изключително прецизно.

Изчете заключенията ѝ, които включваха и впечатления.

Съскайнд наскоро се били разделили. Реши, че това не е изненада предвид изневерите на съпруга. Да не говорим за убийството и медийния терор, които хвърлиха семейството за храна на тълпите.

По-изненадващото беше, че е минала почти година, преди да се разведат. Тогава се сети, че имат две деца. Лошо.

Шерилин Бърк бе разговаряла с рецепционисти, нощни пазачи и камериери в хотелите и курортите, през които бе минавала Линдзи. Потвърдила бе това, което той вече знаеше. През последните десет или единайсет месеца от живота ѝ повечето от пътуванията на Линдзи са били в компанията на Джъстин Съскайнд.

Илай се запита как се чувства заради това. Не можеше да реши. С гнева му беше свършено. Дори чувството, че е предаден, беше заглъхнало, ръбовете бяха изгладени подобно на заоблен от водата камък.

Чувстваше... съжаление. Предположи, че времето и преживяното са изпепелили гнева и горчивината, които бяха изпитвали с Линдзи. И двамата трябваше да поемат по свой собствен път, да продължат напред.

Но не им беше дадена възможност. Който и да я беше убил, носеше вината за това.

Илай имаше дълг към себе си и към Линдзи да прочете докладите, да се срещне с детективката, да направи всичко възможно, за да научи защо и кой. И после да забрави всичко.

Прочете доклада два пъти, докато опитваше от плодовия сок, който беше открил в хладилника със залепена бележка с надпис „Изпий ме“.

Реши да се захване с нещо друго. Взе бележника си от бюрото и още една книга за Зестрата на Есмералда от лавиците.

Прекара следващия час, следвайки предположенията на автора. Този клонеше към теорията, че оцелелият моряк и любимата дъщеря на семейството, Виолета, са се влюбили. Брат ѝ Едуин разкрил връзката им и убил любовника. Виолета, дръзка и дива, избягала в

Бостън и никога не се върнала. А Зестрата на Есмералда останала загубена през годините.

Според това, което Илай знаеше от семейната история, Виолета наистина беше избягала, след като е била отхвърлена и почти заличена от всички документи, заради богатството, влиянието и гнева на фамилията след опозоряването ѝ. Събитията бяха описани сухо и не така увлекателно като другите истории, които Илай бе прочел през отминалите седмици, но тази поне изглеждаше по-реалистична.

Може би беше време да наеме опитен генеалог, който да направи всичко възможно, за да проследи дръзката Виолета Ландън.

Докато обмисляше това, телефонът му отново иззвъня. Видя на дисплея името на агентката си и си пое дълбоко въздух.

Ето на, каза си и отговори.

Седеше там с бележника, таблета и телефона си, когато Абра влезе.

— Приключих с горния етаж — започна тя. — Кабинетът ти е готов, в случай че искаш да порботиш. Заредих още пране в сушилнята. Мислех си дали да не се захвана с коридорите. Ще отнеме време, ако трябва да мъкна кофи насам-натам, за да почистя стълбите наистина добре. И си помислих, че ако съм гола, ще е още по-забавно.

— Какво?

— Ами мисля да мина гола зад стената. А ти работиш ли тук? Изследваш? — запита, като наведе глава, за да прочете заглавието на книгата, която беше оставил настрана. — „Уиски Бийч: наследство от мистерия и лудост“. Наистина?

— Повечето са глупости, но има и някои смислени моменти. Например историята за Ландън по време на Сухия режим е доста интересна. Прапрапрабаба ми помагала да разпространяваме продукцията си на местно ниво, като криела бутилките под фустата си, за да се отърве от властите, които не биха я помолили да си вдигне полата.

— Умно.

— Това съм го чувал и преди, така че може и да е истина. Що се отнася до съкровището, спасилият се моряк успял да го скрие. След това откраднал сърцето на честната и твърдоглава Виолета заедно с няколко нейни бижута. Това довело до диво преследване в бурна нощ и той полетял от скалата с фара благодарение на Едуин Ландън, братът с



черно сърце. Съкровището най-вероятно е отишло с моряка обратно в непримиримото море.

— Където е на съхранение при Малката русалка?

— Според този автор крадецът и сандъкът със съкровището полетели от скалите, а скъпоценните камъни се разпилели като блестящи морски звезди. Или май бяха медузи. Все едно.

— Ако това е истина, предполагам, че все някой скъпоценен камък щеше да бъде намерен. Щеше да си чул за това.

— Не и ако хората, сдобили се с блестящи огърлици или други такива, са си държали устите затворени, както се предполага тук, а и е твърде вероятно. Все едно — повтори отново.

Абра се усмихна озадачено.

— Все едно?

— Харесали са й.

— Кого имаш предвид? Твърдоглавата Виолета?

— Кого? Не. Моята агентка. Книгата — главите, дето й пратих. Харесали са й. Или пък лъже, за да пощади чувствата ми.

— А тя лъже ли?

— Не. Харесали са й.

Абра седна на масичката срещу него.

— Нима си мислил, че няма да й харесат?

— Не бях сигурен.

— Сега си сигурен.

— Мисли, че може да продаде книгата само като предложи тези пет глави.

— Илай, това е страхотно!

— Обаче мисли, че ще направи по-голям удар с цялата книга.

— Колко ти остана още?

— Почти приключвам първата чернова. Може би още две седмици. — Или по-малко, ако продължеше както досега. — След това трябва да изгладя всичко. Обаче не знам как точно.

— Това е важно и лично решение, но... О, Илай! Трябва да отидеш на представянето.

Начинът, по който Абра блъсна по масата, го накара да се ухили.

— Да, и тя мисли така.

— Ами ти?

— Представянето. Ще се почувствам по-добре, ако приключа, преди тя да го е направила. А може тя да греши и да оберва всички възможни откази на света, но трябва да завърши книгата.

Абра го сбута с коляно.

— А може и да е права и ти да продадеш първия си роман. Не ме карай да паля ароматни треви, за да прогонвам негативните мисли и енергии.

— Не може ли вместо това просто да правим секс? — ухили й се той. — Много позитивно съм настроен към секса.

— Ще го обмисля. Кога ще ми дадеш да прочета книгата?

Той сви рамене и Абра завъртя очи.

— Добре. Да се върнем на молбата ми отпреди време. Една глава. Само една.

— Да, може. Една глава.

— Хей, знаеш ли, трябва да го отпразнуваме!

— Не предложих ли току-що секс?

Абра се разсмя и го плесна по крака.

— Има и други начини за празнуване.

— В такъв случай да празнуваме, когато я завърша.

— Става. А аз тръгвам към подземията.

— Мога да ти помогна.

— Можеш, а можеш и да се връщаш на работа — сви юмрук Абра и замахна във въздуха. — И бъди готов за първия си голям удар.

Той й се усмихна.

— Всъщност трябва да поработя още няколко часа. Утре ще изгубя малко време. Детективката, която наех, ще идва да се срещне с мен.

— Новини ли има? — запита тя и отново седна.

— Не знам. Изчетох доклада й. Няма много нови неща, но е свършила доста работа. Съскайнд са се разделили.

— Трудно е да преодолееш изневяратата, особено когато всичко е публично. Имат деца, нали?

— Да. Две.

— Значи още по-трудно. — Абра се поколеба и поклати глава. — Понеже не искам да повтарям грешките си трябва да ти кажа, че Вини се обади преди два часа. Куршумите, открити в тялото на Дънкан, са изстреляни от пистолета, който намерих у нас.

Илай хвана ръцете ѝ.

— Щях да се изненадам, ако не съвпадаха.

— Знам. Всъщност това, че съм се обадила на Вини, когато намерих оръжието, е в моя полза. Проблем е анонимният тип, който се е обадил на Улф от предплатения телефон. Вини искаше да знам, че Улф се рови в миналото ми и се опитва да ме свърже с теб отпреди убийството на Линдзи.

— Но не сме били свързани, така че няма да успее.

— Не, няма.

— Кажете всичко това на адвокатата си.

— Направих го. Вече знае. Няма нищо, Илай. Мисля си, че Улф се интересува от мен само за да получи достъп до теб. Ако по някакъв начин успее да ни свърже с убийството на Дънкан, става по-вероятно да си замесен в смъртта на Линдзи.

— Това обаче е двупосочно — напомни ѝ той. — Ако нямаме нищо общо с Дънкан, ще работи в моя полза относно участието ми в убийството на Линдзи.

— Значи си съгласен с него в основата. Двете убийства са свързани.

— Не мога да допусна, че се озовавам толкова близо до две убийства, инцидент с почти смъртоносен изход, серия прониквания с взлом и нападение, без да има някаква връзка.

— Аз съм с теб... но това означава, че всичко е свързано. — Абра отново се изправи. — Връщам се на работа и може би ще успеем да измислим как да станем герои на собствения си роман и да помогнем да хванат лошия.

— Тази вечер трябва да излезем да вечеряме навън.

Веждите ѝ се извиха.

— Трябва ли?

— Да. Барби може да пази къщата. Трябва да излезем и хубаво да вечеряме някъде. А ти можеш да си облечеш нещо изкусително.

— Среца ли имаме, Илай?

— Избери мястото — отвърна ѝ той. — Излизаме на среща.

— Добре, ще го направя. — Наведе се и го целуна. — Трябва да сложиш една от многото си вратовръзки.

— Мога да го направя.

Добри новини, притеснителни новини, помисли си той, когато Абра излезе. Въпроси, които трябва да бъдат зададени и на които да бъде отговорено. Но тази вечер щеше да излезе със зашеметяваща жена, която го кара да мисли, да чувства.

— Малко ще поработя — каза на Барби. — А после можеш да ми помогнеш да си избира вратовръзка.

Нямаше как да наблюдава къщата по цял ден, но продължаваше да проверява. Знаеше, че може отново да влезе, дори ако Ландън пак беше сменил кода. Предпочиташе да продължи претърсването при празна къща, но Ландън се беше окопал вътре и можеше да му се наложи да рискува и да се промъкне, докато оня спи.

Беше започнал да вярва, че е направил грешка с мазето или поне с точното място в онова гигантско пространство. Но трябваше да приключи, за да бъде сигурен. Толкова много време бе прекарал, толкова пот бе пролял, толкова пари... Трябваше да го довърши.

Трябваше отново да се изкачи на третия етаж. Някъде из старите сандъци, под някоя възглавница, зад някоя картина щеше да намери следа. Дневник, карта, координати.

Успя да провери библиотеката в къщата, докато старата дама спеше, но не откри нищо значимо. Нищо, което да съвпада със собствените му познания, със собственото му педантично и детайлно изследване на Зестрата на Есмералда.

Знаеше истината. Отвъд легендата, отвъд авантюристичните истории, написани за онази разкъсвана от буря нощ в Уиски Бийч, той знаеше.

Вятърът, скалите, разяреното море, единственият оцелял. Един мъж и безценно съкровище.

Пиратска плячка, взета със сила, кураж и кръв. И негова по право, по кръв. Кръвта на Натаниъл Брум във вените му.

Произхождаше от Брум, който претендираше за съкровището, и от Виолета Ландън, която беше отдала на пирата сърцето и тялото си и го бе дарила със син.

Имаше доказателство, написано от ръката на Виолета. Често си беше мислил, че посланието ѝ от гроба е било предназначено именно

за него, за да му даде парчетата от писма и късчетата от един-единствен дневник, открити след смъртта на неговия прачичо.

Глупав и немарлив човек.

Сега той беше наследник на съкровището. Кой би могъл да предяви повече права от него?

Не и Илай Ландън.

Щеше да получи това, което е негово. Ако се наложи, щеше да убие.

Вече беше убивал. А сега, щом се налага, знаеше, че може да го направи отново. Знаеше, докато дните отлитаха и пътят му до Блъф Хаус беше затворен, знаеше, че ще убие Илай Ландън, преди всичко да е приключило, преди наистина да може да приключи.

И щеше да поиска онова, което беше негово, щеше да убие Ландън, както Ландън беше убил Линдзи.

Това беше правосъдие, каза си той. Сурово правосъдие, такова, каквото Ландън заслужаваше. Такова, каквото би одобрил Натаниъл Брум.

Когато ги видя да излизат от къщата, сърцето му подскочи. Ландън бе облечен в костюм, а жената — в къса червена рокля. Държаха се за ръце, гледаха се и се смееха.

От нищо не им пукаше.

Дали я беше чукал, докато още е бил с Линдзи? Самодоволен кучи син. Заслужаваше да умре. Искаше му се да го направи, да убие и двамата, още сега.

Обаче трябваше да бъде търпелив. Трябваше да си върне наследството, а после да въздаде правосъдие.

Гледаше ги как се качват в колата, видя как жената се навежда за целувка, преди Ландън да подкара.

Два часа, предположи. Ако можеше да си позволи да ги последва както преди, щеше да знае по-точно. Но щеше да рискува два часа вътре.

Беше платил много за разбивача на кодове и парите скоро щяха да станат сериозен проблем. Инвестиция, напомни си, докато паркираше колата и вадеше сака от багажника.

Знаеше, че полицията патрулира. Но ги беше наблюдавал как обикалят Блъф Хаус и вярваше, че в основни линии може да съгласува

времето. Реши, че от него би могъл да стане добър пират — все пак носеше това в кръвта си, то беше негово право.

Знаеше как да се изплъзва, как да планира, как да вземе това, което иска.

Ситният дъжд беше добро прикритие. Притича под него и се насочи към страничната врата — най-лесното място за влизане, най-защитеното. Щеше да отдели време, за да направи восъчен отпечатък от ключа на жената. Тя нямаше да носи оня тежък ключодържател, както се беше облякла за вечеря. Щеше да го намери и да го копира.

И следващия път просто щеше да използва ключа, за да влезе.

Сега обаче извади лоста от сака си и за по-лесно увеси на врата си закачената на ремък антена за разбиване на кодове.

Още щом прекрачи прага, отвътре изригна див предупредителен лай.

Отскочи назад, сърцето му заби лудешки.

Беше видял Ландън с кучето на плажа, но то му се беше сторило весело и игриво. Безобидно — от ония кучета, подходящи за деца.

Беше сложил две кучешки бисквитки в сака си като подкуп.

Яростният лай не подсказваше, че кучето ще бъде лесно подкупено. Говореше за остри зъби и щракащи челюсти.

Вбесен почти до сълзи, отстъпи. Следващия път, следващия път щеше да донесе месо. Отровно.

Нищо нямаше да го задържи далеч от Блъф Хаус и от онова, което беше негово по право.

Трябваше да се успокои и да помисли. Най-много го вбесяваше фактът, че ще трябва да се върне на работа поне за няколко дни. Но това щеше да му даде време да помисли и да планира. Може би щеше да му дойде някоя нова идея как да натопи Ландън... и жената. Да успее да извади някого от тях, а може би и двамата от къщата, в полицейския арест за известно време. За достатъчно време.

А може би някой от бостънските Ландън щеше да претърпи инцидент. Това щеше да изкара копелето от къщата. Да разчисти пътя.

Ето нещо, за което да помисли.

Сега трябваше самият той да иде в Бостън и да обмисли нова стратегия. Да се покаже пред хората, да се подсигури, че е бил виждан там, където би трябвало да бъде, да е сигурен, че е разговарял с тези, с които би трябвало да говори.

Всеки щеше да види обикновен човек с нормална работа, нормално ежедневие и нормален живот. Никой нямаше да разбере колко е необикновен.

Помисли си, че беше прибързал. Провери таблото, за да е сигурен, че не превишава скоростта. Като знаеше колко е близо, беше подкарал прекалено бързо. Намали малко и си даде време нещата да отлежат.

Когато се върнеше в Уиски Бийч, щеше да е готов за ход, готов да спечели. Щеше да поиска наследството си и да въздаде правосъдие.

А после щеше да заживее, както заслужаваше. Като пиратски крал.

Мина внимателно покрай ресторанта до плажа, където Илай и Абра се държаха за ръце през масата.

— Харесва ми да съм на среща — заяви Абра. — Почти бях забравила какво е.

— Аз също.

— Обичам първите срещи. — Тя надигна виното си и се усмихна над чашата. — Особено първите срещи, когато не ми се налага да решавам дали да се оставя да ме замъкнат в леглото.

— Последната част най-много ми допада.

— Ти си си вкъщи. В Уиски Бийч си у дома си. Личи си и знам какво е чувството. Кажи ми плановете си за Блъф Хаус. Имаш такива — добави, като надигна показалеца си от столчето на чашата, за да го посочи. — Ти си от тези, дето правят планове.

— Бях такъв. Известно време, доста дълго време, планирах всеки свой ден. Но си права, имам планове за къщата.

Абра се наведе напред, пламъкът на свещта се отразяваше в очите ѝ, морето бучеше зад дебелото стъкло до тях.

— Разкажи ми всичко.

— Първо практичните страни. Баба трябва да се върне. Ще остане в Бостън заради терапията, докато е готова, а после ще се прибере. Мислех си за асансьор. Знаем един архитект, който ще дойде и ще огледа. Ще има известен период, през който тя няма да може да изкачва стълбите, така че асансьорът вероятно е добро решение. Ако не е, можем да пригостим малката гостна в спалня.

— Асансьорът ми харесва. Тя си обича спалнята и би желала да може да обикаля из цялата къща. Асансьорът ще ѝ помогне. Тя е много добре за възрастта си, но планирането не вреди. Какво друго?

— Да сменя онзи стар генератор, да направя нещо с мазето. Още не съм го измислил. Не ми е приоритет. Третият етаж е по-интригуващ.

— Нов кабинет за романиста.

Илай се ухили и поклати глава.

— Асансьорът е пръв в списъка. И искам отново да има приеми в Блъф Хаус.

— Приеми?

— Навремето ми харесваха. Приятели, семейство, хубава храна, музика. Бих искал да разбера дали още ми харесват.

От идеята почти ѝ се зави свят.

— Да планираме един, и то голям, след като си продадеш книгата!

— Има едно „ако“.

— Аз съм оптимистка, така че кажи „когато“.

Илай се отмести, когато сервитьорът донесе салатите, и изчака да останат отново сами. Суеверен или не, не искаше да планира прием около книгата, която тепърва трябваше да завърши и чак след това да продаде.

Явно беше нужен компромис.

— Защо да не направим парти за добре дошла на баба, когато се върне?

— Това е чудесно. — Абра му стисна ръката, преди да вземе вилицата си. — Ще ѝ хареса. Знам и чудесна суинг група.

— Суинг?

— Ще бъде забавно. Малко ретро. Жени в красиви рокли, мъже в летни костюми — защото знам, че ще си дойде до края на лятото. Китайски фенери по верандите, шампанско, мартини, навсякъде цветя. Сребърни подноси, отрупани с хубава храна, върху бели маси.

— Наета си.

Тя се разсмя.

— От време на време планирам приеми.

— Защо ли не съм изненадан?

— Познавам някои хора, които познават хора — размаха тя вилицата си във въздуха.



— Обзалагам се. Ами твоите планове? Йога студиото ти?

— В дневния ми ред е.

— Мога да ти помогна.

Абра леко се отдръпна назад.

— И сама мога да си помагам.

— Не се ли допускат инвеститори?

— Засега не. Искам хубаво място, удобно, спокойно. С добра светлина. Огледални стени, може би хубав малък фонтан. Добра озвучителна система, напълно различна от онази в църквата. Бих могла да приглуша осветлението. Съобразени с цветовете постелки за йога, одеяла, прегради, такива неща. И накрая да се стабилизирам достатъчно, за да си взема още двама инструктори, обаче, без да прекалявам. И малка стая за масажи. Засега обаче съм щастлива от това, което правя.

— Което е всичко.

— Ами всичко ми харесва. Не сме ли щастливи?

— В момента се чувствам истински щастлив.

— Имам предвид, че и двамата правим това, което ни харесва. Седим тук на първата си среща, което ми харесва, и си говорим за планиране на други неща, които ни харесват. Това кара нещата, дето не ни харесват, да не изглеждат никак сериозно.

— А какво не ти харесва?

Абра му се усмихна.

— Точно сега, точно тук? Не мога да се сетя за нищо.

По-късно, сгушена до него, докато се унасяше в сън, осъзна, че ѝ харесва всичко в това да са заедно. И когато си помисли за утрешния ден, си помисли за него.

Понесе се по морските вълни на съня и осъзна, че ако хлътне още съвсем малко, ще се влюби.

Можеше само да се надява, че е готова.

## 23.

От името — Шерилин Бърк — и гласа по телефона с резкия северняшки акцент Илай си бе изградил образа на мършава блондинка в строг костюм. Отвори вратата на брюнетка на около четирийсет, с дънки, черен пуловер и омачкано кожено яке. Носеше куфарче и черни маратонки.

— Господин Ландън.

— Госпожице Бърк.

Жената вдигна слънчевите си очила и ги намести върху късата си коса, след което подаде ръка да се здрависа.

— Хубаво куче — добави и протегна ръка и на Барби.

Барби учтиво подаде лапа.

— Здравата лае, обаче май не я бива много да хапе.

— И лаят върши работа. Хубава къща имате тук.

— Така е. Влизайте. Ще пиете ли кафе?

— Никога не отказвам. Ще е добре да е черно.

— Защо не влезете и не седнете? Ще го донеса.

— Можем да спестим малко време и да дойда с вас в кухнята. Отворихте ми вратата, носите кафе. Това ми подсказва, че персоналът ви си е взел почивен ден.

— Нямам персонал, както вече знаете.

— Част от работата. И нека си призная — добави тя с усмивка, която разкри крив преден зъб — не бих имала нищо против да поогледам. Виждала съм репортажи из някои списания, но не е същото като да си влязъл вътре.

— Добре.

Огледа фойето, докато минаваха през него, после главната гостна, музикалната стая с двойната врата, която можеше да се отваря към салона при приеми.

— И продължава все навътре, а? Но е жива, не като музей. Чудех се. Запазили сте характера ѝ и това казва нещо. Вътрешността отговаря на външността ѝ.

— Блъф Хаус е важна за баба ми.

— А за вас?

— Да, и за мен.

— Голяма къща за сам човек е. Баба ви е живяла сама тук през последните няколко години.

— Така е. Ще се върне, когато лекарите ѝ позволят. Ще остана с нея.

— Семейството на първо място. Знам как е. Имам две деца, майка, която ме подлудява, и баща, който подлудява нея, откак се пенсионира след трийсет години стаж.

— Баща ви е бил полицай.

— Да, беше ченге. Но вие го знаехте.

— Част от работата.

Тя се усмихна и се завъртя из кухнята.

— Това не е част от оригиналния дизайн, но все пак успява да запази атмосферата. Готвите ли?

— Всъщност не.

— И аз така. Тази кухня изглежда предназначена за сериозно готвене.

— Баба ми обича да пече. — Отиде до кафеарката, докато гостенката му се настаняваше удобно на табуретката край барплота. — А и жената, която се грижи за къщата, е наистина сериозна готвачка, бих казал.

— Това трябва да е Абра Уолш. Значи сега тя... се грижи за къщата.

— Точно така. Личният ми живот важен ли е, госпожице Бърк?

— Викайте ми Шерилин. Всичко е важно. Така работя. Оценявам, че получих впечатление за къщата. Освен това съм почитателка на майката на госпожица Уолш. А от това, което успях да науча, съм почитателка и на дъщерята. Интересен живот си е устроила тук след няколко сериозни сътресения. Ами вие?

— Работя по въпроса.

— Вие сте добър адвокат — добави с бърза усмивка. — Който сега се опитва да бъде писател.

— Така е.

— Името ви ще направи впечатление. Стари пари, скандал, мистерия...

Стомахът му кимна от възмущение.

— Не мисля да правя сензация от парите на семейството си или убийството на съпругата ми.

Тя само сви рамене.

— Така стоят нещата, господин Ландън.

— Викайте ми Илай, ако ще ме обиждате.

— Само правя преценка. След убийството на съпругата си сте сътрудничили повече на полицията, отколкото бих очаквала.

— Повече, отколкото би трябвало, като премисля. — Постави кафето пред нея. — Не мислех като адвокат. А когато започнах, вече беше малко късно.

— Обичахте ли я?

Беше поискал жена, напомни си. Необременена и прецизна. Беше я получил и тя нямаше нищо общо с детектива, когото бе наел след смъртта на Линдзи. Сега трябваше да се оправя с резултата.

— По времето, когато умря — не. Трудно ми е да кажа дали някога съм я обичал. Но имаше значение за мен. Тя беше моя съпруга и означаваше нещо за мен. Искам да знам кой я е убил. Искам да знам защо. Пропиях твърде много от изминалата година, за да се защитавам, и недостатъчно в опит да открия истината.

— Да сте основен заподозрян в убийство ви поставя в трудно положение. Тя ви е мамила. Решавате да опитате справедлив и цивилизован развод — с много пари и семейната репутация на масата. Дори с предбрачното споразумение пак ѝ остават достатъчно средства и ценности, а тя продължава да ви прави на глупак. Отивате в къщата, която сте купили с парите си, докато нейните все още са били под попечителство. Скарвате се с нея, губите самообладание, вдигате машата и ѝ давате да се разбере. А после — леле, боже, какво направих. Обаждате се в полицията и опитвате с доброто старо „Дойдох и я заварих“.

— Точно така го видяха.

— Полицията.

— Полицията, родителите на Линдзи, медиите.

— Родителите не означават нищо, а за медиите отново ще кажа, че така стоят нещата. Полицията пък в края на краищата не успя да реши случая.

— Полицията не можа, не и категорично, но това не ме оневинява пред нея и пред всички останали. Родителите на Линдзи?

Загубиха дъщеря, тежко им е, освен това вярват, че съм се измъкнал. Медиите също дават своята дан. Успяха добре да си поиграят с общественото мнение, от което пострада и семейството ми.

Докато говореше, Шерилин го гледаше спокойно и той осъзна, че в момента си съставя впечатление за него точно както беше направила с Блъф Хаус.

— Да ме вбесите ли се опитвате?

— Може би. Учтивите хора не говорят много за нищо. Погледнат отгоре, случаят на Линдзи Ландън изглежда като истински хит. Отчужден съпруг, секс, предателство, пари, престъпление от страст. Естествено, че първият поглед ще падне върху съпруга и върху човека, открил тялото. А вие сте и двамата. Няма следи от влизане с взлом, от борба. Няма признаци, че някакъв обир се е объркал, а за капак — по-рано през деня с Линдзи сте се изпокарали пред хората. Много негативи във ваша вреда.

— Наясно съм с това.

— Проблемът е, че всичко това е на повърхността. Ако човек се поразрови, нещата се променят. Несъвпадение във времето — кога е била убита и кога сте били видян от множество свидетели да напускате кантората си, кога сте деактивирали алармата, за да влезете. Няма как да сте дошли, а после да сте си тръгнали, да сте се върнали в кантората, да сте приемали хора и да сте разговаряли до шест следобед и по-късно. А свидетелите потвърждават, че жертвата е напуснала галерията, където е работила. Влязла е в къщата — и това също е потвърдено — близо два часа преди вие да се появите онази вечер.

— Полицаяте пресметнаха, че времето е било недостатъчно, но все пак ми е било възможно да отида там, да се скараме, да я убия и после да опитам да покрия нещата, преди да се обадя на 911.

— Възстановката не е минала добре, дори тази на прокурора. Хубаво кафе — изтърси внезапно Шерилин и след това продължи: — После имаме и докладите от съдебната медицина. По вас няма пръски от кръв, а няма как да сте нанесли онези удари, без да се опръскате. Няма пръски по дрехите ви, а свидетелите потвърждават, че сте носили същия костюм и вратовръзка, с които сте били, като сте напускали офиса. Как сте успели за приблизително двацет минути да се преоблечете, а после отново да смените дрехите си? И къде са

опръсканите с кръв дрехи или каквото там сте използвали, за да покриете костюма си?

— Звучите като адвокатата ми.

— Той е умен тип. Няма и данни преди това да сте проявявали насилие, нямате предишни лоши прояви. И без значение как подхождат към вас, вие се придържате към версията си. Не успяват да ви разколебаят.

— Защото това е истината.

— Освен това поведението на жертвата също е във ваша полза. Тя е тази, която е мамила, тази, която е планирала щедра издръжка, докато е въртяла тайна връзка. Медиите показаха и това.

— Лесно е да се очерни мъртва жена, а и не това исках.

— Обаче помогна, както и записаните телефонни обаждания между нея и Джъстин Съскайнд, след като сте се скарали онзи следобед. Това за известно време го постави в светлината на прожекторите.

Илай отиде до хладилника да вземе вода.

— Исках да е той.

— И това е проблематично. Първо, мотивите. Освен ако не се присъедините към теорията, че тя е решила да скъса с него или да отстъпи след скандала с вас. Проблемът с мотива се задълбочава, защото много я е бивало да го пази в тайна. Приятели, колеги, съседи — никой не е знаел за него. Част от тях са подозирали, че си има някого, но тя така и не е споделила с никого. Твърде голям е бил залогът. Не е водила дневник, внимавала е, като са си разменяли имейли. И двамата са имали много за губене. Срещали са се почти изцяло в хотели, градски ресторанти, барове. Нищо от това, което ченгетата са успели да изровят, не подсказва да е имало някакво напрежение между тях.

— Не. — Искаше му се болката да не смъди толкова, макар да беше вече притъпена. — Мисля, че я е било грижа за него.

— Може и така да е било, а може просто да са ѝ харесвали авантюрите. Вероятно така и няма да разберете със сигурност. Но най-големият проблем с това, че Съскайнд е убиецът, е, че е оневинен от съпругата си. Съпругата, която е мамил. Тя е унижена и покрусена от тази афера, но казва на полицията, че той си е вкъщи оная вечер. Вечеряли са заедно, били са сами, защото и двете деца били заети с

някаква училищна подготовка. Децата се прибират към осем и половина и потвърждават, че мама и тате са си били у дома.

Отвори куфарчето си и извади папка.

— Както знаете, двамата Съскайнд наскоро са се разделили. Помислих си, че тя би могла да промени показанията си, след като с брака ѝ е свършено. Вчера разговарях с нея. Огорчена е, уморена е, приключила е със съпруга си и с брака си, но не променя историята си.

— Това къде ни отвежда?

— Ами ако човек изневерява с един, може да изневерява и с други. Може друг любовник да не е бил доволен от връзката ѝ със Съскайнд или пък нечия друга съпруга да се е скарала с нея. Все още не съм открила никого, но това не значи, че няма да го направя. Имате ли нещо против? — запита и посочи кафемашината.

— Не, разбира се.

— Бих си го направила сама, но тази машина изглежда така, сякаш ще имам нужда от упътване.

— Няма проблеми.

— Благодаря. Така, ще видите — вярвам, че и предишният детектив ви го е казал, че не е ползвала винаги кредитни карти за стаите. Понякога е плащала в брой, а това е трудно за проследяване. До този момент имаме свидетели, които идентифицират Джъстин Съскайнд като неин придружител в различни ситуации. Сега търсим свидетели, които ще разпознаят и друг.

Илай ѝ донесе прясното кафе и отново се зарови в документите, докато Шерилин говореше.

— Пуснала е убиеца в къщата. Обърнала се е с гръб към него. Познавала го е, значи ще търсим познат. Полицаяте в Бостън са действали прецизно, но са ви набедили, а водещият следовател е бил абсолютно убеден във вината ви.

— Улф.

— Той е булдог. А вие сте му кокалът. Разбирам защо е така. Вие сте адвокат по наказателни дела — негов враг. Той си скъсва задника, за да хваща лошите, а вие си пълните джобовете, като ги пускате.

— Бяло и черно.

— Пет години бях ченге, преди да се захвана с частна практика. — Шерилин държеше кафето в дланите си и се наведе напред, за да се наслади на аромата му. — Виждам и много сиво, но човек се вбесява,

когато някакъв тежкар в костюм успява да измъкне копелето с технически подробности, или защото е имал добър стил и е правил хубаво шоу в съдебната зала. Когато Улф ви гледа, той вижда богат, привилегирован и разглезен интригант и виновник. Изградил си е много подробна хипотеза, само дето не е успял да я докаже. А сега вие сте в Уиски Бийч и преди да се усетите, на прага ви се извършва още едно убийство.

— Сега не звучите като адвокатата ми. Звучите като ченге.

— Имам много гласове — спокойно отвърна тя.

Извади още един доклад и го сложи на плота.

— Кърби Дънкан. Общо взето е бил единак, работел по дребни случаи. Не бил чак от най-евтините, но човек би могъл да си го позволи. Ченгетата го харесвали — бил един от тях и действал праволинейно. Улф го познавал, бил му приятел и е вбесен, че не може да ви припише това, след което отново завърта плочата с убийството на жена ви.

— Съвсем ясно осъзнавам това — измърмори Илай.

— Но в този случай нищо не съвпада. Дънкан не е бил идиот и не би се срещнал с човека, когото следи, в безлюден район. Освен ако не е изпитал внезапната необходимост да иде до фара посред нощ в разгара на бурята, той е отишъл там, за да се срещне с някого и най-вероятно е познавал човека. И е бил убит. Вие имате алиби и абсолютно нищо не навежда на мисълта, че сте се срещали или разговаряли с Дънкан. Нищо не може да докаже, че от Бостън, където потвърдено сте били, сте хукнали насам, когато Абра Уолш е била нападната в тази къща, след което сте сварили да се срещнете с Дънкан, да го убиете, да се юрнете обратно в Бостън, за да изтарашите офиса и апартамента му, след което пак да се върнете тук. Никой не би се вързал на това.

— Улф...

Шерилин поклати глава.

— Не съм убедена, че дори Улф би могъл да преглътне това, колкото и да се опитва. Но ако успее някак да замеси Уолш в историята, така че да ви е оказала помощ, или пък да сте осъществили контакт със съучастник в Бостън, това може да обърне нещата.

— Някой е подхвърлил оръжието на убийството в къщата на Абра.



— Какво? — Шерилин се изправи, погледът ѝ се изостри като тона ѝ. — Защо, по дяволите, не знам за това?

— Съжالياвам. И аз го научих едва в понеделник.

С мрачно изражение жената извади бележник и химикалка от куфарчето си.

— Разкажете ми.

Илай ѝ каза всичко, което знаеше, а тя си взимаше бележки, използвайки някакъв полицейски шифър.

— Доста немарливо — заключи. — Който и да го е направил, е бил импулсивен, неорганизиран и може би малко глупав.

— Уби опитен детектив и досега му се разминава.

— Дори и глупакът може да е късметлия. Бих искала да огледам онази вила, преди да се върна в Бостън.

— Ще говоря с Абра.

— И дупката в мазето ви. Ще поговоря и с местните. Да видим колко ще споделят с мен. — Потропа с химикалката си по страницата, докато гледаше Илай. — В имейлите си и като говорихме по телефона, намекнахте, че всичко това може да е свързано.

— Противното означава адски много съвпадения.

— Може би. Натъкнах се на още нещо, което ми се стори интересно.

Тя извади още една папка.

— Преди около пет месеца Джъстин Съскайнд е закупил собственост, известна като Сандкасъл<sup>[1]</sup>, в северната част на Уиски Бийч.

— Той... купил е собственост тук?

— Точно така. На името на корпорация „Наследство“ е — мидена компания, която е основал. Жена му не фигурира никъде, дори и в ипотеката. Ако и когато разводът им приключи, това би трябвало да излезе наяве. Към този момент е напълно възможно тя да не знае за това.

— Че за какво, по дяволите, му е да си купува къща тук?

— Ами плажът е хубав, а и все още е разумно да се инвестира в имоти. — Самодоволната ѝ усмивка отново се появи. — Циникът в мен обаче ми казва, че мотивите му са други. Можем да предполагаме, че се надява да ви хване в крачка и да отмъсти за мъртвата си

любовница... но преди пет месеца вие не сте живели тук и не сте имали подобни планове.

— Но Блъф Хаус си беше тук. Баба ми...

— Нищо от това не го свързва по явен за мен начин със смъртта на съпругата ви, а вие ме наехте за това. Обаче аз харесвам пъзелите — иначе нямаше да съм в този бизнес. Добавете и любопитството. Купува собственост тук, сравнително близо е до семейния ви дом, който, по моя информация, рядко сте посещавали след сватбата си.

— На Линдзи не ѝ харесваше тук. С баба ми не се разбираха.

— Предполагам, че може да е повдигала въпроса за къщата и за всичко в нея, докато са мачкали чаршафите. И ето че няколко месеца след като умира, любовникът ѝ купува онази собственост. А вие се оказвате с яма в мазето, баба в болницата и частен детектив по петите, който после е убит. И оръжието на убийството е подхвърлено в дома на жената, с която имате връзка. Какво е в основата на всичко това, Илай? Не сте вие. Не сте били тук, когато е направил първата стъпка. Какво стои в основата?

— Зестрата на Есмералда, нещо, което вероятно не съществува, а ако го има, е дяволски сигурно, че не е заровено в мазето. А той остави баба ми да умре.

— Може би. Все още не можем да го докажем, но е възможно. Нямаше да ви дам цялата тази информация, ако инстинктът не ми подсказваше, че не сте от хората, които ще се втурнат да правят глупости. Не проваляйте оценката ми за характера ви.

Илай потръпна, защото всъщност се чувстваше като човек, който ще се втурне и ще почне да върши глупости.

— Можел е да я убие. Лежала е там бог знае колко дълго време. Беззащитна стара жена, а той я е оставил да умре. Може да е убил Линдзи.

Отдръпна се назад.

— Жена му може и да лъже, да го прикрива от лоялност или страх. Способен е на убийство. Има вероятност да е убил и Дънкан. Кой друг? Кой друг би се интересувал какво правя? Мислех, че е семейството на Линдзи, но това тук има повече смисъл.

— И там се поразрових. Любопитство — повтори тя. — Пийдмънтови били наели страхотна фирма с двама от най-добрите частни детективи в Бостън. Освободили са ги преди три седмици.

— Те... отказали са се?

— Според информацията ми детективите са докладвали, че не е останало нищо за откриване. Не казвам, че няма да се обърнат към друга агенция, но твърдя, че не те са наели Кърби Дънкан.

— Ако е бил Съскайнд, значи е знаел кога съм напуснал къщата, къде съм бил и с колко време разполага, за да копае. Бил е в къщата в нощта, когато бях в Бостън, защото Дънкан му е казал, че съм в Бостън. А после е дошла Абра. Ако не се беше защитила, можеше...

Илай сновеше до вратата на верандата и обратно, Шерилин кротко седеше.

— Казахте, че Дънкан е бил почтен човек.

— Такава му беше репутацията, да.

— Вини... Полицай Хенсън отишъл при него в нощта на взлома тук, за да го разпита. Казал на Дънкан за проникването, за Абра. Може би на добро момче като Дънкан не се е харесало клиентът му да нарушава закона и да напада жена с негова помощ. И Съскайнд го убива, вместо да рискува да бъде разкрит.

— Всичко би се вързало много добре, когато и ако бъде доказано. Обаче сега? — Шерилин отново потупа документите. — Можем единствено да докажем, че е купил имота. А съпругата му не ми се стори лоялна или уплашена, не и когато разговарях с нея.

Унижена и огорчена. Няма за какво да лъже заради него.

— Той все още е баща на децата й.

— Вярно е. Ще продължа по тази линия. Междувременно ще огледам наоколо, ще видя дали ще успея да разбера какво се е опитвал да постигне Съскайнд. Ще го взема на мушка.

— Искам да дадете на полицията това, с което разполагате за него.

Тя леко потрепна.

— Това боли. Вижте, ченгетата ще искат да говорят с него, да задават въпроси, да си създадат собствена преценка. Това може да го стресне, а ние ще изтървем питомното. Дайте ми малко време, да речем, седмица. Нека видим какво ще измъдря.

— Седмица — съгласи се Илай.

— Защо не ме запознаете с прословутата дупка в мазето си?

Щом слязоха долу, тя направи няколко снимки с малкия си цифров фотоапарат.

— Голяма решителност личи тук — беше коментарът ѝ. — Прочетох малко за това съкровище, за кораба и тъй нататък, но само колкото да добия общ поглед. Бих искала някой от хората ми да направи по-детайлно изследване, ако нямате нищо против.

— Няма проблем. Аз самият също ще работя по въпроса. Ако е имало нещо, щели сме да го открием отдавна. Той си губи времето.

— Вероятно. Но къщата е голяма. Много места за криене има, предполагам.

— По-голямата част е била построена години след крушението на „Калипсо“. Построена е благодарение на уискито. Поколение след поколение, заедно със спиртните фабрики, складовете, административните помещения.

— Не сте влезли в семейния бизнес — отбеляза Шерилин, докато се катереха нагоре.

— Сестра ми е по тази част. Добра е в това. А аз ще бъда Ландън в Блъф Хаус. Винаги е имало един тук — обясни. — Винаги, още откакто на тази скала е имало само каменна къщурка.

— Традиции.

— Важни са.

— Затова се върнахте в къщата в Бек Бей за пръстена на баба си.

— Не беше семейна собственост, дори и в предбрачното споразумение беше упоменато ясно. Но по онова време няхах доверие на Линдзи.

— Че защо бихте имали?

— Пръстенът принадлежеше на Ландън. Даде ми го баба ми да го връча на съпругата си като символ, че е част от семейството. Линдзи не уважи това. А аз бях бесен — добави, като затвори вратата на мазето след тях. — Държах да си върна нещо, което ми принадлежеше. Пръстенът, сребърният сервиз — били са в семейството от двеста години. Картината... това беше тъпо — призна. — Но не исках да ѝ оставя нещо, което съм купил с любов, след като тя ме беше предала. Тъпо, защото след всичко... Дори не мога да погледна тази картина.

— Всичко това говори във ваша полза. Влезли сте, взели сте пръстена, само него. Всичките бижута, които сте купили на съпругата си, сте оставили. Не сте ги взели, не сте ги разпилели из стаята, не сте ги хвърлили през прозореца. Не сте показали никакъв признак на

агресивно поведение, нито пък предразположение към такова. Не сте агресивен човек, Илай.

Това го накара да се замисли за Съскайнд. За Линдзи, за баба си, за Абра.

— Може би.

Шерилин майчински го потупа по ръката.

— Не се променяйте. Резервирах си стая над бара. Ще поговоря с хазайката за Дънкан и дали не е видяла някого с него. Понякога на боровинков мъфин хората успяват да си спомнят неща, за които не се сещат, когато разговарят с полицията. Искам да видя вилата на Абра и да огледам около имота на Съскайнд. Може да поговоря и с някои съседни, с продавачите в магазините. Трябва да си е купувал храна, а може би и стек бира.

— Да. Чакайте да се обадя на Абра.

Погледна към списъка върху кухненския плот и взе телефона.

— Това нейният график ли е?

— За днес.

— Заета жена.

Шерилин изчете графика, докато Илай говореше с Абра. Реши, че жена, понесла толкова дини под една мишница, сигурно поназнайва това-онова за доста хора. А това би могло да е от полза.

— Каза да вземете ключа от съседите ѝ — къщата вдясно от нейната. Морийн О'Мали.

— Страхотно. Оставям ви тези доклади. Имам копия. — Шерилин затвори куфарчето си и го вдигна. — Ще ви известявам редовно.

— Благодаря. Дадохте ми много храна за размисъл. — Докато я изпращаше към вратата, внезапно го осени. — Стек бира. Бира. Бар.

— Аз предпочитам наливна.

— Абра, второто проникване тук. Бяхме в бара — тя работи там в петък. Видяла е онзи човек. Непознат, не бил приятелски настроен. Поръчал си второ питие, но си тръгнал, преди да му сервира... А точно тогава съм влязъл аз.

— Може ли да го опише?

— Вътре е тъмно. Работиха с художник от полицията, но скицата не показва много. Обаче...

— Ако ѝ покажете снимка на Съскайнд!... Струва си да се опита, има една в документите. Това само показва, че е бил в бара, което не е кой знае какво, предвид, че има къща тук. Но все пак е нещо.

Илай си даде сметка, че очаква повече. Кипна му от мисълта, че мъжът, с когото съпругата му бе изневерявала, може да я е убил. Може да е предизвикал падането на баба му, след което я е оставил да умре. Може да е нападнал Абра.

Беше влязъл неканен в Блъф Хаус. Всички в Уиски Бийч познаваха Ландън, така че купуването на къща тук беше преднамерено действие. Чиято цел беше да е близо до Блъф Хаус, сигурен беше в това.

Занесе документите в библиотеката, седна на старото бюро, сложи ги пред себе си и взе адвокатския си бележник, за да си води записки.

И се захвана за работа.

Когато Абра се върна малко след пет, той все още работеше и кучето, което я посрещна на вратата, я загледа с молба в очите.

— Илай.

— А? — примигна той и стреснато се обърна. — Ти се прибра.

— Да, прибрах се и всъщност малко закъснях. — Тя се приближи до бюрото, огледа купчините документи и бележките... и вдигна двете празни бутилки. — Две „Маунтин Дю“.

— Аз ще ги взема.

— Взех ги вече. Обядва ли?

— Ами...

— Изведе ли кучето?

— О... — Илай наведе глава и срещна тъжния поглед на Барби.  
— Залисах се.

— Две неща. Първо, няма да допусна отново да се изоставиш, да пропускаш хранения и да ги заместваш с отровнажълти безалкохолни напитки и кафе. И второ, не ти е позволено да пренебрегваш кучето, което зависи изцяло от теб.

— Права си. Бях зает. Ще я изведа след минута.

В отговор Абра само се завъртя и излезе, а Барби я последва по петите.

— Мамка му. — Илай погледна бележките си и прокара ръка през косата си.

Не беше молил за кучето, нали така? Но го беше взел, така че... Изправи се, отиде до кухнята и я завари празна, с изключение на огромния сак на Абра върху плота. Погледна през прозореца и видя, че тя е извела кучето и вече са преполовили стълбите към плажа.

— Защо съм такъв кретен — измърмори. Награби якето си и любимата топка на Барби и излезе.

Когато ги настигна, двете бързо вървяха покрай прибоа.

— Бях се залисал — повтори той.

— Очевидно.

— Виж, получих много нова информация от детектива. Важно е.

— Важно е също здравето и доброто състояние на кучето ти, да не споменавам и твоето.

— Просто забравих, че е там. А и тя защо е толкова любезна? — Това прозвуча като обвинение и Илай мълчаливо се извини на кучето. — Ще ѝ се реванширам. Обича да гони топката. Видя ли? — Откачи каишката. — Барби, дръж! — И метна топката към водата.

Кучето се втурна след нея на крилете на щастието.

— Видя ли? Прощава ми.

— Тя е куче. Ще ти прости почти всичко. — Абра отстъпи от обсега на прекалено измокрената Барби, която се върна да остави топката на пясъка.

Илай я вдигна и отново я хвърли.

— Сети ли се поне да я нахраниш? Купичката ѝ за вода беше празна.

— По дяволите. — Добре де, здравата се беше издънил. — Няма да се повтори. Бях...

— ... се залисал — довърши тя. — Значи забрави да сипеш вода на кучето си и да го разходиш, забрави да ядеш. Предполагам, че не си и писал. Вместо това си изхабил цялото си време и енергия да търчиш подир убийства и съкровища.

Проклет да бъде, ако се извини точно за това.

— Имах нужда от отговори, Абра. Мислех, че и ти ги искаш.

— Искам ги. — Тя се опита да се успокои, а той отново залиса кучето с топката. — Искам ги, Илай, но не и с цената на възстановяването ти.

— Нещата не стоят така. Само един следобед беше, боже мой. Следобед, който ми отвори всички врати към местата, които трябва да

проуча. Защото възстановяването не е достатъчно, ако човек е в неведение.

— Разбирам. Наистина. И може би прекалих... освен по отношение на кучето, защото там нямаш извинение.

— Колко жалък искаш да се чувствам?

Абра го обмисли. Погледна го, погледна и Барби.

— Много жалък, заради кучето.

— Мисията ти е изпълнена.

Тя въздъхна, събу се, нави крачолите си до коленете и нагази в прибоа.

— Тревожа се за теб. Много. Това е проблем за мен, Илай, че толкова се тревожа за теб.

— Защо?

— По-лесно ми е просто да си живея живота. Опитвала съм това — добави и отметна от лицето си разпилените си от вятъра коси. — По-лесно е просто да си живееш живота, отколкото пак да направиш стъпка напред, да рискуваш отново. И е страшно, когато изглежда, че не можеш да спреш да правиш стъпки. Аз май не мога да се спра.

Посоката, която разговорът пое, го обърка и го накара да се почувства малко неспокоен.

— Никога не съм си мислил, че някой може да бъде толкова важен за мен като теб. Това е малко плашещо.

— Не съм сигурна дали някой от нас би се чувствал така, ако се бяхме срещнали преди години. Ако бяхме такива, каквито сме били тогава. Ти успя да се измъкнеш от бездната, Илай.

— Получих помощ.

— Не мисля, че хората приемат помощ, освен ако не са готови за това, все едно дали го съзнават, или не. Ти беше готов. Сърцето ме боли, като се сетя колко тъжен, уморен и мрачен беше, когато се върна в Уиски Бийч. Ще ме заболи отново да те видя такъв.

— Това няма да стане.

— Искам да получиш своите отговори. И аз ги искам. Просто се боя да не те запратят в онази бездна или да те превърнат в човек, когото не познавам. Егоистично е, но те обичам такъв, какъвто си сега.

— Добре, добре. — Илай помълча малко, за да подреди мислите си. — Аз съм този, който забравя, записва се в работа и се учи да харесва факта, че има някого, който му напомня да не се записва



толкова. Не съм толкова различен в сравнение с преди всичко това да се случи. Но случилото се някак ме събра. Не искам да съм ти проблем, но не отивам никъде. Намирам се на мястото, където искам да бъда. Ето в този отговор съм сигурен.

Абра отново отметна косите си и наклони глава.

— Разкарай някоя вратовръзка.

— Моля?

— Разкарай някоя вратовръзка. Една вратовръзка, по твой избор. И ме остави да прочета една глава от книгата. Една глава, също по твой избор. Символично. Изхвърляш нещо от преди, предлагаш ми нещо от сега.

— И това решава проблема?

Тя завъртя китка.

— Ще видим. Сега ще измисля нещо за вечеря, за да съм сигурна, че ще ядеш. — Сръга го с пръст в стомаха. — Все още си кльоцав.

— То и по тебе няма много месо.

За да ѝ докаже, я вдигна във въздуха и я разсмя. Абра обви крака около кръста му.

— Значи ще имаме наистина голяма вечеря.

Тя притисна устни към неговите и продължи да се усмихва, след като той я върна на земята. Тъкмо се съвземаше, когато го видя, че се кани да се гмурне.

— Недей! Илай!

Втурна се след него към прибоя, спъна се и падна. Задъхана, успя да се изправи точно преди следващата вълна да удари и да я повали.

Като се смееше като маниак, Илай отново я изправи.

— Исках да видя какво е.

— Мокро. И студено.

Отметна назад подгизналата си коса, докато развълнуваното куче плуваше около тях. Усети, че импулсивното детинско действие на Илай бе премахнало раздразнението и нервността.

— Кретен.

— Русалка. — Той я придърпа към себе си. — Значи така изглеждаш. Точно както си и мислех.

— Тази русалка има крака, които в момента замръзват. И пясък по твърде неудобни места.

— Това ми звучи като предстоящ продължителен горещ душ. — Стисна ръката ѝ и я издърпа на брега. — Ще ти помогна с пясъка. — Отново се засмя, когато вятърът ги блъсна. — Боже! Студено е. Идвай, Барби.

Хлътнала. Ето това беше, реши Абра. Просто беше хлътнала. Успя да намери обувките си, докато бягаха през плажа.

---

[1] Пясъчен замък. — Б.пр. ↑

## 24.

Още щом стъпи в антрето, Абра смъкна подгизналия си анорак и изу мокрите си обувки.

— Студено, студено, студено — проплака с тракащи зъби, докато събличаше мократа блуза и събуваше прилепналите си панталони.

Видът на мократа гола и трепереща Абра забави Илай. Все още се разправяше с подгизналите си дънки, когато тя избяга навътре.

— Чакай малко!

Събу си дънките, отърва се и от боксерките, остави всичко на купчина сред езерце морска вода и влажни буци пясък, за да се втурне след нея.

Чу я как продължава да припява:

— Студено, студено, студено!

Настигна я точно след като душът протече едновременно с приглушения ѝ вик на облекчение.

— Топло, топло, топло.

Изписка, когато той я сграбчи отзад.

— Не! Още си леден!

— Не за дълго.

Завъртя я във въздуха, притисна я към себе си и сграбчи кичур от косата ѝ. Когато впи устни в нейните, усети как жегата се усилива.

Искаше да докосва тази влажна кожа, дългите линии, нежните извивки. Искаше да чува дрезгавия ѝ смях, да слуша въздишките ѝ. Сега тя трепереше от възбуда, от очакване, докато топлият водопад се лееше отгоре им.

Ръцете ѝ се плъзгаха по тялото му, ноктите ѝ леко го драскаха, докосването на пръстите ѝ го възбуждаше. Двамата се завъртяха под душа, отново и отново под пулсиращия тропически дъжд, а влажните ѝ топли устни жадно изпиваха неговите.

Искаше я щастлива, искаше да изтрие притеснението, което беше видял в очите ѝ на плажа. Искаше да я предпази от бедата, която със сигурност предстоеше.

Беда, която сякаш прилепваше плътно към него като кожа.

Но поне тук и сега съществуваха само топлината, удоволствието и желанието. Тук и сега можеше да ѝ даде всичко, което притежава.

Абра се притискаше към него, а той прокара ръце по тялото ѝ, после тя обви ръка около шията му, за да го задържи близо до себе си и вдигна лице към душа.

Устните му вкусиха от извивката на шията ѝ, рамото ѝ, кожата ѝ. А когато пръстите му слязоха надолу и се хлъзнаха в нея, тя изстена от удоволствие.

Тялото ѝ копнееше за още. Продължи да я докосва, да я вкухва и с безмилостно търпение доведе копнежа ѝ до дълбока и сладка болка.

Тя отново извърна лице към него, устните им се докоснаха, той я притисна към мокрите плочки и влезе в нея.

И сега бавно, бавно, усилвайки се като поток, падайки като вода... Те се понесоха върху плътните влажни облаци на удоволствието. Погледна го през мъглата право в очите и намери там отговорите си. Трябваше само да приеме това, което вече знаеше, само да задържи това, което сърцето ѝ вече желаше.

„Ти — помисли и се отдаде изцяло. — Чаках теб.“

Когато притисна лице към рамото му и двамата полетяха в екстаз, тя излъчваше единствено любов. Потънал в нея, той задържа за миг. Извърна лицето ѝ към своето и притисна устни в нейните.

— Заради онзи пясък.

Смехът ѝ направи мига свършен.

Абра, стоплена и със сухи дрехи, стъкмяваше вечеря в кухнята. Илай сипа вино.

— Можем просто да си направим сандвич... — започна той.

— Не мисля така.

— Отново ли ще ме наказваш, задето пропуснах обяда?

— Не, приключих с това. — Тя сложи на плота чесън, няколко домата и буца пармезан. — Гладна съм и същото трябва да се отнася и за теб. Благодаря. — Взе виното и чукна чашата си в неговата. — Но след като повдигна въпроса, трябва да ми кажеш с какво толкова си бил записан.

— Днес се срещнах с детективката.

— Да, ти спомена, че ще идва. — Заинтригувана, Абра спря да рови из хладилника. — Преди това ми каза, че разполага с нещо ново.

— Може да се каже. — Внезапно го осени една мисъл и той вдигна пръст. — Почакай. Искам да опитам нещо. Ще отнеме само две минутки.

Хукна към библиотеката за документите и измъкна снимката на Джъстин Съскайнд. Отнесе я в кабинета си я копира. Затвори очи и се опита да си представи рисунката от художника в полицията.

Взе молив, направи косата по-дълга и добави сенки около очите. Не би могъл да претендира, че е Рембранд... или дори Хестър Х. Ландън, но си струваше да опита.

Отнесе снимката и копието долу и отново се върна в библиотеката за документите и бележките си.

Когато се върна в кухнята, завари две тенджери на печката. Плитка купа с маслини, маринован артишок и люти чушлета стояха на плота, докато Абра кълцаше чесън.

— Как постигна това? — зачуди се той и лапна една маслина.

— Кухненска магия. Какви са всички тези бумажки?

— Докладите, които детективката остави, и бележките, които направих аз. Върнала се е чак в началото.

Докато ѝ разказваше, като спря, преди да ѝ съобщи за присъствието на Съскайнд в Уиски Бийч, Абра му сипа чиния с макарони с домати, босилек и чесън. Илай я загледа как стърже пармезан.

— Направи всичко това за около половин час. Да, да, кухненска магия — каза, преди тя да успее да му отговори.

Абра седна на табуретката до него и опита яденето.

— Става. Получи се. Значи и тя мисли, че всичко е свързано.

— Да, тя... Става ли? — попита Илай, а след като опита от своята купа, отбеляза: — Страхотно е. Трябва да запишеш рецептата.

— И да зарежа спонтанността? Ще говори с Вини, нали? И с детектив Корбет?

— Такъв е планът. Освен това разполага с някои нови неща, които може да предложи.

— Като например?

— Да опитаме първо това. — Обърна изрисуваното копие и го постави на масата. — Този да ти изглежда познат?

— Аз... Прилича на мъжа в бара онази вечер. Много прилича на него. — Взе копието и го огледа внимателно. — Прилича на него повече, отколкото успях да го опиша на художника. Откъде взе това?

Вместо отговор Илай ѝ подаде оригиналната снимка.

— Кой е този? — прошепна Абра. — С по-къса коса е и очите му не са толкова уморени. Как е намерила мъжа, когото видях в бара?

— Не знае, че го е намерила. Това е Джъстин Съскайнд.

— Съскайнд? Онзи, с когото Линдзи е имала връзка? Разбира се. — На лицето ѝ се изписа раздразнение и тя се плесна с длан по челото. — По дяволите! Видях негова снимка във вестника миналата година, но не се сетих, не успях да свържа нещата. Предполагам, че не съм обърнала голямо внимание. Какво е правил в бара?

— Дебнел е. Преди няколко месеца е купил Сандкасъл, вила в северната част.

— Купил е къща в Уиски Бийч? Но аз знам коя е — насочи Абра показалец към Илай. — Знам я. Правя сезонно почистване в къщата срещу нея. Илай, има само една причина да си купи имот тук.

— Да получи достъп до Блъф Хаус.

— Но това е тъпо, тъпо е, като си помислиш. Имал е любовна връзка с жена ти, а сега... Дали не се е захванал с Линдзи, за да се добере до информация за къщата? Може да се е надявал да разбере повече за съкровището? Или пък е научил за него по време на аферата им?

— Линдзи никога не се е интересувала особено от Блъф Хаус.

— Но тя е била връзката — настоя Абра. — Знаела е за „Калипсо“ и за Зестрата, нали така?

— Разбира се. Разказах ѝ историята първия път, когато я доведох тук. Показах ѝ и заливчето, където пиратите са акостирали. И откъдето сме прекарвали уиски през сухия режим. Сецаш се, дай да впечатлим момичето с местен колорит и знанията на Ландън.

— И тя какво, впечатли ли се?

— Не особено. Спомням си, че ме помоли да разкажа историята по време на два вечерни приема, но по-скоро като нещо, на което да се посмеем. Не мислеше много за това и за Уиски Бийч.

— Обаче Съскайнд явно е мислил. И тогава, и сега. Илай, работата става дебела. Той би могъл да е виновен за всичко. За

проникванията в къщата, за падането на Хестър, убийството на Дънкан, Линдзи...

— Има алиби за Линдзи.

— Но нали му го осигурява жена му? Ако е излъгала...

— Разделили са се, обаче тя продължава да се придържа към първоначалните си показания. Малко неохотно според Шерилин, все едно че не е особено приятелски настроена към Съскайнд напоследък.

— Може все още да лъже. — Абра набоде малко от пастата. — Той е виновен по други престъпления.

— Невинен до доказване... — напомни ѝ Илай.

— О, я не ми се прави на адвокат. Дай ми поне една смислена причина да купи онази къща.

— Мога да ти дам няколко. Харесва плажа, иска да направи инвестиция, бракът му отива на кино и той си търси място да се премести, някъде на спокойствие, където да може да мисли над станалото. Двамата с Линдзи са дошли тук по някаква прищявка, така че тя му е показала Блъф Хаус и той е купил вилата, за да му напомня за онзи свършен ден.

— О, я стига глупости.

Илай раздражен сви рамене.

— Основателно съмнение. Ако го представлявах, щях да вдигна голям шум, задето разпитват клиента ми просто защото си е купил къща край плажа.

— А ако аз бях прокурор, щях да вдигна голям шум заради поредицата съвпадения и връзки. Идването му тук, където семейството ти притежава фамилно имение... което, откак Съскайнд си е купил вилата, е жертва на серия прониквания с взлом.

Изсумтя и придаде сериозно изражение на лицето си.

— Ваша милост, твърдя, че обвиняемият е влязъл във владение на съответния имот с единствената цел да придобие възможност за незаконно проникване в Блъф Хаус, за да търси пиратско съкровище.

Той ѝ се усмихна и се наведе напред, за да я целуне.

— Възраждавам. Това са спекулации.

— Не мисля, че бих харесала адвокат Ландън.

— Може би не, но с това, което е тук, щях да отърва Съскайнд с едно щракване на пръсти.

— Ами щракни. Как адвокат Ландън би изградил делото?

— За начало щях да търся потвърждение, че е знаел и се е интересувал от Зестрата на Есмералда. Ключът щеше да е свързването на нишките, намерени в дома ти, с него. Проследяването на оръжието до него. Свързването на кой да е от инструментите в мазето с него. Дали баба ми би могла да го идентифицира като нападател. И щях да се върна чак до началото, за да разбия показанията на жена му. Още по-добре би било да намеря начин да докажа присъствието му в къщата, когато Линдзи е била убита, но това няма да стане. Да изкопая свидетел или свидетели, които биха могли да съобщят за някакви неприятности между него и Линдзи. Това би било добро начало.

Абра отпи от виното си и помисли.

— Обзалагам се, че у него ще се намерят книги, бележки и всякакъв вид информация за Блъф Хаус и за съкровището.

— Не и без съдебна заповед за претърсване. А не можеш да се сдобиеш с такава без основателна причина.

— Недей да увърташ по адвокатски. Могат да изследват и онези нишки и дрехите му. ДНК-то от пижамата ми.

— За всичко е необходима съдебна заповед, за която пък е нужна основателна причина.

— А пистолетът...

— Не е регистриран. Което значи, че вероятно го е купил на улицата с пари в брой. Или пък от съмнителен дилър, пак в брой. Не е толкова трудно да се направи в Бостън.

— Как може да се проследи нещо такова?

— Като се показва снимката му в района и се разпитват търговците, които се занимават с такава дейност. После трябва да се намери съответният търговец, после трябва да бъде принуден да идентифицира Съскайнд, после — да се съгласи да свидетелства — заобяснява Илай. — За всичко това ти е нужен същият късмет, както, за да спечелиш джакпота от лотарията.

— Но пък някой трябва да спечели, в края на краищата. Твоята детективка трябва да направи всичко това, което ми описа. Мисля, че трябва да оставим Хестър сама да си спомни как е паднала. А и честно, фактът, че е било тъмно? Не мисля, че наистина го е видяла. По-скоро сянка, силует.

— Тук съм съгласен с теб.



— С инструментите няма да е лесно. Сигурно ги е купил преди месеци. Кой си спомня човек, купил си кирка или чук? Обаче... Мисля, че трябва да идеш до Бостън и да разговаряш с жена му.

— Какво? Идън Съскайнд? За какво ѝ е да разговаря с мен?

— Ох, Илай, това показва колко знаеш за жените. Особено ядосаните, предадени или тъжни жени. И двамата сте били мамени — нейният съпруг, твоята съпруга. Това по някакъв начин ви свързва. Споделяте тежко изживяване.

— Доста слабо ни свързва, ако тя си мисли, че съм убил Линдзи.

— Има само един начин да разберем. И докато сме там, ще можем да проверим и офиса на Кърби Дънкан.

— Какво? Ние ли?

— Разбира се, идвам с теб. Жена, която ти съчувства.

Сложи ръка на сърцето си и изписа на лицето си съчувствие.

— Това е добро. Бива си те.

— Ами аз наистина изпитвам съчувствие. Тя може да се почувства по-спокойна, ако там има друга жена, която може да изрази състрадание и разбиране. Освен това наистина трябва да покажем снимката на Съскайнд на хората около офиса на Дънкан.

— Това е работа на детективите.

— Разбира се, но не си ли любопитен? Не мога да го направя тази седмица, вече съм ангажирана, пък и трябва още малко да планираме. Ще успея да намеря време следващата седмица. Междувременно може твоята детективка да удари джакпота, а ние — да се оглеждаме за Съскайнд. И да държим под око Сандкасъл.

— Не бива да дебнем там. Ако ни забележи, може да се уплаши. Няма да ходиш до къщата му. Не подлежи на преговори — натърти Илай, преди Абра да е успяла да възрази. — Това е линията, която не трябва да прекриваме. И не е начертана на пясък, а е издълбана на твърда скала. Няма как да сме сигурни, че той няма друг пистолет, но можем да сме доста убедени, че ако има, ще го използва. Дънкан имаше един регистриран, а не го откриха при тялото му, нито пък, доколкото знам, където и да било другаде.

— Протестирам. Спекулации... но с повечето съм съгласна. Не се налага да ходим да дебнем. Ела с мен, ще ти покажа.

Абра го отведе до телескопа на верандата.

— Според Майк предишните собственици са купили имота като инвестиция някъде преди пет години, точно преди балонът да се спука. Икономиката гонеше дъното, хората не ходеха много на почивки и така нататък — продължи тя, докато обръщаше телескопа на юг. — После къщата е била обявена за продан повече от година и се наложило непрекъснато да ѝ намаляват цената. След това...

Изправи се рязко.

— О, за бога, аз съм идиотка. Трябва да говориш с Майк. Той беше брокер по сделката с имота.

— Шегуваш се.

— Не, просто не мислех. Той беше брокер при продажбата на този имот. Може пък да знае това-онова.

— Ще говоря с него.

— Засега можеш да гледаш. — Потупа телескопа. — Сандкасъл.

Илай се наведе и погледна през окуляра. Къщата беше кацнала почти на ръба на северния нос, двуетажна дървена постройка с широка тераса към плажа. Прозорците бяха затворени с капаци. Малък външен паркинг, но нямаше кола.

— Май няма никого вкъщи.

— Значи е идеалният момент да идем там и да поогледаме отблизо.

— Не — заяви Илай.

— Знаеш, че искаш да идеш.

Адски много му се искаше, но не желаше тя да идва с него.

— Единственото за гледане е къщата със спуснатите си кепенци.

— На бас, че можем да отключим.

Това го накара да се изправи.

— Сериозно ли говориш?

Тя сви рамене и прояви благоприличието да се засрами.

— Предполагам, че да. Можем да намерим някакво доказателство, което...

— Ще бъде напълно неприемливо.

— Адвокат.

— Здравомислещ — настоя той. — Няма да проникваме в неговата... или която и да е друга къща. Особено далеч ще стоим от къщата на човек, който съвсем спокойно може да се окаже убиец.

— Щеше да го направиш, ако не бях тук.

— Не, нямаше. — Поне се надяваше, че не би го направил.

Абра заби поглед в лицето му, а после въздъхна.

— Нямаше да идеш. Поне ми кажи, че ти се иска.

— Това, което ми се иска, е той да е там. Искам да ида там, да избия вратата с ритник и после да смея от бой оня кучи син.

Студената ярост в гласа му я накара да се ококори изненадано.

— О. Някога смилал ли си от бой кучи син?

— Не. Този ще ми е първият. Ще ми хареса... — Напъха ръце в джобовете си и закричи по верандата. — Майната му. Не знам дали е убил Линдзи, но е твърде вероятно. И знам, знам, че е отговорен за случилото се с баба. Знам, че ти е посегнал. Че е прострелял Дънкан. Ще го направи отново, за да постигне целта си, а аз не мога да сторя нищо, за да го спра.

— Засега.

Илай се спря и опита да се освободи от чувството на безсилие.

— Засега, да.

— Какво можеш да направиш на този етап?

— Мога да говоря с Майк. Мога да помисля да разговарям с Идън Съскайнд и за най-добрия начин да подхожда към нея, ако реша да го правя. Можем да кажем на полицията, че си идентифицирала Джъстин Съскайнд, което ще им даде причина да поговорят с него... но след няколко дни, за да дадем малко време на Шерилин. Няма голяма вероятност от това да излезе нещо, но би трябвало да го разтревожи. И мога да продължа с проучвания за съкровището и да се опитам да разбера защо, дявол да го вземе, си е въобразил, че ще го намери тук.

След като каза всичко това, Илай се поуспокои.

— Мога да се доверя на Шерилин, че ще си свърши работата. А като допълнителна застраховка бих могъл да измисля план, за да примамя Съскайнд у дома и да заловя копелето.

— Ние — поправи го тя.

— Оттук можем да наблюдаваме къщата му и е адски сигурно, че той пък може да наблюдава Блъф Хаус. Със сигурност следи поне кога влизаме и излизаме. Трябва да се уверим, че ни следи, а после да инсценираме, че напускаме къщата. Може дори да изнесем две чанти с багаж.

— Сякаш отиваме на кратко пътуване.

— Това ще му отвори идеалната възможност. После просто паркираме далеч от погледа му, връщаме се тук пеш и минаваме от южния вход. Вмъкваме се в коридорите с видеокамера. Потърсих в интернет за видеокамери.

— Страхотно, много активен си бил. Може да проработи. Ами Барби?

— По дяволите. Да, може да не влезе, ако тя се разлае. Ще я вземем с нас и ще я оставим при Майк. Дали ще могат да я гледат няколко часа?

— Със сигурност.

— Трябва да изгладим плана. — Илай искаше и да го проиграе и да прецени времето. — Но идеята е добра. Надявам се да успеем да го набутаме в ръцете на Шерилин и полицията, за да го заковат.

— Допада ми идеята да се спотайвам в таен коридор с любовника си. — При тези думи Абра обвини ръце около него. — Където подготвяме засада за хладнокръвен убиец. Като сцена от романтичен трилър е.

— Само да не кихнеш.

— Точно така. И като си говорим за разни сцени от книга...

— Ох, да, сделката си е сделка. Ще избира една глава. Остави ме да помисля.

— Става. А сега за онази вратовръзка.

— Ама ти сериозно ли говореше?

— Напълно. Можеш да идеш да си избереш една, докато аз се оправя с тия мокри дрехи. Напълно бях забравила прането. После ще погледна докладите, докато ти се занимаваш с чиниите. А после Барби ще трябва да излезе, преди да си легне.

— Измислила си всичко.

— Да, постарях се. — Целуна го първо по едната буза, после и по другата. — Една вратовръзка, не забравяй.

С по-голяма неохота, отколкото бе предполагал, Илай се качи в стаята си и издърпа окачалките с вратовръзки от гардероба.

Харесваше си вратовръзките. Не че беше някаква емоционална привързаност, но разнообразието му допадаше. Обичаше да има избор.

Което обаче не обясняваше защо бе домъкнал всичките тук, на плажа, особено след като през последните шест месеца почти не бе слагал вратовръзка.

Добре де, може би имаше някаква емоционална привързаност. Беше печелил дела с тези вратовръзки... и беше загубил няколко. Беше си избирал вратовръзка всеки ден, като ходеше на работа. Отпускаше си ги късно вечер в кантората. Беше си ги връзвал и развързвал безброй пъти.

В друг живот, призна си.

Протегна ръка към една — на сини и сиви райета — промени решението си и взе кафява вратовръзка с дискретен десен на капки. После остави и нея.

— По дяволите.

Затвори очи и издърпа една на сляпо.

Естествено, оказа се „Ермес“.

— Готово.

Всъщност беше болезнено да я отделя от останалите. За да приглуши неприятното чувство, влезе в кабинета си.

Абра му беше казала, че е за добро, напомни си, като се опитваше да реши коя глава да ѝ даде да прочете. Не би го излъгала.

Не му се искаше да ѝ се налага да лъже. Откъсът трябваше да е хубав.

Странно, но осъзна, че знае коя точно глава ще ѝ даде да чете — беше такава, че да може да се възползва от мнението ѝ.

Затърси из черновата и намери страниците. Преди да си промени решението, ги разпечата.

— Я не бъди малодушен — нареди си Илай и ги отнесе заедно с вратовръзката на долния етаж.

Завари я да седи край плота. С босия си крак чешеше гърба на кучето, което се беше проснало на пода. Освен това носеше очила с дебели оранжеви рамки.

— Носиш очила.

Абра ги свали като малка мръсна тайна.

— От време на време, за четене. Особено когато шрифтът е дребен. Понякога е наистина прекалено дребен.

— Ами сложи си ги.

— Суетна съм. Неспасяемо е.

Илай остави страниците, взе очилата и ги постави обратно на носа ѝ.

— Изглеждаш сладка.

— Мислех си, че ако си избира някакви ефектни рамки, ще е по-различно. Обаче пак си оставам суетна и мразя да ги нося. Слагам ги само за четене и когато правя бижута.

— Какви неща научава човек. Наистина си сладка.

Тя завъртя очи зад стъклата, но свали очилата, щом видя вратовръзката.

— Хубава е — каза, като я взе от него. Когато видя етикета, веждите ѝ се извиха. — „Ермес“. Много добре. Дамите в магазина за дрехи втора употреба ще бъдат много доволни.

— Втора употреба?

— Ами не мога просто да я изхвърля. Някой може да я използва.

Илай заби очи във вратовръзката си, докато Абра се пресягаше за чантата си, за да я пъкне вътре.

— Мога ли да си я откупя?

Тя се разсмя и поклати глава.

— Няма да ти липсва. Това за мен ли е? — посочи разпечатаните листове.

— Да. Една глава. Само две страници са. Мислех, че ще успея да приключа с всичко наведнъж. Все едно издърпвам лейкопласт.

— Няма да боли.

— Вече боли. Не искам да ме лъжеш.

— Че защо ще те лъжа?

Илай издърпа страниците, когато тя понечи да ги вземе.

— Ти си родена утешителка и освен това спиш с мен. По-скоро ще умреш, отколкото да нараниш нечий чувства. Няма да искаш да ме засегнеш. А това ще е лъжа. Но искам да разбера дали става или не, дори да боли.

— Няма да те излъжа — протегна Абра ръка към страниците. — Сега не мисли с какво се занимавам, ами иди да заредиш съдомиялната.

Просна крак на втората табуретка и понеже очилата ѝ бяха подръка, си ги сложи. Изгледа Илай над страниците и го отпъди с ръка, взе наполовина пълната си винена чаша и се зачете.

Прочете текста два пъти, без да каже нищо, докато чиниите се миеха и водата протече в мивката.

После остави страниците настрана и си свали очилата, за да може Илай ясно да вижда очите ѝ.

Усмихна се.

— Можех малко да послъжа. Както обичам да казвам, „мека“ лъжа, защото е като възглавница — позволява меко приземяване и на двете страни.

— Мека лъжа.

— Аха. Обикновено така успявам да се освободя от вината. Но наистина се радвам, че не ми се налага да лъжа, дори и меко. Дал си ми любовна сцена.

— Ами да. Имах си причина. Не съм писал много такива. Може да се окаже слабо място.

— Но не е. Секси и романтично е, а освен това си показал и как се чувстват. — Сложи ръка на сърцето си. — Знам, че отново е наранен, ето тук — заяви Абра, като потупа с длан. — Тя иска да го достигне и същевременно ужасно желае той да я достигне. Не съм наясно с всички причини, но знам, че този миг е много важен за тях. Не е слабо място.

— Той не очакваше да я открие. Не очаквах, че ще я открие. За него тя е много важна, в книгата.

— А той важен ли е за нея?

— Надявам се.

— Той и ти не сте едно.

— Не съм и искал, но има някои елементи. И тя не е теб, обаче... адски сигурен съм, че ще носи очила за четене с оранжеви рамки.

Абра се разсмя.

— Моят дар за литературния ти шедевър. Нямам търпение да го прочета, Илай, от началото до края.

— Има още малко време дотогава. Преди три месеца не бих могъл да напиша тази сцена. Не бих могъл да й повярвам, не бих могъл да я почувствам. — Приблужи се до нея. — Даде ми повече от очила за четене.

Абра го прегърна и положи глава на гърдите му. Едва ли трябваше да се чуди, че след като веднъж предприе онази първа рискована стъпка, после толкова бързо беше хлътнала.

И въобще не съжаляваше.

— Хайде на разходка, Барби — подвикна тя.

При думите „разходка“ и „Барби“ кучето веднага се изправи и заподскача.

— Мога да ти дам и някои идеи, които ми хрумнаха за твоя нов кабинет на третия етаж.

— За моя кабинет.

Тя се усмихна.

— Само идеи. Включително — продължи, като вземаше кайшката и едно от якетата му, тъй като нейното в момента се переше — наистина страхотна картина в магазина в града. Картината всъщност е на Хестър.

— Нямаме ли достатъчно нейни картини в къщата?

— Не и в новия ти кабинет. — Нави ръкавите на якето му и дръпна ципа. — Освен това атмосферата там трябва да е вдъхновяваща, стимулираща и лична.

— Знам точно какво може да ме вдъхнови и стимулира, както и да се квалифицира като лично. — Илай взе другото яке. — Твоя снимка в цял ръст, само по очила.

— Наистина?

— В естествен ръст — доуточни той, докато окачаше кайшката на Барби.

— Това е възможност.

— Какво? — Илай надигна бързо глава, но Абра вече беше излязла. — Чакай. Сериозно?

В отговор тя се разсмя и двамата с кучето се втурнаха да я догонят.



## 25.

Илай разменяше имейли с детективката, прекарваше по час дневно в изследване на Зестрата на Есмералда и после се отдаваше на книгата си. Тя направо летеше, така че заради нея отложи отиването си с Абра до Бостън. Нуждаеше се от часовете, прекарани с тази история, както и от мамещо близката възможност напълно да преосмисли живота си.

Освен това имаше нужда от време, за да се подготви. Ако възнамеряваше сериозно да се срещне с Идън Съскайнд и да разговаря с нея за някои много чувствителни моменти от личния живот и на двамата, трябваше да подходи правилно.

Мина му през ума, че това не е много по-различно от разпита на свидетел пред съда.

А и нямаше да откаже още ден или два отсрочка, за да изпробва видеокамерите, които беше купил.

В крайна сметка установи, че не би искал да напусне Уиски Бийч дори за ден. Периодично излизаше на верандата и поглеждаше през телескопа.

Кратките дневни доклади на Шерилин разкриваха, че Джъстин Съскайнд е в Бостън, занимава се с бизнеса си и живее в апартамент до работата си. Посетил дома си веднъж, но само колкото да вземе двете деца и да ги отведе на вечеря.

При все това можеше да се върне всеки момент и Илай не искаше да го пропусне.

Напоследък разхождаше кучето на север по плажа, на два пъти минаха с Барби покрай Сандкасъл и изкачиха северните стълби, за да се върнат по шосето. Това му позволи да огледа по-отблизо къщата, вратите и прозорците.

Капаците на Сандкасъл продължаваха да са здраво затворени.

Реши, че ще изчака още няколко дни, ще остави нещата да улегнат, за да подреди мислите си.

А ако улягането и подреждането успееша да доведат до вероятността да се сблъска със Съскайнд по време на разходка,

можеше да получи удоволствието да се изправи срещу него лице в лице.

Честно си беше спечелил подобна възможност.

Когато денят превали, се замисли за Абра. Слезе по стълбите и пусна Барби на верандата. И двамата бяха научили, че тя обича да постои малко на слънце, преди да излязат на разходка.

После провери графика на Абра. Имаше курс в пет следобед. Дали да не опита да приготви вечерята вместо нея?

Премисли и избра много по-безопасния и вкусен вариант — да поръча пица. Можеха да си я ядат навън в здрачната пролетна вечер сред теменужки и нарциси. Щеше да запали и свещи. Абра обичаше свещи. Илай се обърна към стъклените кълба, които бе открил, докато ровичкаше из мазето, и беше поправил — дори и той не беше сигурен как е успял. Щеше да ги увеси на стряхата на главната веранда.

Може би щеше да накъса малко от цветята около къщата и да ги сложи на масата. Абра щеше да го оцени.

Имаше време да разходи кучето, да прекара около час в библиотеката и дори да подреди красиво масата навън, преди тя да се прибере вкъщи.

Да се прибере вкъщи, помисли си той. Технически погледнато, Лафинг Гъл беше нейната къща, но тя почти изцяло живееше в Блъф Хаус с него.

Това как го караше да се чувства?

Реши, че го устройва. Всъщност се чувстваше удобно. Ако някой го беше питал преди няколко месеца как ще се чувства, ако завърже подобна връзка, нямаше да може да отговори.

Но тогава този въпрос не би могъл да бъде зададен. По онова време от него не беше останало почти нищо.

Отвори хладилника с мисълта да си вземе „Маунтин Дю“ или може би „Геторейд“<sup>[1]</sup> и видя бутилката с вода със залепената на нея бележка. Същата бутилка сутринта бе пренебрегнал.

„Бъди добър към себе си.  
Първо ме изпий.“

— Добре де, добре.

Извади водата и отлепи бележката. Това го накара да се усмихне. Удобно ли бе споменал, че се чувства? Реши, че определението е достатъчно близо до истината... а за пръв път от много дълго време беше и щастлив.

Не, в началото от него не бе останало много, но за сметка на това Абра беше в изобилие. Запълваше пространството. Сега бе успяла да го накара да иска да прави същото като нея, дори да се отнасяше само до несръчното поправяне на лампи и окачането им, защото го караха да мисли за нея.

— Явно бележа развитие — измърмори Илай под нос.

Изведе кучето, изпи водата и се върна към изследванията си.

Когато на вратата се почука, отиде да отвори.

— Хей, Майк! — Отстъпи назад, за да го пусне. Определено бележеше развитие. Радваше се, че има приятел, който наминава да го види.

— Илай. Извинявай, че не се отбих по-рано. Направо сме скапани. Продажба на къщи, наеми. Пролетта е много натоварен сезон.

— Това са добри новини. — Докато го казваше, Илай се намръщи.

— Какво?

— Вратовръзката.

— А, да, страхотна е, нали? Взех я от втората употреба. „Ермес“ — добави Марк натъртено. — Четирийсет и пет кинта, обаче е добра за впечатляване на клиенти.

— Аха. — Илай си беше помислил същото някога. — Да, обзалагам се, че е така.

— Виж сега, погледнах в документите за Сандкасъл, за да си опресня паметта. Мога да ти дам данни от публичния регистър и да споделя лични впечатления. Някои неща, знаеш, попадат в графата „поверително“.

— Разбрах. Нещо за пиене?

— Бих могъл да пийна нещо студено. Нека е голямо.

— Да видим с какво разполагаме. — Илай го поведе към кухнята. — По твоите впечатления Съскайнд за жилище ли е купил къщата, или е било инвестиция?

— Инвестиция. Покупката беше чрез компанията му и стана въпрос, че ще се използва служебно. Нямахме кой знае какви разговори

— добави Майк, щом се озоваха в кухнята. — По-голямата част от сделката стана от разстояние. Имейл, телефон.

— Хм. Имаме бира, сок, „Геторейд“, вода, „Маунтин Дю“ и диетично пепси.

— „Маунтин Дю“? Не съм пил от колежа.

— Страхотна напитка. Искаш ли?

— Защо не?

— Нека си ги пием навън и да правим компания на Барби.

Майк почеса възхитеното куче, преди да седне и да протегне крака.

— Ето това е живот. Човече, цветята изглеждат страхотно.

— Благодарение на Абра. Аз съм по поливането, така че също влизам в сметката — каза Илай.

Харесваше му да се занимава с това, да наблюдава цветовете и формите, които избуяват в саксиите и преливат от ръбовете им. Понякога решаваше да работи навън, но скоро разбра, че не постига нищо. Просто си седеше, както в момента, и слушаше как вятърните звънчета пеят в унисон с морските вълни, докато кучето седеше до него.

— Видя ли някои оскъдно облечени дами през това?

Илай погледна телескопа.

— О, една или две.

— И аз трябва да си взема един.

— Тъжно ми е да призная, но прекарвам повечето време, като гледам на север. Оттук имам добра гледка към Сандкасъл.

— Минах оттам днес. Къщата изглежда затворена.

— Така е. Не е бил тук от известно време.

— По дяволите, срамота, че е празна. Бих могъл да я уредя с наематели за нула време. За седмица, за дълъг уикенд.

Илай заинтригувано го изгледа.

— Сигурно е така. Може би трябва да му се обадиш и да провериш дали ще прояви интерес.

Майк отпи от безалкохолното и кимна.

— Мога да го направя. Наистина ли мислиш, че това е човекът, който се промъкна тук, и че той е убил оня детектив?

— Обмислил съм го отвсякъде. И колкото и да мисля, все до този извод стигам.

— Значи той е човекът, който рани госпожа Ландън.

— Не мога да го докажа, но, да. След като парченцето в пъзела пасва, значи е точното парче.

— Кучи син! — изсумтя Майк и отвори куфарчето си. — Имам номера му в документите. Да видим какво ще каже.

Набра номера му.

— Хей, здрасти, Джъстин. Обажда се Майк О’Мали, от Недвижими имоти „О’Мали и Дод“, Уиски Бийч. Как я караш?

Илай се облегна назад и се заслуша в деловото бърбрене на Майк. Даде си сметка, че човекът, който смяташе за отговорен за смъртта, болката и страха, стоеше от другата страна. Мъжът, отнел живот и разбил неговия на късчета.

А не можеше да се добере до него, все още не. Не можеше да го докосне, не можеше да го спре. Но щеше да го направи.

— Имаш ми номера, ако си промениш намерението. А ако има нещо, което мога да направя за теб, просто ми се обади. Тази пролет времето тук е прекрасно и обещава страхотно лято. Просто си длъжен да дойдеш и да се възползваш. О, знам как е. Добре тогава. Чао.

Затвори телефона.

— Същият ръб, какъвто го помня. На този етап няма интерес да дава под наем. Смътно намекна, че може да използва къщата за служебни или семейни цели. Зает човек е.

— Как е намерил имота?

— Интернет, бог да го поживи. Кликнал е на нашата страница. За начало си беше набелязал три места. Едното е на пресечка назад оттук, така че губиш гледката към океана, но е на хубава тиха улица и лесно се слиза до плажа. Другото е точно на юг, близо е до тук, но собствениците решиха да не го продават и да го дават под наем още един сезон. Добър ход, защото за това лято имаме много резервации.

Майк отпи голяма глътка „Маунтин Дю“.

— Човече, това ме връща назад в годините! Както и да е, насрочихме си среща. Искаше аз или Тони — Тони Дод, моят съдружник — да му покажем имотите. Настоя да е един от двамата ни. Записал съм си това, защото още от самото начало не ми хареса. Но няма проблеми, сделката си е сделка.

— Няма време да се занимава с подчинените ти. Прекалено е важен. Ясен ми е.

— Да, постара се да ни го изясни — съгласи се Майк. — Значи идва тук по-късно през същата седмица. Скъп костюм, прическа за двеста долара. С цялата си същност излъчваше превъзходство.

— Ясно. Познавам хора от този тип.

— Добре. Не поиска кафе, не пожела да поговорим. Имал график. Но когато го отведох да огледа двете къщи, попита за Блъф Хаус. То всички питат, така че не обърнах внимание. Помня, че тогава небето беше мрачно, времето беше студено, мъгливо и къщата изглеждаше като излязла от филм. Някой стар готически филм, сещаш се, както си седи тук на скалата. Разказах му историята, легендата за пиратската сделка, защото това винаги грабва интереса на клиента. Илай, искрено се надявам да не съм казал нещо, което да го е довело тук.

— Той вече е знаел историята. Дошъл е при теб, защото е знаел.

— Не го харесах, но не ми направи впечатление на убиец маниак или нещо такова. Просто някакъв задник, глътнал бастун. Първо му показах къщата, дето е на пресечка оттук. Сандкасъл е по-нова, по-голяма и комисионата е по-голяма. Реших, че ще мога да му я пробутам, но преди това го заведох и при другия имот. Пита каквото питат повечето хора, обиколи къщата, излезе на най-горната тераса. Можеш да видиш океана оттам.

— И Блъф Хаус.

— Аха. Не му хареса близостта на другите къщи, поиска да знае кои си имат постоянни обитатели, в кои живеят наематели. Но и това не е необичаен въпрос. Отведох го долу до Сандкасъл. Има някои предимства, а къщите наоколо не са толкова наблизко. Там той също стоя доста време навън и... да, оттам се вижда Блъф Хаус. Реши да я купи още там на място, което не е обичайно и всъщност е адски тъпо на този пазар, още повече че собствениците бяха готови да занижат. Но просто реших, че според него е под достойнството му да се пазари. Предложих му да го заведе на обяд, докато сключим сделката и се свържа със собствениците. Не пожела.

С горчив поглед Майк си погледна часовника.

— Тик-так, знаеш как е. Та трябваше да подпишем там, на място. Написа чек за исканата сума, даде ми и информация за контакт. И се изнесе. Тъпо е да се оплакваш от лесна сделка, но той ме вбеси.

— А после? Също ли премина бързо и лесно?

— Влезе във владение след трийсет дни. Дойде, подписа се, взе ключовете. Отговаряше основно с „да“ и „не“. Приготвяме хубава кошница за добре дошли на новите собственици. Бутилка вино, скъпо сирене и хляб, цвете в саксия, купони за местните магазини и ресторанти. Остави всичко на масата. Не пожела да ги вземе.

— Получил е това, което е искал.

— Оттогава не съм го виждал. Бих искал да знам повече, но ако успееш да хванеш копелето, кажи ми. Изцяло съм с теб.

— Оценявам го.

— Трябва да тръгвам. Ей, защо пък утре вечер не метна на скарата малко бургери? И вие с Абра да ни дойдете на гости?

— Звучи добре.

— Значи ще се видим тогава. Благодаря ти за това „Маунтин Дю“.

След като Майк си тръгна, Илай сложи ръка на главата на Барби и нежно я почеса зад ушите. Замисли се за човека, когото приятелят му току-що му бе описал.

— Какво ли е видяла в него? — зачуди се. После въздъхна. — Предполагам, никога не можеш да знаеш кой ще те привлече и защо. Хайде на разходка — изправи се той.

Щеше да отложи още няколко дни, само още няколко. Ежедневието го беше успокоило. Сутрините му минаваха в разходки с кучето по плажа... или с йога, ако Абра успееше да го придума. После — солидно писане на отворени прозорци, за да влиза вътре уханието на морския бриз, който появяваше нежно.

Четеше на верандата с кучето, легнало в краката му, и попълваше знанията си за историята на къщата и на градчето, построено от уискито.

Знаеше, че оригиналната спиртоварна се е разраснала в края на XVIII век — след Войната за независимост. Не знаеше, а може би беше забравил за голямото разширение на някога скромната къща, започнало малко след това. Бяха добавили баня на доста висока цена и според източника му — първата в Уиски Бийч.

След двацет години Ландън Уиски и Блъф Хаус отново се разширили. Фабриката построила училище и един от неговите предшественици предизвикал скандал, като избягал с учителката.

Преди Гражданската война къщата вече била разположена на три елегантни етажа, обслужвани от малка армия прислуга.

Продължили да държат първенството. Първата къща с вътрешен водопровод, първата с газово осветление, после — с електричество.

Преживели Сухия режим, като тайно продължили производството на уиски, снабдявайки контрабандните заведения и частни клиенти.

Робърт Ландън, на когото баща му беше кръстен, купил и продал хотел — а после още един в Англия — и се оженил за дъщерята на граф.

Но от това, което бе открил дотук, никой не беше споменавал, освен на шега, за намерено пиратско съкровище.

— Най-сетне! — Абра праметна чантичката си през рамо и излязоха от къщата. Беше се облякла консервативно — според нейните разбирания — за пътуването им до Бостън. Черни панталони, сандали с висока платформа, алена блуза с къдрички. От ушите ѝ висяха дълги обици с многобройни камъчета.

На Илай му напомняше за осъвременено секси дете на цветята, което май не беше съвсем далеч от истината.

Когато стигнаха до колата, се обърна и видя Барби, която го гледаше през прозореца.

— Мразя да я оставям.

— Тя е добре, Илай.

Защо тогава го гледаше толкова тъжно?

— Свикнала е да има някого около нея.

— Морийн обеща да дойде и да я разходи следобед. Момчетата също ще дойдат, ще я заведат на плажа и ще си играят с нея.

— Да.

Разклати ключовете в ръката си.

— Притесняваш се от раздялата.

— Така е... може би.

— И е невероятно сладко. — Целуна го по бузата. — А ние отиваме с праведна цел. Това е стъпка, а стъпките трябва да се предприемат. — Вмъкна се в колата и го изчака да влезе и да седне до



нея. — Освен това не съм била в града от три месеца. И никога не съм ходила там с теб.

Илай за последен път погледна към прозореца и кучето в очертанието на рамката.

— Ще се опитаме някак да разговорим съпругата на човека, когото мислим за убиец и взломаджия. О, и виновен за изневяра. Да не го забравяме. Това пътуване не е за удоволствие.

— Но не означава, че не трябва да е приятно. От дни обмисляш как да подходиш към Идън Съскайнд. Отработваш различните подходи в зависимост от това дали ще я завариш на работа, или в къщи. Ти не си й враг, Илай. И вероятно тя няма да те възприеме като враг.

Илай подкара по шосето и мина през града.

— Хората се държат с теб различно, дори и тези, които те познават, след като са те обвинили в престъпление. В убийство. Нервни са в твое присъствие. Избягват те, а ако не успеят, по лицата им четеш колко им се иска да те бяха избегнали.

— С това е свършено.

— Не е. Няма да свърши, докато човекът, убил Линдзи, не бъде заловен, арестуван и осъден.

— Тогава това е стъпка в тази посока. Той ще се върне в Уиски Бийч. А когато го направи, Корбет ще отиде да разговаря с него. Жалко, че трябва да чакаме.

— За Корбет ще е сложно да иде до Бостън с тази цел. А не иска да го прехвърля на Улф. Благодарен съм му за това.

— Сега имаме адреса на Съскайнд — и на офиса му, и на апартамента. Можем да се помотаем там и за разнообразие да го понаблюдаваме.

— Защо?

— От любопитство. Добре де, оставяме го на заден план. — Промяна, реши Абра. Можеше да изтърпи всичко, но виждаше как мускулите на гърба му се напрягат от напрежение. — Снощи стоя буден до късно с всичките си книги. Нещо интересно?

— Всъщност, да. Намерих две, които доста обстойно изследват историята на къщата, на семейството, на градчето, на бизнеса. Как всичко е свързано. Симбиоза.

— Колко хубава дума.

— И на мен ми харесва. Ландън Уиски изживява подем по време на Войната за независимост. Заради блокадата представителите на колониите нямали достъп до захар и меласа, така че нямали и ром. Уискито се превърнало в избора на колониалната армия, а семейство Ландън разполагало с дестилационна фабрика.

— Значи Джордж Вашингтон е пил вашето уиски?

— Можеш да се обзаложиш. След войната се разширили — и бизнесът, и къщата. Къщата била подобрена, защото Роджър Ландън, бащата на твърдоглавата Виолета и вероятния убиец Едуин, имал репутацията на скръндза.

— Добър и пестелив янки.

— Всеизвестен скъперник, обаче налял сериозни пари в къщата, в обзавеждането и в бизнеса. Когато умрял, работата поел синът му, а тъй като добрият стар Родж не се предал, докато не наближил осемдесетте. Едуин Ландън чакал доста дълго, за да поеме наследството. Той отново разширил всичко. Той и съпругата му, емигрантка от Франция...

— О-ла-ла.

— Именно. Та те първи започнали да дават големи и богати приеми. А един от синовете им, Илай...

— Харесвам го.

— И трябва. Той построил първото училище в селцето. Най-малкият му брат се влюбил в учителката и двамата избягали.

— Романтично.

— Не много. Загинали, докато пътували на запад да си търсят късмета.

— Това е много тъжно.

— Във всеки случай Илай продължил традицията да разширява къщата, бизнеса, приемите продължили, имало и някои скандали и трагедии в добавка... и така до Сухия режим. Дори и да са го закъсали, човек не би го предположил от живота, който водели. Двайсетте отминали, дошли трийсетте и правителството осъзнало, че се е прецакало със забраната на уискито. Хората отново започнали да пълнят баровете, само че открито, а ние сме отворили още една спиртоварна.

— Империята на уискито.

— Освен това сме имали познавачи на изкуството, за които се знаело, че имат афери с художници; самоубийства; двама, които шпионирали роднините си; много загинали в различни войни; танцьорка, която добила известност в Париж, и още една, която избягала с цирка.

— Нея харесвам най-много.

— Херцогиня по брак, скръндза, кавалерист, умрял с Къстър, герои, злодеи, монахиня, двама сенатори, доктори, адвокати. За каквито и да се сетиш, вероятно е имало и такива.

— Стар род. Повечето хора не могат да проследят семейството си толкова далеч, нито пък имат фамилен дом от толкова поколения.

— Истина е. Но знаеш ли какво липсва?

— Суфражетка, плеймейтка, рок звезда?

Илай се разсмя.

— Имаме няколко суфражетки. Не съм попадал на представители на останалите видове. Липсва Зестрата на Есмералда. Споменава се заедно с „Калипсо“, корабокрушението и някои спекулации около Брум — дали наистина е оживял той, или оцелелият е бил прост моряк. Има и спекулации около съкровището — то дали е оцеляло? Но и в двете най-задълбочени и смислени истории, с които се запознах, по-скоро се предполага, че не е.

— Това не означава, че са прави. Предпочитам да вярвам, че е оцеляло, точно както и че по-младият брат и учителката са стигнали на запад, започнали са да обработват земя и да правят бебета.

— Удавили са се, каруцата им потънала, докато прекосявали реката.

— Засели са царевица и са имали осем деца. Убедена съм в това.

— Добре. — Илай реши, че е все едно, и без това бяха мъртви от твърде много време. — Що се отнася до съкровището, отново се зачудих с каква информация разполага Съскайнд, която аз не притежавам. Кое го прави толкова сигурен, че да рискува така много, та чак и да убива? Или всичко това е просто глупост?

— Какво имаш предвид?

— Ами ако това няма нищо общо с някакво отдавна изчезнало съкровище? Автоматично прегърнах тази идея. Някой копае в мазето. Какво друго би могло да бъде?

— Именно, Илай. — Озадачена, Абра се обърна и го изгледа. — Какво друго да е?

— Не знам. Нищо от това, което открих, не ме навежда на друга мисъл. Но ако трябва да бъда честен, нищо от откритото не сочи към съкровището. — Мисля, че онзи просто е чалдисан до невменяемост.

— Това те притеснява.

— Напълно си права, притеснява ме. Не можеш да спориш с лудостта. Не можеш да я предвидиш. Не можеш и да я плануваш.

— Тук няма да се съглася.

— Добре. И?

— Не казвам, че не е побъркан. Мисля, че всеки, който отнема живот, освен за да защити себе си или друг, е побъркан. Обаче знаеш, доказано е, че двамата с Линдзи са имали връзка.

— Да. Да — повтори той. — А тя не би се забъркала с луд. Не и с очевидно луд. Но хората могат да прикриват природата си.

— Така ли мислиш? Аз не мога, не и за дълго. Мисля, че си личи какви сме. Не само от действията ни, но и по лицата, в очите. Той се е занимавал с това повече от година и половина, даже вече почти две години, доколкото знаем. Сближил се е с Линдзи, придумал я е да дойдат в Уиски Бийч, въпреки че мястото не ѝ е харесвало, значи вероятно има някакъв чар. Освен това се е оправял със съпругата си, с децата, с работата си. Побъркан — да, но не и чалдисан до невменяемост. Невменяемите въобще не могат да се контролират. Той обаче още се държи.

— И побъркан си е достатъчно зле.

Докато си пробиваха път през трафика в Бостън, Илай отново се обърна към нея.

— Сигурна ли си?

— Мене ме няма в колата, Илай. Забрави това. Мисля, че първо трябва да минем през къщата ѝ. Ако там няма кола, можем да проверим в работата ѝ. Не работи на пълен ден, така че всичко е на късмет. Толкова много енергия има в големия град! За ден-два ми харесва, но после искам да се махна.

— Преди си мислех, че имам нужда от това. Вече не.

— Уиски Бийч е добро място за един писател.

— Добро е за мен. — Илай положи ръка върху нейната. — Също както и ти.

Абра вдигна ръката му и докосна с нея бузата си.

— Никой не би се изразил по-добре.

Илай последва джипиеса, макар да мислеше, че може и сам да открие къщата. Познаваше района и всъщност имаше приятели... бивши приятели, които живееха тук.

Откри красивия дом във викториански стил с бледожълта фасада и еркери откъм страната с верандата, от която се виеха стълби.

На алеята беше паркирано беемве седан, а жена с шапка с бяла периферия поливаше саксиите с цветя на страничната веранда.

— Май си е вкъщи.

— Да. Да свършваме с това.

Паркираха зад колата. Жената остави лейката си и отиде до парапета.

— Здравейте. Мога ли да ви помогна?

— Вие ли сте госпожа Съскайнд?

— Точно така.

Илай отиде до стълбището.

— Питам се дали ще ми отделите няколко минути, за да поговорим. Аз съм Илай Ландън.

Жената отвори уста, но не отстъпи назад.

— Мисля, че ви познах.

Спокойните ѝ кафяви очи се спряха на Абра.

— Това е Абра Уолш. Съзнавам, че ви се натрапваме неканени, госпожо Съскайнд.

В отговор тя въздъхна и очите ѝ се изпълниха с тъга.

— Вашата съпруга, моят съпруг. Това би трябвало да е достатъчно да си говорим на малко име. Казвайте ми Идън. Влизайте.

— Благодаря.

— Миналата седмица тук идва една жена, детектив. А сега — вие. — Свали шапката си и прокара ръка през русата си опашка. — Не искате ли да оставите всичко зад гърба си?

— Да. Много. Но не мога. Не съм убил Линдзи.

— Не ми пука. Това звучи ужасно. Ужасно е, но не ми пука. Трябва да седнете. Ще донеса малко чай с лед.

— Да ви помогна? — предложи Абра.

— Не, няма нужда.

— Тогава дали ще мога да ползвам тоалетната? Идваме право от Уиски Бийч.

— О, вие имахте къща там, нали? — обърна се Идън към Илай, а после кимна на Абра. — Ще ви покажа.

Това му даде възможност да направи преценка. Привлекателна жена, хубава къща в богат квартал, с добре поддържани градини и просторна зелена морава.

Освен това към петнайсет години брак и две хубави деца.

Но Съскайнд беше махнал с ръка на това. Заради Линдзи ли? Или заради вманиачената си иманярска страст?

След няколко минути Идън и Абра се върнаха с поднос с кана и три високи чаши.

— Благодаря — започна Илай. — Знам, че това е болезнено за вас.

— Вие сигурно знаете. Ужасно е да разбереш, че човекът, на когото вярваш, човекът, с когото си изградил живота си, семейството си, те е предал, че те е лъгал. Човекът, когото си обичал, е предал любовта ти и те е направил на глупак.

Седна до кръглата маса от тиково дърво под сянката на голям син чадър. Подкани ги с жест да се присъединят към нея.

— А Линдзи — продължи Идън. — Мислех я за приятелка. Почти всеки ден се виждахме, често работех с нея, пиехме си заедно питиетата, говорехме си за мъжете си. А през цялото време е спяла с моя. Все едно ме прободоха в сърцето. Предполагам и за вас е било така.

— Бяхме разделени, когато разбрах. По-скоро беше като ритник в стомаха.

— Толкова много се разбра след това... продължило е почти година. Лъгал ме е месеци наред, връщал се е у дома при мен, след като е бил с нея. Човек се чувства такъв глупак.

Това го каза директно на Абра и Илай разбра, че приятелката му е била права. Присъствието на друга жена, изпълнена със съчувствие, правеше нещата по-лесни.

— Но вие не сте били глупачка — каза ѝ Абра. — Вярвали сте на съпруга си и приятелката си. Това не е глупаво.

— И аз си го повтарям, но то води до други въпроси: какво ми липсва, какво не притежавам, нали? Защо не съм била достатъчно

добра?

Абра постави ръка върху нейната.

— Не би трябвало, но знам как е.

— Имаме две деца. Те са страхотни, а случилото се им подейства ужасно. Хората говорят, не можем да ги защитим от това. Това беше най-лошото. — Отпи от чая и видимо се пребори да скрие сълзите си. — Опитахме. Дватамата с Джъстин опитахме да останем заедно. Посещавахме терапевт, отидохме заедно на пътешествие. — Поклати глава. — Но просто нямаше как да се съберем отново. Опитах да му простя и може би трябваше, но не можех да му вярвам. И после започна отново.

— Съжалявам. — Абра стисна ръката ѝ.

— Веднъж ме излъга — прошепна Идън и примигна, за да премахне сълзите. — До късно вечер в офиса, бизнес пътувания. Само че този път нямаше насреща си човек, готов да се прави на глупак... или да му вярва. Проверях го и разбрах, че не е там, където беше казал, че ще бъде. Не знам коя беше, нито пък дали е само една. Все ми е едно. Просто вече ми е все едно. Имам си живота, децата и най-сетне — малко достойнство. И не ме е срам да призная, че при развода ще го изкормя като риба.

Въздъхна и приглушено се изсмя.

— Все още съм твърде бясна, очевидно е. Приех го отново след това, което беше направил, а той ми хвърли същото в лицето. Така че...

— Аз не разполагах с време, за да направя този избор. — Илай изчака Идън да вдигне очи и да го погледне. — Нямах много време, за да бъда бесен. Някой уби Линдзи в деня, в който открих какво е направила, какво е вършила дори когато си въобразявах, че се опитваме отново да възродим брака си.

На лицето на Идън се изписа съчувствие и тя кимна.

— Не мога да си представя какво е. Когато бях най-зле, а по новините сякаш денонощно давах за убийството ѝ и за разследването, се опитвах да си представя как бих се почувствала, ако убитият беше Джъстин. — Притисна пръсти към устните си. — Ужасно е.

— Не мисля така — меко каза Абра.

— Но дори когато ми беше най-зле, не успях да си го представя. Не можах да си представя как бих се почувствала на ваше място, Илай. — Идън помълча малко и отпи от чая си. — Искате да ви кажа, че съм

излъгала, за да го защитя. Че онази вечер не е бил с мен. Ще ми се да можех. Боже, наистина бих искала да можех. — Затвори очи. — Не трябва да мисля за него по този начин. Заедно създадохме две красиви деца. Но точно сега ми се ще да можех да ви кажа това, което искате да чуете. Истината за онази вечер е, че Джъстин се прибра вкъщи някъде към пет и половина следобед, най-много няколко минути по-късно. Всичко изглеждаше съвсем нормално. Дори не си изключи телефона, както беше почнал да прави последните няколко месеца. Каза, че очаква важен имейл от работата и можело да се наложи да вземе някои неща за през нощта и да потегли. Но нямало да е за повече от няколко часа, ако станело така.

Идън поклати глава.

— Разбира се, по-късно разбрах, че е чакал съобщение от Линдзи и че са планирали да заминат заедно за един-два дена. Но тогава всичко ми се стори нормално. И двете деца бяха на училище — репетираха пиеса, в която и двамата участваха, а по-късно щяха да ходят на пица. Беше прекрасно — само ние двамата и дъждът. Приготвих вечеря — фахитас с пилешко, а той направи маргарити. Беше просто една спокойна вечер, нищо специално. Просто си прекарвахме добре заедно като двойка, преди децата да се приберат у дома и отново да вдигнат шум. И точно това правехме, когато телефонът звънна. Беше Карли от галерията. Гледала новините по телевизията. Каза ми, че Линдзи е мъртва и се смята, че е убийство.

По стълбите слезе шарена котка и се настани в скута ѝ. Идън я почеса и продължи:

— Трябваше да разбера още тогава. Джъстин беше съсипан. Пребледня. Но и аз бях шокирана. И си мислех за Линдзи, но така и не ми дойде на ума... не помислих, че може да са имали връзка. Когато полицията дойде и ми казаха, не им повярвах. А после... нямаше как да не им повярвам. Съжалявам, Илай, наистина съжалявам, че не мога да помогна.

— Оценявам това, че разговаряте с мен. Не ви е лесно.

— Опитвам се да загърбя станалото. Всичко станало, макар че ще отнеме време. И вие трябва да направите същото.

Когато се качиха в колата, Абра потърка ръката му.

— И аз съжалявам.

— Сега знаем.



И все пак нещо го тормозеше.

---

[1] Негазирана безалкохолна напитка. — Б.пр. ↑

## 26.

Офисът на Кърби Дънкан заемаше оскъдно пространство в олющена тухлена сграда, подмината от всеки опит за обновяване на градската среда. Сякаш беше стоварена наред напукания тротоар. Първият етаж се разделяше от врачка и сексмагазин.

— Доста удобно — заключи Абра. — Можеш да се отбиеш при Мадам Карлота и да разбереш дали ще имаш достатъчно късмет, за да рискуваш да се разделиш с някой и друг долар в Червената стая.

— Ако ти се налага да се допитваш до врачка, вероятно не си късметлия.

— Гледам на таро — напомни му тя. — Това е древна и интересна форма на търсене на знание и самопознание.

— Това са карти.

Влязоха през централната врата и се озоваха в тясно фоайе със стълби към горните етажи.

— Определено ще ти гледам. За писател съзнанието ти е прекалено затворено за нови възможности.

— Като адвокат преди няколко години защитавах набеден екстрасенс, който беше завлякъл клиентите си със суми далеч над допустимото.

— Хората, които завличат други хора, нямат истинска дарба. Спечели ли?

— Да, но само защото неговите клиенти бяха твърде отворени към нови възможности и безкрайно тъпи.

Абра го сръга с лакът, но се разсмя.

На втория етаж зад стъклените врати се разполагаха Бакстър Тримейн — адвокат, нещо, наречено „Светкавични заеми“, някаква служба „Обединен център за обаждания“ и Кърби Дънкан — частен детектив.

През стъклото на вратата на Дънкан минаваше полицейска лепенка.

— Надявах се, че ще можем да влезем и да поогледаме.

— Разследва се убийство. — Илай сви рамене. — Искат да опазят местопрестъплението от нерегламентирано проникване. Улф вероятно има пръст в това. Няма да се остави лесно.

— Можем да слезем долу и да питаме онази врачка — Мадам Карлота — дали няма някакво видение — засмя се Абра.

Той я изгледа, а после се отправи към вратата на адвоката.

В тясната като килер за метли рецепция жена в края на четирийсетте блъскаше юнашки по клавиатурата.

Спря, отметна златните кичури от лицето си и те затанцуваха около колието на врата ѝ.

— Добро утро. Мога ли да ви помогна?

— Трябва ни информация за Кърби Дънкан.

Въпреки че усмивката не слезе от лицето ѝ, погледът ѝ стана циничен.

— Не сте ченгета.

— Не, госпожо. Надявахме се да се консултираме с господин Дънкан за... нещо лично, докато сме в Бостън. Тъкмо идваме и се надявахме да успее да ни вмести в графика си, но после видяхме полицейската лепенка на вратата му. Някой да не се е опитвал да краде?

Погледът ѝ си остана циничен, но тя извъртя стола си към тях.

— Да. Полицаите още не са изяснили случая.

— Това е много лошо.

— И още една причина да не живеем в града — вмъкна Абра с лек южняшки акцент.

Илай леко я потупа по ръката.

— А дали господин Дънкан не работи в друг офис? Трябваше да му се обадя, но не можах да открия визитката му. Помнех къде му е офисът. Може би ще ни кажете къде работи сега или пък да ни дадете номера му, за да му се обадим?

— Не мога да ви помогна. Господин Дънкан беше прострелян и убит преди няколко седмици.

— Боже мой! — Абра стисна ръката на Илай. — Искам да си ходя. Наистина просто искам да се прибера вкъщи.

— Не беше убит тук — уточни секретарката и прибави с тънка усмивка: — И не беше в града. Работеше на север, в едно градче Уиски Бийч.

— Това е ужасно. Просто ужасно. Господин Дънкан ми помогна с...

— Личен проблем — допълни секретарката.

— Да. Преди две години. Беше готин тип. Наистина съжалявам. Предполагам сте го познавали.

— Естествено. Кърби работеше за шефа ми от време на време, както и за кредитната къща отсреща.

— Наистина съжалявам — повтори Илай. — Благодаря за помощта.

Отстъпи назад и спря.

— Но... Казахте, че е бил някъде на север, обаче тук са влизали с взлом. Не разбирам.

— Полицията разследва това. Изглежда, че който го е убил, е дошъл да търси нещо тук. Знам само, че каза на шефа, че ще е в провинцията за няколко дни. А после на вратата му се появи полицейска лента и ченгетата ме разпитваха дали съм видяла нещо подозрително. Не бях, макар че някои от хората, които идват тук по лични проблеми, биха могли да минат за подозрителни.

— Предполагам.

— От това, което чух, проникването най-вероятно е станало същата нощ, когато е бил убит. Така че наоколо е нямало кой да види каквото и да е. Значи... Мога да ви препоръчам друг детектив.

— Искам само да си ходя. — Абра дръпна ръката на Илай. — Не можем ли просто да си идем вкъщи и там да се оправяме?

— Аха. Добре. Все пак ви благодаря. Това е наистина безобразие.

Когато излязоха, Илай обмисли дали да не опита и в някой от другите два офиса, но не видя смисъл. Абра запази мълчание, докато не тръгнаха надолу по стълбите.

— Наистина те бива в това.

— В кое?

— В лъгането.

— В извъртането.

— Не, на това му викаме лъгане.

Тя се разсмя и го побутна с рамо.

— Не знам какво очаквах да намерим, като дойдем тук. Проникването е станало късно вечерта или рано сутринта. Никой не би могъл да види нищо.

— Аз научих нещо.

— Сподели — настоя Абра, докато вървяха към колата.

— Ако се придържаме към теорията, че Съскайнд е наел Дънкан, значи си имаме човек от високите слоеве на средната класа. Костюмар, семейство в голяма къща в хубаво предградие. Общественото положение е важно за него. Но когато наема детектив, се обръща към ширпотребата.

— Може някой да му го е препоръчал.

— Съмнявам се. Мисля, че не е искал някой известен и с висока тарифа по две причини. Първо, не е искал човек, който евентуално е работил с някого от неговия кръг. И второ, което според мен е по-важно, вече бил направил достатъчно разходи.

— Купил си е къща на брега — започна Абра.

— Инвестиция, която го доближава до джакпота. И освен това се опитва да скрие, че той е собственикът.

— Защото знае, че му предстои развод. Той е червей — измърмори Абра. — На колелото на кармата ще се прероди като плужек.

— Оценявам тази възможност — реши Илай. — На тази конкретна спица от колелото на кармата обаче му предстоят доста правни разходи — издръжка на децата, на съпругата. Мисля, че е платил на Дънкан в брой, за да не оставя следи. И когато се наложи да декларира финансовото си състояние пред адвокатите, за тези разходи няма да има документи.

— Но все пак е трябвало да влезе и да търси, защото детективът е водил документация за клиентите си, дори и плащанията в брой.

— Файлове и папки, копия на бележки по плащания, дневник, списък на клиентите — съгласи се Илай. — Не би искал да изплува като клиент на детектив, нает да ме следи и завършил убит. Това е крайно деликатно.

— Наистина. — Абра помисли. — Вероятно той никога не е идвал тук, в офиса?

— Може би не. Искал е да се срещат другаде — кафене, магазин, бар. Но не в неговия район или някъде около Дънкан.

Илай спря пред друга сграда — от стомана и бетон.

— Тук ли е живял?

— Вторият етаж. Опасен район.

— Това какво ти говори?

— Дънкан е чувствал, че може да се оправя, не се е притеснявал, че ще му отмъкнат колата или че ще има разправии със съседите. Коров тип вероятно или пък просто си е въобразявал, че знае как да играе играта. Такъв човек не би се поколебал да се срещне с клиента си насаме.

— Искаш ли да влезем и да поговорим с някого от съседите?

— Няма смисъл. Ченгетата вече са го направили. Съскайнд не е идвал тук, освен за да претършува апартамента му. Не само защото не е имал причина да се среща с Дънкан тук, а защото това място би го уплашило. Южен Бостън не е негова територия.

— И твоя не е, бароне на уискито.

— Това се отнася до баща ми или до сестра ми — баронесата. Все едно, работил съм про боно в Южен Бостън. Територията може и да не е моя, но не ми е и напълно непозната. Е, предполагам, че вече видяхме основните забележителности или по-скоро незабележителности.

— Той просто си е вършел работата — каза Абра. — Не го харесвах, може би не харесвах и как си вършеше работата, когато разговаря с мен, но не заслужаваше да умре, задето е работил.

— Не, не заслужаваше. Но можеш да се утешиш, че е попаднал на друга спица от колелото на кармата.

— Разпознавам сарказма, когато го чуя, но това беше добро. И аз така ще правя.

— Браво. Да идем да видим как е баба, преди да потеглим обратно.

— Ще ме заведеш ли до къщата, в която сте живели с Линдзи?

— Защо?

— За да мога да добия впечатление за това какъв си бил.

Илай се поколеба, но после си каза: какво пък? Защо да не направи пълен кръг?

— Добре.

Чувстваше се странно да пътува по тези улици, да кара в онази посока. Не, беше се връщал в къщата в Бек Бей, откакто получи възможността да вземе нещата, които искаше. А след това нае компания да продаде останалото и после обяви за продан и къщата.

Беше си мислил, че прерязването на тези връзки ще помогне, но не можеше да каже, че се е получило. Преминаваха покрай магазини и ресторанти, които някога бяха част от ежедневието му. Ето в онзи бар там често си пиеше питиетата с приятели, любимият спа център на Линдзи, китайският ресторант с невероятното пилешко в сладко-кисел сос и винаги усмихнатия разносвач. Красивите дървета и спретнатите дворове на хората, които някога бяха негови съседи.

Когато спряха пред къщата, той не каза нищо.

Новите собственици бяха добавили декоративно дръвче пред входа — с висящи клони, които тъкмо започваха да разцъфват в деликатно розово. На алеята имаше триколка — ярка, червена и весела.

Но останалото изглеждаше същото, нали? Същите извивки и ъгли, същите блестящи прозорци и широката входна врата.

Защо тогава му изглеждаше толкова чуждо?

— Не ти прилича — каза Абра до него.

— Не прилича ли?

— Не, не ти прилича. Прекалено е банално. Къщата е голяма и красива посвоему. Красива като модерно палто, което не ти е по мярка, или поне сега не ти е по мярка. Може би ще си пасне с вратовръзката „Ермес“, с някой италиански костюм и с адвокатското куфарче, докато влизаш в местното кафене и поръчваш прекалено скъпо специално кафе, както си говориш по смартфона. Но това не си ти.

Обърна се към него.

— Нали си бил такъв?

— Предполагам, че да. Или поне бях тръгнал натам, все едно дали палтото ми е по мярка.

— А сега?

— Не искам отново това палто. — Огледа я. — Когато преди няколко месеца най-сетне къщата беше продадена, почувствах облекчение. Все едно смъкнах слой кожа, която ми беше станала твърде тясна. Затова ли искаше да дойдем тук? За да го призная или за да го видя?

— Това е хубав страничен ефект, но всъщност просто бях любопитна. И аз някога имах подобно палто. Почувствах се добре, когато го отстъпих на човек, на когото му стоеше по-добре. Нека да идем да видим Хестър.

Поредното познато трасе от единия дом до другия. Колкото повече се отдалечаваха от Бек Бей, толкова повече олекваше напрежението в раменете му. Спря пред цветарския магазин до семейната им къща.

— Искам да взема нещо.

— Добрият внук. — Абра излезе с него. — Ако се бях сетила, можехме да ѝ вземем нещо от Уиски Бийч. Много щеше да се зарадва.

— Следващият път.

Остави на него да избере. Искаше да види и как ще вземе решението си. Надяваше се да не се спре на розите, колкото и хубави да бяха. Прекалено предвидими, твърде банални.

Зарадва се, когато Илай се спря на ирисите и добави няколко розови азиатски лилии.

— Това е идеално. Навява мисли за пролет и смелост. Истинската Хестър.

— Искам да се прибере преди края на лятото.

Абра облегна глава на рамото му, докато цветарят увиваше букета.

— Аз също.

— Радвам се да ви видя, господин Ландън. — Цветарят подаде на Илай химикалка, за да се подпише на бележката. — Поздравете семейството си.

— Благодаря. Ще го направя.

— Защо изглеждаш толкова изненадан? — запита Абра, когато излязоха.

— Свикнал съм познатите ми... от предишния ми живот, да кажем така, или да се правят, че не се познаваме, или просто да отминават.

Тя се изправи на пръсти и го целуна по бузата.

— Не всички хора са задници — каза му.

Тръгнаха към колата и завариха до нея Улф. За момент миналото и настоящето се сляха.

— Хубави цветя.

— И законни — весело добави Абра. — Още по-красиви стават, ако човек е в правилното настроение.

— Работа ли имате в Бостън? — запита полицаят, без да сваля очи от Илай.



— Всъщност да.

Тръгна да заобикаля Улф, за да отвори вратата за Абра.

— И ще обясниш ли каква е била работата ти в офиса на Дънкан, та си ходил да разпитваш?

— И това също е законно. — Илай подаде букета на Абра, за да освободи ръцете си.

— Някои хора не могат да устоят да не се завърнат на местопрестъплението.

— А някои не могат да устоят да не вадят нож, като видят умряло куче. Има ли нещо друго, детектив?

— Само това, че ще продължа да се ровя. Кучето още не е погребано.

— О, я стига! — Абра се вбеси, бутна букета в ръцете на Илай и тръгна да рови в чантата си. — Я вижте тук. Това е човекът, който влезе с взлом в Блъф Хаус.

— Абра...

— Не. Достатъчно. Това е мъжът, когото видях в бара онази вечер, най-вероятно същият, който ме нападна в Блъф Хаус. И най-вероятно е човекът, убил Дънкан и после подхвърлил пистолета в дома ми, преди да ви се обади анонимно. И ако спрете да се правите на глупак, ще се запитате защо му е на Джъстин Съскайннд да купува къща в Уиски Бийч, защо е наел Дънкан и защо го е убил. Може и да не е убил Линдзи, а може и да е. Може би знае нещо, защото е престъпник. Така че бъдете ченге и направете нещо.

Взе си отново цветята и яростно си отвори вратата.

— Достатъчно — каза отново и затвори с трясък.

— Гаджето ти е с характер.

— Вие я задействахте, детектив. Отивам да посетя баба си, а после се прибирам в Уиски Бийч. Смятам да живея живота си. А вие правете каквото се очаква от вас.

Влезе в колата, издърпа предпазния колан и потегли.

— Съжалявам. — Абра облегна глава назад, затвори очи за миг и се опита да си възвърне равновесието. — Съжалявам. Вероятно влоших нещата.

— Не, не си. Изненада го. И рисунката на Съскайннд го изненада. Не знам какво ще предприеме по този въпрос, но успя да го свариш неподготвен.

— Малка утеха. Не го харесвам и нищо, което прави или не прави, не може да промени това. Сега... — Абра вдиша дълбоко. — Трябва да издишам лошото и да се успокоя. Не искам Хестър да види, че съм ядосана.

— Мислех, че си разярена.

— Не е чак толкова различно.

— Различно е, когато става въпрос за теб.

Абра мисли върху тези му думи, докато вземаха последния завой до Бийкън Хил.

Реши, че тази къща повече подхожда на Илай. Може би защото мястото внушаваше усещане за история, за много поколения от едно семейство. Харесваше това чувство, харесваше й пейзажът, толкова грижливо оформян, а сега изпъстрен с ранни пролетни цветя.

Подаде букета на Илай.

— Добрият внук.

И влязоха, за да видят Хестър.

Завариха я в дневната ѝ със скицник, чаша студен чай и малка чиния с курабийки. Тя остави скицника и молива си и разтвори ръце.

— Точно от каквото имах нужда, за да направи хубав деня ми.

— Изглеждаш уморена — веднага отбеляза Илай.

— Имам си основателна причина. Току-що приключих с дневната си физиотерапия. Пропуснахте срещата си с Маркиз дьо Сад.

— Ако ти е прекалено трудно, трябва да...

— О, стига — махна Хестър нетърпеливо с ръка. — Джим е чудесен и има страхотно остро чувство за хумор. Знае колко мога да понеса и колко да изисква. Но след терапията съм уморена. Сега обаче се оживих, като ви виждам двамата, а и тези прекрасни цветя.

— Мислех си, че ще трябва да се намеся и да насоча Илай в правилната посока, но се оказа, че той има чудесен вкус. Защо да не ги занеса долу на Кармел, за да ги сложим във ваза?

— Благодаря, мила. Яли ли сте? Можем всички да слезем. Илай, дай ми ръка.

— Защо първо не поседнем за малко? — предложи Илай и самият той седна. — Ще слезем, щом се възстановиш от Дьо Сад. — Кимна на Абра да вземе цветята и се обърна към Хестър. — Не трябва толкова да се напругаш.

— Забравяш с кого разговаряш. Напрягането е това, което помага работата да се свърши. Радвам се, че дойде и че доведе и Абра.

— Вече не ми е трудно да идвам в Бостън.

— И двамата с теб се лекуваме.

— В началото не полагах толкова усилия.

— Нито пък аз. Вероятно първо трябва да добием инерция.

Той се усмихна.

— Обичам те, бабо.

— И трябва. Майка ти ще се върне след около два часа, но баща ти няма да се прибере преди шест. Ще изчакаш ли поне майка си?

— Такъв е планът. А после се връщаме обратно. Имам си къща и куче, за които да се грижа.

— Да се грижиш за някого е добре за теб. През последните няколко месеца двамата извървахме дълъг път.

— Мислех, че съм те изгубил. Всички си го помислихме. Предполагам съм решил, че съм изгубил себе си.

— Но ето ни тук. Кажи ми как върви книгата ти.

— Мисля, че върви добре. Някои дни по-добре от други, а понякога си мисля, че за нищо не става. Но винаги, когато пиша, се чудя защо толкова време не съм го правил.

— Имаш талант за адвокат, Илай. Колко жалко, че нямаше как адвокатстването да ти стане хоби, а писането — основната ти професия. Сега обаче можеш да си го позволиш.

— Може би. Всички знаем, че семейният бизнес не ми е силата. Триша винаги е била човекът с призванието за това.

— Дяволски я бива.

— Така е. Но макар да не е за мен, научавам повече за бизнеса и за историята. Обръщам повече внимание на корените.

Очите на баба му заблестяха одобрително.

— Прекарваш си времето в библиотеката на Блъф Хаус.

— Да, така е. Прабаба ми е ръководила фабриката.

— Знам. Искане ми се да я познавах по-добре. Спомням си жилава твърдоглава ирландка. Малко ме плашеше.

— Значи трябва да е била забележителна.

— Такава си беше. Дядо ти я обожаваше.

— Виждал съм снимки — доста хубава е била. Намерих и още из Блъф Хаус. Обаче корените на Ландън Уиски отиват доста по-далеч —

чак до Революцията.

— Новаторство, душа на комарджия, разум на бизнесмен, риск и печалба. А разбирачите харесват доброто твърдо питие. Естествено, и войната е помогнала. Войниците са имали нужда от уиски, ранените — също. Всъщност от „Ландън Уиски“ наистина са се включили във войната срещу тиранията и похода към свободата.

— Говориш като истинска янки.

Абра се върна с букета, артистично подреден във ваза.

— Цветята са изключително красиви.

— Наистина. Тук ли да ги оставя или в спалнята ти? — запита Илай.

— Тук. Напоследък повече време прекарвам в седене, вместо в лежане, слава богу. Сега, когато Абра се върна, защо не си поговорим за това, което наистина искаш да знаеш?

— На умница ли се правиш?

— Знаем, че съм умница.

Той се ухили и кимна.

— Лъкатушим около онова, което наистина искам да знам. Мисля си, че историята на къщата и на бизнеса може би имат някакво участие във всичко. Само дето още не съм открил какво е. Можем обаче да прескочим два века.

— Не мога да видя лицето му. — Хестър сви юмрук в скута си. Изумруденият пръстен, който носеше често на дясната си ръка, блесна при жеста ѝ. — Опитах всичко, което ми дойде на ума, дори и медитация, в което, както знае Абра, не съм особено добра. Всичко, което виждам или си спомням, са сенки, движение, впечатление за мъж — силует някакъв. Спомням си, че се събуждам, че си мисля, че чувам шум, после се самоубеждавам, че не съм чула нищо. Сега знам, че съм грешала. Спомням си как ставам, отивам до стълбището, после движението, силуета, впечатлението, инстинктивното решение да избягам по стълбите. Това е всичко. Съжалявам.

— Не съжалявай — успокой я Илай. — Било е тъмно. Може да не си спомняш лицето, защото не си го видяла или поне не достатъчно ясно. Кажи ми за шумовете, които си чула.

— Тях по-добре си ги спомням или поне така мисля. Реших, че съм сънувала, и спокойно можеше да е така. Помислих си, че в комина са се вмъкнали катерички. Веднъж беше станало, много отдавна, но

разбира се, сложихме прегради. После чух скърцане и полузаспала си казах: кой се е качил тук горе? След това се разбудих напълно, реших, че съм си въобразила, и понеже не можех да заспя, реших да слеза долу за чай.

— А миризмите? — запита Абра.

— Прах. Пот. Да. — Със затворени очи Хестър се опита да се съсредоточи. — Странно, макар досега да не си давах сметка, докато не попита.

— Ако е дошъл от третия етаж, дали има нещо там, което предполагаш, че може да е дошъл да търси?

Тя поклати глава и погледна Илай.

— Повечето неща горе са само спомени и история. Има и такива, които не се вписват в съвременното. Има някои прекрасни неща, дрехи, подаръци, списания, стари книжа за къщата, снимки.

— Видях много от тях.

— В дългосрочните ми планове влиза намерението да наема експерти, които да опишат всичко за музея на Уиски Бийч.

— Това е страхотна идея. — Абра засия. — Никога не си я споделяла.

— Все още се планират етапите.

— Стари книжа — прошепна Илай.

— Да, и счетоводни книги, списъци с гости, копия на покани. Отдавна не съм ги преглеждала, а и честно, никога не съм виждала всичко. Нещата се менят, времената се менят. Двамата с дядо ти нямахме нужда от голяма прислуга, след като децата се отделиха, така че почнахме да използваме третия етаж като склад... въпреки че една-две години рисувах там. Когато дядо ти Илай почина, там бяха само Бърти и Една. Трябва да си ги спомняш, млади Илай.

— Помня ги, да.

— Когато се пенсионирах, нямах нужда от друга прислуга. Трябваше да се грижа само за къщата и за мен. Понякога си мисля, че онзи човек е бил горе от любопитство или се е надявал да открие нещо.

— Има ли там нещо от времето на корабкрушението на „Калипсо“?

— Трябва да има. Ландън не обичали да изхвърлят. Повечето ценности са пръснати из къщата, но на третия етаж трябва да има и

някои дреболии.

Веждите ѝ се събраха, докато се опитваше да се сети.

— Не съм обръщала внимание на това място, предполагам. Просто спрях да го забелязвам и си казах, че един ден ще наема експерти. Онзи може да си е въобразил, че там има карти, което е глупаво. Ако бяхме намерили нещо с кръстче на него, щяхме и сами да сме изкопали съкровището много преди това. А може да си е мислил, че там е дневникът на Виолета Ландън, примерно. Но семейните предания твърдят, че след като брат ѝ убил любовника ѝ, тя изгорила дневниците си, любовните писма, всичко. Ако въобще ги е имало. Ако бяха оцелели, все щях да съм чула за тях.

— Добре. Помниш ли да си получавала някакви обаждания, да са те разпитвали, някой да е искал да купи от антиките или само достъп, защото, примерно, е щял да пише книга?

— За бога, Илай, не мога да си спомня всички такива случаи. Единственото, заради което се изкушавах да наема някого друго, освен Абра, е да има кой да се разправя с това.

— Значи нищо не те е впечатлило?

— Не, не се сещам.

— Кажете ми, ако си спомниш нещо.

Тя обаче вече си беше спомнила достатъчно, а и Илай забеляза, че отново е пребледняла леко.

— Какво има за обяд? — попита той.

— Трябва да слезем и да проверим.

Помогна ѝ да стане, но когато понечи да я вдигне, тя го блъсна назад.

— Няма нужда да ме носят. Справям се съвсем добре и с бастуна.

— Може и да е така, но ми харесва да се правя на Рет Бътлър.

— Той не е носил баба си по стълбите за обяд — изтъкна Хестър. Илай я вдигна на ръце.

— Обаче би я носил.

Абра взе бастуна и докато гледаше как Илай носи баба си по стълбите, напълно разбра защо се е влюбила.

## 27.

Докато си вземаха довиждане с Хестър, Абра реши, че денят е бил добър. Стисна ръката на Илай и му го каза. Тръгнаха към колата и видяха Улф на отсрещната страна на улицата.

— Какво прави този? — ядоса се тя. — Защо? Да не си въобразява, че спонтанно ще идеш при него и ще си признаеш всичко?

— Искан да знам, че е тук. — Илай седна зад волана и спокойно запали. — Малка психологическа война, изненадващо ефективна. Осъзнах го миналата зима, когато почти не излизах от вкъщи, защото отидех ли да си подстрижа косата например, не можех да бъда сигурен дали няма да влезе и да седне на стола до мен.

— Това е тормоз.

— Технически погледнато. И да, бихме могли да му повдигнем обвинение, но в този момент най-много просто да му размахат пръст. Нищо не би се променило, а истината е, че съм прекалено изморен, за да ми пука. По-лесно е просто да оставя нещата така.

— Поставил си се под домашен арест.

Не беше мислил за това по този начин, поне не до този момент. Но Абра не грешеше. Точно по този начин беше възприемал с някаква част на съзнанието си отиването си в Уиски Бийч — като самоналожено изгнание.

С тези дни беше свършено.

— Нямаше къде да ходя — обясни той. — Приятелите ми страняха или просто изчезнаха. Адвокатската ми кантора ме остави да си тръгна.

— А какво стана с невинността до доказване на противното?

— Законът е такъв, но няма особена сила, когато се отнася до важни клиенти, репутация и адвокатски такси.

— Би трябвало да те подкрепят, дори и само от принципни съображения.

— Имат си други съдружници, партньори, клиенти и персонал, с които да се съобразяват. В началото му викаха отпуск, но с мен беше

свършено и всички го знаехме. Все едно, това ми даде време и причина да пиша, да се опитам да се съсредоточа върху това.

— Не изкарвай нещата така, сякаш са ти направили услуга — срязва го тя. — Ти сам си си направил услуга. Постъпил си правилно.

— Писането ми се яви като спасително въже и е добре, че не го изпуснах. Когато не дойдоха да ме арестуват и си повярвах, че има причина да очаквам новия ден, реших да ида в Блъф Хаус.

Абра реши, че това е някакъв вид пречистване. Отърваваше се от умората и напрежението и според нея бе напълно готов да приеме подадената му ръка.

— А сега? — запита го тя.

— Сега спасителното въже не ми е достатъчно. Не мога просто да си седя вкъщи и да чакам. Ще се боря. Ще намеря отговорите. И когато се сдобия с тях, ще ида при Улф и ще му ги натикам в гърлото.

— Обичам те.

Илай я погледна с усмивка, която замръзна от изненада, щом видя очите ѝ.

— Абра...

— Ей, по-добре си гледай пътя! — посочи тя с ръка и той удари спирачки, преди да блъсне колата отпред.

— Лош момент избрах — продължи тя. — Не е романтичен, нито в подходящото време, обаче вярвам в изразяването на чувствата, особено ако са положителни. А любовта е най-положителното чувство. Харесва ми да обичам, а не бях сигурна, че ще бъде така. Толкова много болка сме оставили зад гърба си, че няма как част от нея да не ни съпровожда и сега. Може би ще ни помогне да останем такива, каквито сме. Лошото обаче е, че отново ни принуждава да се колебаем дали да се доверим, да протегнем ръка и да рискуваме.

Невероятно беше, наистина невероятно, че изричането на тези думи на глас я накара да се почувства по-силна, по-свободна.

— Не очаквам от теб да рискуваш само защото аз съм го направила, но трябва да се чувстваш добре, да се чувстваш щастлив, задето една умна, интересна и смутена жена е влюбена в теб.

Илай се бореше с трафика, за да успее да излезе на магистралата.

— Наистина съм щастлив — призна ѝ той. И се паникьоса.

— Тогава това е достатъчно. Трябва ни по-добра музика — реши Абра и се зае да настройва радиото.



Това ли беше — зачуди се той. Обичам те, чакай да сменя станцията. Как, дявол да го вземе, се очакваше да се държи с такава жена? С нея му беше по-трудно да се справи, отколкото с трафика в Бостън, не, тя беше дори по-непредсказуема.

Докато пътуваха, се опита да мисли за нещо друго, но мислите му продължиха да кръжат около думите ѝ като пръсти, търсеци мястото на мъчителен сърбеж. Сигурно трябваше да ѝ отговори някак. Трябваше да се справят с... това. И как, да му се не види, да мисли трезво и рационално за любовта и всичко останало, когато имаше толкова проблеми, с които да се оправя, да работи по тях, да ги разрешава?

— Трябва ни план — заяви Абра и отново го хвърли в паника. — Боже мили, само да си видиш лицето. Истински портрет на едва съдржания мъжки ужас. Нямах предвид план за ситуацията „Абра е влюбена в Илай“, така че се успокой. Имах предвид план, за да разберем защо Джъстин Съскайнд е рискувал да се промъкне до третия етаж на къщата. Трябва внимателно и систематично да огледаме всичко, което е струпано там.

— Аз вече започнах — по няколко часа всеки ден, но почти нямам напредък. Виждаш ли си колко неща има горе?

— Ето затова казах „систематично“. Придържаме се към версията, че той търси съкровището. Разширили сме я до разумното предположение, че разполага с информация — достоверна или не — която го е довела до идеята да рови в мазето. Можем да продължим с логически допускания. Например — търсил е още информация, друга следа, нещо, което според него потвърждава мястото.

Илай предположи, че невидимите или липсващите точки в цялостната картина са твърде много, но реши, че все пак не е лоша идея да свържат това, с което разполагаха.

— Според това, което знаем, той е открил каквото е търсил.

— Може би, но оттогава все се връща в къщата. Все още си мисли, че тя е ключът.

— Нещата не бяха разбъркани. — Илай се замисли. — Не знам как са били подредени в скриновете, раклите, сандъците и всичките му там чекмеджета, така че може и да е било тършувано из тях преди полицията. Но ако се е ровил там, е бил внимателен. После полицаите обърнаха всичко наопаки.

— Но как е можел да знае, че някой няма да се качи горе и няма да намери преди него това, което е търсил? Не е искал никой да знае, че има достъп до къщата. Нямахме и да разберем, ако не бяхме тръгнали из мазето в мрака.

— Слязохме в мазето, защото той прекъсна охранването. Което пък ни води до влизането с взлом.

— Добре де, така е. Но щеше ли да идеш да търсиш чак дотам? Можеше просто да се прибереш и да се обадиш на полицията, вместо да слизаш долу и да търсиш следи от нападателя. А и дори да ти хрумнеше да слезеш в мазето, можеше и да не стигнеш по-далеч от винарската изба.

— Добре. Поел е премерен риск.

— Защото му трябва достъп. Ако предприемем систематично проучване, можем да открием повече за намеренията му. Ще трябва да го изчакаме да се върне, преди да опитаме номера с капана. Но дотогава можем да сме активни. По-активни всъщност. Знам, че си проучвал и си правил връзки между източниците, че си разглеждал различни теории, а и днешното ни пътуване ни даде допълнителна информация. Обаче ми харесва ръцете ми да са заети.

— Можем да огледаме по-обстойно.

— Пък и повечето време, прекарано горе, може да ни даде още идеи как да използваме етажа. Ще ти донеса мостри на цветове.

— Така ли?

— Цветовете вдъхновяват.

— Не — каза той след малко. — Не мога да се справя.

— С кое?

— С теб.

Когато най-сетне влязоха в градчето, облекчението му се смеси с объркване от това непрестанно прескачане от любов към радиостанции, от систематично претърсване към капани, а после към цветни мостри.

— За колко неща можеш да мислиш наведнъж?

— За много, особено ако нещата са важни, уместни или интересни. Любовта е важна и разбира се, музиката по време на път. Претърсването на третия етаж и изглаждането на плана за евентуалното залавяне на Съскайнд в къщата е нещо напълно

необходимо, а цветовете са интересни... и всъщност са едновременно важни и необходими.

— Предавам се — заяви Илай и паркира колата пред Блъф Хаус.

— Добър избор. — Абра слезе, размаха ръце и се завъртя в кръг. — Обичам миризмата на това място, начина, по който се усеща въздухът. Искам да тичам по плажа, докато се изпълня с него.

Илай не можеше да свали поглед от нея, не можеше да пренебрегне излъчването ѝ.

— Толкова много означаваш за мен, Абра.

— Знам.

— Повече, отколкото друга някога е означавала.

Тя свали ръце.

— Надявам се.

— Обаче...

— Спри. — Абра измъкна чантата си от колата и разтърси коси. — Няма нужда да му слагаш етикет. Не очаквам компенсация. Просто приеми моя дар, Илай. Може би ти го давам прекалено рано, може да е и недобре опакован, но все пак си е дар.

Запъти се към вратата и Барби излязла отвътре.

— Алармата ти излиза. Ще се преоблека и ще я взема с мен да потичаме.

Той измъкна ключовете си.

— И аз мога да потичам.

— Чудесно.

Абра не повдигна въпроса повече. Вместо това усърдно се зае с новата задача. Започнаха да разопаковат сандъци, а тя прилежно инвентаризираше съдържанието на лаптопа.

Не бяха експерти, но все пак организираното описване на предметите можеше да помогне да се сбъдне мечтата на Хестър за музея. Така че отделяха, изучаваха, каталогизираха и отново връщаха всичко по местата, а Илай подбираше документацията, счетоводните книжа и дневниците.

Прелистваше ги, правеше си бележки и си изграждаше собствена теория.

Абра си имаше и друга работа. Той също, но бе нагласил графика си спрямо това копаене в миналото, както го наричаше. Към документацията добави и дневници, в които педантично бяха описвани покупки на птици, телешко, яйца, масло и разнообразни зеленчуци от местен фермер на име Хенри Трибет.

Реши, че Трибет трябва да е предшественик на другаря му по чашка Стоуни. Позабавлява се, като си представи Стоуни с фермерска сламена шапка и престилка, когато Барби изджавка предупредително и се втурна с лай напред.

Илай се изправи от импровизираното си работно място, състоящо се от маса от кашон и сгъваем стол. В мига, когато лаят спря, се обади Абра.

— Аз съм. Не слизай, ако си зает.

— На третия съм! — извика той в отговор.

— О. Само да оставя някои неща и се качвам.

Звучеше му добре. Да чуе как гласът ѝ нарушава тишината в къщата, да знае, че тя се качва по стълбите при него, за да работят заедно, да му донесе частици от своя ден и хората, с които е била.

Когато се опитваше да си представи дните си без нея, си спомняше черния облак от незапълнено с нищо време, самоналожения си домашен арест — всичко беше мрачно, безцветно и тежко.

Никога нямаше да се върне там. Твърде много се беше доближил до светлината. Но често си мислеше, че сиянието на светлината е Абра.

Малко след това я чу как се качва тичешком.

Носеше дълги дънки и червена тениска с надпис „Йога мацките са яки“.

— Здравсти, отмениха ми един масаж, така че... — Тя спря, преди да стигне до стола, на който седеше Илай в очакване на целувката ѝ.

— О, боже!

— Какво? — изправи се той, готов да я защитава от всякакви паяци или убийци фантоми.

— Тази рокля!

Скокна към роклята, провиснала от сандъка, който Илай беше почнал да описва. Издърпа я и хукна към огледалото, чието покривало вече беше успяла да махне. В това време сърцето на Илай спря да се опитва да излезе навън. И както вече я беше виждал да прави с балните и коктейлните рокли, костюмите и с каквото още ѝ хванеше окото,

Абра задържа пред себе си смелата коралова рокля от двайсетте години с ниска талия и ресни до коленете.

Завъртя се така, че ресните се надигнаха и затанцуваха.

— Дълги, дълги перлени наниз, цели купища от тях, подходяща шапка клош и безкрайно дълго сребърно цигаре. И само си представи къде е била тази рокля! Танцувала е чарлстон на някой страхотен прием или в нелегален бар. Возила се е във форд модел Т, пила е домашен джин и контрабандно уиски.

Отново се завъртя.

— Жената, която е носила това, е била смела, дори малко твърдоглава и абсолютно уверена в себе си.

— Отива ти.

— Благодаря, защото е страхотна. Да ти кажа, с това, дето вече сме го намерили и описали, можеш да отвориш моден музей точно тук.

— Да, ще пусна тълпите да ровят и да пипат навсякъде.

Мъжете са си мъже, реши Абра, пък и нямаше никакво намерение да променя това.

— Добре де, не тук, но разполагаш с повече от достатъчно, за да го изложиш в музея на Хестър. Някой ден. — Внимателно уви роклята в плат. — Погледнах през телескопа, преди да вляза. Все още няма следа от него.

— Ще се върне.

— Знам, но мразя да чакам. — Най-сетне отиде при него да го целуне. — Защо не пишеш? Все още е рано, за да спиращ.

— Приключих първата чернова и си взех почивка, за да я оставя малко да отлежи.

— Приключил си! — Абра обви ръце около врата му и разтърси бедра. — Но това е фантастично! Защо не празнуваме?

— Първата чернова не е книга.

— Разбира се, че е. Това е книга, която просто чака да я изгледят. Как се чувстваш?

— Ами и това трябва да се изглади, но твърде добре. Краят се разви по-бързо, отколкото очаквах. В мига, когато наистина го видях, той оживя.

— Значи определено ще празнуваме. Ще приготвя нещо страхотно за вечеря и ще сложа бутилка шампанско да се охлажда. — Абра седна в скута му цялата разтреперана. — Толкова се гордея с теб.

— Все още не си я чела. Само една глава.

— Това няма значение. Завършил си я. Колко страници са?

— Сега ли? Ами петстотин четирийсет и три.

— Написал си петстотин четирийсет и три страници, и то докато изживяваше личен кошмар. Направи го в период на голяма житейска промяна, на непрекъснатата борба, стрес и дори катаклизъм. Ако не се гордееш със себе си, значи си или досадно скромен, или глупав. Кое от двете е?

Илай осъзна, че тя току-що го беше окрилила.

— Предполагам, по-добре е да кажа, че се гордея със себе си.

— Така е много по-добре. — Абра го целуна шумно и отново обви ръце около шията му. — По това време догодина книгата ти ще е публикувана или ще е на път да излезе. Името ти ще е изчистено и ще си отговориш на всички въпроси около теб и Блъф Хаус.

— Харесвам оптимизма ти.

— Не е само оптимизъм. Гледах на карти таро.

— О, добре тогава. Ще изхарча зашеметяващия си аванс за пътуване до Белиз.

— Съгласна съм. — Абра се облегна назад. — Оптимизмът и гледането на таро са равни на могъща сила, господин скептик, особено когато човек положи усилия и се изпоти. Защо пък Белиз?

— Идея си нямам. Това беше първото, което ми дойде на ума.

— Често първите неща са най-добрите. Нещо интересно днес?

— Нищо, което да се отнася до съкровището.

— Добре де. Имаме още много за разглеждане. Започвам с друг сандък.

Отправи се към един сандък, но после реши да смени жертвата си и си избра стар скрин с чекмеджета.

Невероятно беше какви неща пазят хората. Стари покривки за маса, избледнели парчета бродерия, детски рисунки на хартия — толкова изсъхнали, че се уплаши да не се счупят в ръцете ѝ. Намери колекция плочи, вероятно от времето на невероятната коралова рокля. Развеселена отметна покривалото на грамофона, духна отгоре му и нагласи една плоча.

Усмихна се на Илай, когато пукащата тиха музика изпълни стаята. Размаха ръце и направи няколко стъпки чарлстон. Илай ѝ се усмихна в отговор.

— Просто си задължена да облечеш роклята.

— Може би по-късно — разсмя се тя.

Затанцува към скрина и отвори следващото чекмедже.

Натрупа цели купчини от неизползван или частично използван плат, като прилежно сгъваше парчетата. Някой се бе занимавал с шиене някога и беше прибирал в чекмеджетата коприна и брокат, фина вълна и сатен. Със сигурност оттук водеха произхода си някои страхотни рокли, а други, вече замислени, така и не са били ушити.

Когато Абра стигна до най-долното чекмедже, то се отвори наполовина. След няколко дръпвания тя измъкна старите парчета плат... и плик с карфици, стар игленик с формата на зрял домати и тенекиена кутийка с различни модели на дрехи.

— О, модели! От трийсетте и четирийсетте. — Внимателно ги извади. — Блузи и вечерни рокли. Боже мой! Само виж тази рокля без ръкави.

— Забавлявай се.

Абра едва го удостои с поглед.

— Разкошни са. Всички тия модели ме карат да се чудя защо досега не съм се занимавала с ретро облекла. Интересно, дали бих могла да уشيا тази рокля?

— Да шиеш? — Изглежда я. — Мислех, че за това си има магазини.

— От жълта коприна с малко виолетки може би. Никога не съмшила рокля, но бих се радвала да опитам.

— Давай.

— Може дори да пробвам на онази стара шевна машина, която намерихме тук. Просто за да запазя стила.

Замечтана подреди моделите и се обърна към празното чекмедже.

— Заседна. Може би нещо му пречи... — измърмори.

Наведе се и заопипва дъното, после страните и пак дъното.

— Нещо се е приклезило или пък...

А после пръстите ѝ напипаха нещо метално и извито.

— Има нещо тук в ъгъла — каза тя на Илай. — И в двата ъгъла всъщност.

— Ей сега ще погледна.

— Не мога да разбера защо пречи на чекмеджето да се отвори. То просто...

Нетърпеливо натисна в ъглите и чекмеджето се плъзна навън, почти в скута ѝ. Илай отново вдигна поглед при изненаданото ѝ „О!“

— Добре ли си?

— Да, просто малко ми удари коленете. Това е като преграда, Илай. Тайна преграда в дъното на това чекмедже.

— Да, попаднах на няколко такива в бюрата и едно в стария бюфет.

— А там дали попадна на нещо такова?

Подаде му дървена кутия, върху която беше гравирано стилизирано извито „Л“.

— Досега не.

Заинтригуван, Илай остави работата си, когато Абра сложи кутията на кашона.

— Заключена е — оповести тя.

— Може би ключовете са при онези, които описвах, повечето намерих в тайното чекмедже на стария бюфет.

Абра погледна към буркана, в който пускаха ключовете, открити при претърсването на третия етаж. А после просто свали фиба от косата си.

— Първо да опитаме с това.

Той се разсмя.

— Сериозно? Ще отключиш ключалката с игла за коса?

— Това е класическият начин, нали? Колко сложно може да бъде?

Пъхна фибата, завъртя я, размърда я и пак завъртя. Изглеждаше решена да отвори кутията, но Илай все пак се отправи да вземе буркана. И тогава чу тихичко изщракване.

— Правила ли си това и преди?

— Не, откакто бях на тринайсет и изгубих ключа на дневника си. Но някои умения си остават.

Надигна капака и откри скрити писма.

И преди се бяха натъквали на писма. Повечето бяха кореспонденции с Бостън и Ню Йорк. Някои бяха от войници, други — от дъщери, омъжени надалеч. Абра все се надяваше да открие и любовни писма.



— Хартията изглежда стара — каза тя и внимателно ги извади. — Писани са с перо, мисля... и да, има и дата. Петнайсети юни хиляда осемстотин двавет и първа. Адресирано е до Едуин Ландън.

— Братът на Виолета. Трябва да е бил на около шейсет. Умрял е през... — Илай се разрови в спомените си за семейната история. — Мисля, че през осемстотин трийсет и някоя, но някъде в началото на десетилетието. От кого е?

— Джеймс Дж. Фицджералд от Кеймбридж.

— Можеш ли да го прочетеш?

— Май да. „Сър, съжалявам за нещастните обстоятелства, съпътствали срещата ни прежната зима. Никак не възнамерявах да наруша уединението ви, нито да предизвикам добрата ви воля. Докато изясните напълно въз... възгледите и решенията си, се чувствам задължен да ви пиша по погл... не, повеля на моята майка и ваша сестра, Виолета Ландън Фицджералд...“

Абра млъкна, ококори се и погледна Илай.

— Илай!

— Продължавай да четеш. — Изправи се и надникна над рамото ѝ, за да огледа писмото. — В семейната история няма данни да се е омъжвала и да е имала деца. Продължавай да четеш — повтори той.

„След срещата ни през януари Вашата сестра се разболя още по-мъчително. Положението ни остава затруднено поради дълговете, натрупани от моя баща, споминал се преди две години. Службата ми като секретар при Андрю Грандън, скуайър, ми носи достоен доход, с който съумявам да издържам съпругата и семейството си. Понастоящем, разбира се, поемам и нуждите на майка си, като при това се старая да изчистя натрупаните задължения.

Не си позволявам да прося от Вас парична помощ за себе си, но трябва да го сторя от името на Вашата сестра. Тъй като здравето ѝ продължава да е крехко, лекарите ни съветват да я изведем от града и да я изпратим на крайбрежието, защото вярват, че морският въздух ще ѝ се

отрази най-благоприятно. Боя се, че ако състоянието ѝ не се промени, тя може и да не доживее до следващата зима.

Най-съкровено желание на Вашата сестра е да се завърне в Уиски Бийч, в дома, в който е била родена и за който пази толкова много спомени.

Сър, обръщам се към Вас не като към мой чичо. Имате думата ми, че никога не ще Ви помоля да ме възприемете като Ваш племенник. Обръщам се към Вас като към брат, чиято едничка сестра копнее да се върне у дома.“

Внимателно, заради състоянието на писмото, Абра го обърна.

— О, Илай.

— Избягала е. Чакай, нека помисля. — Той закрачи из стаята. — Няма данни за брака ѝ, за някакви деца, за смъртта ѝ... Не и в семейния архив във всеки случай. И никога не съм чувал за тези Фицджералд.

— Баща ѝ е унищожил някакви документи, нали?

— И това се е случило, да. Тя избягала, а той не само се отрекъл от нея, ами я заличил и от всички документи.

— Трябва да е бил дребен и грозен човек.

— Висок, тъмнокос и красив според портретите — поправи я Илай. — Но ти имаш предвид вътрешно. Вероятно си права. Значи Виолета се маха отгук, отхвърлена от семейството си, и заминава за Бостън или Кеймбридж. По някое време се омъжва, има деца — поне този син. Дали Фицджералд е бил оцелелият от „Калипсо“? Името е ирландско, не е испанско.

— Може да го е ползвала за прикритие. Или по-вероятно го е срещнала и се е омъжила за него, след като е избягала. Но наистина ли не е имало никакъв опит за сдобряване до този момент? Докато тя умира?

— Не знам. Според някои версии тя заминава с любовник, повечето обаче твърдят, че е избягала, след като брат ѝ убил любовника. По време на това проучване се сблъсках и с предположения, че е била отхвърлена, защото е била бременна. В общи линии заличават името ѝ, така че няма документи, които я споменават

след края на седемдесетте години на осемнайсети век. Сега, като имаме това, можем да потърсим данни за Джеймс Дж. Фицджералд от Кеймбридж и да започнем да работим и в тази посока.

— Илай, следващото писмо е от септември същата година. Отново е молба. Тя е по-зле, а дълговете се трупат. Джеймс твърди, че майка му е твърде слаба, за да държи перото и да пише сама. Говори от нейно име. О, къса ми сърцето.

„Братко, нека си простим. Не желая да се възправа пред Господа с тази вражда помежду ни. Умолявам те с любовта, която някога тъй безметежно споделяхме, да ми позволиш да се върна у дома, за да умра. Да позволиш на сина ми да се запознае с моя брат, брата, когото ценях и който ценеше мен преди оня ужасен ден. Молих Бога да прости моите грехове и твоите. Не би ли могъл да ми простиш, Едуин, тъй както аз прощавам на теб? Прости ми и ме върни у дома.“

Абра изтри сълзите от очите си.

— Но не ѝ е простил, нали? Третото писмо, последното. С дата шести януари е.

„Виолета Ландън Фицджералд напусна този свят на този ден в шестия му час. Горко страдаше през последните месеци на земния си живот. Това страдание, сър, е на Вашите ръце. Нека Бог Ви прости, защото аз не мога.

На смъртното си ложе ми довери всичко, което е станало в последните дни на август 1774 година. Изповяда ми греховете си, греховете на млада девойка, а също и Вашите грехове, сър. Тя страда и предаде дух на Господа, копнеейки да се завърне в дома на своето рождение. Там, дето е нейната кръв, за прегръдката, която семейството ѝ е отказало. Не ще простя, не ще прости и никой от кръвта ми. Живеете в богатство и го цените повече от нейния живот. Не ще я видите нивга веч, не ще я срещнете и в Рая.

Прокълнат сте заради своите дела, проклети са и всички Ландън, които ще се родят от Вас.“

Абра остави последното писмо при другите.

— Съгласна съм с него.

— Едуин Ландън и баща му определено са били сурови непреклонни мъже.

— Да, тези писма изваждат това най-вече.

— И повече. Не знаем дали Едуин е отговорил, нито какво е писал, ако го е направил, но е ясно, че драмата с Виолета е станала през август 1774 година. Пет месеца след крушението на „Калипсо“ край Уиски Бийч. Трябва да потърсим информация за Джеймс Фицджералд. Трябва ни и датата на раждането му.

— Мислиш, че когато си е тръгвала, е била бременна.

— Мисля, че мъже като Роджър и Едуин Ландън биха я съдили строго. А и в онези времена как би се отразила на социалния им възход и на бизнеса им една дъщеря, бременна от някой низш и извън закона? Няма как да го приемат.

Илай се върна при Абра и отново огледа писмото и подписа.

— Джеймс е обикновено име, често срещано. Синовете често се кръщават на бащите си.

— Мислиш, че любовникът ѝ, морякът от „Калипсо“, е бил Джеймс Фицджералд?

— Не. Мисля, че любовникът ѝ е бил Натаниъл Джеймс Брум, който е оцелял след крушението на кораба си заедно със Зестрата на Есмералда.

— Другото име на Брум е било Джеймс?

— Аха. Който и да е бил Фицджералд, се басирам, че е била бременна, когато се е омъжила за него.

— Брум може да е избягал с нея и да си е сменил името.

Илай разсеяно прокара ръка през косите ѝ, като се сети за щастливия край, който беше измислила за клетата учителка и избягалия с нея Ландън.

— Не мисля. Човекът е бил пират, при това сравнително известен. Не мога да си го представя как усяда в Кеймбридж и отглежда син, който става секретар. А и той никога не би оставил

съкровището при Ландън. Едуин го е убил, така виждам нещата. Убива го, взема съкровището и изпъжда сестра си.

— За пари? Изпъждат я, заличават я и за какво? За пари?

— Взела е известен престъпник за свой любовник. Убиец, крадец, мъж, който със сигурност е щял да бъде обесен, ако го заловят. Ландън били натрупали състояние, обществен престиж и са имали известно политическо влияние. Щели са да бъдат съсипани, ако се разчуе, че са подслонили издирван човек или са знаели, че е подслонен. Трябвало някак да се справят с нея и със състоянието ѝ.

— Да се справят с нея?

— Не съм съгласен с това, което са извършили, само ти нахвърлям позициите им и вероятните им действия.

— Адвокат Ландън. Не, той нямаше да е от любимите ми хора.

— Адвокат Ландън просто ти обяснява действията на мъже от онази епоха, техния светоглед. Дъщерите са били собственост, Абра. Не е било редно, но това е историята. И внезапно от актив тя се превръща в пасив.

— Не мисля, че мога да слушам това.

— Успокой се. Говоря ти за късния осемнайсети век.

— Звучи, сякаш нямаш нищо против това.

— Това е история и единственият начин да се опитам да си съставя ясна картина, е да мисля логично, а не емоционално.

— Предпочитам емоционалното.

— Там много те бива. — Че какво пък, каза си той. Щяха да използват и емоциите, и логиката. — Добре, какво се е случило според емоциите ти?

— Роджър Ландън е бил себично безчувствено копеле, а синът му Едуин — безсърдечен кучи син. Не са имали право да съсипват живота на Виолета. И това не е просто история. Това са хора.

— Абра, съзнаваш ли, че спорим за хора, които са умрели преди около двеста години?

— А ти какво мислиш?

Илай прокара лице през лицето си.

— Защо да не си го кажем? Отново стигнахме до първоначалното заключение, част от което е и фактът, че Роджър и Едуин Ландън са били коравосърдечни тесногръди опортюнистични копелета.

— Така е малко по-добре. — Тя присви очи. — Опортюнистични. Ти наистина вярваш не само че съкровището е съществувало, не само че е изплувало на брега с Брум, ами и че Едуин е убил Брум и е откраднал съкровището.

— Ами то така или иначе си е било открадната собственост, но да. Мисля, че го е открил и го е взел.

— Тогава къде, по дяволите, е?

— Мисля по въпроса. Но всичко това е съмнително, ако първоначалната хипотеза е грешна. Трябва да открия сина на Виолета.

— И как?

— Мога да го направя и сам, което ще отнеме време, защото това не е по моята част, но има доста помощни материали и някои добри генеаложки сайтове. А може да спестя време, като се свържа със специалист. Познавам точния човек. Някога бяхме приятели.

Абра разбра. Някой, който му е обърнал гръб. Освен това си даде сметка, че независимо от логичните му аргументи, той разбира през какво е преминала Виолета. Знаеше много добре какво е да си отхвърлен и осъден.

— Сигурен ли си, че искаш да го направиш?

— Мислех си преди няколко седмици, но го отложих. Защото всъщност не искам да го направя. Но ще се опитам да прочета тази страница от книгата на Виолета. Когато наистина стане трудно, е хубаво да се прости.

Абра сложи длани на лицето му.

— И все пак трябва да празнуваме. Сега ще слеза и започвам подготовката. Трябва да оставим тези писма на сигурно място.

— Ще се погрижа за тях.

— Илай, защо според теб Едуин е запазил писмата?

— Не знам, освен че Ландънови обичаме да пазим неща. Скринът може да е бил негов, а прибирането им в тайника — неговият начин да ги запази, без да му се налага да ги гледа.

— Далеч от очите, далеч от ума. Като Виолета — кимна Абра. — Трябва да е бил много тъжен човек.

Тъжен? Илай се замисли, когато тя излезе. Съмняваше се. Предполагаше, че Илай Ландън е бил самодоволен кучи син. Но сигурно няма родословно дърво без някой и друг крив клон.

Използва лаптопа, за да потърси номера на някогашния си приятел, и после взе телефона си. Откри, че прошката не идва лесно. За разлика от изгодата. Може би и прошката щеше да дойде... а ако не станеше така, поне щеше да си получи отговорите.

## 28.

С прибрана коса и навити до лактите ръкави, Абра режеше картофи в тенджерка. Вдигна поглед, щом Илай влезе в кухнята.

— Как мина?

— Трудно.

— Съжалявам, Илай.

Той само сви рамене.

— По-трудно беше за него, отколкото за мен, предполагам. Всъщност по-добре познавам жена му. Беше помощник-адвокат в старата ми фирма. Той преподава история в Харвард, а също и генеалогия. Играехме баскетбол два пъти месечно, пили сме по някоя бира тук и там. Това е всичко.

Според Абра това беше достатъчно човек да бъде удостоен с малко лоялност и съпричастие.

— Все едно. След първоначалната неловкост и напрежение и свръхентузиазираното „радвам се, че те чувам, Илай“, той се съгласи да го направи. Всъщност мисля, че се чувства достатъчно виновен, за да го превърне в свой приоритет.

— Добре. Това помага да се уравни везните.

— Защо тогава ми се ще да ударя нещо?

Абра огледа картофа, който току-що беше накълцала злобно на няколко неравномерни части. Знаеше прекрасно как се чувства той.

— А защо вместо това не идеш да повдигаш малко тежести? Ще ти отвори апетит за пълнените свински пържоли и огретена от картофи и зелен фасул. Мъжествено празнично ястие.

— Може и да го направя. Трябва да нахраня кучето.

— Вече я нахраних. Сега се е проснала на верандата и гледа как хората шетат в това, което смята за свой двор.

— Трябва да ти помогна.

— Изглеждам ли така, сякаш искам помощ?

Това го накара да се усмихне.

— Не.

— Иди и спортувай. Харесвам мъжете ми да са мускулести.



— В моя случай може да ти се наложи да изчакаш.

В гимнастическия салон здравата се изпоти, за да пребори чувството на безсилие и депресията, които вървяха ръка за ръка. Когато душът отми остатъците им, се почувства облекчен.

Разполагаше с това, което му трябва — експерт, който да разреши проблема. Ако вината помогнеше, това нямаше или не би трябвало да има значение.

Без много да му мисли, Илай взе Барби на разходка до градчето. Направи му впечатление, че хората го заговарят, викат го по име и го питат как е, без да подхождат предпазливо и неловко, както беше свикнал.

Купи букет лалета с цвят на патладжан. На връщане махна на Стоуни Трибет, когато възрастният човек излезе от бара.

— Да те черпя бира, момче?

— Не сега. Чакат ме за вечеря. Обаче ми запази място за петък.

— Готово.

И това, даде си сметка Илай, превръщаше Уиски Бийч в негов дом. Място в бара в петъчната вечер, небрежен поздрав, вечеря на печката и увереността, че жената, за която те е грижа, ще се усмихне, когато ѝ подариш цветята.

И тя се усмихна.

Лалетата стояха до свещите върху масата на верандата, прибоят шумеше, а звездите проблясваха. Шампанското пускаше мехурчета и точно там, точно в този миг Илай почувства, че всичко е наред в света му.

Беше се завърнал у дома. Съблякъл бе твърде тясната кожа, отворил беше нова книга, затворил бе кръга... всяка аналогия вършеше работа. Беше там, където искаше да бъде, с жената, с която искаше да е, правеше това, което го караше да се чувства цял, истински.

На верандата си имаше цветни лампички и вятърни звънчета, саксии с цветя... и куче, което спеше до стълбите към плажа.

— Това е...

Абра вдигна вежди.

— Какво?

— Както трябва. Просто както трябва.

И когато тя му се усмихна отново, наистина беше така. Просто както трябва.

По-късно, когато къщата утихна и Абра лежеше в обятията му, Илай не можеше да разбере защо сънят го отбягва. Заслуша се в ритъма на дишането ѝ и в приглушеното сънено скимтене на Барби, която май сънуваше, че гони червената си топка в морето.

Заслуша се в Блъф Хаус и си представи как баба му се буди нощем от някакъв необичаен шум.

Накрая стана и реши да слезе долу, за да си вземе книга. Вместо това се качи на третия етаж за тестето с документацията. Седна край картонената маса с адвокатския си бележник и лаптопа.

През следващите два часа чете, пресмята, проверява данни, сравнява домашните счетоводни книжа с търговските дневници.

Главата му запулсира, но той разтърка очи и продължи да чете. Все пак беше учил право. Но наказателно, а не търговско, нито пък счетоводство или мениджмънт.

Трябваше да остави това на баща си или сестра си. Не можеше обаче да се откъсне.

Предаде се към три сутринта. Очите му сякаш бяха пълни с пясък, слепоочията му пулсираха, шията го болеше.

Но вече знаеше. Беше разбрал.

Трябваше му време, за да помисли. Слезе до кухнята и извади аспириин от шкафа. Изпи чашата с вода като умиращ от жажда човек и излезе на терасата.

Благоуханият вятър се плъзна по него. Ухаеше на море и на цветя. Цялото небе бе осеяно със звезди, ярката, почти пълна луна огряваше всичко.

А там, на скалния нос, под който беше загинал един човек, фарът на Уиски Бийч изпращаше спасителния си лъч.

— Илай? — Облечена в бял като луната халат, Абра излезе навън. — Не можеш да спиш ли?

— Не.

Вятърът накъдри халата ѝ, развя къдриците ѝ и лунната светлина засия в очите ѝ.

Кога беше станала толкова красива?

— Имам малко чай, който може и да помогне.

Приближи се до него и се пресегна, за да разтрие раменете му и да освободи напрежението. Когато срещна погледа му, загриженото ѝ изражение се смени с любопитство.

— Какво има?

— Доста неща. Много неочаквани и големи неща в един дори още по-неочакван куп с книжа.

— Защо не седнеш? Ще мога да те разтривам, докато ми разказваш.

— Не — хвана ръцете ѝ той и ги задържа между дланите си. — Просто ще го кажа. И аз те обичам.

— О, Илай. Знам.

Не тази реакция беше очаквал. Всъщност май беше малко дразнещо.

— Наистина?

— Да. Но, за бога... — Обви ръце около него и притисна лице към рамото му. — Толкова е прекрасно, че те чувам да го казваш. Мислех си, че няма да е хубаво, ако не ми го кажеш. Но не знаех, че чувството ще е такова. Откъде можех да знам? Ако знаех, щях да те гоня като вълк, за да изтръгна тези думи от теб.

— Но откъде знаеше, след като не съм ти го казвал?

— Когато ме докосваш, когато ме гледаш, когато ме прегръщаш, го чувствам. — Изгледа го с насълзени очи. — А и не бих могла да те обичам толкова, ако ти също не ме обичаше. Нямах да се чувствам толкова прекрасно с теб, ако не знаеше, че ме обичаш.

Разроши косите ѝ, всички ония диви къдрици, и се зачуди как е успявал да живее дори и ден без нея.

— Значи само ме чакаше да си призная?

— Само чаках теб, Илай. Мисля, че те чаках, откакто дойдох в Уиски Бийч, защото ти беше единственото, което липсваше на това място.

— Ти знаеш какво е правилно. — Притисна устни към нейните. — Точно какво трябва да се направи. В началото адски ме уплаши.

— Знам, и аз се уплаших. Но сега? — От очите на русалката потекоха сълзи и заблестяха на лунната светлина. — Чувствам се изключително безстрашна. Ами ти?

— Аз се чувствам щастлив. И искам да те направя толкова щастлива, колкото съм и аз.

Премахна сълзите ѝ с целувка.

— Вече ме направи. Нощта е прекрасна... всъщност денят, предполагам. Още един прекрасен ден. — Тя отново притисна устни към неговите. — Нека да си дадем още прекрасни дни.

— Обещавам.

А Ландънови изпълняват обещанията си, каза си Абра. Отмаляла се притисна към него.

— Ние се намерихме един друг, Илай. Точно когато и точно където трябваше да бъдем.

— Дали не е някаква карма?

Тя се разсмя.

— Дяволски си прав, карма е. Затова ли не можеш да спиш? Защото внезапно си приел кармичния си път и си искал да ми го кажеш?

— Не. Всъщност не знаех, че ще го кажа, докато ти не дойде тук при мен. Само като те погледнах, и то просто ми дойде, ей така.

— Трябва да се връщаме в леглото. — Усмивката ѝ беше пълна с обещание. — Обзалагам се, че мога да ти помогна да заспиш.

— Ето още една причина да те обичам. Винаги ти идват прекрасни идеи.

Но когато хвана ръката ѝ, си спомни.

— Господи, залисах се.

— То си ти е навик.

— Не, имам предвид, че забравих защо всъщност излязох, защо не можах да заспя. Качих се горе и започнах да се ровя из книгата — документацията, сметките.

— Всички онези числа и колонки? — Абра инстинктивно вдигна ръце да разтрие слепоочията си. — Това би трябвало да те приспи само след пет минути.

— Намерих я, Абра. Открих Зестрата на Есмералда.

— Какво? Как? За бога, Илай! Ти си гений! — Прегърна го и затанцува. — Къде е?

— Тук.

— Но къде тук и ще ми трябва ли лопата? Еха! Трябва да предадем съкровището на Хестър, на семейството ти. Трябва да се опази и... сигурно има начин да се открият наследниците на

Есмералда и да станат част от откритието. Музеят на Хестър. Можеш ли да си представиш какво означава това за Уиски Бийч?

— А пък аз си мислех да избягам с него.

— Виж, Илай, помисли си само. Открито е съкровище след повече от два века. Можеш да напишеш друга книга — за него. За всички онези хора, които ще могат да го видят. Родителите ти ще могат да заемат експонати на Смитсониян, Метрополитън, Лувъра.

— Значи така правиш? Даряваш, заемаш, разпределяш?

— Ами да. Принадлежи на вековете, не е ли така?

— По един или друг начин. — Омаян от нея, Илай се взря в сияещото ѝ лице. — Не го ли искаш? Поне някаква частица от него?

— Ами... Сега като спомена, не бих казала „не“ на нещо красиво — засмя се Абра и се завъртя. — Ох, само си помисли за историята, за разкритата загадка, за освободената магия. Но къде е? И кога ще можем да го приберем?

Илай се обърна към нея и разпери ръце.

— Вече сме го взели. Вече е опазено. Абра, това е Блъф Хаус.

— Какво? Не разбирам.

— Предшествениците ми не са били такива алтруисти и филантропи като теб. Не само че са го задържали, ами са го и похарчили. — Посочи ѝ къщата. — Не е построена само от уискито, а и от пиратското имане. Разширението на фабриката, на къщата, първите обновления, дървеният материал, камъкът, работната ръка.

— Казваш ми, че са продали съкровището, за да разширят бизнеса си и да построят къщата?

— Станало е постепенно, ако съм разчел правилно разходните документи. В продължение на едно или две поколения, като започнем от коравосърдечните Роджър и Едуин.

— О. Трябва да го приема. — Абра отметна косите си и според него отхвърли екзалтираните си мисли за музеи и споделяне. — Блъф Хаус е Зестрата на Есмералда.

— В същността си. Иначе сметките не излизат, ако разгледаш внимателно приходите и разходите. Твърди се, че немалка част от фамиленото ни богатство се дължи на хазарта. Предците ми обичали да играят и били късметлии. Освен това били умни бизнесмени. После войната, възстановяването. Всичко това е ясно, но комарджиите имат нужда от залог.

— Сигурен си, че е било съкровището.

— Логично е. Искам и Триша да погледне и да анализира, искам да намеря и Джеймс Фицджералд. Сметките излизат, Абра. Съкровището е в стените, камъка, стъклото, фронтоните. По свой начин Роджър и Едуин са платили всичко това с него, защото са го смятали за свое.

— Да — кимна отново тя. — Мъже, които могат да заличат от живота си дъщеря, сестра, биха го сметнали за свое. Разбирам.

— Брум е дошъл с него в Уиски Бийч, а Уиски Бийч е бил техен. Дали са му подслон, а той обезчестил Виолета — дъщерята, сестрата. Така че са взели онова, което е откраднал, и са построили това, което са искали.

— Безскрупулно — прошепна тя. — Безскрупулно и грешно, но... някак поетично, нали? И по някакъв начин с щастлив край. Как се чувстваш?

— Сигурно много е построено върху кръв и предателство. Не можеш да промениш историята, така че живееш с нея. Къщата е оцеляла. Семейството — също.

— Хубава е къщата. Семейството — и то. Мисля, че и двете са повече от една история.

— Безскрупулно и грешно — повтори той. — Мога само да съжалявам за това. Убийството на Линдзи също беше безскрупулно и жестоко. Сега мога да опитам единствено да открия истината. Може би така е справедливо.

— Ето затова те обичам — тихо каза тя. — Твърде късно е да звъним на Триша, а не мисля, че ще можем да заспим. Ще направя омлет.

— Ето затова те обичам.

Разсмя се, обърна се към нея и я придърпа към себе си. А когато отмести погледа си от лицето ѝ, замръзна.

Долу на носа забеляза проблясваща светлина.

— Чакай.

Отиде бързо до телескопа и погледна през него. Изправи се и се обърна към Абра.

— Върнал се е.

Като го стискаше за ръката, тя също се наведе да погледне.

— Желаех това, за да се свърши най-сетне, но сега... Всъщност чувствам се по същия начин. Сега трябва да направим нещо. — Когато се изправи, усмивката ѝ беше студена и свирепа. — Да счупим малко яйца.

Докато тя се занимаваше с това, а Илай правеше кафето, му хрумна, че това би могла да бъде всяка една сутрин, дори да почваше още от пет. Двама влюбени — нещо ново, свежо и вдъхновяващо — приготвят закуска.

Оставаше единствено да пуснат убиеца вътре.

— Можем да се обадим на Корбет — каза Абра, докато миеше малини. — Можем да му разкажем какво си открил.

— Да, можем.

— Но едва ли ще помогне много, ако му разкажем за мъжа, когото видях в бара.

— Мъжът, с когото Линдзи ми изневери и който е купил имот в Уиски Бийч.

— Което според адвокат Ландън няма да издържи в съда.

Илай я изгледа и постави кафето ѝ на плота.

— Все пак е стъпка.

— Малка и при много бавен ход. Освен това Съскайнд ще разбере, че вече знаеш. Това не му ли дава възможност да предприеме някакви мерки?

— Тази стъпка може да го стресне, може дори да го подтикне да напусне Уиски Бийч. Заплахата тук ще бъде елиминирана, докато разследването по убийството на Дънкан продължава, а ние ще можем да направим следващите стъпки, за да разберем повече за фактите относно съкровището, Едуин Ландън, Джеймс Фицджералд и така нататък.

— „Да разберем за фактите относно“ не е ли образец за адвокатско говорене?

— Дори когато практикувах, сарказмът не ме притесняваше.

Абра сложи малко масло в сгорещения тиган и се усмихна, когато то зацвърча.

— Колко е тънка линията между истината и сарказма! Но да действаме. Имаме възможност да докажем, че Съскайнд е човекът, проникнал в Блъф Хаус. Да докажем не само че стои зад падането на Хестър, което според мен е много важно и за двама ни, ами показва

връзката му с Дънкан. Ако успеем да ги свържем, ще можем лесно да го обвиним и в убийство.

— Доста слаби места има в този план.

Тя изсипа разбитите яйца в тигана.

— В продължение на година те тормозиха заради убийството на Линдзи, като не разполагаха нито с причина, нито с доказателство. Бих казала, че подаваме ръка на кармата и ще нахраним със същата гозба човека, участвал в това.

— Карма да не е друга дума за отмъщение?

— Зависи как ще погледнеш.

Абра подреди яйцата, плодове и филии пълнозърнест хляб, който беше опекла.

— Защо да не закусваме в дневната? Можем да гледаме изгрева.

— Дали ще е сексистко, ако преди това кажа, че обичам да те гледам как приготвяш закуска, особено в тоя халат?

— Щеше да е сексистко, ако го очакваше или го изискваше от мен. — Абра бавно прокара пръсти по халата си. — Но това, че ти харесва, означава, че имаш добър вкус.

— И аз така си помислих.

Понесоха чиниите и кафето в дневната и седнаха срещу широкия еркереен прозорец. Абра гребна от яйцата.

— За да продължа тази мисъл — добави тя, — щеше да е сексистко от твоя страна, ако се опитваше да ме държиш далеч от пътя си и в безопасност, докато следваш плана си да примамим Съскайнд в къщата.

— Нищо такова не съм казал.

— Влюбената жена умее да чете мисли.

Илай от все сърце си пожела това да не е вярно, макар тя вече да беше показала подобни умения, и то по-често, отколкото му харесваше.

— Ако опитът да го примамим проработи, не би имало нужда да бъдем тук и двамата.

— Добре. Ти къде ще си, докато аз го следя с камерата по коридора? — с невинно изражение пхна малинка в устата си Абра. — Трябва да мога да се свържа с теб колкото е възможно по-скоро.

— Много е досадно да се правиш на умница преди зазоряване.

— Така е и с всеки опит да опазиш малката женичка. Не съм малка и мисля, вече доказах, че мога да се пазя и сама.



— Когато започнах да говоря с теб за собствено разследване, още не знаех, че те обичам. Не бях... не знаех как да изразя всичко, което чувствам към теб. А това променя нещата. — Хвана я за ръката. — Променя всичко. Искам отговори. Искам истината за това, което се е случило с Линдзи, с баба, истината за всичко, което стана, откак се върнах в Уиски Бийч. Искам да разбера какво е станало преди двеста години. Но мога да нарежа всичко това, абсолютно всичко, ако реша, че търсенето на отговорите би могло да те нарани.

— Знам, че го мислиш, и просто... — сплете тя пръсти с неговите. — Просто ме трогва. Но и аз искам отговори, Илай. За нас. Така че нека оставим всеки да се грижи за себе си и да открием отговорите заедно.

— Ако останеш при Морийн, ще ти дам сигнал, когато и ако той се появи. После можеш да извикаш ченгетата. Те ще дойдат и ще го заловят на местопрестъплението.

— А ако съм с теб, ще мога да се обадя на полицията и оттук, докато пускаш прословутата си видеокамера.

— Просто искаш да идеш в тайния коридор.

— А кой не би искал? Той те нарани, Илай. Нарани моя приятелка. Би могъл да нарани и мен. Няма да вися при Морийн. Или сме заедно, или няма да стане.

— Звучи ми като ултиматум.

— Защото е такъв. — Абра изправи рамене. — Можем да спорим. Можеш да се ядосаш, аз — да се почувствам оскърбена. Но не виждам защо трябва да става така, особено в това прекрасно утро, когато сме влюбени. Както аз виждам нещата, ще ти пазя гърба и знам, че ти ще пазиш моя.

Какво можеше да отговори Илай на това?

— А ако не се получи?

— Отрицателното мислене е непродуктивно. Освен това историята и примерите сочат, че ще се получи. Хайде да свършим с това, Илай, или поне да го предадем на полицията. Да го обвинят за нахлуване с взлом и може би за разрушаване на собственост. И ще го разпитат за всичко останало.

Облегна се назад и продължи:

— И когато това стане, искам да видя лицето на Улф.

— Криеш някакво асо в ръкава си.

— Време е за карма.

— Добре. Но трябва да го обработим много внимателно, да се предпазим от случайности.

Абра сипа и на двамата по още една чаша кафе.

— Да обмислим стратегия.

Докато разговаряха, слънцето се показва над хоризонта и обсипа със злато тъмното море.

Просто поредният ден, си каза Илай, когато Абра излезе за сутрешния си курс. Или поне така щеше да се стори на всеки, който наблюдаваше движението, влизанията и излизанията от Блъф Хаус.

Разходи кучето, потича по плажа и огледа обстойно Сандкасъл. За да зарадва Барби, а и за да си състави по-ясна картина, прекара известно време, като ѝ хвърляше топката и я оставяше да си играе във водата.

Щом се прибраха, Барби се излегна на слънчевата веранда, а Илай се обади на сестра си.

— Свързахте се с лудница Бойдън. Как си, Илай?

— Доста добре. — Дръпна телефона от ухото си, когато нечии свирепи писъци за малко да му спукат тъпанчето. — Какво, за бога, е това?

— Селена силно протестира, задето в момента е наказана — повиши глас и Триша, така че Илай още повече отдалечи телефона. — И колкото повече Сели пици и се държи зле, толкова по-дълго ще е наказана.

— Какво е направила?

— Реши, че не иска ягоди за закуска.

— О, добре де, това не означава...

— И ги хвърли по мен, заради което в момента е наказана, аз трябва да си сменя блузата, а това означава, че тя ще закъснее за детската градина, а аз — за работа.

— Ясно. Не улучих времето. Ще ти се обадя по-късно.

— И без това вече сме закъснели, а аз трябва да се успокоя, та моето любимо дете да не отнесе един ягоден шамар. Какво има?

— Разрових се в някои стари документи и търговски дневници в къщата. Наистина стари, от края на осемнайсети век и началото на

деветнайсети. Изчетох ги много внимателно и стигнах до някои интересни заключения.

— Например?

— Надявам се да намериш време да ги видиш сама и ще разберем дали заключенията ти се припокриват с моите.

— Защо не ми дадеш жокер?

Наистина му се искаше. Обаче...

— Не искам да ти влияя. Май се натъкнах на някаква жила.

— Спечели вниманието ми. Ще се радвам да си поиграя с тях.

— Да ти сканирам няколко страници, просто за начало? Бих могъл да дойда, вероятно в края на седмицата, и да ти донеса документите.

— Би могъл. Или пък с Макс и наказаната в момента Сели можем да дойдем в петък вечерта, да изкараме уикенда на плажа, а аз да разгледам документите.

— Още по-добре. Но няма да има ягоди, щом водят до такива реакции.

— По принцип ги обича, но момиченцата си имат своите настроения. Отивам да ѝ сваля оковите и тръгваме. Прати ми каквото можеш, а аз ще погледна.

— Благодаря. И... късмет.

Следвайки сутрешния си план, Илай отиде да вземе лаптопа си. Седна на верандата, откъдето се откриваше гледка към Сандкасъл, сложи вярната бутилка „Маунтин Дю“ на масата и се зае да преглежда имейлите си.

Първо отвори един от Шерилин Бърк и започна да чете доклад за Джъстин Съскайнд.

Човекът не прекарваше дълго време на работа. Имаше много срещи извън офиса. Най-интересното, на което Илай се натъкна, беше посещението му в адвокатска кантора, където разговарял със специалист по недвижими имоти. След разговора излетял навън, очевидно вбесен.

— Не си получил отговорите, които си искал — измърмори Илай. — Знам точно как си се чувствал.

После изчете как Съскайнд е взел децата си от училище, завел ги в парка, после на вечеря и след това — вкъщи. Кратката среща със

съпругата му не преминала по-добре, отколкото тази с адвоката, и той си тръгнал с ясното желание по-бързо да се омете оттам.

В десет и петнайсет предната вечер излязъл от апартамента си с куфар, куфарче и някаква кутия. Потеглил на север и спрял в денонощен магазин, за да купи половин килограм телешка кайма.

След час спрял отново и отбил от магистралата към друг денонощен магазин, за да купи кутия отрова за плъхове.

Телешка кайма. Отрова.

Без да чете повече, Илай скочи.

— Барби!

За миг се паникьоса истински, когато не я видя на верандата. Щом хукна навън, тя се изправи от мястото си до стъпалата към плажа. Размаха весело опашка и се отправи към него.

Илай се свлече на колене и я прегърна. Осъзна, че любовта понякога се появява бързо, но това не я правеше по-малко истинска.

— Изрод. Копеле. — Все още на колене, Илай ѝ се остави да го ближе. — Няма да те нарани. Няма да го оставя да те нарани. Оставаш с мен, моето момиче.

Отведе я до масата.

— Ще стоиш тук, с мен.

В отговор Барби положи глава в скута му и въздъхна от удоволствие.

Илай изчете остатъка от доклада и върна отговор, който започваше така:

„Копелето планира да отрови кучето ми. Ако си в Уиски Бийч, не идвай тук. Не искам да се зачуди коя си. Готов съм да го изчакам да направи следващия ход.“

После описа накратко разкритията, които беше направил, както и действията, които планираше. Не включи желанието си точно в тази минута да иде и да смели Съскайнд от бой.

Все още вбесен, Илай се прибра заедно с кучето вътре, за да продължи работата си.

— Вече няма да излизаш сама, докато онова копеле не иде зад решетките.

Телефонът му звънна. Не се изненада, като видя, че го търси Шерилин.

— Илай е.

— Здравей. Да поговорим за идеята ти.

Чу неизказаното „глупако“ и сви рамене.

— Добре. Да поговорим.

Взе да крачи из къщата, докато разговаряха, защото това му напомняше за какво се бори. И щеше да се бори, дори да не му се удадеше възможността за физическа разправа.

Качи се на третия етаж и отиде до еркера, където си представяше, че ще пише някой ден, когато спечели битката, когато ще е сигурен в безопасността на тези, които обича, и когато ще си е върнал самоуважението.

— Някои от аргументите ти са убедителни — каза на Шерилин.

— А ти няма да се вслушаш в тях.

— Ще се вслушам, ти не грешиш. Работата обаче е там, че ако отстъпя и оставя полицията или пък теб да се разправяте с всичко, се връщам там, където бях преди година. Просто ще оставя нещата да се случват, ще се оставя обстоятелствата да ми диктуват, а не аз на тях. Не мога да се върна пак в тази точка. Трябва да го направя заради себе си, заради семейството си. И най-сетне, искам той да го разбере. Имам нужда от това, когато си мисля за Линдзи, за баба, за тази къща.

— Не си повярвал на съпругата му.

— Не.

— Какво съм пропуснала?

Илай постави ръката си върху главата на Барби, която легна срещу него.

— Каза ми, че имаш деца. Омъжена си.

— Така е. И?

— Колко пъти?

Тя се разсмя.

— Само веднъж. Добре се получи.

— Възможно е. Не си преминала през тъмнината. Може да бъркам и да си въобразявам. Но не вярвам. Единственият начин да го разбере, е да го приклепя вътре. И ще го направя тук, на моя територия.

Тя въздъхна.

— Мога да помогна.

— Да, мисля, че можеш.

Когато приключиха разговора, Илай се почувства някак олекнал.

— Знаеш ли какво? — каза на кучето. — Ще поработя два часа, за да си припомня какъв би трябвало да е животът ми. А ти ще стоиш при мен.

Остави миналото и това, което би могло да дойде с него, и слезе в кабинета си, за да се отдаде на настоящето.

## 29.

Абра влезе в супермаркета със списък в ръка. Беше приключила с курсовете, със спортния масаж на клиент, който се подготвяше за пет хиляди метра бягане, и с почистването на една вила под наем. Сега щеше единствено да купи необходимите продукти и да се върне при Илай.

Честно казано, с това ѝ се искаше да се занимава през остатъка от живота си. Да се връща при Илай.

Но тази вечер можеше да се окаже повратна за него. За тях. Можеше да се окаже моментът, от който щяха да започнат да се отърват от въпросите, да оставят болката от миналото в миналото и заедно да градят бъдещето.

А каквото и да донесеше то, тя щеше да е щастлива, защото Илай бе върнал любовта в живота ѝ. Онази любов, която приема, разбира... и още по-добре, оценява я такава, каквато е.

Нима би могло да съществува нещо по-магично и чудесно?

Представи си как взима багажа, който все още носеше, и го изхвърля в морето.

Готово и край.

Но сега не му беше времето да мечтае, напомни си Абра. Сега беше време да се действа. Да се изправи кривото. А ако я очакваше и някакво приключение, толкова по-добре.

Взе любимия си препарат за почистване — биоразтворим, неизпробван върху животни, пусна го в кошницата си и се обърна.

И се сблъска с Джъстин Съскайнд.

Не можа да спре лекия си писък, но изнервена се опита да се впусне в извинения, макар сърцето ѝ да блъскаше като барабан.

— Толкова съжалявам. Не внимавах.

Замоли се да не се разтрепери и опита да се усмихне.

Косата му беше подстригана късо и изрусена, сякаш избелена от слънцето. И освен ако през последните две седмици не бе правил слънчеви бани, явно беше използвал изкуствен тен.

И Абра беше напълно убедена, че на миглите му има спирала.

Изглежда я студено и понечи да продължи напред.

Без много да му мисли, тя бутна с лакът рафта и събори някои неща на земята.

— Господи! Толкова съм непохватна днес. — Наведе се, за да ги събере, и препречи пътя му. — Но нали все така се получава, когато човек изостава от графика си? Трябва да се прибера. Приятелят ми ще ме води в Бостън на вечеря, после ще отседнем в „Чарлз“, а аз още не съм решила какво да облека.

Изправи се, ръцете ѝ бяха пълни с препарати за почистване и тя се усмихна извинително.

— *И все още* ви стоя на пътя. Извинете.

Отстъпи настрана, започна да подрежда това, което беше съборила, и устоя да не погледне след него, щом чу, че се отдалечава.

Сега знаеш, каза си тя. Или поне си мислиш, че знаеш. Няма да пропуснеш своята възможност, нито пък аз — моята.

Наложи си да купи всичко от списъка, в случай че той я наблюдава. Дори спря да поговори с една жена от курса по йога. Всичко е наред, помисли си. Просто зареждаш набързо от магазина преди голямата си вечер в Бостън.

И понеже внимаваше, го забеляза как стои в тъмна спортна кола на паркинга, докато тя подрежда покупките в багажника. Така че хладнокръвно включи радиото, провери косата си, сложи си малко гланц за устни и потегли към вкъщи със скорост, само с няколко километра в час по-ниска от ограничението.

Паркира пред Блъф Хаус и погледна в огледалото, за да провери дали той ще продължи. Награби пазарските торби и влезе вътре.

— Илай!

Пусна покупките, втурна се по стълбите и хукна към кабинета му.

Като чу вика ѝ, той скочи и понечи да излезе, така че двамата почти се сблъскаха.

— Какво? Добре ли си?

— Добре съм, всичко е наред. Освен това ми се наложи да мисля и да действам бързо. Буквално се сблъсках със Съскайнд в магазина.

— Направи ли ти нещо?

Илай инстинктивно сграбчи ръцете ѝ и ги заоглежда за белези.



— Не, не. Знаеше коя съм, но се направих на глупачка... или пък на прекалено умна. Съборих няколко неща от рафта, така че да не може да ме подмине, и после взех да дърдоря колко съм непохватна и колко бързам, защото гаджето ми ще ме води в Бостън за вечеря с продължение в „Чарлз“.

— Говорила си с него? За бога, Абра.

— *На* него. Той и дума не обели, но ме изчака, за да провери. Стоеше в колата си на паркинга, а после ме проследи. Илай, той си мисли, че няма да сме си вкъщи цяла нощ. Това е голяма възможност. Не се налага да ни дебне и да ни види да излизаме. Точно в момента си прави плановете. Направо в скута ни падна, Илай! Тази нощ. Това е.

— А той следеше ли те? Имам предвид, преди да излезеш от магазина?

— Аз... Не, не, не мисля. Носеше кошница, в кошницата му имаше покупки, а и не мисля, че щеше толкова да ме доближи, ако ме следеше. Това си беше съдба, Илай. Съдбата е на наша страна.

По-скоро би го нарекъл шанс или може би късмет, но нямаше да спори.

— Получих доклад от Шерилин. Спирал е два пъти за покупки, като е идвал към Уиски Бийч.

— Може пък да има фетиш за пазаруване.

— Не, просто е внимавал да не купува личните си вещи от местата, където се е заредил с половин кило телешка кайма и кутия отрова за плъхове.

— Отрова за плъхове? Не съм чула някой да е виждал плъхове в... О, боже! — Първо я застигна шокът, а после — гневът. — Този... този кучи син? Планира да отрови Барби? Това жалко подобие на човешко същество. Добре че не знаех. Щях още веднъж да го сритам в топките.

— Спокойно, тигрице. За кога ни е резервацията?

— Кое?

— За вечеря.

— О. Не навлязох чак в такива детайли.

Илай си погледна часовника.

— Добре, трябва да излезем към шест. Уговори ли се с Морийн?

— Да, ще пазят Барби. Така че действаме според плана. Тръгваме оттук с кучето, оставяме го на Морийн, после се връщаме пеш,

после... Мамка му.

Хвана се за главата и се завъртя на място.

— Вечеря. Ще трябва да съм на токчета, за да изглежда правдоподобно. Добре де, добре. Ще напъхам някакви маратонки в чантата си и на връщане ще се преобуя. И не ме гледай така. Обувките са важни.

— Трябва отново да преговорим всичко и се налага да ти обясня как Шерилин ще участва в това.

— Тогава да слезем долу. Трябва да подредя нещата, които купих, преди да налетя на оня. После ще измисля какво да облека за клопката с фалшивата ни вечеря с цуни-гуни.

Илай преговори всеки детайл, а после още веднъж, от различна гледна точка. Мина през тайния коридор, после — зад лавиците, провери обектива на видеокамерата и я изпробва. Просто за всеки случай, каза си.

Ако нещата се объркат, имаше резервен план.

— Не се доверяваш на себе си — каза му Абра, като си избираше рокля, която да облече върху черната тениска и клина, с който практикуваше йога.

— Бях свикнал безусловно да вярвам на системата. Бях част от системата. А сега ще я заобиколя.

— Не, действаш според нея, просто подхождаш различно. Това всъщност е изпитание, Илай, че системата те провали. Имаш правото да защитаваш дома си и да правиш всичко, каквото се налага, за да изчистиш името си.

Сложи си и обеци — не само за да завърши тоалета, а защото ѝ вдигаха самочувствието.

— Имаш дори правото да се забавляваш.

— Така ли мислиш?

— Категорично.

— Чудесно, защото се забавлявам. И ще продължа. Изглеждаш страхотно. Определено ще те заведе на вечеря с продължение в Бостън, когато това приключи.

— Харесва ми, но имам и по-добра идея. Когато това свърши, трябва да дадеш първия прием от онези, за които говорихме. С богата вечеря.

— Това е по-добра идея, но ще ми трябва помощ, за да я осъществя.

— За щастие тогава не само ще бъда свободна, но и силно ще желая да ти помогна.

Илай хвана ръката ѝ.

— Мисля, че за много неща трябва да си поговорим. След това.

— Разполагаме с дълго и... бих предрекла, щастливо лято, за да си поговорим. — Абра обърна китката си, за да си погледне часовника. — Точно шест е.

— Значи по-добре да започваме.

Илай свали багажа им долу, докато Абра прибираше нещата на кучето. После се обади на Шерилин.

— Тъкмо излизаме от къщата.

— Сигурен ли си, че искаш да го направиш, Илай?

— Да. Ще се обадя, когато се върнем.

— Добре! Заставам на позиция. Успех.

Илай превключи телефона си на вибрация и го пусна в джоба си.

— Да започваме.

Абра повдигна ъгълчетата на устните му с показалците си.

— Усмихни се. Помни, че излизаш на вечеря в скъп хотел с твърде секси жена и се надяваш да бъдеш ощастливен няколко пъти.

— А ако прекараме остатъка от вечерта в тъмен коридор на тъмно мазе, а после вероятно се разправяме с ченгетата, пак ли ще съм ощастливен?

— Гарантирано.

— Ето я и усмивката ми.

Излязоха навън.

— Знаеш ли какво ме радва? — запита го тя, като отвори задната врата за кучето и за багажа. — Радва ме, че точно сега ни наблюдава и си мисли, че щастливецът е той.

Илай затвори вратата и я придърпа в обятията си.

— Да му изиграем малко представление.

— С удоволствие.

Ентусиазирана, Абра се уви около него и вдигна лице за целувка.

— Работа в екип — прошепна тя. — Ето така вършим нещата в Уиски Бийч.

Той ѝ отвори вратата.

— Помни, че когато стигнем при Морийн, трябва да действваме бързо. Не знаем колко време ще чака.

— Бързо е най-добрата ми скорост.

Когато стигнаха при О'Мали, Илай извади сака с дрехите си за преобличане и маратонките на Абра.

Морийн бе отворила вратата на къщата още преди да дойдат.

— Я се вижте и двамата. С Майк говорихме и...

— Твърде късно.

Още щом влезе, Абра смъкна ципа на роклята си, а Илай си съблече сакото и разхлаби вратовръзката си.

— Ако просто почакаме и го наблюдаваме, а после се обадим на полицията...

— Нещо може да го стресне — каза Илай, запътил се към банята с дънки и черна тениска в ръцете. — Може да избяга, преди да са дошли.

— Има и друго. — Абра събу обувките си, докато той затваряше вратата. — Илай трябва да участва, а аз — да му помогна. Говорили сме вече.

— Наясно съм с това, но ако онзи наистина е убил някого...

— Направил го е. — Абра седна на пода, за да си обуе маратонките. — Вероятно е убил двама души. А тази вечер ще дръпнем завесата за представлението, което ще го накара да отговаря за действията си.

— Вие не сте никакви борци с престъпността... — започна Майк.

— Тази вечер сме. — Абра се изправи в мига, в който Илай се появи. — Дори изглеждаме подходящо. Къде са децата?

— Горе са, играят. Нищо не знаят за това и не искаме да ни чуят, че говорим с вас.

— Много ще се забавляват с Барби. — Абра целуна Морийн, а после и Майк. — Ще ви се обадя веднага щом приключим. Да се връщаме бързо — каза на Илай.

— Точно зад теб съм. — Той помълча за миг. — Не искам да ѝ се случи нещо. Ако възникне такава вероятност, ще прекратя всичко.

— Не позволявайте да се случи нещо и на двамата — извика Морийн.

Бързо ги последва и ги загледа как излизат от задния ѝ вход, за да отидат при задния вход на къщата на Абра.

— Майк. — Стисна ръката му. — Какво да направим?

— Вземаме децата и извеждаме кучето на разходка.

— На *разходка*?

— На плажа, скъпа. Ще можем да виждаме Блъф Хаус и да държим нещата под око.

— Правилно разсъждаваш.

Илай отключи страничната врата на Блъф Хаус и бързо включи алармата отново, преди да се обърне към Абра.

— За да го подлъжем.

— Едва шест и десет е. Бяхме бързи.

С тези думи тя поведе към мазето.

Щом вратата се затвори зад тях, Илай включи фенерчето си. Може да отнеме едва няколко минути, каза си, а може би и часове. Но се остави на инстинкта си.

— Вероятно ще почака, докато се смрачи или дори докато се стъмни напълно, защото ще вярва, че разполага с цялата нощ.

— Все едно колко ще отнеме.

Завиха зад лавиците и влязоха в коридора. Засега използваша нормалното осветление. Абра зае позиция на стълбището, за да провери монитора на лаптопа и едната камера, която бяха нагласили на третия етаж. Илай провери и другата видеокamera и се обади на Шерилин.

— В коридора сме.

— Все още никакво движение от страна на Съскайнд. Ще ви уведомя, когато или ако предприеме нещо.

— По-скоро когато.

— Положително мислене — одобри Абра, щом Илай прекъсна разговора.

— Дяволски сигурно е, че не дошъл тук за сърф или слънчеви бани. Ето това е целта му, това е шансът му да опита отново. Когато напусне Сандкасъл, с теб се притаяваме.

— Ще мълчим като в подводница. Разбрах, Илай. Ако се качи на третия етаж, камерата ще го заснеме. Ако слезе тук долу, което е най-

вероятно, ще го заснемем ние. Слънцето залязва след по-малко от два часа, ако изчака толкова дълго. Предполагам, че трябва да убием малко време.

Обаче бяха затворени, и то без достатъчно място, за да намалят напрежението.

— Май трябваше да си вземем тесте карти — отбеляза той. — Но тъй като нямаме, защо не ми разкажеш как ще обзаведеш йога студиото си, ако се сдобиеш с такова?

— О, надежди и мечти? Доста време мога да убия така.

Разказва му по-малко от част, когато млъкна и наклони глава.

— Това телефонът ли беше? Домашният телефон?

— Да. Може да е всеки.

— А може и да е той. Просто се уверява, че тук няма никого. — Тръсна глава, когато звъненето спря. — Оттук не можем да чуем дали има записано съобщение на секретаря.

Миг по-късно телефонът в джоба на Илай завибрира.

— На ход е — осведоми го Шерилин. — Помъкнал е голям чувал. Ще използва колата си. Изчакай малко, за да видя какво точно прави.

Илай предаде съобщението на Абра и видя как очите ѝ блясват от нетърпение. Не се страхува, забеляза той. Никак дори.

— Паркира пред една къща, дадена под наем, на около двеста метра от Блъф Хаус. Тръгна към вас пеш.

— Готови сме за него. Изчакай петнайсет минути, след като е влязъл, преди да се обадиш.

— Разбрано. Дотук се оказа прав, Илай. Надявам се да не грешиш и за останалото. Ще ви държа под око.

Илай изключи телефона си.

— Оставаш тук, както се разбрахме.

— Добре, но...

— Без „но“. Нямаме време да променяме плана. Оставаш тук, ще пазиш тишина и ще изгасим осветлението.

Наведе се към нея и я целуна.

— Помни, че ти пазя гърба.

— Разчитам на това. — Както и че щеше да стои затворена и в безопасност.

Илай се измъкна и издърпа преградата пред себе си. Зае позиция зад лавиците и изчака очите му да свикнат с мрака.

Можеше просто да включи камерата на запис и да остане вътре с Абра. Но искаше да види, да чуе, искаше да участва във всичко това... и да е на място, за да направи промени в случай на необходимост.

Не чу отварянето на задната врата. Не беше сигурен дали е чул стъпките, или си ги е въобразил. Чу обаче скърцането на вратата на мазето и тежките стъпки по тясното стълбище.

Време е за шоу, каза си Илай и включи камерата.

Съскайнд влезе бавно, като си светеше с фенерче. Илай наблюдаваше широкия лъч, който се отразяваше чак в стаята с генератора. После проследи мъжа, по-скоро неговата сянка, изрисувана върху стената и пода, придвижваща се навътре. Съскайнд вдигна фенерчето и освети лавиците.

Щом светлината мина през тях сърцето на Илай заби лудо. Целият се стегна, готов, а може би дори изпълнен с желание да изскочи и да се бие.

Лъчът от фенера обаче го подмина.

По-спокойно, помисли си той, когато натрапникът се отдалечи. За първи път беше видял Съскайнд ясно.

И той като него се беше облякъл в черно. Косата му беше по-къса и изрусена. Нов външен вид, за да се смеси с туристите.

Нагласи визъора на камерата миг преди Съскайнд да вдигне кирката. Първите удари на острието в земята изкънтяха задоволително.

„Вече си свършен — помисли си Илай. — Вече си ни в ръцете.“

Пребори се със себе си, за да не изскочи и да не му налети. Не още, нареди си. Все още не.

Тъй като беше подготвен, чу сирените — прозвучаха глухо зад дебелите стени и той продължи да наблюдава как Съскайнд копае пода, докато потта се стичаше по лицето му въпреки студения въздух.

Когато сирените замлъгнаха, Илай започна да брои отзад напред и видя как Съскайнд замръзна, щом чу стъпките над главите им.

Натрапникът стисна кирката като оръжие и много бавно отстъпи назад, като въртеше очи, а после изключи фенерчето.

Илай му даде десет секунди в мрака и по тежкото му дишане определи къде се намира. Измъкна се иззад лавиците, прицели се със собственото си фенерче и го включи.

Съскайнд вдигна ръка, за да заслони очите си.

— Пусни кирката и включи фенера си.

Мъжът примигна и хвана кирката с две ръце. Илай го изчака да се завърти на пръсти.

— Опитай и ще те прострелям. Държа те на мушка с един колт 45 калибър от оръжейната колекция на третия етаж. Може да не го знаеш, обаче е зареден и още работи.

— Блъфираш.

— Опитай. Моля. И побързай, преди ченгетата да са се довели тук. Дължиш ми кръв заради баба ми и с радост ще я взема.

По стълбите се чува стъпки. Пръстите на Съскайнд върху кирката побеляха.

— Имам право да съм тук! Тази къща е повече моя, отколкото твоя. Всичко тук ми принадлежи. Имам *повече* право над съкровището.

— Мислиш ли? — спокойно запита Илай и извика: — Тук долу! Запалете осветлението. Съскайнд държи кирка и заплашва с нея.

— Трябваше да те пречукам — просъска онзи през зъби. — Трябваше да те пречукам, след като уби Линдзи.

— Ти си глупак. И това наистина ти е за последно.

Отстъпи съвсем малко назад, когато първата светлина се появи иззад ъгъла. Присви леко очи и срещна погледа на Абра.

Чу я как се промъква иззад него и се излага на опасност.

Корбет, Вини и още един униформен полицаи пристъпиха вътре с извадени оръжия и се разпръснаха.

— Пусни кирката — нареди Корбет. — Пускай я веднага. Не можеш да се измъкнеш, Съскайнд.

— Имам правото да съм тук!

— Пусни я. Вдигни ръцете си. *Веднага*.

— Имам право! — Съскайнд хвърли кирката. — Той е крадецът. Той е убиецът.

— Само едното — спокойно каза Илай и застана между полицаите и Съскайнд.

— Искам да се отдръпнете, господин Ландън — нареди Корбет.

— Да, схванах.

Но преди това изчака Съскайнд да срещне очите му, да е напълно сигурен, че двамата се виждат един друг. След това натресе юмрука си



в лицето му с целия гняв, с цялата болка, с всичките несгоди от изминалата година.

Когато Съскайнд се свлече до стената, Илай се отдръпна и вдигна ръце, за да покаже, че е приключил.

— Дължеше ми кръв — обяви и свали едната си ръка, за да покаже кървавите следи по кокалчетата си.

— Ще си платиш за това. Ще си платиш за всичко.

Не помисли, когато Съскайнд му скочи в гръб, просто се задейства. Вторият юмрук просна натрапника на земята, а пистолетът му издрънча на пода.

— Разплатих се.

— Ръцете така, че да ги виждам — рязко каза Корбет на Съскайнд. — Ръцете горе, веднага! Отдръпнете се, господин Ландън — предупреди той и изрита пистолета. Кимна на Вини: — Полицай.

— Да, сър.

Вини изправи Съскайнд на крака и го притисна с лице към стената, за да го претърси за други оръжия. Махна кобура, който висеше на гърба му, и го предаде на другия полицай.

— Арестуван сте за проникване с взлом, навлизане в чужда собственост и разрушаване на частно имущество — започна, докато му слагаше бележниците. — Допълнителното обвинение включва две нападения. Май можем да добавим и укриване на огнестрелно оръжие с намерение да бъде използвано за нападение.

— Прочети му правата — нареди Корбет. — Отведи го.

— Разбрано.

Вини вдигна палец на Илай, преди двамата с другия полицай да отведат Съскайнд от мазето.

Корбет прибра пистолета си.

— Това беше глупав ход. Можеше да ви простреля.

— Но не ме простреля. — Илай отново огледа изцапаната си с кръв ръка. — Разплатих се с него.

— Да, предполагам. Вие сте нагласили всичко. Примамили сте го вътре.

— Нима?

— Получих обаждане от вашия детектив, че е забелязала Джъстин Съскайнд да прониква в Блъф Хаус. Вярвала, че може да е въоръжен. Притесняваше се за безопасността ви.

— Звучи разумно и отговорно, особено след като той наистина проникна и беше въоръжен.

— А вие двамата съвсем случайно бяхте точно на местопрестъплението?

— Ние... изследвахме коридорите. — Абра хвана Илай под ръка и се усмихна лукаво. — Сещате се, играехме на пирата и девицата. Чухме шум. Не исках Илай да идва тук, но той почувства, че трябва да го направи. Щях да се кача да извикам полицията, но ви чух да идвате.

— Доста удобно. Къде е кучето?

— Остана да преспи у приятели — отвърна Илай с равен глас.

— Постановка. — Корбет поклати глава. — Можехте да ми се доверите.

— Направих го. Вярвам ви. Домът ми, баба ми, животът ми. Жена ми. Но аз ви вярвам и затова искам да ви разкажа историята, преди да разпитате Съскайнд. Някои части от нея се развиват в съвремието. Знаем кой е убил Линдзи или поне съм дяволски близо до отговора.

— Разполагате с вниманието ми.

— Ще ви кажа, но искам да гледам разпита. Искам да съм там.

— Недейте да се пазарите, ако разполагате с информация или доказателство за престъпление.

— Разполагам с история и с теория. Мисля, че ще оцените и двете. Мисля, че дори детектив Улф ще се заинтригува. Искам да гледам, детектив. Сделката е добра и за двама ни.

— Можете да дойдете с мен. По пътя ще говорим за това.

— Сами ще дойдем.

Корбет изпъшка.

— Доведете и детективката си.

— Няма проблем.

— Постановка — отново измърмори Корбет и се отправи към стълбището.

— Ти не остана вътре — каза Илай на Абра.

— Моля ти се. Ако си си въобразявал, че ще остана, може и да ме обичаш, но никак не ме познаваш.

Сграбчи кичур от косата ѝ и го подръпна.

— Всъщност се получи почти така, както го планирахме.

— Чакай да видя ръката ти — повдигна я Абра и нежно целуна ожулените му кокалчета. — Сигурно боли.

— Да, наболява. — Леко се засмя и намигна, като сви пръстите си. — Но по един добър и удовлетворяващ начин.

— Твърдо против насилието съм, освен в случай че човек защитава себе си или друг. Но ти беше прав. Той ти го дължеше. — Отново целуна ръката. — А и да ти призная, хареса ми да те гледам как удряш копелето.

— Това не звучи като изказване на противник на насилието.

— Знам. Голям срам. Какво исках да ти кажа, щом останем насаме? А, да. Ти носеше пистолет. Това не го бяхме обсъждали.

— Наложих се малка промяна.

— Къде е сега? Изключих камерата още щом дойдоха ченгетата — добави Абра.

Без да каже нищо, Илай отиде до лавицата и вдигна пистолета, който беше оставил там.

— Познавам те и предположих, че няма да останеш вътре, и не исках да поемам никакви рискове. Не и с теб.

— Голям каубой с пистолет. Щеше ли да го използваш?

Той също си беше задал този въпрос, когато взе пистолета от заключения шкаф, а после — когато го зареждаше. Погледна я и я видя такава, каквато беше — безкрайно важна за него.

— Да. Ако се наложеше, ако допуснех, че може да стигне до теб. Но както казах, нещата се развиха така, както бях предвидил.

— Мислиш се за умник.

— Освен в относително краткия период, през който се спотайвах, винаги съм си бил умник.

Прегърна я през рамо, притисна я до себе си и я целуна по челото.

„Имам теб, нали така? Това определено ме прави умник“, каза си той.

— Трябва да се обадя на Шерилин и да й кажа да ни чака в управлението. И да върна това на мястото му.

— Тогава ще взема камерата и ще се обадя на Марк и Морийн да им кажа, че всичко е наред. Работа в екип.

— Харесва ми как звучи.

Корбет седеше срещу Съскайнд и го изучаваше. Онзи още не беше поискал адвокат, което беше глупаво според полицаия. Но глупостта често улесняваше работата му, така че не смяташе да спори. Вини стоеше до вратата. Харесваше го как работи и смяташе, че ще е от полза при разпита.

Сега обаче се съсредоточи върху Съскайнд, върху нервните му тикове — пръстите му се свиваха и отпускаха на масата, челюстта му потрепваше — вече беше отекла след юмручния удар. Устата му беше свита в упорита гримаса, а устната бе разцепена.

Очевидно все още беше изнервен, но абсолютно убеден в правотата си.

— Така... Доста голяма яма сте издълбали в мазето на Блъф Хаус — започна Корбет. — Много време, много положен труд. Някой помогна ли ви?

Съскайнд само го изгледа и не отвърна нищо.

— Предполагам, че не. Предполагам сте смятали, че това е ваша работа, ваша мисля, не нещо, което да споделяте. Вашето... вашето право, нали?

— То е мое право.

Корбет поклати глава и се облегна на стола си.

— Ще трябва да ми обясните това. Аз виждам единствено мъжа, хванат да спи със съпругата на Ландън, който сега прониква в дома на Ландън, за да копае дълбока дупка в мазето му.

— Домът е повече мой, отколкото негов.

— Как така?

— Аз съм пряк потомък на Виолета Ландън.

— Извинете, но не съм запознат със семейното дърво на Ландън.

— Корбет изгледа Вини. — Вие наясно ли сте, полицай?

— Да. Това е тази, която вероятно е спасила моряка, оцелял след крушението на „Калипсо“. Изцерила го е. Според някои версии са ги хванали да правят цуни-гуни.

— Не е бил моряк, а капитанът. Капитан Натаниъл Брум. — Съскайнд блъсна с юмрук по масата. — И не просто е оцелял, а се е спасил заедно със Зестрата на Есмералда.

— Е, има доста теории и истории за това — отбеляза Вини.

Съскайнд отново стовари юмрука си на масата.

— Знам истината. Едуин Ландън убил Натаниъл Брум, защото е искал съкровището, а после прогонил собствената си сестра от дома и убедил баща си да се отрече от нея. Тя била бременна с детето на Брум, със сина му.

— Звучи като лош късмет за нея — отбеляза Корбет. — Но това е било преди много време.

— Била е бременна с детето на Брум! — повтори Съскайнд. — А когато умираше, страдайки в бедност, това дете, всъщност вече пораснал мъж, помолил Ландън да помогне на сестра си, да ѝ позволи да се прибере. Той не направил *нищо*. Ето такива са всички Ландън, а аз имам всичкото право да взема това, което ми принадлежи, което принадлежи на нея, което е било на Брум.

— А как достигнахте до това? — внезапно запита Вини. — Има доста истории за съкровището.

— Те са само истории. Това е *факт*. Отне ми почти две години да свържа всичко, парче по парче. Разполагам с писма, които ми струваха много. Писма, писани от Джеймс Фицджералд, сина на Виолета Ландън от Натаниъл Брум. Описват подробно разказа ѝ за случилото се в Уиски Бийч онази нощ. Той се е отказал от правата си, този Фицджералд, синът ѝ. Аз няма да го направя!

— Струва ми се, че е трябвало да наемете адвокат — вмъкна Корбет, — а не да копаете ровове в мазето с кирка.

— Да не си мислите, че не съм *опитал*? — Съскайнд рязко се наведе напред, а лицето му почервения от ярост. — Получих само уклончиви отговори и извинения. Било прекалено отдавна и тя не била законна наследница. Не можело да предявявам права. Но правата на кръвта, моралните права? Съкровището е било плячка и е принадлежало на *моя* предшественик, не на Ландън. То е мое.

— Значи имате моралното право и правото на кръвта няколкократно да влезете с взлом в Блъф Хаус и... защо точно в мазето?

— Виолета казала на сина си, че Брум ѝ дал указания да го скрие там, за да е в безопасност.

— Добре де, а не си ли помислихте, че за двеста години някой може да го е намерил и да го е похарчил?

— Тя го е скрила. То е там и е мое по право.

— И вие вярвате, че това право ви позволява да нахлувате, да рушите собственост и да блъскате стари дами по стълбите?

— Не съм я блъснал. С ръка не съм я докоснал. Беше нещастен случай.

Корбет вдигна вежди.

— Стават нещастни случаи. Разкажете ми за този.

— Трябваше да се кача на третия етаж, за да огледам. Ландън са натрупали там много неща. Трябваше да видя дали няма да намеря нещо, което да ми даде по-точни указания за Зестрата. Старата дама се събуди, видя ме, побягна и падна. Това е. С пръст не съм я докоснал.

Не, не си я докоснал, помисли си Корбет. Просто си я оставил да лежи потънала в кръв в подножието на стълбите.

— Видяхте ли я да пада?

— Разбира се, че я видях да пада. Бях там, нали така? Не беше моя вината.

— Добре, нека се изясним. Промъкнали сте се в Блъф Хаус на двайсети януари тази година. Госпожа Хестър Ландън си е била вкъщи, видяла ви е, опитала се е да избяга от вас и е паднала по стълбите. Така ли беше?

— Точно така. Не съм я докоснал.

— Но сте докоснали Абра Уолш в нощта, когато е дошла в Блъф Хаус, след като сте прекъснали електричеството и сте влезли с взлом.

— Не съм я наранил. Просто трябваше да... да я задържа, докато успея да се измъкна. Тя ме нападна. Точно както Ландън ме нападна тази вечер. Вие *видяхте* това.

— Видях да се пресягате за оръжието, което носехте. — Корбет изгледа Вини.

— Да, сър. Свидетелствам същото. Разполагаме и с оръжието като доказателство.

— Щастлив сте, че се отървахте само с два юмрука. Сега да се върнем към нощта, когато сте се сблъскали с Абра Уолш в Блъф Хаус.

— Току-що ви казах. Тя ме нападна.

— Интересно твърдение. А Кърби Дънкан, и той ли ви нападна, преди да го простреляте и да хвърлите тялото му от скалите при фара?

Челюстта на Съскайнд отново затрепери. Той отмести поглед.

— Не знам за какво говорите, нито пък знам кой е Кърби Дънкан.

— Кой беше. Ще ви опресня паметта. Той беше частният детектив от Бостън, когото сте наели, за да следи Илай Ландън. — Корбет вдигна ръка, преди Съскайнд да проговори. — Нека спестя малко време. Може би си мислите, че сте покрили следите си. С нахлуването в офиса на Дънкан и в апартамента му, за да се отървете от записите му. Но когато бързат, хората забравят дребни нещица. Например, че файловете може и да са копирани. И че това, което имате, ще излезе наяве, когато пратим екип да претърси къщата ви тук и още един за апартамента ви в Бостън.

Остави думите да проникнат в съзнанието на Съскайнд.

— Да вземем и оръжието, което извадихте. Потвърдено е вече, че то е регистрирано на Кърби Дънкан. Как се сдобихте с пистолета на Дънкан?

— Аз... намерих го.

— Просто щастлива находка? — усмихна се Корбет. — Къде го намерихте? Кога? Как?

Наведе се към Съскайнд.

— Нямаме отговор на това. Дайте си малко време да помислите, а докато го правите, поразсъждавайте и над това. Много хора си въобразяват, че като носят ръкавици или като изтрият пистолета, са в безопасност. Но рядко се сещат да носят ръкавици, когато зареждат оръжието. Подхвърлили сте пистолета в дома на Абра Уолш, Съскайнд, но отпечатъците по куршумите, които съдебните медици извадиха от тялото на Дънкан, не бяха нейните. Познайте чии са.

— Беше самозащита.

— Звучи смислено. Разкажете ми.

— Дойде при мен. Аз се защитавах. Той... нападна ме.

— Както ви нападна Абра Уолш ли?

— Нямах никакъв избор. Той дойде при мен.

— Застреляли сте Кърби Дънкан и сте хвърлили тялото му от скалите на фара?

— Да, при самозащита... И той си извади пистолета. Нахвърли ми се, беше въоръжен, сбихме се. Беше нещастен случай.

Корбет се почеса по врата.

— Май сте твърде предразположен към нещастни случаи. Работата обаче е там, че ние тук сме добри в работата си. Кърби

Дънкан не е бил застрелян отблизо, докато се е боричкал. Съдебните медици са категорични.

— Така стана. — Съскайнд прибра ръцете си. — Беше самозащита. Имах правото да се защитя.

— Имате право да нахлувате в частна собственост и да ровите из нея, да изоставите ранена възрастна жена, която е паднала, защото сте проникнали в дома ѝ, докато е спяла, да нападнете друга и да убиее мъж. Ще откриете, че законът не признава ни едно от тези ваши права, Съскайнд, и ще разполагате с продължително време да мислите над това в затвора, където ще излежавате доживотна присъда за убийство първа степен.

— Беше самозащита.

— С това ли ще обясните защо убихте Линдзи Ландън? И тя ли ви нападна и заплаши, та се наложи да ѝ разбиее главата отзад, за да защитите себе си?

— Не съм убил Линдзи! Ландън я е убил, а вие, ченгетата, го оставихте да се измъкне. Парите и името му, затова тя е мъртва, а той — свободен и се разпорежда в къщата, която по право е моя.

Корбет погледна към двустранното огледало и леко кимна. Тихо въздъхна. Надяваше се, че не допуска грешка, но сделката си беше сделка.

— Откъде знаете, че Ландън я е убил?

— Защото го направи. Тя се боеше от него.

— Казала ви е, че се бои от съпруга си?

— Беше развалина, след като оня ден ѝ се нахвърли пред хората. Каза ми, че е способен на всичко. Заплашил я, казал ѝ, че ще я накара да съжалява, че ще си плати. И това е записано! Обещах ѝ, че ще я пазя, ще я пазя от всичко. Тя ме обичаше. И аз я обичах. Ландън вече се беше разделил с нея, но когато научи за нас, не можа да понесе, че тя е щастлива. Отишъл е там и я е убил, после е купил ченгетата и се измъкна.

— Значи Улф е бил купен.

— Адски сигурно е, че е така.

Корбет погледна встрани и отново кимна, когато Илай влезе.

— Илай Ландън влиза на разпита. Господин Съскайнд, мисля, че можем да спестим малко време и да изясним всичко това, ако господин



Ландън участва в разпита. Ако имате възражения срещу присъствието му, само кажете и ще излезе.

— Имам много неща да му кажа, тук и сега. Ти, кучи сине. Убиецо.

— Това трябваше да са моите думи. Но нека говори.  
Илай седна на масата.

## 30.

— Не я искаше.

— Не — съгласи се Илай. — Не я исках и още по-малко я исках, когато разбрах, че ме лъже, мами и използва. Тя знаеше ли защо започнахте връзката си? Знаеше ли, че се възползваш от нея, за да се добереш до информация за мен, за Блъф Хаус, за семейството и за съкровището?

— Обичах я.

— Може и да си я обичал, но не си започнал да спиш с нея от любов. Направил си го, за да ми окажеш натиск и да изцедиш от нея всичко, което евентуално съм ѝ казал за Зестрата.

— Познавах я. Разбирах я. Ти дори не я знаеше коя е.

— Господи, прав си за това. Не споря. Не я познавах, не я исках, не я обичах. Не съм я убил.

— Влязъл си в оная къща и когато ти е казала да вървиш по дяволите, да се разкараш от мястото, където щяхме да живеем двамата с нея, да се оженим и да започнем живота си, ти си я убил.

— Доста трудно би било да се ожениш за нея, след като вече си имаш жена.

— Вече бях казал на Идън, че искам развод, и когато Линдзи те е уведомила, че двамата ще се съберем, не си се стърпял. Не си я искал, но и не си искал да бъде с друг.

— Мислех, че жена ти не е знаела за теб и Линдзи до убийството.

Съскайнд сви юмруци върху масата.

— Не знаеше за Линдзи.

— Ти просто каза на съпругата си, на майката на двете ви деца, че искаш развод, а тя не ти зададе никакви въпроси?

— Не е твоя работа какво става между мен и Идън.

— Забавно. Двамата с Линдзи определено не бяхме толкова цивилизовани и разумни, когато тръгнахме да се развеждаме. Имахме много спорове, обвинения и кавги. Предполагам, че съпругата ти е подобър човек. От онези, дето не застават на пътя ти и те оставят да

вземеш това, което искаш. Къде смятахте да ходите с Линдзи в нощта, когато беше убита? Хайде, Джъстин, тя си стягаше багажа, преди това се скарахме грозно на публично място и беше разстроена. Бил си влюбен в нея и вече си бил поискал развод от жена си. Линдзи не би напуснала града без теб.

— Не е твоя работа къде сме щели да ходим.

— Но когато си дошъл да я вземеш...

— Беше твърде късно! Ти я беше убил. Полицията вече беше там.

Когато се изправи и наведе напред, Вини пристъпи, сложи ръка на рамото му и го принуди да седне отново.

— Остани на стола.

— Махнете си ръцете от мен! Виновен сте колкото и той. Всеки от вас. Онази нощ дори не можах да спра, за да я видя. Можах само да помоля един от съседите, който стоеше навън в дъжда, да ми каже какво е станало. А той ми каза, че е имало проникване с взлом и жената, която живеела в къщата, е мъртва. Тя беше мъртва, а ти вече почти се беше измъкнал.

Без да каже нищо, Илай погледна Корбет и мълчаливо му прехвърли топката.

— Това, което казвате сега, не съвпада с предишните ви показания пред полицията относно убийството на Линдзи Ландън.

— Знам как става. За глупак ли ме вземате? Ако бях признал, че съм бил в близост до къщата, ченгетата щяха да се залепят за мен. Той я е убил. — Съскайнд посочи Илай с пръст. — Ти го знаеш и ме набута тук, защото вършех това, което е мое право. Свършете си работата. Арестувайте го.

— Ако ще си върша работата, трябва да изясня всичко. Трябват ми всички факти. По кое време отидохте до къщата на Ландън в Бек Бей?

— Към седем и петнайсет.

— А после?

— Прибрах се право у дома. Бях почти полудял, не можех да мисля. Идън приготвяше вечеря и ми каза, че току-що е чула по новините, че Линдзи е била убита. Бях сломен. Какво очаквахте? Обичах я. Не бях на себе си и Идън ми помогна да се успокоя, да обмисля всичко. Тревожеше се за мен, за децата, затова каза, че ще

потвърди пред полицията, че съм бил у дома още от пет и половина и че трябва да избегнем скандали и напрежение заради нещо, което Ландън е направил.

— Излъгала е.

— Защищаваше мен и нашето семейство. Аз я подведох, но тя се застъпи за мен. Знаеше, че не съм убил Линдзи.

— Да, знаела е — тихо каза Илай. — Знаела е, че ти не си убил Линдзи. Знаела е и че не аз съм убил Линдзи. Дала ти е алиби, Джъстин, а полицията е повярвала. И ти си й дал алиби, така че да е вкъщи с теб, като добра съпруга. Пили сте заедно маргарити, тя е готвила за двама ви, когато всъщност е отишла да се разпръва с Линдзи, а тя я е пуснала да влезе.

— Това е лъжа! Нелепа и користна лъжа.

— А Линдзи вероятно й е казала нещо подобно на това, което ми наговори последния път, когато се видяхме. Че съжالياва, но така стоят нещата. Че те обича и ви е съдено да бъдете щастливи заедно. И Идън грабва ръжена и я убива.

— Не би могла да го направи.

— Ти по-добре знаеш. Нападнала е, защото жената, която е мислела за приятелка, я е направила на глупачка. Жената, която е мислела за приятелка, е заплашила всичко, което й е било скъпо. Съпругът, с когото е живяла, на когото се е доверявала, на когото е вярвала, я е предал и е щял да разбие брака им с нечия друга съпруга.

— Не само ти е казала, че ще ти даде развод — вмъкна Корбет. — Скарали сте се, тя е била настояща и ти си й казал, че си влюбен в друга. Казал си й в кого.

— Това няма значение.

— Кога? Кога й каза за Линдзи?

— В нощта преди убийството. Няма значение. Идън ме предпази и единственото, за което помоли в замяна, беше да дам на брака ни още един шанс, още един опит, още няколко месеца. Направи го за мен.

— Направила го е за себе си. — Илай се изправи. — И двамата сте мислели само за себе си и по дяволите всички останали. Можеше да я имаш, Джъстин. Поисках единствено пръстена на баба си, но Идън е търсела повече от това и те е използвала, за да го получи. Трудно е да бъде винена.

Излезе и отиде при Абра. Тя седеше и го чакаше на пейката. Изправи се, когато ръцете му я обгърнаха и той притисна чело към нейното.

— Беше трудно — спокойно каза тя.

— По-трудно, отколкото си мислех.

— Разкажи ми.

— Ще го направя. Всичко. Да се прибираме, а? Нека се махнем оттук и да си отидем у дома.

— Илай. — Вини бързо излезе от стаята за разпит. — Изчакай малко.

Млъкна и огледа внимателно лицето му.

— Как си?

— Всъщност добре. Хубаво е, че нещата се изясниха. Вече мога да се надявам, че всичко ще приключи.

— Радвам се да го чуя. Корбет иска да ти кажа, че когато приключи със Съскайнд, ще се обади директно на Улф. Ще вземат Идън Съскайнд и ще говорят с нея. Корбет, ако искаш мнението ми, ще иде в Бостън да се включи.

— Да се оправят. Аз съм вън. Нищо от това вече не е част от живота ми. Благодаря ти за помощта, Вини.

— Върших си работата, но някой път можеш да ме черпиш бира.

— Ще те черпя с колкото бира поискаш.

Абра пристъпи напред, хвана лицето на Вини и леко го целуна по устните.

— Той ще те черпи бира, но това е от мен.

— Май е по-добре от бира.

— Да се прибираме у дома — повтори Илай. — Вече е свършено.

Но не беше, не и за него. Все още не.

На следващата сутрин, с Абра до себе си, Илай седеше срещу Идън Съскайнд.

Макар и пребледняла, погледът ѝ беше суров, а гласът — абсолютно спокоен.

— Оценявам, че дойдохте двамата в Бостън така. Знам, че представлява неудобство.

— Имате нещо да ми... да ни кажете — поправи се Илай.

— Да. Когато дойдохте в дома ми, видях, че между вас двамата има нещо силно. Винаги съм вярвала в това, във връзката и в

обещанията, които идват от нея. Построих съзнателния си живот върху това убеждение само за да бъде разрушен. Затова пожелах да разговарям с вас двамата. Снощи говорих с полицията, в присъствието на адвокатата си, разбира се.

— Разумно от ваша страна.

— Джъстин не го е направил, но той винаги е бил импулсивен, винаги е действал малко прибързано. Уравновесявах това, опитвах се да премислям нещата, да претеглям възможностите. Дълго време бяхме добър екип. Разбирате какво имам предвид за равновесието — обърна се към Абра.

— Да, разбирам.

— Знаех си, че ще разберете. Сега, когато Джъстин призна, и то толкова много. Сега, когато знам какво е направил, мога и ще продължа напред. Не мога да го защитя, не мога да го успокоя, да се надявам, че ще си върне разума и ще постави семейството ни на първо място. Това никога няма да стане. Позицията вярва, че е убил хладнокръвно човек.

— Да.

— И е причина за сериозното състояние на баба ви.

— Да.

— Това му е мания. Не е извинение, а просто факт. Преди около три години прачичо му почина и Джъстин намери писма и дневник, които свързваха семейството му с вашето и с онова съкровище.

— Информация за Виолета Ландън и Натаниъл Брум?

— Да. Не знам много, защото той започна да трупа всичко в себе си и да крие от мен. От онзи момент всичко започна да се променя — той продължи да се рови, да търси, да харчи много пари. Няма да ви отегчавам с проблемите на Джъстин в миналото, способността и нуждата му да обвинява другите за собствените си провали, грешки или недостатъци. Но ще споделя, че колкото повече научаваше за произхода си, толкова повече винеше вашето семейство за всичко, което е искал, но не е получил. И още нещо. Когато разбра, че всъщност познавам съпругата ви и понякога работя с нея, възприе това като знак. Кой знае? Може и така да е било.

— Той я е преследвал.

— Да. Не знам до каква степен. Самоубеждаваше се, че я обича, защото беше ваша. Искаше онова, което е ваше, и го виждаше като

свое право. Не знаех за имота в Уиски Бийч, за детектива и за проникванията му в къщата. В месеците преди смъртта на Линдзи знаех единствено, че съпругът ми се изплъзва, отдалечава се от мен и ме лъже. Мисля, че разбираме тези неща, нали така? — обърна се Идън към Абра.

— Да, вероятно е така.

— Опитах всичко и накрая спрях да се карам с него и се насилих просто да изчакам. И преди се бе вманиачавал и отдръпвал, но после отново улягаше.

Помълча, премести кичур от косата си зад ухото.

— Този път беше различно. Каза ми, че иска развод. Ей така, сякаш беше просто формалност. Вече не искаше нашия живот, повече не можеше да се прави, че ме обича. И отново няма да ви отегчавам, но той ме съсипа. Развика се, крещеше ужасни неща, каза ми, че е с Линдзи, че тя била духовната му половинка — такава изтъркана фраза — и че възнамеряват да останат заедно.

— Това трябва да е било ужасно болезнено — каза Абра, когато Идън замълча.

— Ужасно беше. Най-лошият миг в живота ми. Всичко, което обичах и в което вярвах, се изплъзваше между пръстите ми. Обяви, че трябва да кажем на децата през уикенда, за да имат достатъчно време да свикнат, а междувременно щял да спи в стаята за гости и сме щели да се държим цивилизовано пред хората. Заклевам се, че слушах как думите на Линдзи се леят от устата му, по нейния начин, с нейния глас. Разбирате ли ме? — обърна се Идън към Илай.

— Да, разбирам.

Тя изправи рамене и кимна.

— Сега, в отсъствието на адвокатата ми и на полицията, ще ви кажа нещо, което чувствам, че заслужавате да чуете.

— Знам, че вие сте я убили.

— Не сте ли любопитен да разберете какво се случи онази вечер? Да разберете защо и как?

Преди Илай да отговори, Абра сложи ръка върху нейната.

— Аз съм любопитна. Искам да науча.

— Отново виждам уравновесяване. Вие искате да си тръгнете, защото сте гневен, а тя ще ви помогне да останете, защото знанието ще ви позволи най-сетне да затворите вратата зад всичко това.

— Отишли сте да се разправяте с нея — започна Абра.

— А вие не бихте ли го направили? Той ми се обади да ми каже, че е променил решението си и трябва да отложим разговора с децата за няколко дни. Линдзи била разстроена, защото се била скарала с вас, Илай, и имала нужда да се махне за малко. А той имал нужда да бъде с нея. Тя имала нужда, той имал нужда. Нищо за нуждите на семейството му. Мисля, че взаимно успяха да извадят на светло най-лошите си черти — тихо каза Идън. — Най-егоистичното в себе си.

— Може би сте права. — Илай протегна ръка, за да прегърне Абра, и почувства какъв щастливец е.

— Така че, да, отидох да се разправам с нея, да опитам да се разберем, дори да ѝ се моля. Беше ядосана, много ядосана заради караницата си с вас, заради това, което сте ѝ казали. И да ви кажа, май изглеждаше малко виновна. Но не достатъчно. Пусна ме да вляза, заведе ме в библиотеката, защото искаше да приключи, да се освободи, така че двамата с Джъстин да продължат. Нищо от това, което ѝ казах, нямаше значение за нея. Приятелството ни не означаваше нищо, децата ми не означаваха нищо, нито бракът ми или болката, която двамата причинявах. Умолявах я да не ми отнема съпруга, да не отнема бащата на децата ми, а тя ми каза да порасна. Ето така беше, така стана. Каза ми ужасни неща, жестоки думи, порочни, и ми обърна гръб. Отпрати ме с болката ми, все едно бях нищо.

След като помълча, Идън сгъна ръцете си на масата.

— Останалото ми се губи. Сякаш гледах някой друг, който грабва ръжена и замахва. Загубих си ума.

— Това може да свърши работа — спокойно каза Илай. — Стига адвокатът ви да е добър колкото вас.

— Той е много добър, но все пак не отидох в дома ви с намерението да я нараня, а да я моля. А щом дойдох на себе си, беше твърде късно, помислих за семейството си, за децата си и какво може да им струва това. Нямаше как да променя стореното в миг на лудост, можех единствено да опитам да защита семейството си. Така че се прибрах. Съблякох дрехите, с които бях облечена, и ги нарязях. Натъпках парчетата в един сак, сложих тежести и го хвърлих в реката. След това се върнах у дома и започнах да приготвям вечерята. Когато Джъстин си дойде, беше в истерия и си дадох сметка, че можем да се защитим взаимно, както и би трябвало да бъде, че можем да опитаме



да оставим всичко зад гърба си и да възстановим брака си. Усетих, че се нуждае от мен. Линдзи бе способна да го сломи. Всъщност беше го постигнала. И ми беше оставила мъж, когото не можех да закрепя, не можех да спася. Оставих го да си върви и направих каквото трябваше, за да защитя себе си.

— Но оставихте стореното от вас да разруши живота на Илай.

— Не можех да спра това, нито да го променя, макар да съжалявах искрено, че някой, който е бил предаден като мен, губи толкова много. Но в края на краищата, не аз разруших живота му. Направи го Линдзи. Тя разруши и моя живот, и този на Джъстин. Дори и мъртва, погуби всички ни. Сега децата ми ще бъдат ужасени.

Гласът ѝ леко потрепери, но после отново се стегна.

— Дори когато адвокатът ми сключи сделка с прокурора, както съм убедена, че ще стане, те пак ще са ужасени. Вие си имате кой да ви уравнивява, имате бъдеще. А аз трябва да се разправам с две деца, които ще бъдат съсипани заради това, което баща им е сторил от егоистични подбуди, от това, което майка им е направила от отчаяние. Вие сте свободни, а аз, дори да не бъда наказана така, както смятате за редно, никога няма да съм свободна.

Илай се наведе напред.

— Каквото и да е извършила или е планирала да извърши, Линдзи не заслужаваше да умре.

— Вие сте по-добър от мен. Но можем да проследим всичко това до корена му. Ваш предшественик е извършил убийство, воден от алчност. Прокудил е собствената си сестра по същата причина. Ако не беше това, сега нямаше да сме тук. Аз съм просто едно парченце от цялото.

— Вярата в това сигурно ще ви помогне да преминете през следващите няколко седмици.

Илай се изправи. Абра отново постави ръка върху неговата и също стана.

— Заради децата ви се надявам адвокатът ви наистина да е добър.

— Благодаря ви. Искрено ви желая всичко най-хубаво.

Илай искаше да излезе, трябваше да излезе.

— Господи — успя да каже само, когато Абра стисна дланите му.

— Съзнанието на някои хора е усукано по такъв начин, че отвън не си личи какви са. По такъв начин, че те самите не го виждат и не го разбират. Може би обстоятелствата са я превърнали в такъв човек, Илай, но тя не може да го осъзнае.

— Бих могъл да я отърва. Бих могъл да я отърва с пет години, от които да излежи само две.

— В такъв случай се радвам, че вече не си защитник.

— Аз също.

Ръката му се стегна в нейната, когато Улф се появи от дъното на коридора.

— Ландън.

— Детектив.

— Грешах, но вие изглеждахте така, сякаш сте виновен.

Улф ги подмина, но Илай се обърна.

— Това ли е? Само това ли ще кажете?

Детективът го погледна.

— Да, това е.

— Неудобно му е — отбеляза Абра и само се усмихна, когато Илай я изгледа объркано. — Той си е задник, но му е неудобно. Прости му и помни, че кармата си знае работата.

— За кармата не знам, но ще започна да работя над опрощаването му.

— Добре. Сега да купим цветя за Хестър и да идем да споделим със семейството ти тези прекрасни новини. После ще се приберем и ще видим какво ще правим.

Илай имаше някои идеи за това.

Изчака няколко дни и остави нещата да улегнат и за двамата. Беше си върнал живота и нямаше нужда от репортажите за ареста на Идън Съскайнд заради убийството на Линдзи, нито пък от задържането на Джъстин Съскайнд заради Дънкан, за да го разбере.

Беше си върнал живота, но това не беше животът, който някога бе водил, и това го правеше щастлив.

Направи си планове, някои с Абра — щяха да дадат голям прием в Блъф Хаус за Четвърти юли. Показа ѝ предварителните планове за

инсталиране на асансьор, така че баба му да може да се прибере и да живее удобно.

А имаше и планове, които не беше споделил с нея... все още.

Така че чакаше, разхождаше кучето, прекарваше много време с жената, която обича, и започваше да вижда Блъф Хаус в напълно различна светлина.

Избра една вечер с нежен бриз и обещание за хубав залез, с очакване за пълнолуние. Подреждаше чиниите за вечеря, а Абра седеше на кухненския плот и работеше над графика си за идната седмица.

— Мисля да направя някои малки промени. През есента ще добавя и зумба. Популярна е, а мога да получа сертификат.

— Обзалагам се, че можеш.

— Йогата винаги ще е основното, но ми се ще да добавя и други възможности, да поддържам интереса.

Изправи се и забодя новия си график на дъската.

— Като си говорим за поддържане на интереса, искам да ти покажа нещо на третия етаж.

— В коридора? Да не си мислиш за пирата и девицата?

— Може би, но преди това има нещо друго.

— Знаеш, че е много жалко, дето не можем да отворим този етаж за голямото празненство през юли. Твърде сложно е и в момента е задръстено с доста неща, но се базирам, че можем да го направим разтърсващо.

— Може би някой ден.

— Винаги съм харесвала този ден.

— Забавно, защото осъзнах, че и аз го харесвам. Остана малко.

Отведе я в старите слугински помещения, където в купа се изстудяваше бутилка шампанско.

— Празнуваме ли?

— Силно се надявам да е така.

— Винаги съм обичала да празнувам. Тук имаш някакви планове. — Отиде до масата и ги огледа. — Илай! Започнал си да правиш планове за кабинета си. О, това е страхотно. Ще се получи невероятно. Добавяш външен вход към терасата? Идеята е великолепна. Ще можеш да влизаш и да излизаш ей оттам, да седиш и да съзерцаваш. Не си ми казал!

Обърна се към него.

— Това са само предварителни скици. Исках някои от тях да са завършени и да видя кое може да стане, преди да ти ги покажа.

— Е, предварителни или не, това си е добра причина да гръмнем шампанското.

— Не това е причината.

— Имаш и други?

— Да, още много. Виж, архитектът остави това място без име. Тук, където седим, банята там. Помолих го да ги нахвърли в общи линии и да го остави така.

— Още планове. — Абра се завъртя, а после пак. — Толкова много можеш да направиш с тези помещения.

— Не, всъщност не, но ти можеш.

— Мога ли?

— Можеш да си направиш студиото.

— Олеле... Илай, това е толкова мило от твоя страна, толкова сладко, обаче...

— Изслушай ме. Твоите клиенти... или курсисти... все едно, могат да влизат оттук, откъм терасата. На третия етаж е, обаче какво пък, ще се упражняват по стълбите. Ако ще организираш йога за възрастни или нещо такова, ето го и асансьора. А после и това пространство тук. Можеш да си направиш стая за масажи и за терапия. Аз ще работя тук, в северното крило, така че няма да ми пречиш. Питам баба какво мисли и тя каза, че е страхотно, така че имаш одобрението ѝ да се захващаш за работа.

— Добре си го обмислил.

— Така е и всичко е за теб. За нас. За Блъф Хаус. За... ами... за някой ден. Какво мислиш?

— Илай.

Объркана, Абра тръгна из салона, за да го разгледа, просто да го разгледа.

— Предлагаш ми една от мечтите ми, но...

— Можеш да се реваншираш, като осъществиш една моя мечта.

Илай пхна ръка в джоба си и извади пръстен.

— Не е този, който дадох на Линдзи. Не исках да ти давам онзи пръстен, така че попитах баба дали мога да взема друг. Стар е и ѝ е особено любим. Можех да купя и нов, но исках да ти дам нещо, което е

предавано от поколение на поколение. Символ. А ти много си падаш по символите.

— О, боже. О, боже мой. — Абра само стоеше и гледаше идеално оформения като квадрат изумруд.

— Не исках да ти подарявам диамант. Прекалено шаблонно е. А това ми напомня на теб. На очите ти.

— Илай. — Тя сложи ръка на сърцето си, за да се успокои. — Аз само... Не съм стигала дотук. Не съм мислила за това.

— Ами помисли сега.

— Мислех си, че ще говорим за преместването ми тук, да заживеем заедно официално. Да предприемем следващата стъпка.

— Можем да го направим. Ако само това мога да получа в момента, нека го направим. Знам, че е внезапно, и съзнавам, че двамата сме допускали големи грешки. Но те са зад нас. Искам да се ожена за теб, Абра. Искам да започна истински живот с теб, да направя семейство с теб, да споделям дома си с теб.

Би могъл да се закълне, че може да понесе всичко, но не и да усеща как пръстенът изгаря ръката му като огън, като живот.

— Гледам те и виждам бъдещите дни и всички възможности, които ни носят. Не искам да чакам, за да започнем, но ще го направя. Ще изчакам, но трябва да знаеш, че ти не само ми помогна да се върна, да видя истински живота, който исках и който бих могъл да имам. Трябва да знаеш, че ти си животът, който наистина желая.

Сърцето ѝ блъскаше в гърдите. Тя погледна Илай — от прозорците зад него се изливаше златнорозовата светлина на залязващото слънце. И си помисли, че това е любовта. Такава е. Трябваше да приеме дара.

— Обичам те, Илай. Вярвам на сърцето си — научих се да го правя. Мисля, че любовта е най-могъщата и най-важна сила във вселената, а ти имаш моята. Искам твоята. Можем да изградим живота, който и двамата желаем. Вярвам в това. Можем да го изградим заедно.

— Но нали искаш да изчакаме?

— Как пък не! — разсмя се Абра и се притисна към него. — Боже мой! Ето те къде си. Любовта на живота ми.

С ръце, обвити около раменете му, притисна устни в неговите и се остави да потъне дълбоко, много дълбоко в първата целувка на новото обещание.

Илай се залюля с нея, но се задържа.

— Чакането щеше да ме убие.

— Добре че не ти се наложи. — Абра протегна ръка. — Направи го официално.

Когато Илай постави пръстена на пръста ѝ, тя отново го прегърна и вдигна ръка към слънцето.

— Прекрасен е... и е топъл.

— Като теб.

— Харесва ми, че е старинен, че е бил предаван в семейството ви. Харесва ми, че съм твоето семейство. Кога попита Хестър за пръстена?

— Когато ѝ занесохме цветята, след като бяхме при Идън Съскайнд. Не можех да ти предложа тогава, не исках да ти предложа, докато това не приключи. Сега всичко е ново и за двама ни. Вземи това място, Абра, вземи мен, просто вземи всичко.

— И двамата вземаме всичко. — Абра отново притисна устни в неговите в мека, дълга и любяща целувка. — А после ще имаме дори повече.

Пръстенът на ръката ѝ улови слънчевите лъчи и заблестя, както го беше правил на ръцете на поколения жени от семейство Ландън.

После постепенно заблещука по-спокойно — досущ като обкования в желязо сандък, който някога бе изплувал на брега на Уиски Бийч от разбития „Калипсо“ заедно с опитния му капитан.

# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

**МОЯТА БИБЛИОТЕКА**



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.